

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

"Eve Dallas çivi gibi sert, ateş
kadar yakıcı."
Stephen King

NORA ROBERTS

ÇİFTE ÖLÜM

Bir Eve Dallas Polisiyesi

©psilon®

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

ÇOKSATAN LİSTELERİNİN DEĞİŞMEZ İSMİ

NORA ROBERTS'TAN POLİSİYE TUTKUNLARINA ÖZEL BİR SERİ...

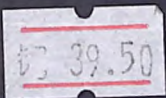
Bir kez çılgılık attı. O anda bir şey... birisi gölgelerin arasına karıştı ve Reva kendisine ihanet eden o ölülerin yanına yığıldı.

Kocasının ve en yakın arkadaşının ihanetine uğrayan eski gizli servis üyesi Reva Ewing intikam almaya karardır. İntikam planını uygulamak üzereyken biri ya da *birilerinin* kendisinden önce davranmış olduğunu görür. Kocasıyla en yakın arkadaşını yatakta kanlar içinde bulur. Cinayetler onun üzerine kalır. Masumiyetini kanıtlamak için çaresizce mücadele ederken güvendiği tek bir insan vardır: Roarke, Teğmen Eve Dallas'ın cazibeli kocası.

Gerçeğin üstündeki örtüler kalındır: Saplantılı bir heykeltıraş, uzun süredir ortalıkta görünmeyen bir erkek kardeş, tekno-teröristler tarafından tasarlanmış tehlikeli bir bilgisayar solucanı...

Teğmen Eve Dallas ve kocası Roarke bu davada beraber çalışmaya karar verirler. Attıkları her adımda gizli teşkilatlar, derin devlet terörizmi ve teknolojinin aşılması güç duvarlarını aşmak zorunda kalırlar. Karmaşanın ortasında *hiçbir şey* görüldüğü gibi değildir. Eve ve Roarke bu *hiçbir şeye* görerek, düşünerek, nefes almadan çalışarak varır. Tek yol kendi yollarıdır ve aslında her şey görüldüğü gibidir. Çünkü gerçek sadece onu görmek isteyenlere görünür.

Nora Roberts, *Ölüm* serisinin bu kitabında geleceğin teknolojik oyuncaklarından ürkütücü bir dünya kuruyor. Okuru, peşine takıp etrafında döndürdüğü gerçeğe âdeta susatıyor.

KDV'den
Muaftr.

www.epsilonyayinevi.com

online alışveriş: kitap365.com

Nora Roberts

ÇİFTE ÖLÜM

New York Times - Yazar Nora Roberts, “arzu ve gerilim dolu” çöksatan *Ölüm* serisinin yeni romanıyla geri dönüyor.

Yıl 2059; teknolojiyle insanlığın çatıştığı bir gelecek ve terörün en son biçimi olarak yeni bir bilgisayar virüsü...

Eski gizli servis üyesi Reva Ewing, Roarke Şirketler Grubunda güvenlik uzmanı olarak çalışıyordu; ta ki kendisini en yakın arkadaşıyla, ünlü bir sanatçı olan kocası Blair Bissel’in cesedi başında dikilirken bulana dek.

Teğmen Eve Dallas, bu cinayetlerin ardında basit bir kıskançlık krizinden daha fazlası olduğunu düşünür. Bissel’in bilgisayarındaki bütün dosyalar virüslüdür. Roarke’a göre asıl tehdit, bilgisayar saldırısıdır. O ve Reva’nın bilgisayar korsanlarına kalkan olacak bir program geliştirmek için Kırmızı Kod hükümetiyle sözleşmeleri vardır. Fakat bu son derece tehlikeli yeni korsan nesli, sırlarını korumak için cinayet işlemekten çekinmez ve kâbus bütün ülkeye yayılmadan bu işe son verme görevi Teğmen Eve Dallas’a düşer.

“Ölüm serisinin her kitabı, okuma listesinin en başında olmalı. Eve, Roarke ve diğer karakterler sizi büyüleyecek; cinayet planları aklınızı başınızdan alacak.” - *Grand Forks Herald*

Çifte Ölüm

Nora Roberts

Orijinal Adı: *Divided in Death*

Çeviri: Öznur Kübra Tekneci

Yayın Yönetmeni: Aslı Tunç

Editör: Tuba Nur Bakaçhan

Kapak Tasarım: Berna Özbek Keleş

Sayfa Tasarım: Nurhan Seyrekbasan

1. Baskı: Kasım 2020

ISBN: 978-605-173-815-4

© 2004 Nora Roberts

Türkçe Yayın Hakkı: Akcalı Telif Hakları Ajansı aracılığı ile

© Epsilon Yayınevi Ticaret ve Sanayi A.Ş.

Baskı ve Cilt:

My Matbaacılık San. ve Tic. Ltd. Şti.

Maltepe Mah. Yılanlı Ayazma Sk. No: 8/F

Zeytinburnu / İstanbul

Tel: 0212 674 85 28

mymatbaa34@gmail.com

Sertifika No: 47939

Yayımlayan:

Epsilon Yayınevi Ticaret ve Sanayi A.Ş.

Osmanlı Sok., No: 18/4-5 Taksim/İstanbul

Tel: (212) 252 38 21 Faks: (212) 252 63 98

İnternet Adresi: www.epsilonyayinevi.com

E-posta: epsilon@epsilonyayinevi.com

Sertifika No: 34590

Nora Roberts

ÇİFTE ÖLÜM

Çeviren
Öznur Kübra Tekneci

 epsilon

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Ah çekmeyin artık hanımlar, ah vah, yeter
Dün de aldattı, bugün de aldatıyor erkekler.¹

— William Shakespeare

Evlilik umutsuz bir şeydir.

— John Selden

¹ William Shakespeare – Much Ado About Nothing'den.

Çeviri: Tuba Nur Bakaçhan (E.N.)

Giriş

Ölüm onun için fazla iyiydi.

Ölüm bir son, hatta bir kurtuluştı. O cehenneme gidecek ve orada sonsuza kadar azap çekecekti, bundan hiç şüphesi yoktu. Er ya da geç olmasını istediği şey buydu. Bu arada acı çekerken gözünün önünde bir yerde olsun istiyordu.

Beni aldattın, yalancı *orospu çocuğu*! Ağlayıp yalvarmasını, özür dilemesini ve karnının üzerinde bir sıçan gibi sürünerek kıvranmasını istiyordu. Kulaklarından kan gelmesini, kız gibi çığlık atmasını istiyordu. Asla göstermeyeceği merhamet için yalvarırken kendisini aldatan o penisi düğümlemek istiyordu.

Yalancısının güzel yüzünü, şişmiş bir kan ve kemik yığına dönüşene kadar yumruklamak istiyordu.

O *zaman*, ancak o zaman bu penisi ve yüzü olmayan aşagılık herif ölebilirdi. Yavaş yavaş götüren, acılı bir ölüm.

Kimse, *hiç kimse* Reva Ewing'i aldatmamıştı.

Arabasını Queensboro Köprüsü'nün emniyet şeridine

çekip devam edebilecek kadar sakinleştğine emin olana dek durdu. Çünkü biri Reva Ewing'i *aldatmıştı*. Sevdiği, evlendiği, şu anda bile tamamen güvendiği adam, başka bir kadınla sevişiyordu.

Başka bir kadına dokunuyor, başka bir kadının tadına bakıyor, yalancılıkta usta dudaklarını ve ihanette hünerli ellerini başka bir kadını azdırmak için kullanıyordu.

Hem de herhangi bir başka kadını değil. Bir dostu. Sevip güvendiği, inandığı, bel bağladığı birini.

Bu sadece çileden çıkartan bir şey değildi. Kocasıyla arkadaşının burnunun dibinde bir ilişki yaşadıklarını bilmek acı vermekle kalmıyordu. *Utanc verici* olan, kendisinin bir klişe olduğunu keşfetmekti. Aldatılan kadın, geç saatlere kadar çalışması gerektiğini, müşterisiyle akşam yemeği toplantısı olduğunu, bir siparişi sağlama almak ya da elden teslim etmek için birkaç günlüğüne şehir dışına çıkacağını her söylediğinde ihanet edene inanan tam bir ahmak.

Daha da kötüsü, Reva o an, arabasının yanında akıp giden trafikte, onca insan arasında kendisinin nasıl da kolay faka bastığını düşündü. Allah kahretsin, o bir güvenlik uzmanıydı. Gizli serviste beş sene çalışmış ve özel sektöre geçmeden önce bir başkanını korumuştı. İçgüdülerine ne oldu, gözleri, kulakları neredeydi?

Blair, art arda her gece başka bir kadının yanından ona dönerken bunu nasıl *fark etmemişti*?

Reva itiraf etti, çünkü onu seviyordu. Çünkü Blair gibi ince zevkli, yakışıklı bir adam tarafından sevildiğine ve istendiğine inanmak onu delicesine mutlu ediyordu.

O çok yakışıklı, çok yetenekli ve çok akıllıydı. Koyu renk ipeksi saçları ve zümrüt yeşili gözleriyle zarif bir bohem. Şimdi anlıyordu ki, gözlerini dikip muhteşem gülümsemesiyle baktığı o ilk anda mahvolmuştu. Altı ayın so-

nunda evlenip Queens’de, gözlerden uzak, büyük bir evde yaşamaya başlamışlardı.

İki sene, diye düşündü, iki sene boyunca ona sahip olduğu her şeyi vermiş, onunla her parçasını paylaşmış, onu bütün kalbiyle sevmişti. Bütün bu süre boyunca da onu aptal yerine koymuştu.

Tamam, şimdi de bunun bedelini ödeyecekti. Yanaklarındaki gözyaşlarını silip yeniden öfkesine odaklandı. Şimdi, Blair Bissel onun nasıl biri olduğunu öğrenecekti.

Tekrar trafiğe girdi ve Manhattan’ın Yukarı Doğu Yakasına doğru gaza bastı.

* * *

Reva’nın artık koca hırsız bir sürtük olarak gördüğü eski arkadaşı Felicity Kade, Central Park’ın kuzey köşesine yakın, apartmana dönüştürülmüş kırmızı tuğlalı, güzel bir binada yaşıyordu. Partilerde, rastgele gecelerde, Felicity’nin meşhur pazar kahvaltılarında içeride geçirdiği zamanları düşünmek yerine, Reva güvenliğe odaklandı.

Sağlamdı. Felicity sanat eseri toplar ve koleksiyonunu, etli kemiğini koruyan bir köpek gibi korurdu. Zaten Reva da Felicity’yle üç sene önce, onun güvenlik sistemini tasarlamasına ve kurmasına yardım ederken tanışmıştı.

Ancak bir uzman girişi geçebilirdi ve oradan sonra bile, usta soyguncular hariç herkesi engelleyecek arızalara karşı yedek emniyet sistemleri vardı.

Fakat eğer bir kadın geçimini güvenlik açıklarını arayarak sağlıyor ve bundan çok iyi para kazanıyorsa her zaman bir yolunu bulabilirdi. İki sinyal bozucu, bir güçlendiril-

miş avuçiçi bilgisayar, yasadışı bir polis şifresi ve Blair'ın boktan testislerine geçirmeyi umduğu bir şok tabancasıyla silahlanmış olarak gelmişti.

Gerçi sonrasında ne yapacağından pek emin değildi. Olayların akışına göre hareket edecekti. Alet çantasını alıp şok tabancasını arka cebine soktu ve dingin bir eylül akşamında evin girişine doğru yürüdü.

Yürürken ilk sinyal bozucuyu devreye soktu, onu dış panele taktığında sadece otuz saniyesi olacağını biliyordu. El bilgisayarında sayılar yanıp sönmeye başladı, geri sayarken kalp atışları hızlandı.

Alarm devreye girmeden üç saniye önce, sinyal bozucusunda ilk şifre belirdi. Tuttuğu nefesi verip karanlık pence-relere göz gezdirdi.

“Orada ne yapıyorsanız yapmaya devam edin, sizi reziller!” diye homurdandı ikinci sinyal bozucuyu ayarlarken. “Sadece birkaç dakikaya ihtiyacım var. Asıl *parti* o zaman başlayacak.”

Arkasındaki caddede bir arabanın vınlayıp frene bastığını duyunca alçak sesle küfretti. Çaktırmadan arkasına baktı ve kaldırımın kenarında bir taksinin durduğunu, bir çiftin gece elbiseleriyle gülerek çıktığını gördü. Kapıya yaklaşp gölgelerin arasına sığındı. Küçük bir matkapla kilit ayar diskinin bir tarafını sökünce, Felicity'nin güvenlik robotunun vidaları bile pırlıl pırlıl tuttuğunu fark etti. Kendi avuçiçi bilgisayarını kıl kadar ince bir telle ona bağlayıp şifreyi tuşladı, kabul edilmesini beklediği gerginlikle geçen saniyelerin ardından ikinci sinyal bozucuyu ses kutusunda kullandı.

Kopyalamak daha uzun sürdü, tam iki dakikasını aldı ama son ses girişinin çaldığını duyunca kapıldığı büyük heyecanın öfkesini biraz olsun dindirdiğini hissetti.

August Rembrandt.

Sahte arkadaşının sesi şifreyi mırıldanırken Reva alaycı bir şekilde dudaklarını büktü. Tek yapması gereken kopyaladığı güvenlik numaralarını tuşlamak ve sonra sonuncu manuel kilidi aletleriyle kaldırmaktı.

İçeri süzülerek girip kapıyı kapattı ve alışkın olduğu gibi güvenliği yeniden ayarladı.

Güvenlik robotunun karşısında belirip ona hangi amaçla burada olduğunu sormasına karşı hazırlanarak şok tabancasını eline aldı. Robot, elbette onu tanıyacaktı ve bu da devrelerini bozup oradan sıvışmak için ona yeterince zaman verecekti.

Fakat ev sessizliğini korudu ve robot antreye gelmedi. Demek ki baş başa kalabilmek için onu bu gecelik kapatmışlar, diye düşündü acı acı.

Felicity'nin her zaman antredeki masada bulundurduğu güllerin kokusunu alabiliyordu, her hafta yenilenen pembe güller. Vazonun yanında loş bir ışık yanıyordu ama Reva'nın ona ihtiyacı yoktu. Yolu biliyordu, ikinci kattaki yatak odasına çıkmak için doğruca merdivenlere yöneldi.

Sahanlığa varınca öfkesinin bütün şiddetiyle geri dönmesi için ihtiyacı olan tek şeyi gördü; Blair'ın umursamazca tırabzana attığı ince deri ceketini. Geçen baharda ona doğum günü hediyesi olarak verdiği ceketti bu. Daha o sabah, karıcığına veda öpücüğü verip onu ne kadar çok sevdiğini ve kısa süreliğine de olsa şehir dışına çıkmaktan ne kadar nefret ettiğini söylerken parmağına gelişigüzel geçirip omzunun üzerinde tuttuğu ceketti.

Reva ceketini alıp yüzüne yaklaştırdı. Kokusunu alabiliyordu ve onun kokusu, üzüntüsünü öfkesinden koparttı.

Ondan kurtulmak için çantasındaki aletlerden birini çıkardı ve deriyi sessizce parçalara ayırdı. Oradan uzaklaşmadan önce yere atıp topuklarının altında iyice ezdi.

Yüzü hiddetle alev alevdi, çantasını yere bırakıp arka cebinden şok tabancasını çıkardı. Yatak odasına yaklaşıırken titreyen ışığı gördü. Mumların ve baharatlı bir kadın parfümünün kokusunu alabiliyordu. Kısık bir müzik sesi duydu, güller ve mumların kokusu gibi klasik bir şeydi.

Tam Felicity'lik, diye düşündü öfkeyle. Son derece kadınsı, narin ve kusursuz. Bu çatışma için modern, *zamana uygun* ve cesur bir şey tercih ederdi.

Ona, müzikal kıcını cidden tekmeleyecek bir Mavis Freestone dinlet, diye geçirdi içinden.

Fakat sonra öfkesinin uğultusu ve zihninde çınlayan ihanetle müziği bastırmak kolay oldu. Ayağının ucuyla kapıyı açıp içeri girdi.

Dantelli, ipek yatak örtüsünün altında birbirine sokulmuş iki figürü görebiliyordu. Buruk bir halde, uyuduklarını sandı. Rahat, sıcak ve seksin etkisiyle gevşemişlerdi.

Başlamak için sabırsızlanmışlar gibi giysilerini dağınık bir şekilde bir sandalyenin üzerine atmışlardı. Birbirine giren giysileri görmek kalbini bin parçaya böldü.

Cesaretini toplayıp elinde şok tabancasıyla hızla yatağa doğru ilerledi. “Uyandırma servisi! Bok çuvalları sizi.”

Dantelli ipek yatak örtüsünü çekip açtı.

Kan. Off Allahım, kan. Kanın vücutların ve çarşafların üzerindeki görüntüsü başını döndürdü. Ölümün, çiçeklerin ve mumlarınkine karışan ani kokusu, öğürmesine ve geriye doğru sendelemesine sebep oldu.

“Blair? *Blair?*”

Bir çığlık attı; harekete geçebilmesine kendisi bile şaşırdı. Derin bir nefes alıp tekrar çığlık atıp ileri doğru atıldı.

Gölgelerin arasından bir şey, biri sessizce sıvıştı. Hareket ve ilacı andıran keskin bir koku dikkatinden kaçmadı. Koku boğazına ve ciğerlerine doldu.

Arkasına döndü, kaçmak için mi yoksa kendisini savunmak için mi emin değildi; etrafında suya dönüşen havada yüzmeye çalıştı. Fakat gücü tükenen vücudu saniyeler içinde uyuşurken gözleri devrildi.

Ona ihanet eden ölülerin yanına, yere yığıldı.

Birinci Bölüm

New York'un en iyi polislerinden biri olan Teğmen² Eve Dallas, kan kulaklarında zonklarken ve kalbi küt küt atarken çırılçıplak yatağa serildi. Hırıltılı bir nefes almayı başardıktan sonra pes etti.

Muhteşem seksin ardından sistemin devri yükselmişken kimin havaya ihtiyacı olurdu ki?

Kocası sıcak, sert ve hareketsizce altında yatıyordu. Hareket eden tek şey onun kalbine karşı çarpan kalbiydi. Sonunda, muhteşem ellerinden birini kaldırıp omurgası üzerinde ensesinden kalçasına doğru gezdirdi.

"Hareket etmemi istiyorsan," diye mırıldandı Eve, "hiç şansın yok."

"Bana kalırsa, çok şanslıyım."

Eve karanlıkta gülümsedi. Onun sesinde pırıldayan İrlanda aksanına bayılıyordu. "Bu çok güzel bir hoş geldin oldu, hem de gideli kırk sekiz saat bile olmadığı düşünülürse."

² ABD'de bazı polis rütbeleri için askeri unvanlar kullanılmaktadır. Burada *Teğmene* denk olan unvan komiserdir. (E.N.)

“Kısa Floransa gezisine çok iyi nokta koyduğu kesin.”

“Sormayı unuttum, İrlanda’ya...” Bir an tereddüt etti. Roarke’u ailesiyle birlikte düşünmek ona hâlâ çok tuhaf geliyordu. “Ailene uğradın mı?”

“Uğradım, evet. Güzel birkaç saat geçirdik.” Roarke kalp atışı yavaşlayıp gözleri kapanmaya başlayana dek onu okşamaya devam etti. “Bu çok tuhaf, değil mi?”

“Sanırım, bir süre daha öyle olacak.”

“Ee, yeni dedektif nasıl?”

Eve kocasına sokulup eski yardımcısını ve yeni rütbesini nasıl idare ettiğini düşündü. “Peabody iyi. Hâlâ kendi düzenini oturtmaya çalışıyor. Kötü biten bir aile tartışmasıyla uğraştık. Miras yüzünden iki erkek kardeş arasında kavga çıkıyor. Birbirlerini bir güzel dövüyorlar ve en sonunda bir tanesi merdivenlerden aşağı kafa üstü düşerek boynunu kırıyor. Diğer kardeş olayı acemice yapılmış bir soygun gibi göstermeye çalışıyor. Uğruna kavga ettikleri her şeyi bir battaniyeye dolduruyor, arabasına götürüp bagaja atıyor. Sanki oraya bakmayı akıl etmeyecekmişiz gibi.”

Eve’in alaycı ses tonu Roarke’u kıkırdattı.

“Her neyse, asıl mesele yanıp sönen kocaman kırmızı noktaların birbirine bağlanması, o yüzden dosyayı Peabody’ye verdim. Tekrar nefes almaya başladıktan sonra, iyi iş çıkardı. Olay yeri ekibi, kanıtları çoktan yok etmeye başlamıştı ama Peabody o serseriye alıp mutfağa gitti, anlayışlı bir ifadeyle karşısına oturdu; aile işlerinden anlaması çok işe yaradı. On dakika içinde ona her şeyi itiraf ettirdi. Taksirle adam öldürmeden yargılanacak.”

“Aferin ona.”

“Bu kendine güvenini artıracak.” Eve tekrar gerindi. “Yaz sonu yaptırdığımız çimenlikte biraz yürüyüşe çıkmak iyi gelebilir.”

“Birkaç gün izin alabilirsen, gerçek bir çayırda yürüyüşe çıkarız.”

“Onunla birkaç hafta daha geçirmeme izin ver. Onu işte yalnız bırakmadan önce kendi ayakları üstünde durduğundan emin olmak istiyorum.”

“Anlaştık o zaman. Ah, coşkulu karşılamayı fazlasıyla takdir etsem de bunu tamamen unuttum.” Roarke yataktan kalkıp on derecede açılması için ışıklara doğru seslendi.

Eve, loş ışıkta, yatağın bulunduğu geniş platformdan inip yanında getirdiği küçük çantaya doğru ilerlemesini izledi. İnce, zarif bir kedi gibi hareket etmesini izlemek ona büyük bir zevk veriyordu.

Bu zerafeti doğuştan mı geliyordu, yoksa çocukken kapkaçılık yaptığı Dublin sokaklarında polisleri atlatırken mi edinmişti? Her ne zaman edindiyse, akıllı bir çocukken de cesaret, kurnazlık ve şeytani bir dahilikten imparatorluk kuran akıllı bir adamken de işine yaramıştı bu.

Roarke arkasını dönünce, Eve onun loş ışıktaki yüzünü görüp çarpıldı. Bu sersemletici aşkın, nefes kesici mucizenin, bu kadar güzel bir şeyin onun olması inanılmazdı.

Muhteşem bir büyücünün yonttuğu sanat eserine benziyordu. Yüzünün keskin hatları ve şehvetli bir sihri andıran dolgun dudakları. Ona her baktığında hâlâ boğazını sızlatan Kelt mavisi, yabani gözleri. Neredeyse omuzlarına varan ve ona dokunmak isteyen parmaklarını sürekli sabırsızlandıran siyah ipekle çerçevelenmiş o mucizevi tuval.

Evleneli bir seneyi geçmişti, bazen beklenmedik bir anda ona bakmanın bile kalbini durdurmak için yeterli olduğunu düşünüyordu.

Roarke geri dönüp yanına oturdu, başparmağını çenesinin ortasındaki küçük çukurda gezdirdi. “Eve, sevgilim, karanlıkta ne kadar sessiz ve durgunsun.” Karısının kaşına bir öpücük kondurdu. “Sana bir hediye getirdim.”

Eve gözlerini kırpıştırıp hemen geri çekildi. Hediyelere karşı gösterdiği bu alışlagelmiş tepkisi Roarke’u gülümsetti. Tıpkı elindeki dar, uzun kutuya attığı tedirgin bakışın sırtmasına sebep olması gibi.

“Seni ısırmaz,” dedi Roarke.

“Gideli iki gün bile olmadı. Hediye getirmek için belli bir sürenin geçmesi gibi bir şart olmalı.”

“Senden iki dakika ayrı kalsam bile seni özlüyorum.”

“Beni yumuşatmak için böyle söylüyorsun.”

“Doğruluğunu değiştirmez. Kutuyu aç Eve, sonra da ‘Teşekkür ederim Roarke,’ de.”

Eve gözlerini devirdi ama kutuyu açtı.

Altına ışıltı katmak için minik elmasların yerleştirildiği, kelepçeyi andıran bir tür bileklikti bu. Eve, ortasındaki başparmağı kadar büyük ve pürüzsüz kan kırmızısı taşın bir yakut olduğunu tahmin etti.

Paha biçilmez antikalara özgü -midesini alt üst eden- eski, ağır bir havası vardı.

“Roarke...”

“Teşekkür ederim kısmını unuttun.”

“Roarke,” dedi Eve tekrar. “Bana bunun bir zamanlar bir İtalyan kontesine ait olduğunu mu söyleyeceksin...”

“Prenses,” diye düzeltti Roarke ve bilekliği alıp onun koluna taktı. “On altıncı yüzyıldan kalma. Artık bir kraliçeye ait.”

“Ah, lütfen.”

“Pekâlâ, fazla yalakalık ettim. Ama sana yakıştı.”

“Bu bir ağaç kütüğüne de yakışır.” Kocası her fırsatta onu takılara boğsa da Eve gösterişe pek düşkün değildi. Ama kolunu kaldırıp taşın ışığı yakalayıp yansıtacağı şekilde bileğini çevirirken bunun özel bir yanı olduğunu düşündü. “Ya bunu kaybedersem, ya da kırarsam?”

“Çok yazık olur. Ama o zamana kadar, taktığını görmek hoşuma gidecek. Kendini daha iyi hissedeceksen, Sinead Teyzem de ona aldığım kolye karşısında senin kadar telaşlandı.”

“Onun akli başında bir kadın olduğunu biliyordum.”

Roarke karısının saçını kulağının arkasına itti. “Hayatımdaki kadınlar beni şımartacak kadar akıllılar, onlara hediye vermek beni çok mutlu ediyor.”

“Harika bir kutusu var. Çok güzel.” Teninin üzerinde kaymasından hoşlandığını en azından kendisine itiraf etmesi gerekmişti. “Bunu işe giderken takamam.”

“Takabileceğini sanmıyorum. Gerçi şu anda üzerinde harika duruyor. Çıplakken.”

“Herhangi bir fıkre kapılma dostum.” Saate bakıp hesap yaptı. “Yaklaşık altı saat içinde görev başında olacağım.”

Kocasının gözündeki pırıltıyı tanıyıp ona gözlerini kısarak karşılık verdi. Ama planladığı göstermelik itiraza yatak odasındaki hat engel oldu.

“Bu senin sinyalin.” Başıyla hattı işaret edip yataktan kalktı. “En azından biri *seni* sabahın ikisinde aradığında, kimse ölmüyor.”

Banyoya girerken Roarke’un videoyu engelleyip yanıt verdiğini duydu.

Acele etmedi, kocasının görüntülü bağlantıyı yeniden başlatması ihtimaline karşı kapının arkasından sabahlığını aldı.

Kuşağını bağlayarak içeri girerken Roarke’u giysi dolabının önünde buldu. “Kimdi?”

“Caro.”

“Şimdi gitmek zorunda mısın, sabahın ikisinde?” Ses tonu, yöneticisinin adını söyleme biçimi Eve’in ensesindeki tüyleri diken diken etti. “Sorun ne?”

“Eve.” Roarke dolaptan aceleyle giydiği pantolonuyla uyumlu bir gömlek çıkardı. “Bir iyiliğe ihtiyacım var. Büyük bir iyiliğe.”

Karısınınkine değil, diye geçirdi içinden. Polisinin iyiliğine ihtiyacı var. “Nedir?”

“Çalışanlarımdan biri.” Roarke gözlerini Eve’den ayırmadan gömleği üzerine geçirdi. “Kadının başı belada. Hem de büyük bir bela. Sonuç olarak, biri ölmüş.”

“Çalışanlarından biri birini mi öldürmüş Roarke?”

“Hayır.” Eve bulunduğu yerde durmaya devam ettiği için kocası onun giysi dolabına gidip birkaç kıyafet çıkardı. “Akıllı karışık ve panik halinde, Caro anlaşılmaz şeyler söyledi. Bunlar Reva’yla özdeşleştirebileceğim özellikler değil. O güvenlik sektöründe çalışıyor. Tasarım ve kurulumdan sorumlu. Taş gibi sağlamdır. Birkaç sene gizli serviste çalıştı; kolay kolay sarsılacak bir kadın değildir.”

“Bana ne olduğunu hâlâ söylemedin.”

“Kocasını ve arkadaşını, arkadaşının evinde yatakta bulmuş. Ölü olarak. Çoktan ölmüşler Eve.”

“Ve iki ceset bulmasına rağmen polis yerine yönetici asistanını aradı.”

“Hayır.” Roarke seçtiği giysileri Eve’in ellerine tutuşturdu. “O annesini aradı.”

Eve ona baktı ve alçak sesle küfrettikten sonra giyinmeye başladı. “Bunu bildirmek zorundayım.”

“Kendi gözleriyle görüp Reva’yla konuşana kadar beklemeni istiyorum.” Roarke ellerini onun omuzlarına koydu ve karısı ona tekrar bakana kadar bekledi. “Eve, senden en azından bir süre beklemeni rica ediyorum. Gözünle görmediğin bir şeyi bildirmek zorunda değilsin. Bu kadını tanıyorum. Annesini yıllardır tanıyorum ve çok az kişiye ona

güvendiğim kadar güveniyorum. Yardımına ihtiyaçları var. Benim de ihtiyacım var.”

Eve tabanca kılıfını alıp omzuna taktı. “O zaman, gidelim hemen.”

Yaklaşan sonbaharın tazeliğiyle 2059 yazını bunaltıcı kılan ağırlığın hafiflediği bulutsuz bir geceydi. Trafik sakinliği; kısa bir yolculuk Roarke için çok az beceri ya da konsantrasyon gerektiriyordu. Sessizliğinden, onun ikna olduğunu anlamıştı; Eve başka soru sormamıştı, göreceği, duyacağı ve *hissedeceği* şeye dair izlenimini etkileyecek bir şey bilmek istemiyordu.

İnce, zayıf yüzü sert ve uzun, kızıl kahverengi gözleri donuktu. Roarke bile onun ifadesini okuyamıyordu. Kısa bir süre önce dudaklarında hissettiği sıcak, dolgun dudakları kaskatı ve gergindi.

Caddede, park etmenin yasak olduğu bir noktaya park etti ve arabanın GÖREVLİ ışıklarını Eve söylemeden yaktı.

Eve hiçbir şey söylemeden kaldırıma inip dimdik durdu, kahverengi, kabarık saçları seviştikten sonraki haliyle kararmakarışık duruyordu.

Roarke yanına gitti; parmaklarını nazikçe saçlarının arasında gezdirdi. “Bunu yaptığın için teşekkür ederim.”

“Bana şimdiden teşekkür etmek istemeyebilirsin. Güzel ev,” dedi Eve, başıyla kırmızı tuğlalı binaya işaret ederek. Basamakları çıkmaya başlamadan kapı açıldı.

Parlak, beyaz saç kafasının etrafında gümüşü bir haleyi andıran Caro karşılarındaydı. Bu olmasaydı, Eve mavi pamuklu pijamasının üzerine kırmızı spor ceket giyen solgun

kadının Roarke'un asil ve becerikli yönetici asistanı olduğunu tahmin edemezdi.

"Şükürler olsun. Bu kadar çabuk geldiğiniz için teşekkür ederim." Caro titreyen elini uzatıp Roarke'un elini tuttu. "Ne yapacağımı bilemedim."

"Doğru olanı yaptın," dedi Roarke ve onu kendisine doğru çekti.

Eve kadının hıçkırığını bastırmaya çalışarak derin bir iç çektiğini duydu. "Reva... o iyi değil, hiç iyi değil. Şu anda oturma odasında. Üst kata çıkmadım."

Caro, Roarke'dan uzaklaşıp omuzlarını dikleştirdi. "Çıkmam gerektiğini düşünmedim. Mutfaktan bir bardak almak dışında hiçbir şeye dokunmadım Teğmen. Reva'ya bir bardak su getirdim ama sadece bardağa ve şişeye dokundum. Ah, bir de buzdolabının kapısının koluna. Ben..."

"Sorun değil. Neden kızınla oturmuyorsun? Roarke, onların yanında kal."

"Reva'yla birkaç dakika yalnız kalabilirsin, değil mi?" diye sordu Roarke Caro'ya. "Ben teğmenle gideceğim." Eve'in yüzünde beliren gergin ifadeye aldırmadan, teselli etmek için Caro'nun omzuna dokundu. "Fazla uzun sürmez."

"O dedi ki... Reva korkunç olduğunu söyledi. Şimdi de pek bir şey konuşmadan orada oturuyor."

"Bırak sessiz kalsın," dedi Eve. "Aşağıda kalsın." Üst kata çıkmaya başladı. Yere atılmış paramparça deri cekete baktı. "Hangi oda olduğunu söyledi mi?"

"Hayır. Reva sadece onları yatakta bulduğunu söyledi."

Eve önce sağdaki, sonra da soldaki odaya baktı. Ardından kan kokusunu aldı. Koridorda ilerlemeye devam etti ve kapının girişinde durdu.

İki beden yüz yüze dönmüş yan yatıyordu. Birbirlerine

bir sır verir gibi duruyorlardı. Çarşaflarda, yastıklarda ve yerde karmakarışık duran dantelli yatak örtüsünde kan izleri vardı.

Döşeğe acımasızca saplanan bıçağın sapı ve ağzı kana bulanmıştı.

Kapının yanında siyah bir çanta, yatağın sol tarafına yakın son model bir şok tabancası ve bir sandalyenin üzerinde dağınık duran giysileri gördü. Yanan mumların hoş kokusu hâlâ havada süzülüyordu. Yumuşak, seksi bir müzik çalmaya devam ediyordu.

“Bu kesinlikle çayırdı dolaşmaya benzemiyor,” diye mırıldandı Eve. “Çifte cinayet. Bunu bildirmek zorundayım.”

“Baş dedektif olarak kalır mısınız?”

Eve kabul etti. “Kalırım ama bunu arkadaşın yaptıysa, bu onun lehine olmayacak.”

“O yapmadı.”

Eve iletişim cihazını çıkarırken Roarke geri çekildi.

“Caro’yu başka bir odaya götürmeni istiyorum,” dedi ona işi bitince. “Mutfağa değil,” diye ekledi bıçağa tekrar göz atarak. “Aşağıda küçük bir oda, kütüphane ya da o tür bir yer olmalı. Hiçbir şeye dokunmamaya çalış. Onu sorgulamam lazım... adı neydi, Reva mı?”

“Reva Ewing, evet.”

“Onu sorgulamam lazım ve sorgulama sırasında sen ya da annesi, kimsenin yanımızda olmasını istemiyorum. Ona yardım etmek istiyorsun,” dedi Eve konuşmasına fırsat vermeden, “bu noktadan itibaren bu işi olabildiğince kural-lara uygun olarak yapalım. Güvenlikle meşgul olduğunu söylemiştin.”

“Evet.”

“Senin elemanlarından biri olduğu için kadının işinde iyi olup olmadığını sormama gerek yok.”

“İyi. Çok iyi.”

“Peki bu onun kocası mıydı?”

Roarke tekrar yatağa baktı. “Evet. Blair Bissel, yeteneği tartışmaya açık bir sanatçı. Metalle çalışır... çalışırdı. Şu, onun eserlerinden biri galiba.” Roarke odanın köşesinde duran uzun, birbirine girmiş gibi görünen metal tüplere ve bloklara işaret etti.

Eve başını iki yana salladı. “İnsanlar buna para mı veriyor? Türlü türlü insan var. Sana daha sonra onun hakkında başka sorular soracağım ama önce onunla konuşmak ve buradaki sahneyi daha yakından incelemek istiyorum. Evlilik sorunları ne zamandır vardı?” diye sordu koridorda tekrar ilerlemeye başlarken.

“Sorunları olduğundan haberim bile yoktu.”

“Artık bir sorun kalmadı zaten. Caro’yu gözünün önünden ayırma,” diye emredip Reva Ewing’le tanışmak için oturma odasına gitti.

Caro kolunu otuzlu yaşlarının başındaki kadına dolaşmış halde oturuyordu. Koyu saçları neredeyse Eve’inki kadar gelişigüzel bir tarzda, kısa kesilmişti. Üzerindeki siyah tişörtle kot pantolonun çok iyi belli ettiği atletik, ufak tefek bir bedeni vardı.

Teni buz gibi bembeyazdı, gözleri şoktan neredeyse kararmış, isli bir griydi. Dudakları renksiz ve biraz inceydi. Eve ona yaklaşırken, kadın gözlerini çevirip boş boş baktı. Gözleri kıpkırmızı ve şişti; Eve’in onun sahip olduğunu düşündüğü keskin zekâyâ dair hiçbir belirti göstermiyordu.

“Bayan Ewing, ben Teğmen Dallas.”

Kadın ona bakmaya devam etti ama başı belli belirsiz hareket etti, başını sallamaktan ziyade bir ürperti gibiydi.

“Size birkaç soru sormam gerekiyor. Biz konuşurken aneniz Roarke’la birlikte gidecek.”

“Ah, onun yanında kalamaz mıyım?” Caro, Reva’nın omuzlarına doladığı kolunu iyice sıktı. “Araya girmem, söz veriyorum ama...”

Kadının yanına geçen Roarke uzanıp onun elini tuttu. “Caro, böylesi daha iyi.” Nazikçe Caro’yu ayağa kaldırdı. “Reva için daha iyi. Eve’e güvenebilirsiniz.”

“Eve, biliyorum. Sadece...” Roarke onu odadan dışarı çıkarırken kadın tekrar arkasına baktı. “Hemen buradayım. Reva, hiçbir yere gitmiyorum.”

“Bayan Ewing.” Eve kadının karşısına oturdu ve kayıt cihazını masada aralarına koydu. Reva’nın bakışlarının cihaza odaklandığını fark etti. “Bu konuşmayı kaydedeceğim. Size haklarınızı okuyacağım ve sonra bazı sorular soracağım. Anlıyor musunuz?”

“Blair öldü. Gördüm. Öldüler. Blair ve Felicity.”

“Bayan Ewing, sessiz kalma hakkına sahipsiniz.” Eve yeniden düzenlenen Miranda haklarını okurken, Reva gözlerini kapattı.

“Off Allahım, Allahım. Bu korkunç bir kâbus değil. Bu gerçek.”

“Bana bu gece burada neler olduğunu anlatın.”

“Bilmiyorum.” Reva’nın yanağından bir damla gözyaşı süzüldü. “Ne olduğunu bilmiyorum.”

“Kocanızla Felicity arasında cinsel bir ilişki var mıydı?”

“Bunu anlamıyorum. Anlamıyorum. Beni sevdiğini sanıyordum.” Eve’le göz göze geldi. “Önce buna inanmadım. Nasıl inanabilirdim ki? Blair ve Felicity. Kocam ve yakın arkadaşım. Ama sonra anladım, gözümünden kaçan bütün işaretleri, bütün ipuçlarını, yanlışları... ikisinin de yaptığı o küçük hataları fark ettim.”

“Ne zamandır biliyordunuz?”

“Bu gece haberim oldu. Sadece bu gece.” Yanakların-

daki gözyaşlarını yumruğuyla silerken nefesi titriyordu. “Blair’ın yarına kadar şehir dışında olması gerekiyordu. Bir müşterisiyle görüşecekti, yeni bir sipariş... Ama o burada, onunla birlikteydi. Geldim ve gördüm...”

“Bu gece buraya onlarla yüzleşmeye mi geldiniz?”

“Çok kızgındım. Beni aptal yerine koydular, çok öfkelendim. Kalbimi kırdılar, çok üzgündüm. Sonra da ölmüşler. Bütün o kan... onca kan.”

“Onları sen mi öldürdün Reva?”

“Hayır!” Bu sorunun ardından bütün vücudu titredi. “Hayır, hayır, hayır! Onları incitmek istedim. Onlara bunu ödetmek istedim. Ama yapmadım... yapamazdım. Ne olduğunu bilmiyorum.”

“Bana bildiklerini anlat.”

“Buraya arabamla geldim. Queens’de bir evimiz var. Blair bir ev istedi ve ikimizin de çalıştığı Manhattan’da yaşamak istemedi. Müstakil ve gözlerden uzak bir yer istediğini söyledi. Sadece bize ait bir yer.”

Sözcükler ağzından dökülürken sesi kısılınca elleriyle yüzünü kapattı. Affedersin. Bunların hepsi bana imkânsız görünüyor. Hiçbiri yaşanmamış, her an uyanabilirmişim gibi geliyor.”

Bluzunda biraz kan vardı. Ellerinde, kollarında ve yüzünde kan izi yoktu. Eve gözlemleri arasına bunları da ekleyip Reva’nın kendisini toparlayıp sözlerine devam etmesini bekledi.

“Öfkeye kapıldım ve ne yapmak istediğimi anladım. Burasının güvenliğini ben tasarladım, o yüzden binaya nasıl gireceğimi biliyordum. İçeri izinsiz girdim.”

Yanağındaki bir damla gözyaşını hızla sildi. “Onları hazırlıksız yakalamak istedim, o yüzden çaktırmadan içeri girip üst kattaki yatak odasına çıktım.”

“Yanında silah var mıydı?”

“Hayır, şey... Şok tabancam vardı. Gizli servisin verdiği, yeni yapılandırılan tabancam. Minimum güçte kullandıkça sivil ruhsatıyla taşıyabiliyorum. Onunla...” Derin bir nefes verdi. “Şok verecektim. Testislerine.”

“Peki bunu yaptın mı?”

“Hayır.” Elleriyle yüzünü kapattı. “Tam olarak hatırlamıyorum. Beynimde bir bulanıklık var sanki.”

“Deri ceketini sen mi parçaladın?”

“Evet.” Bunun üzerine içini çekti. “Tırabzana asılı olduğunu gördüm. O boktan ceketini ona ben hediye ettim ve orada görünce deliye döndüm. Küçük matkabımı çıkarıp hemen işe koyuldum. Utanç verici bir hareket olduğunu biliyorum ama çok kızgındım.”

“Bana utanç verici gelmiyor,” dedi Eve, sesinin ılımlı ve anlayışlı çıkmasına özen göstererek. “Kocan seni arkadaşınla aldatıyordu, biraz olsun acısını çıkarmak istedim.”

“Öyle hissettim. Sonra onları yatakta birlikte gördüm ve gördüğümde... ölmüşlerdi. Kan. Hiç bu kadar çok kan görmemiştim. Çığlık attı... hayır hayır, ben çığlık attım. Ben çığlık atmış olmalıyım.”

Boğazını yırtarcasına çıkan sesin etkisini hâlâ hissedebiliyormuş gibi boynunu ovdu. “Sonra bayıldım... sanırım. Bir koku aldım. Kan, ama başka bir şey. Başka bir şeydi... sonra bayıldım. Ne kadar süre baygın kaldığımı bilmiyorum.”

Bardağa uzanıp suyun hepsini içti. “Uyandım, sersemlemiş gibiydim, midem bulanıyordu, tuhaf hissettim. Sonra onları gördüm, yataktaydılar. Onları tekrar gördüm ve sürünerek çıktım. Ayağa kalkamadım, o yüzden banyoya kadar sürünerek gidip kustum. Annemi aradım. Nedenini tam olarak bilmiyorum. Polisi aramam gerekirdi ama annemi aradım. Doğru düzgün düşünemiyordum.”

“Bu gece buraya kocanı ve arkadaşını öldürmek amacıyla mı geldin?”

“Hayır. Kıyameti koparmak amacıyla buraya geldim. Teğmen, yine kusacağım. Benim banyoya...”

Reva midesini tuttu, sonra da yerinden fırlayıp koştu. Eve hemen arkasından onu takip ederken, Reva bir kapıyı ardına kadar açıp tuvalete daldı. Dizlerinin üzerine çöküp öğüre öğüre kustu.

“Yanıyor,” diyebildi, Eve’in uzattığı ıslak bir bezi minnettarlıkla alırken. “Boğazım yanıyor.”

“Bu gece yasadışı herhangi bir şey içtin mi Reva?”

“Yasadışı madde kullanmıyorum.” Islak bezi yüzünde gezdirdi. “İnan bana, Caro gibi biri tarafından yetiştirilip önce gizli servis, sonra da Roarke tarafından taranırsan, ortalıkta aylıklık etmezsin.” Vücudunun her yanı bitkin düşmüş halde duvara yaslandı. “Teğmen, ben kimseyi öldürmedim. Başkanı korurken silah taşıyordum ve bir kere-sinde onu korumaya çalışırken vuruldum. Çabuk sinirlenirim, sinirlendiğimde de düşüncesizce davranabilirim. Blair ve Felicity’ye bunu yapan her kimse, düşüncesizce davranmadığı kesin. Delirmiş olmalı bunlar. Akıllarını kaçırmışlar. Ben böyle bir şey yapamam. Asla yapamam.”

Eve onunla göz göze gelecek şekilde yere çömeldi. “Neden buna beni olduğu kadar kendini de ikna etmeye çalışıyormuş gibi konuşuyorsun Reva?”

Reva’nın dudakları titredi ve gözlerinde yeni gözyaşları belirdi. “Çünkü hatırlayamıyorum. Hatırlayamıyorum.” Yüzünü elleriyle kapatıp ağladı.

Eve bir süre onu yalnız bırakıp Caro’nun yanına gitti. “Onunla birlikte oturmanı istiyorum,” diye talimat verdi. “Size geçici olarak bir koruma atayacağım. Prosedür böyle.”

“Onu tutuklayacak mısın?”

“Henüz bu kararı vermedim. İşbirliği yapıyor, bunun faydası olacak. Onu buraya getirmen ve ben geri dönene kadar bu odada tutman iyi olur.”

“Pekâlâ. Teşekkür ederim.”

“Arabadan saha kitimi almalıyım.”

“Ben getiririm,” dedi Roarke ve onunla birlikte dışarı çıktı. “Ne düşünüyorsun?”

“Olay yerini güvenceye alıp inceleyene kadar hiçbir şey düşünmeyeceğim.”

“Sen her zaman bir şeyler düşünürsün Teğmen.”

“Bırak, işimi yapayım. Yardım etmek mi istiyorsun? Buraya vardıklarında ortağımı ve olay yeri ekibini üst kata yönlendir. O zamana kadar bir adım geride dur, aksi takdirde işi berbat edeceksin.”

“Bana şunu söyle. Reva’ya bir avukatla iletişime geçmesini tavsiye etmeli miyim?”

“Beni çok zor bir durumda bıraktın.” Eve saha kitini ondan aldı. “Ben bir polisim. Görevimi yapmama izin ver. Geri kalanını sen düşün. Allah kahretsin.”

Eve paldır küldür yukarı çıktı. Kiti açtı ve içinden bir kutu yalıtkan çıkarıp elleriyle botlarını onunla kapladı. Sonra yakasına bir kayıt cihazı takıp tekrar olay yerine girip çalışmaya koyuldu.

Cesetleri incelemeye başladığı esnada döşeme tahtasının gıcırdadığını duydu. Davetsiz misafiri terslemeye hazır olarak hızla arkasına döndü ama Peabody’yi karşısında görünce küfretmekten vazgeçti.

Eski yardımcısının bu sessiz adımlarına alışmak zorundaydı. Yeni dedektif, artık polis üniformasına ait sert tabanlı ayakkabılar yerine çıt çıkarmayan yumuşak ve hafif spor ayakkabılar giyiyordu. Bu Eve’e biraz ürkütücü geliyordu.

Görünüşe bakılırsa, Peabody şu an üstündeki ceketiyle

uyumlu hardal sarısı çift de dahil olmak üzere bu ayakkabılardan gökkuşağının her rengine almıştı. Ayakkabılara, düz kesim siyah pantolonuyla açık, yuvarlak yaka bluzuna rağmen hem şık ve gösterişli hem de polis gibi görünüyordu.

Kare yüzü durgun ve endişeliydi; bu yüzü her zamanki saç stili, koyu rengine yakışan mantar kesim saçları çevreliyordu.

“Üstüne üstlük çıplakken öldürülmüşler,” dedi Peabody.

“Başka bir kadının kocasıyla ya da karısı olmayan bir kadınla birlikteyken öldürülmek de iyice utanç verici.”

“Elimizde sadece bu mu var? Sevk memuru çok fazla detay vermedi.”

“Onlara detay vermedim. Ölen adam Roarke’un yönetici asistanının damadı ve şu anda kızı baş şüpheli.”

Peabody yatağa baktı. “Görünüşe göre karmaşık bir durum iyice karmaşık bir hale girmiş.”

“Öncelikle olay yerini incele, sonra seni oyuncular hakkında bilgilendiririm. Şok tabancası.” Mühürlü silahı kaldırdı. “Şüphelinin iddiasına göre...”

“Vay canına!”

“Ne? Ne var?” Eve serbest elini hemen kendi silahının kabzasına götürdü.

“O.” Peabody elini uzattı ve parmaklarını nazikçe Eve’in bileğindeki bilekliğin üzerinde gezdirdi. “Bu muhteşem. Demek istediğim, bu gerçekten muhteşem Dallas.”

Eve mahcup olup bilekliği ceket kolunun içine doğru soktu. Bilekliği taktığını unutmuştu. “Belki, takılarımдан ziyade olay yerine odaklanabiliriz.”

“Elbette, ama *ne* müthiş bir takı. O kocaman taş yakut mu?”

“Peabody.”

“Pekâlâ pekâlâ.” Ama Dallas’ın farkında olmadığı bir anda ona daha yakından bakacaktı. “Nerede kaldın?”

“Sadece kanıtlarla oyalanıp olay yerinde kendimi eğlendirmeye çalışıyordum.”

Peabody gözlerini devirdi. “Kafama bir sopa indirsen daha iyi olurdu.”

“İlk fırsatta,” diye ona katıldı Eve. “Devam edelim. Şüpheli yanında bir şok tabancası getirdiğini söyledi, sivil ruhsat şartlarına uygun şekilde yeniden yapılandırılmış bir silah. Fakat bu yeniden yapılandırılmış bir şok tabancası değil, aksine tam kapasite çalışan askeri çıkışlı bir silah.”

“Hı-hı.”

“Her zamanki gibi kısa ve özün.”

“Bu dedektiflere özgü gizemli konuşma biçimi.”

“Söz konusu silahı çoktan parmak izi testinden geçiririm, üzerinde sadece şüphelinin parmak izi var. Suç ale-tinde de.” Eve başka bir mühürlü poşete ve içindeki kanlı bıçağa işaret etti. “Oradaki küçük el çantasında elektronik sinyal bozucularla soyguncu aletleri var, onlar da Reva Ewing’in parmak izlerini taşıyor.”

“Kadın güvenlikten anlıyor mu?”

“Roarke Şirketler Grubu’nun güvenlik bölümünde çalışıyor, gizli servisin eski elemanı.”

“Vaziyete bakılırsa, şüpheli izinsiz içeri girmiş, kocasını başka bir kadınla yakalamış ve onu doğramış.”

Peabody yatağa ve ölü bedenlere yaklaştı. “İki kurbanda da savunma yaraları veya boğuşma izi yok. Biri öbürünü doğramaya başladığında, birçok kişi genellikle karşı çıkar, en azından biraz.”

“Öncesinde sersemletilen birinin bunu yapması zor.”

Eve parmağının ucuyla Blair’ın kürek kemiklerinin arasındaki kırmızı noktalara ve Felicity’nin göğüslerinin arasındaki benzer izlere işaret etti.

“Adamın sırtında, kadının göğsünde,” dedi Peabody.

“Evet. Bana sorarsan seviştikleri sırada olmuş. Katil arkalarından yaklaşıyor, önce adamı sersemletiyor, onu kena-

ra ittikten sonra sesini çıkarmasına fırsat vermeden kadını da etkisiz hale getiriyor. Bıçaklandıkları sırada bilinçsizlerdi, en azından karşı koyabilecek halde değillerdi.”

“Gerçekten aşırı,” diye yorumda bulundu Peabody. “Her ikisinde de birer düzine yara olmalı.”

“Adamda on sekiz, kadında on dört bıçak yarası var.”

“Of!”

“Kesinlikle. Kalpte yara olmaması ilginç. Kalbi hedef almazsan, daha çok kan çıkar.”

Kanın çarşaflara yayılma biçimini inceledi, yatağın başucundaki abajurun başlığına sıçramıştı. Pis bir iş, diye geçirdi içinden. Çok pis ve karışık.

“Vücutlarındaki bıçak yaralarından hiçbirinin şok tabancasının yanık izleri bıraktığı yerlere denk gelmemesi de ilginç. Şüphelinin giysilerinde biraz kan lekesi var... çok değil, her şey düşünüldüğünde, biraz. Elleri ve kolları temiz.”

“Böyle bir şeyden sonra ellerini yıkaması gerekir.”

“Değil mi? Eğer bunu o yaptıysa, bluzundan da kurtulması gerekirdi, diye düşünürsün. Fakat insanlar birkaç kişiyi öldürdükten sonra çoğunlukla basitleşirler.”

“Annesi geldi,” diye işaret etti Peabody.

“Evet. Belki de, annesi onu biraz temizlemiş olabilir ama Caro bana bundan daha ihtiyatlı biri gibi geldi. Ölüm saati sabah 01:20. Güvenliği geçip içeri ne zaman girdiğini belirlemek için Elektronik Keşifler ekibine evin güvenliğini kontrol ettireceğiz. Mutfağı kontrol etmeni, suç aletin evden mi yoksa dışarıdan mı olduğunu anlamamı istiyorum.”

Eve bir süre duraksadı. “Aşağıdaki deri ceketten geriye kalanları gördün mü?”

“Evet. Güzel bir cekete benziyormuş.”

“Onun da işaretlenmesini istiyorum. Ewing onu mini matkabıyla parçaladığını söyledi. Uyuşup uyuşmadığına bakalım.”

“Hah. Yanında bir bıçak varsa, neden bir matkap kullanıldı? Bir bıçakla onu kesmek daha tatmin edici ve etkili olmalı.”

“Evet, bu ilginç bir soru. Ayrıca, iki kurbanın da geçmişini araştırıp ihanete uğrayan eş dışında ikisinin de ölmelelerini isteyen birileri olup olmadığını görelim.”

Peabody dişlerinin arasından nefesini verip tekrar cesetlere baktı. “Eğer bu iş görüldüğü gibiyse, kadının cezai ehliyeti olmadığı rahatlıkla iddia edilebilir.”

“Nasıl görüldüğünü değil, ne olduğunu anlayalım.”

İkinci Bölüm

“Hayır. Hayır. Onun ellerini ya da yüzünü yıkamadım.”

Caro bakışlarını kaçırmadan sakın bir ifadeyle oturuyordu. Ellerini ise kucağında kenetlemişti, onları vücudunu sandalyeye sabitleyen bir halat gibi kullanıyordu.

“Mümkün olduğunca az şeye dokunmaya, siz buraya gelene kadar da onu sakın tutmaya çalıştım.”

“Caro.” Eve gözlerini kadının yüzünden ayırmadı; Caro’nun isteği üzerine Roarke’un odada kaldığı gerçeğini ve karnındaki küçük küskünlük tanesini düşünmemeye çalıştı. “Üst kattaki büyük yatak odasının bitişiğinde bir banyo var. Bulgular, lavabonun temizlendiğini, birinin kanı yıkadığını gösteriyor.”

“Üst kata çıkmadım. Yemin ederim.”

Eve üst kata çıktığı için ona inanıyordu, neyi ima ettiğini kadının anlamadığını fark etti. Ama Roarke’un duruşundaki değişiklikten, gözünü dört açtığını gösteren belli belirsiz hareketten, Eve onun neyi kastettiğini bildiğini anladı.

Roarke sessizliğini koruduğu için içindeki dargınlık tanesi biraz küçüldü.

“Reva’nın giysilerinde kan var,” dedi Eve.

“Evet, biliyorum. Gördüm...” Bir anda gözlerinde anladığını gösteren bir pırıltı belirdi ve onu hemen zar zor kontrol ettiği bir panik izledi. “Teğmen, eğer Reva... banyoyu kullanıyorsa şoktayken kullanmış olmalı. Bir şeyi örtbas etmeye çalışmak için değil. Buna inanmak zorundasınız. O şoktaydı.”

Elbette, midesi bulanıyordu, diye düşündü Eve. Klozetin kapağında ve kenarında parmak izleri vardı. Sanki şiddetli bir şekilde kusarken ona tutunmuş gibi. Kustuğuna dair kanıt yatak odasının bulunduğu koridorun ilerisindeki banyodaydı. Kan lekeleri ise yatak odasının banyosundaydı.”

“Eve nasıl girdin Caro?”

“Nasıl mı...ah.” Dalgınlıkla örümcek ağına takılmış gibi elini yüzüne dokundurdu. “Kapı, ön kapı kilitli değildi. Hafif aralıktı.”

“Aralık mıydı?”

“Evet. Evet, kilidin ışığı yeşil yanıyordu, sonra tam olarak kapalı olmadığını görünce kapıyı iterek açıp içeri girdim.”

“Peki içeri girdiğinde durum nasıldı?”

“Reva antrede, yerde oturuyordu. Orada tortop olmuş titriyordu. Söyledikleri doğru düzgün anlaşılmıyordu.”

“Ama seni aradığında konuşması, Blair ile Felicity’nin öldüklerini, başının belada olduğunu anlayabileceğin kadar anlaşılırdı.”

“Evet. Doğrusu, bana ihtiyacı olduğunu, Blair’in -Blair’la Felicity’nin- öldüklerini anladım. ‘Anne. Anne, ölmüşler. Biri onları öldürmüş,’ dedi. Ağlıyordu, sesi derinden ve tuhaf geliyordu. Ne yapacağını, ne yapması gerektiğini bilmiyordu. Nerede olduğunu sordum, söyledi. Ne söylediğini ya da ne söylediğimi tam olarak hatırlamıyorum. Ama evdeki tele-linkimde var. Onu dinleyebilirsiniz.” Caro’nun sesi biraz gergindi.

“Evet, dinleyeceğiz.”

“Reva’nın ve daha sonra benim hemen polise haber vermemiz gerektiğini anlıyorum.”

Caro elini pijamasının dizlerine koyduktan sonra ne giydiğini yeni fark etmiş gibi onlara baktı.

Yanakları kızardı, sonra içini çekti. “Şu kadarını söyleyebilirim, ikimiz de... biz ikimiz doğru düzgün düşünemedik, sadece en güvendiğimiz kişiye haber vermeyi akıl edebildik.”

“Damadının, kızını aldattığından haberin var mıydı?”

“Hayır. Hayır, haberim yoktu.” Dudaklarından dökülen kelimeleri öfke izledi. “Sormadan söylememe izin ver, Felicity’yi çok iyi tanırdım ya da tanıdığımı sanıyordum,” diye düzeltti Caro. “Onu Reva’nın yakın arkadaşlarından biri olarak görürdüm, neredeyse kardeşi gibiydi. Sık sık evime gelirdi, ben de onun evine giderdim.”

“Felicity başka erkeklerle görüşüyor muydu?”

“Çok hareketli bir sosyal hayatı vardı ve sanatçılara düşküncü.” Caro’nun düşünceleri kaçınılmaz bir şekilde damadına kayarken dudakları acı acı büzüldü. “İster erkekler ister sanat eseri koleksiyonu olsun, herhangi bir tarza ya da döneme bağlı kalamayacağını söyleyerek şaka yapardı. Belirli bir tarzı ve espri anlayışı olan akıllı bir kadının olduğunu düşünüyordum. Reva genellikle çok ciddidir, bütün dikkatini işine verir. Felicity’nin onun için iyi bir arkadaş olduğunu düşünüyordum, içindeki uçarı yanı ortaya çıkaran biriydi.”

“Felicity son zamanlarda kiminle görüşüyordu?”

“Emin değilim. Birkaç hafta önce bir adam vardı. Pazar kahvaltılarında biri için hepimiz buradaydık. Sanırım adam ressamdı.” Caro, dikkatini toplamaya çalışır gibi gözlerini kapattı. “Evet, bir ressamdı. Adı Fredo. Onu Fre-

do olarak tanıttı; adam bana çok dramatik, oldukça yabancı ve aşırı coşkulu biri gibi geldi. Fakat birkaç hafta öncesinde başka bir adam vardı. Zayıf, solgun, kara kara düşünen biri. Öncesinde de...”

Caro omuz silkti. “Erkeklerden hoşlanırdı, görünüşe bakılırsa hiçbiriyle yüzeysel bir ilişkinin ötesine geçmiyordu.”

“Bu evin giriş şifrelerine erişimi olan başka biri olabilir mi?”

“Aklıma kimse gelmiyor. Felicity güvenliği çok ciddiye alırdı. Evde kimseyi görevlendirmezdi; ev işleri için sadece hizmetçi robotlar bulundururdu. İnsanların, her zaman yanlış insanlara güvendikleri için güvenilemez olduğunu söylerdi. Bir keresinde ona bunu çok üzücü bulduğumu söyleyince güldü ve bu gerçek olmasaydı, kızımın bir işi olmayacağını hatırlattı bana.”

Eve, Peabody’nin kapının girişine geldiğini görünce ayağa kalktı. “Teşekkür ederim. Seninle tekrar konuşmam gerekecek, evindeki tele-linklerin inceleme için alınmadan önce iznine ihtiyacım var.”

“İzin veriyorum, bu karışıklığı çözmek için ne gerekiyorsa alabilirsin. Bununla bizzat ilgilendiğin için ne kadar minnettar olduğumu bilmeni isterim. Gerçeği ortaya çıkaracağını biliyorum. Şimdi Reva’nın yanına gidebilir miyim?”

“Bir süre daha burada beklemen iyi olur.” Roarke’un da aynı şeyi yapmasını istediğini anlaması için kocasına bir bakış attı.

Koridorda, başını sallayarak Peabody’ye devam etmesini işaret etti.

“Olay yeri ekibi, çok dikkatli bir şekilde silinmiş olsa da, üst kattaki banyo giderinde kana ve lavabonun kenarında Ewing’in parmak izlerine rastladı. Suç aleti buradaki mutfakta bulunan çatal bıçak takımıyla uyuşmuyor. Aşağıda çok şık bir set var, eksik bir şey varmış gibi de durmuyor.”

Peabody notlarına göz attı. “Ev robotunu yeniden çalıştırdım. Akşam dokuz buçukta kapatılmış. Öncesinde, Felicity’nin bir arkadaşıyla evde olduğunu kaydetmiş. Robotu, isim ya da detay vermeyecek şekilde programlamış. Komutu geçersiz kılmak için onu yanımızda götürmemiz gerekecek.”

“Bunu hallet öyleyse. Üst kattaki ikinci banyoda kan izi ne rastlandı mı?”

“Hayır. Sadece klozetin kenarında Ewing’in parmak izleri var.

“Pekâlâ. Ewing’le tekrar görüşelim.”

Birlikte, üniformalı bir polisin Reva’nın başında beklediği oturma odasına gittiler. Eve içeri girer girmez Reva ayağa kalktı.

“Teğmen, sizinle konuşmak istiyorum. Baş başa.”

Eve üniformalı polise odadan çıkmasını işaret etti ve Peabody’ye bakmadan konuştu. “Bu benim ortağım, Dedektif Peabody. Bizimle hangi konuda konuşmak istiyorsunuz Bayan Ewing?”

Reva tereddüt etti, sonra Eve oturunca kaderine boyun eğmiş gibi bıkkınlıkla nefes verdi. “Düşüncelerim netlik kazanmaya başladı, ne tür bir karışıklık içinde olduğumu anladım. Annemi de bu işin içine sürükledim. O sadece kendimi kaybettiğim için buraya geldi. Üzerimdeki bu pisliğin ona bulaşmasını istemiyorum.”

“Anneniz için endişelenmeyin. Bu konuda onu kimse incitmeyecek.”

“Pekâlâ.” Reva hafifçe başını salladı. “Pekâlâ, öyleyse.”

“Yatak örtüsünü çektiğinizde cesetleri ve kanı gördüğünüzü söylediniz.”

“Evet. Ölmüş olduklarını gördüm. Öldüklerini anladım. Ölmüş olmalılardı.”

“Bıçak neredeydi?”

“Bıçak mı?”

“Suç aleti? O neredeydi?”

“Bilmiyorum. Bıçak görmedim. Sadece Blair ve Felicity vardı.”

“Peabody, Bayan Ewing’e kanıt olarak aldığımız silahı gösterir misin?”

Peabody, bir poşetin içindeki mühürlenmiş bıçağı çıkardı ve onu Reva’ya göstermek için yanına gitti. “Bu bıçağı tanıyor musunuz Bayan Ewing?”

Reva, kan lekeli bıçağın ağzına ve sapına baktıktan sonra şaşkınlık dolu bakışlarını Eve’e çevirdi. “Blair’ın. Geçen sene, ikimizin de yemek pişirme dersine gitmemize karar verdiğinde aldığı takımın bir parçası. Ona isterse ders alabileceğini ama oto-aşçıdan³ ya da dışarıdan sipariş vermekten vazgeçmeyeceğimi söyledim. O gerçekten ders aldı, arada sırada da yemek pişirirdi. Bu onun mutfak bıçaklarından birine benziyor.”

“Bu gece onu yanında mı getirdin Reva? Onları tehdit etmek ya da korkutmak için bunu çantana atacak kadar kızgın mıydın?”

“Hayır.” Reva bıçaktan bir adım geri çekildi. “Hayır, onu ben getirmedim.”

Bu kez kanıt poşetini uzatan Eve’di. “Bu senin şok tabancan mı?”

“Hayır.” Reva parmaklarını avuçlarına doğru kıvırdı. “Bu yeni bir askeri model. Benimki altı senelik, yeniden yapılandırılmış bir gizli servis imalatı. O bana ait değil. Onu daha önce görmedim.”

“Hem bu hem de bıçak kurbanların üzerinde kullanılmış. Hem bunun hem de bıçağın üzerinde parmak izlerin var.”

“Bu çılgınlık.”

³ Stoklanmış yiyecek ve içecekleri servis eden otomatik bir mutfak aleti. (ç.n.)

“Bıçaklamanın şiddeti etrafa aşırı miktarda kan saçılmasına sebep olmuş. Ellerin, kolların ve yüzünün yanı sıra giysilerine.”

Reva aptal aptal ellerine baktı, sonra onları yavaşça birbirine sürttü. “Bluzumda kan olduğunu biliyorum. Bilemiyorum... Belki yukarıda bir şeye dokunmuş olabilirim. Hatırlamıyorum. Ama onları öldürmedim. O bıçağa ve şok tabancasına dokunmadım. Ellerimde kan yok.”

“Banyo giderinde kan kalıntısına rastlandı ve lavabonun kenarında parmak izlerin var.”

“Ellerimi yıkadığımı mı düşünüyorsunuz? Temizlenip her şeyi örtbas etmeye çalıştığımı, sonra da annemi aradığımı mı düşünüyorsunuz?”

Eve, Reva’nın aklının başına gelmeye başladığını görebiliyordu; tutarlılığıyla birlikte öfkesi de geri dönüyordu. O kara gözleri kızgındı, rengi geri dönerken dişlerini birbirine bastırıyordu. “Ne olduğumu sanıyorsunuz? Sırf beni aptal yerine koydukları için kocamla arkadaşımı parçalara ayırmış olabileceğimi mi düşünüyorsunuz? Bunu yapmış olsam bile, cinayet aletinden kurtulup kendimi korumayı akıl edemeyecek miyim? Ahh lütfen, onlar *ölmüştü*. Buraya geldiğimde ölmüşlerdi.”

Kelimeler ağzından tükürük gibi dökülürken sandalyesinden kalktı; yüzünde son derece canlı olan öfke, onu odanın içinde dört dönmeye itti. “Neler oluyor? Bütün bunlar *ne* demek oluyor?”

“Bu gece buraya neden geldin Reva?”

“Onlarla yüzleşmek, bağırıp çağırmak ve belki Blair’in testislerine dizimi geçirmek için. Felicity’nin o güzel, yalancı suratına bir tokat atmak için. Bir şeyler kırıp dökmek ve olay çıkarmak için geldim.”

“Neden bu gece?”

“Çünkü bunu *bugün* öğrendim, Allah kahretsin.”

“Nasıl? Nasıl öğrendin?”

Reva duraksayıp tam olarak bilmediği bir dili anlamaya çalışıyormuş gibi Eve’e baktı. “Paket. Ahh fotoğraflar ve makbuzlar, Allahım. Evime bir paket teslim edildi. Yataktaydım. Erkendi, on biri biraz geçiyordu ama sıkılıp yatmaya gittim. Bahçe kapısındaki zilin çaldığını duydum. Sınırımı bozdu. Saat on birde kimin gelmiş olabileceğini bilmiyordum ama aşağı indim. Kapıya bir paket bırakılmıştı. Dışarı çıkıp onu aldım.”

“Herhangi birini gördün mü?”

“Hayır. Sadece paket vardı; şüphelendiğim için üzerini bir tarayıcıyla taradım. Bir bomba olmasını beklemiyordum,” dedi alaycı bir gülümsemeyle, “ama bu bir alışkanlık. Temiz olduğunu görünce onu içeri aldım. Blair’dan seni-şimdiden-özledim tarzı bir hediye olduğunu düşündüm. O tür aptalca, romantik şeyler yapardı...”

Cümlesini yarım bıraktı, nemlenen gözlerinin gözyaşlarıyla dolmaması için mücadele etti. “Paketin ondan olduğunu sandığım için onu açtım. Fotoğraflar vardı, Blair ve Felicity’nin güvenlik kamerasıyla çekilmiş gibi görünen çok sayıda görüntüsü vardı. Samimi, yanlış anlaşılmaya imkan vermeyecek fotoğraflarıyla otel ve restoranlardan alınmış makbuzlar. Ağzına sıçayım.”

Reva parmaklarını dudaklarına bastırdı. “Blair’ın satın aldığı mücevherlerin ve iç çamaşırlarının fişleri... benim için değil. Hepsi, varlığından haberdar olmadığım bir hesaptan ödenmiş. İki de disk vardı... birinde, aralarındaki telefon görüşmelerinin kaydı, diğerinde de birbirlerine gönderdikleri epostalar vardı. Tutkulu görüşmeler, aşk mektupları... çok samimi, çok müstehcendi.”

“Onları sana kimin gönderdiğine dair bir şey yok muydu?”

“Hayır, o an bununla ilgilenmedim, bunu merak etmedim. Şok geçiriyordum, kızmış ve incinmişim. Diskteki son görüşmede ben onun şehir dışında olduğunu düşünürken, burada onun evinde nasıl iki gün geçirecekleri hakkında konuşuyorlardı. Bana güldüler,” dedi mırıldanarak. “Burnumun dibinde dönenler hakkında hiçbir fikrimin olmamasına katıla katıla güldüler. Kendi kocasını bile takip edemeyen bir güvenlik uzmanı.”

Reva ağır hareketlerle tekrar oturdu. “Bu hiç mantıklı değil. Bu çılgınlık. Onları kim öldürür, kim beni bu şekilde tuzığa düşürür?”

“Paket nerede?” diye sordu Eve.

“Arabamda. Düşük bir ihtimal olsa da, yolda yumuşayabileceğimi düşünerek onu yanımda getirdim. Yolcu kol tuğunda, görebileceğiniz bir yerde.”

“Peabody.”

Reva, Peabody paketi almak için dışarı çıkana kadar bekledi. “Bu beni daha az suçlu göstermiyor. Kocamın beni en yakın arkadaşım ile aldattığına, bu gece randevuları olduğuna dair kanıt buluyorum, buraya silahlı ve hazırlıklı olarak geliyorum. Bu tuzaklığın içine düştüm. Nasıl ve neden bana tuzak kurulduğunu bilmiyorum. Bana tuzak kurulduğu iddiasına neden inanacağımı bilmiyorum. Ama gerçek bu.”

“Seni götürmek zorundayım. Seni gözaltına almak zorundayım. Suçlama, kasten adam öldürme ve çift cinayet olacak.” Reva’nın renginin solmasını izledi. “Seni tanımıyorum,” diye devam etti Eve, “ama anneni ve Roarke’u tanıyorum. İkisi de aptal değiller. İkisi de sana inanıyorlar, o yüzden sana şu kadarını söyleyeceğim. Kayıt dışı. Kendine bir avukat tut. Hatta çok iyi bir avukat sürüsü tut. Bana da sakın yalan söyleme. Sana sorabileceğim hiçbir konu hakkında bana yalan söyleme. O avukatlar yeterince iyilerse,

seni sabah ilk iş kefaletle serbest bıraktırırlar. Temiz, düzgün ve sana istediğim zaman ulaşabileceğim halde kal. Bir şey sakladığını anlarsam bu beni çok sinirlendirir.”

“Saklayacak bir şeyim yok.”

“Aklına bir şey gelebilir. Eğer böyle bir şey olursa, tekrar düşün. Doğruluk Testine girmeye gönüllü olmanı istiyorum, üçüncü seviye. Berbat bir şey; müdahaleci, acı verici olabilir ama saklayacak bir şeyin yoksa ve bana karşı dürüstsen geçersin. Üçüncü seviye test senin yararına olur.”

Reva gözlerini kapatıp derin bir nefes aldı. “Üçüncü seviyenin üstesinden gelebilirim.”

Eve hafifçe gülümsedi. “Teste öfkeliyken girme. Ben de o yoldan geçtim, seni dümdüz edebilir. Evini, ofisini, araçlarını, her şeyi aramak için izin alabilirim. Ama buna gerek kalmadan bana izin verirsen bu da senin lehine olur.”

“Sana çok yük olacağım Dallas.”

“Bu benim işim.”

Eve Reva’yı polis merkezine götürüp gözaltına aldı. Saat sebebiyle prosedürü bozmadan sabaha kadar sorgulamaya devam edebilirdi. Ama hâlâ yapması gereken işler ve hâlâ Roarke vardı.

Gece vardiyasındaki dedektiflerin mesainin son birkaç saatini esneyerek geçirdikleri Cinayet Masasının ortak çalışma alanında ilerledi. Tahmin ettiği gibi, Roarke ofisinde bekliyordu.

“Seninle konuşmalıyım,” diye söze başladı Roarke.

“Biliyorum. Kahvemi içene kadar benimle konuşma.” Doğruca oto-aşçıya gidip kendisine sert ve sade bir kahve programladı.

Roarke olduğu yerde kaldı, sadece dönüp küçük pence-

reden gün doğmadan önceki seyrek trafiğe baktı. Eve kahvesini içerken, kocasının etrafına şimşek gibi yaydığı sabırsızlığı ve hiddeti neredeyse görebiliyordu.

“Caro’nun onunla on beş dakika geçirmesini sağladım. Elimden ancak bu kadarı geliyor. Sonra Caro’yu buradan alıp evine götürmeli, onu sakinleştirmelisin. Nasıl yapacağını biliyorsun.”

“Endişeden aklını kaçırmak üzere.”

“Öyle olduğunu umuyorum.”

“Umuyor musun?” Roarke bunun üzerine yavaşça arkasını döndü. Eve’in sabrının taşmak üzere olduğunu anlayacağı kadar yavaş hareket ediyordu. “Az önce onun tek çocuğunu iki kişiyi öldürmekten tutukladın. Onun kızını hapse attın.”

“Suç aletinin üzerinde kadının parmak izleri varken sırf onlara düşkün olduğun ve ben sana düşkün olduğum için onu öylece serbest bırakacağımı mı sanıyordun? Kadın çifte cinayet işlenen olay yerinde bulunmuşken, her ikisi de yatakta çıırılçıplak olan kurbanlar onun kocasıyla arkadaşırken; kocasının yakın arkadaşı Felicity’yle ilişkisi olduğunu öğrendikten sonra eve izinsiz girdiğini itiraf etmişken mi?”

Eve kahvesinden büyük bir yudum alıp fincanını ona doğru kaldırdı. “Hey, belki de dindar polis rolü yapıp artık günah işlememesini tavsiye ederek onu evden göndermeliydim.”

“O kimseyi öldürmedi. Reva’nın tuzağa düşürüldüğü aşikâr; onları her kim öldürdüyse bundan onun sorumlu olmasını istedi, bunu planladı ve onu çok zor bir durumda bıraktı.”

“Sana katılıyorum.”

“Peki Reva’yı hapse atmak, bunu her kim yaptıysa ona kaçmak için zaman ve fırsat tanımaz mı?”

“Tuzağa düşürüldüğü konusunda sana katıldığımı söyle-

dim. Ama tam olarak söylemekten kaçındığın şey konusunda hemfikir değilim.” Eve, kahvesinden bu kez daha yavaş birkaç yudum daha alıp lezzetini bütün vücudunun sindirmesini bekledi. “Bunu yapan her kimse onlara kaçmaları için fırsat ve zaman tanımıyorum. Ben sadece onlara kaçabileceklerini düşünmeleri için fırsat ve zaman tanıyorum... Bu arada, sinir bozucu kanun hükümlerine itaat ederken Reva’yı güvende tutuyorum. İşimi yapmaya çalışıyorum, o yüzden düş yakamdan.”

Roarke birdenbire çok yorgun hissettiği, anne ve kız adına çok endişelendiği için oturdu. İkisini de sorumluluğu olarak görüyordu. “Ona inandın.”

“Evet, ona inandım. Kendi gözlerime de inandım.”

“Affedersin. Bu sabah biraz aptal gibiyim. Kendi gözle-
rin sana ne söyledi?”

“Fazla planlanmış olduğunu. Olay yerini kastediyorum. Bir film seti gibiydi. Vahşice öldürülmüş çıplak çift, baş şüphelinin mutfağına ait, döşeğe saplı bir bıçak. Banyo gide-
rindeki kan, şüphelinin lavaboda bıraktığı parmak izleri... nedense silmeyi unuttuğu küçük bir nokta. Sırf, soruşturma memuru boktan içgüdülerini dinlemeye ihtiyaç duysun diye kadının bütün suç aletlerinde parmak izinin olması.”

“Senin bariz kanıtlara ihtiyacın olmadığı kesin. Senden şüphelendiğim için özür dilemeli miyim?”

“Sabahın beşi olduğu ve uzun bir gece geçirdiğimiz için bu sefer özürden yırttın.” Ona kahve ikram edecek kadar cömert hissetti, kendisine de bir fincan daha programladı. “Yine de, büyük ölçüde mükemmel tezgâhlanmış bir iş. Bunu yapan her kimse senin elemanını tanıyor... ne iş yaptığını, nasıl tepki gösterdiğini biliyor olmalı. Gözü dönmüş bir şekilde arkadaşının evine koşacağından emindi. Güvenliği atlatacağını biliyordu. Önce kapıyı çalabileceğini düşünmüş

olabilirler ama kimse yanıt vermeyince arkasını dönüp evine gidecek değildi. Ancak birkaç şeyi gözden kaçırmışlar.”

“Neyi?”

“Eğer Reva elinde kocaman, çirkin bir bıçakla içeri girseydi, ceketi parçalamak için aletlerin bulunduğu çantasından küçük matkabını çıkaramazdı. Eğer ellerini yıkadıysa, neden kusmak için üst kattaki diğer banyoya girdi? Neden parmak izlerini orada bıraksın? Neden saçında hiç kan yok? Kan abajura, duvarın bir kısmına sıçramış; yaptığı şeyi yapmak için her ikisinin de üzerinde olması gerekirdi ama saçında hiç kan izi yok. Onu da mı yıkadı? Öyleyse neden olay yeri ekibi banyoda onun saçına rastlamadı?

“Her şeyi düşünmüşsün.”

“Bana bu yüzden o kadar para ödüyorlar. Bunu yapan her kimse, Reva’yı ve kurbanları *tanıyor* Roarke. İkisinden birinin, belki de her ikisinin de ölmesini istedi. Ya da sadece Reva Ewing’in ömür boyu içeride yatmasını istiyor. Esas merak konusu bu.”

Eve masasının köşesine oturup kahvesini yudumladı. “Reva’nın hayatını en ince ayrıntısına kadar kurcalayacağım, kurbanlar için de aynısını yapacağım. En azından bunlardan biri anahtar olacak. Bunu her kim yaptıysa kurbanları gözlemledi, fotoğrafları ve diskleri aldı. Yüksek kaliteli. O da eve Reva gibi çaktırmadan girdi, o yüzden güvenlik onun için sorun teşkil etmedi. Askeri tarzda bir şok tabancası vardı. Onu henüz analiz ettirmedim ama karaborsa bir sahte tabanca olmadığına bahse girerim. Bunu yapan kişi ya da kişiler, o olay yerine adımını atan polisin bütün bu boku yutacağını, üstüne de gidip tatlı çörek yiyeceğini falan sanıyor.”

“Benim polisim öyle değil.”

“Bu bölgedeki hiçbir polis öyle değil, öyle olsa o polis kışına bir tekmeyi hak eder,” dedi Eve ciddiyetle. “Bir şey görünürde bu kadar kusursuzsa, içyüzü asla öyle değildir. Bunu

her kim planladıysa, birazcık fazla yaratıcı. Belki de Reva'nın kaçacağını düşündü. Uyanınca paniğe kapılıp kaçacağını sandı. Ama kaçmadı. Bayıldı mı yoksa ona bayılmasına sebep olan bir şey mi verildi, anlamak için doktorların onu muayene etmesini istedim. Bana bayılabilecek bir tıp gibi gelmiyor.”

“Bana da.”

Eve kahvesini yudumlamaya devam ederken fincanının üzerinden ona baktı. “Bu mesele yüzünden tepemde dolaşmaya devam edecek misin?”

“Evet, dolaşacağım.” Roarke koluna dokunup elini aşağı doğru gezdirdikten sonra onu bıraktı. “Caro ve Reva benim için önemli. Yardım etmeme izin vermeni istiyorum. Reddersen başka bir yolunu bulurum. Buna pişman olacağımı biliyorum ama yine de yaparım. Caro benim için sadece bir çalışan değil Eve. Benden yardım istedi, daha önce benden hiçbir şey istememişti. Yanımda çalıştığı bunca yıl boyunca bir kez bile benden bir şey istemedi. Sana rağmen, bu konuda kenara çekilemem.”

Eve kahvesinden düşünceli bir yudum daha aldı. “Bana rağmen, bu konuda kenara çekilirsen, aşık olduğum adam olmazsın, değil mi?”

Roarke kahvesini masaya koydu ve yanına yaklaşp yüzünü ellerinin arasına aldı. “Bir dahaki sefere bana kızdığında bu anı hatırla, olur mu? Ben de aynısını yapacağım.” Başını eğip dudaklarını onun alnına bastırdı.

“Sana hem Caro hem de Reva'yla ilgili fazlasıyla kişisel bilgiler içeren dosyalarımı göndereceğim. Senin için daha fazlasını da bulacağım.”

“Bu iyi bir başlangıç.”

“Caro benden bunu yapmamı istedi.” Roarke yavaşça geri çekildi. “Yine de, yapacaktım ama onun böyle bir şey istemesi her şeyi kolaylaştırıyor. Onu tanıdıkça çok titiz olduğunu anlayacaksın.”

“Seninle çalışırken nasıl böyle biri oldu?”

Roarke bu kez sırttı. “Tam bir çelişki, değil mi? Feeney’i çağırarak mısın?”

“Elektronik Keşifler ekibinin en iyi elemanlarına ihtiyacım olacak, o yüzden evet, Feeney’i çağıracağım ve yanında McNab’ı da getirecek.”

“Elektronik konusunda yardımcı olabilirim.”

“Feeney seninle çalışmak isterse benim için bir mahsuru yok. Şefle bu konuyu konuşurum. Ama şüpheliyle olan bağlantının hassasiyete sebep olacağını biliyorsun. Kumandan Whitney’i bu olayın bir tuzak olduğuna ikna edemezsem, gayri resmi olarak bile desteklemez.”

“Bunu başaracağından eminim.”

“Yavaş yavaş ilerleyelim. Caro’yu evine götür.”

“Götüreceğim. Bu mesele çözülene kadar programım olabildiğince hafifleteceğim.”

“Avukatların ücretini sen mi ödeyeceksin?”

“Caro buna izin vermez.” Roarke’un yüzünde hafif bir sinir belirdi. “Bu konuda ikisi de duruşlarını değiştirmezler.”

“Bir şey daha var. Sen ve Reva hiç birlikte oldunuz mu?”

“Sevgili olup olmadığımızı mı soruyorsun? Hayır.”

“Güzel. Böylesi daha az tatsız olur. Dışarı çıkabilirsin,” dedi Eve. “Ortağımı alıp Queens’e gitmeliyim.”

“Önce bir soru sorabilir miyim?”

“Çok çabuk ama.”

“Bu gece o olay yerine adımını attığında, arada hiç bağlantı olmasaydı bile aynı gözle bakabilir miydin?”

“Olay yerine gittiğimde hiçbir bağlantı yoktu,” dedi Eve ona. “Bu yüzden her şeyi olduğu gibi görebilmeyi başardım. Seni yanımda götüremezdim, ne gerçek ne de mecazi anlamda. Sen de aynı şeyi yapardın.”

“Öyle sanıyorum.”

“Yapardın. Gerektiğinde nasıl soğuk olunacağını biliyorsun. Bunu iyi anlamda söylüyorum.”

“Bundan şüphem yok,” dedi Roarke yarı gülerek.

“Odadan ayrıldıktan bir dakika sonra aklıma girmene izin verdim.”

“Öyle mi?”

“Bunu Roarke planlamış olsaydı, kimse bu tezgâhı anlamazdı, diye düşündüm. Yapan her kimse biraz ders alması gerekirdi.”

Roarke bu kez kakhaha attı; Eve, gözlerindeki endişenin kısmen silinmesine sevindi. “İşte bu güzel bir övgü.”

“Sadece gördüğümü söylüyorum; senden yararlanmayı kabul etmemin bir sebebi de bu. Neden ve nasıl bu kadar abartılı bir tezgâh düzenlendiğini bilmek istiyorsam, nede-nini ve nasılını bilen birinden faydalanmalıyım. Reva’nın senin için ne üzerinde çalışıyor olduğunu... çalıştığını ya da çalışacağını düşün.”

“Şimdiden düşünmeye başladım.”

“Gördün mü, bir sebep daha. Caro için her ihtimale karşı bir koruma tutmak isteyebilirsin. Bir polisten ziyade özel bir koruma tercih eder.”

“Çoktan hallettim.”

“Sebepler artıyor. Şimdi kaybol.”

“Kibarca istediğin için seni kırmayacağım.” Roarke dudaklarını önce hafifçe Eve’in dudaklarına bastırdı. Çıkar-ken de “Doğru düzgün bir şeyler ye,” diye seslendi.

Eve bakışlarını şekerleme zulasını sakladığı tavan kap-lamasına çevirse de, Roarke’un aklındaki şeyin tam olarak bu olduğunu sanmıyordu.

Üçüncü Bölüm

Şehir merkezi dışında orta sınıf bir ev bulmayı bekliyordu. Ewing-Bissel evi ortanın birkaç kademe üstündeydi. Geri dönüştürülmüş taş duvarın ardında üst üste dizilmiş beyaz kutuları andıran modern, şık bir evdi. İçeriği göstermeyen bir sürü penceresi ve keskin hatları vardı.

Giriş alanı, koyu kırmızı tonundaki aynı geri dönüştürülmüş taştandı. Süs ağaçları ve geniş saksılarda yetişen çalılar, Blair Bissel'a ait olduğunu düşündüğü birkaç tuhaf metal heykel vardı.

Heykelleri soğuk buldu, süslü ve çekici olmaktan ziyade gösterişçiydi.

“Ewing güvenlikten anlıyor,” dedi Peabody dış duvarı aşmak için çok sayıda güvenlik önlemini geçmeleri gerekince. “Bu tür şeylerden hoşlanan biri için çok güzel bir ev.”

“Sen hoşlanmıyor musun?”

“I-ıh.” Peabody, kırmızı taş patikada ilerlerken suratını ekşitti. “Bu tür bir tasarım bana hapishaneyi düşündürüyor, insanlar içeride mi yoksa dışarıda mı tutulmaya çalışılıyor, anlayamıyorum. Sanat da cabası.”

Peabody ışıl ışıl dişleri, uzun üçgen bir kafası ve sekiz cılız bacağı olan bodur, metal bir biçimi incelemek için durdu.

“Bizim ailede sanatçı çoktur,” diye devam etti. “Birkaçı sadece metalle çalışıyor, eserlerin bazıları tuhaf. Ama... ilginç anlamında tuhaf; çoğu eğlenceli ya da dokunaklı.”

“Dokunaklı metal.”

“Evet, gerçekten. Fakat bu, sanırım bir bekçi köpeğıyle örümcek arası bir şey. Ürkütücü ve biraz adi. Peki ya şuna ne demeli?”

Peabody bir başka heykele işaret etti. Eve biraz yaklaşıncı birbirlerine dolanmış iki figür olduğunu gördü. Koyu mora boyalı penisin abartılı uzunluğu fark edildiğinde kadın ve erkek oldukları aşikârdı. Penisin bıçak gibi bilenmiş ucu, kadın figürünü delip geçme mesafesinin birkaç santimetre uzağında duruyordu.

Eve kadının ya tutkuyla ya da korkuyla geriye doğru eğildiğini, ısıltılı, uzun saç tutamlarının arkaya doğru uçuştüğünü gördü.

Yüzleri yoktu, sadece biçim ve hissiyattan ibaretlerdi. Bir süre sonra bu hissin romantik, hatta seksi bile olmadığına karar verdi. Vahşiydi.

“Adam muhtemelen yetenekliydi ama yetenek bile hastalıklı olabilir.”

Rahatsız hissettiğı için figürlerden uzaklaşıp kapıya yaklaştı. Şifrelere ve Reva’nın sağladığı geçiş iznine rağmen içeri girmeleri biraz zahmetli oldu ve zaman aldı.

Kapı, üç kat yukarıda renkli çatı pencerelerinin olduğu, okyanus mavisi pürüzsüz karolarla döşeli avlu gibi bir yere açıldı.

Alanın ortasında, yarı insan yarı balık figürlerle kuşatılmış, şiddetle su püskürten bir süs havuzu vardı.

Yansımaları, aynalarla kaplı duvarlarda düzinelerce kez

aksediyordu. Bu alan, geniş, kapısız dikdörtgenler halinde odalara açılıyordu.

“Burası Reva’ya göre bir yer değil,” dedi Eve. “Bana kalırsa, mekânı ve dekoru Blair seçmiş, karısı da razı olmuş.”

Peabody kafasını kaldırıp tavandan sarkan korkunç kuş heykellerini inceledi. Bir leşin etrafında daireler çiziyormuş gibi görünüyorlardı. “Peki ya sen?”

“Ben de yaşadığım yere göre değilim.”

“Bu doğru değil.”

Eve omuz silkip havuzun etrafını temkinli bir şekilde dolaştı. “Oraya taşındığımda kendimi yabancı hissettim. Elbette, böyle bir yer değil. Güzel, yaşanılabilir ve samimi. Ama orası Roarke’un eviydi. Hâlâ benim evim olmaktan ziyade onun evi; bunun benim için bir mahsuru yok.”

“Onu gerçekten sevmiş.” Peabody, evin içini ürpertiğini gizlemedi. “Sırf kocası istediği için böyle bir yerde yaşayabildiğine göre onu gerçekten sevmiş olmalı.”

Eve ona katıldı. “Aynı fikirdeyim.”

“Mutfağı bulup cinayet aletinin buradan alındığını doğrulayacağım.”

Eve başını salladı ve Reva’nın onun için çizdiği taslağı kullanarak üst kata çıkmaya başladı.

Uyukluyordu, diye geçirdi içinden Eve. Bahçe kapısının zilini duydu. Kalkıp güvenlik monitörünü kontrol etti. Paketi gördü.

Taş ve metal bahçeye bakan sade bir pencerenin önünde duraksadı. Canlı hiçbir şey yok, dedi düşüncelere dalarak. Gerçek tek bir şey bile yok.

Paketi almak için kalkıp aşağı indi, diye devam etti. Bir tarayıcı aldı ve patlayıcı olma ihtimaline karşı kutuyu kontrol etti. Dikkatli, tedbirli kadın.

Paketi içeri aldı.

Eve büyük yatak odasına girer girmez evdeki ilk hayat belirtilerini gördü. Daha fazla ayna vardı, bir duvara gümmüş paneller halinde, çift kapı görünümünde dizilmişlerdi. Bir kanyon kadar geniş olan yatak dağınıktı, köşesine bir gecelik fırlatılmıştı. Giysi dolaplarından biri açıktı, Eve göz atınca onun Reva'nın dolabı olduğunu fark etti.

Paketi açtı, bacakları onu taşımayınca yatağa oturdu, diye hayal etti Eve. Tekrar tekrar fotoğraflara bakarken beyni gördüklerine anlam vermeye çalıştı. Makbuzları inceledi. Odanın diğer ucundaki veri merkezine gidip diskleri taktı.

Reva'nın odada ileri geri yürüdüğünden emindi. Yerinde olsa bunu yapardı. Bir aşağı bir yukarı yürümüş, küfretmiş, öfkeli gözyaşları dökmüş olmalıydı. Kırılabilir bir şeyi fırlatmış olabilirdi.

Odanın en uç köşesindeki cam parçalarını görünce tahmininde yanılmadığını fark edip iyice tatmin oldu.

Pekâlâ, sonra harekete geçti. Giyindi, aletlerini topladı. Artan öfke ve küfürler arasında planını yaptı.

Paketi açmasıyla evden dışarı çıkması arasında en fazla bir saat olmalıydı.

Eve yatak odasındaki tele-link'e dönüp son yirmi dört saat içindeki görüşmeleri dinledi.

Öğlen ikide Felicity aramıştı.

Merhaba Reev. İşte olduğunu biliyorum, seni orada rahatsız etmekten hiç hoşlanmıyorum. Sadece bu gece ateşli bir randevum olduğunu bilmeni istedim. Umarım cuma ya da cumartesi günü buluşabiliriz. Bütün pis detayları anlatacağım. Blair yokken uslu bir kız ol. Olmayacaksan da, bana her şeyi anlat. Çav!

Eve görüntüyü durdurup Felicity Kade'e dikkatle baktı. Zengin ve şık afet, diye geçirdi içinden. Buz gibi keskin elmacık kemikleri, dolgun çekici dudaklarıyla sarışın ve gü-

zeldi. Gözlerinin mavisi öyle yoğundu ki neredeyse mordu, sol gözünün kenarında küçük siyah bir beni vardı.

Eve o yüze çok para harcadığına bahse girebilirdi. Bu görüşmeyle kendisini koruyordu. *Bu gece beni arama, seksi biriyle buluşacağım. Aslında o senin kocan ama bilmediğin bir şeyden bana zarar gelmez.*

Ya da Felicity bu neşeli mesajı bıraktığında öyle sanıyordu.

Eve, kadının gözlerindeki kıpır kıpır heyecandan Blair Bissel'in çoktan onun yanında olduğunu okudu, sadece o an tele-linkin görüş alanı dışındaydı.

Yedi buçukta evi aradığında, Blair'ın ekranda yüzünden başka bir şeyin görünmemesine özen göstermesi Eve'in dikkatinden kaçmadı. Gülümsemesi, o güzel dudaklarının kıvrımı, sesi gibi yorgundu.

Eve, hâlâ incelediği kimlikten ziyade görüşmede Reva'nın ona neden aşık olduğunu görebiliyordu. Miskin miskin kımıldayan o yüze, o yavaş ve çekici ses de eklenince, sert bir yumruk yemiş gibi hissetmek kaçınılmaz.

Selam, bebeğim. Eve dönmüş olmanı umuyordum. Cep linkini aramam gerekirdi. Yolculuk ve saat farkı yüzünden iyice sersemledim. Bağlantımı kapatacağım, o yüzden bana ulaşamayabilirsin. Çok uykum var. Kendime gelir gelmez seni ararım.

Beni özle bebeğim. Seni özlediğimi biliyorsun.

Blair da kendisini sağlama almış ve bütün geceyi yatak arkadaşıyla oynamaya ayırmıştı. Peki ya Eve'in yapacağı gibi Reva da görüntülü mesajın izini sürseydi? Ya bir çılgınlık yapıp Blair'ın olacağını söylediği yere gitmeye karar verseydi?

Ya... gizli ilişkileri genellikle ortaya çıkaran ve aldatan eşin kışını açıkta bırakan bir düzine şey olsaydı.

Aksine, adam ölmüştü. Çünkü onu takip eden, izleyen, doğru ânı ve ortamı kollayan başka biri vardı.

Ama neden?

“Yemek pişirme aletleri uyuşuyor,” dedi Peabody içeri girerken. “Ekmek bıçağı eksik.”

“O kanıt poşetimizdeki ekmek bıçağı olabilir mi?”

“Evet efendim, olabilir. Ayrıca, oto-aşçının kayıtlarını kontrol ettim. Görünüşe göre, Reva Ewing dün gece dokuz buçukta bir porsiyon tavuk piccata ve karışık salata yemiş. Ondan önce, dün sabah yedi otuzda, iki porsiyon yulaflı waffle’la bir büyük kahve servis edilmiş.”

“O halde, Blair sahte iş gezisine çıkmadan önce birlikte kahvaltı yaptılar, sonra da Reva işe gitti.”

“Ayrıca, güvenlik kayıtları Reva Ewing’in akşam altıyı on iki geçe tek başına eve girdiğini gösteriyor. İfadesinde olduğu gibi, bahçe kapısının zili saat on biri biraz geçe çalıyor. Paketi almak için dışarı çıkması, taradıktan sonra eve getirmesi de ifadesiyle uyuşuyor.”

“İyi iş çıkarmışsın.”

Peabody sırtıttı. “Biz dedektifler elimizden geleni yaparız.”

“Bunu daha fazla sömüremeyeceksin.”

“Sanırım bir ay daha, günde en az üç kez dedektiflik statümden bahsedebilirim. Sonrasında, bundan vazgeçeceğim.”

“Anlaşıldı. Güvenlik disklerini ve link görüşmelerini departmana götürmek istiyorum. Eğer Reva’ya tuzak kurulduysa, bunu yapan kişi güvenlikten onun kadar anlıyor olmalı.”

“Eğer dedin. Şüpheli mi var?”

“Şüpheliye her zaman yer vardır.”

“Pekâlâ, düşünüyordum da... bana pek mantıklı gelmiyor ama şüpheliye yer olduğuna göre... Ya Reva bunun bir tezgâh gibi görünmesini planladıysa? Bu çok soğuk ve riskli olur. Ama akıllıca da olur.”

“Evet, akıllıca olur.” Eve sistemli bir şekilde masanın çekmecelerini araştırmaya başladı.

“Bu ihtimali çoktan düşündün.”

“Peabody, biz teğmenler sürekli düşünürüz.”

“Ama buna inanmıyorsun.”

“Meseleye şöyle bak. Eğer bunu Reva yaptıysa, bu basit bir iş. Dosya kucağımıza düştü. Rapor düzenlemek ve duruşma gününün gelmesini beklemekten başka yapacak bir şeyimiz yok. Fakat doğruyu söylüyorsa, elimizde gerçek, capcanlı bir sır var demektir ve ben de sırlara bayılırım.”

Eve polis merkezinde izlemek için bütün diskleri aldı; onlara hafıza küplerini, bir kişisel cep bilgisayarıyla bozuk görünen bir adres defterini de ekledi.

“Bir şifoniyer seç,” dedi Eve Peabody’ye.

Şifoniyerlerin içindekilerden giysi dolabının içindekilere geçerek yatak odasını aradılar. Peabody’nin çılgın seks çamaşırı olarak adlandırdığı iç çamaşırı dışında ilgi çekici bir şey bulamadılar.

Sıra evdeki ofisleri aramaya geldiğinde ayrıldılar; Eve Blair’ın ofisini seçti.

Güzel olan ofisi adamın almış olması dikkatinden kaçmadı. Blair’ın ofisi karısınınkinden iki kat daha genişti ve taş bahçeye -onun istediğini düşündüğü bahçeye- bakıyordu. Ayrıca, arkasında aynalı bir duvar olan açık kahverengi, uzun deri bir koltukla son model oyuncaklarla dolu bir eğlence alanı vardı.

Eve, burasının bir çalışma odasından ziyade çocuksu bir erkeğin oyun odasına benzediğini düşündü. Veri ünitesini açmayı denediğinde çalışmadığını fark etti.

Avuçiçiyle ona hafifçe vurdu, inatçı makinelere genellikle böyle muamele ederdi. “Açıl dedim, bilgisayar,” diye tekrarladı; standart giriş kodlarını geçersiz kılmak için bir kez daha ismini, rütbesini ve rozet numarasını söyledi.

Ekran boş, bilgisayar ünitesinde hâlâ ses yoktu.

İlginç, diye düşündü, uyuyan bir hayvanmış gibi bilgisayarın etrafında dolaşırken. Blair orada karısının görmesini istemediği ne saklıyordu?

Gözlerini üniteden ayırmadan iletişim cihazını çıkarıp Elektronik Keşifler ekibinden Feeney’yi aradı.

Feeney’in av köpeğini andıran yüzü, kısa bir süre önce Bimini’de yaptığı tatil sebebiyle bronzlaşmıştı. Döneli sadece birkaç gün olmuştu; Eve bu bronzluğun bir an önce geçmesini umuyordu. Feeney’yi esmerleşmiş görmek... biraz rahatsız ediciydi.

Saçının uzamasını da istiyordu. Tatile çıkmadan önce fırça gibi kızıl-gri saçlarını çok kısa kestirmişti. Çok dar, kabarık bir kask takmış gibi duruyordu.

O baygın, kahverengi gözlere tatil sonrası ışıltısı da eklennince, bu yüz, Eve’in üzerinde karmaşık işaretlerden oluşan bir araştırma etkisi yaparak başını ağrıttı.

“Selam, ufaklık.”

“Selam. Talebimi aldın mı?”

“Hemen aldım. Senin için programımı ve iş gücümü çoktan ayırdım.”

“Dahası var. Ölen adamın evdeki ünitesi. Onu ciddi anlamda şifrelemiş olmalı. Bir türlü çalıştıramıyorum.”

“Dallas, oto-aşçını bile çalıştıramadığın oluyor senin.”

“Bu çirkin bir yalan.” Eve parmağıyla veri ünitesini kurcaladı. “Bu ve bir ev dolusu tele-link ile veri merkezinin buradan alınmasına ihtiyacım olacak. Bir tekne dolusu güvenlik diskinin incelenmesi ve analiz edilmesi gerekiyor.”

“Her şeyin alınması için bir ekip gönderirim.”

Eve bir saniye bekledi. “Hepsi bu mu? Göstermelik de olsa sızlanmayacak mısın?”

“Keyfim sızlanmayacak kadar yerinde. Karım bu sabah bana krep yaptı. Üzerime titriyor. Ben ailenin kahrama-

nıyım, rezillik. Bimini tatili için sana minnettarım Dallas; galiba önümüzdeki altı ay boyunca bunun faydasını göreceğim. Sana borçluyum.”

“Feeney, o şekilde gülümseyince biraz korkunç görünüyorsun. O yüzden kes şunu.”

Feeney’nin gülümsemesi yüzüne iyice yayıldı. “Kendime hakim olamıyorum. Ben mutlu bir adamım.”

“Bu dosyada seni ve bir ekip dolusu adamı günlerce meşgul edecek kadar iş var.”

“Kulağa harika geliyor.” Feeney neredeyse şarkı söyler gibiydi. “Gerçek bir mücadeleye hazırım. Bütün gün sahilde oturup hindistancevizi suyu içmekten iyice yumuşadım.”

Bu sona ermek zorunda, diye geçirdi içinden Eve. Hem de hemen. “Dosya bir tezgâh,” dedi dişlerini göstererek. “Şüpheliyi çifte cinayetle tutukladım. Dosyanın içini dışına çıkarmak için şubenin vaktini ve parasını harcıyorum.”

“Kulağa eğlenceli geliyor,” dedi Feeney ahenkli bir sesle. “Beni dahil etmene sevindim.”

“Böyle böyle senden nefret etmeyi öğrenebilirim Feeney.” Hızlı hızlı, yüksek sesle adresi verdi, Feeney mırıldanmaya başlayınca da bağlantıyı kapattı.

“Arkadaşına iyilik yap,” diye homurdandı Eve, “o da seni kışından ısırsın. Peabody!” diye bağırды. “Elektronik Keşifler ekibinin gelip alacağı bütün elektronik aletleri işaretle. İki robotu evi korumaları için ayarla, ekip gittikten sonra da evi mühürle. Kıpırda. Gidip Bissel’in galerisini ve stüdyosunu kontrol etmeliyiz.”

“Eğer artık ortaksak, neden bütün işaretleme işini ben yapıyorum?” diye karşılık verdi Peabody. “Ayrıca, bir şeyler yiyecek miyiz? Altı saattir çalışıyoruz ve kan şekerim düşüyor. Bunu hissedebiliyorum.”

“Kıcını kıpırdat,” diye karşılık verdi Eve, gülümsemeyi

ihmal etmeden. En azından hâlâ dırdır etmesini bilen biriyle birlikte çalışıyordu.

Önceki geceden beri hiçbir şey yemediğini böylece hatırladığı için minnettardı. Bütün gece açık bir restoranın önünde, yolun ortasına park edip Peabody'nin hızla Togo yemeği alıp paketletmesini bekledi.

İkisinin de birkaç saat mola verip biraz uyumaya ihtiyaçları vardı. Fakat Eve önce Blair'ın stüdyosuna bakmak ve bütün elektronik aletlerle güvenlik disklerini kanıt olarak almak istiyordu.

Çünkü aklına gelen tek sebep güvenliğe işaret ediyordu. Reva'yı gerçek hedef haline getiren tek sebep bu olmalıydı. Cinayetler onu kasten ortadan kaldırmıştı. Onu hedef almak için kişisel bir sebep yoksa, ki olayı bu açıdan da inceleyecekti, bu mesleki bir şeydi.

Reva'ya karşı mesleki herhangi bir gerekçe Roarke'u da yakından ilgilendirirdi. O yüzden niyeti hızlı hareket etmek ve bir sonraki aşamaya geçmeden önce merkeze mümkün olduğunca çok şey götürmekti.

Elinde kocaman bir paket taşıyan Peabody hızla dışarı çıktı.

“Salatalı sandviç aldım.” Homurdanarak yolcu koltuğuna yerleşti.

“Ne, bütün ekip için mi?”

“Başka yiyecek içecekler de aldım.”

“Safariye mi çıkıyoruz?”

Peabody düzgünce paketlenmiş salatalı sandviçi çıkarıp Eve'e uzattı. “İçecekler, bir paket soyalı patates kızartması ve bir paket kuru kayısı...”

“Kuru kayısı, kıyamet gününün yaklaştığı söylentilerinin doğru olması ihtimaline karşı.”

“Bir de Allahın belası kurabiyeler.” Peabody dudaklarını bükerek suratını astı. “Acıktım, böyle bir işin ortasındayken bir deri bir kemik kalana kadar bir daha yiyecek göremeyebilirim. Yemek zorunda değilsin, biliyorsun.” Peabody kendi sandviçini paketinden hışırdatarak çıkarttı. “Kimse kafana silah dayamıyor.”

Eve sandviçinin içine kaçamak bir bakış attı, domuz etinden yapılmış gibi görünen bir şey gördü. Gayet iyiydi. “Kıyamet kopması halinde, o kurabiyelerin içinde bir tür çikolata olmasını umuyorum.”

“Olabilir.” Eve arabayı tek eliyle kullanıp sandviçini ısırırken biraz yumuşayan Peabody bir kola açıp onu bardak yuvasına koydu.

Eve, Flatiron Binası’na⁴ vardığında, Peabody salatalı sandviçiyile patates kızartmasının büyük bir kısmını bitirmişti. Sonuç olarak, hem keyfi yerine gelmiş hem de enerjisi yeniden yükselmışti.

“Bu New York’taki en sevdiğim bina,” dedi Peabody. “Buraya ilk taşındığımda bir günümü, hakkında bir şeyler okuduğum yerlerin fotoğraflarım çekmeye ayırdım. Burası listemin en tepesindeki yerlerden biriydi. *Çok nostaljik*, biliyorsun. Gene de burada işte, hâlâ ayakta. Şehirdeki en eski gökdelen.”

Eve bunu bilmiyordu. Gerçi bu tür önemsiz şeylerle ilgilenmezdi. Herhalde bir ara binanın eşsiz üçgen stiline bilinçsizce hayranlık duymuştu.

Ona göre binalar sadece vardı. İnsanlar bunlarda yaşar ya da çalışırdı; yer kaplarlar, şehre biçim verirlerdi.

Broadway’e park etmek için uğraşmamaya karar verdi, çünkü şehrin bu kısmında her zaman bir parti vardı. Onun

⁴ İnşaatı 1902’de tamamlanan, Manhattan’da bulunan 21 katlı bir gökdelen. (ç.n.)

yerine, 23. Cadde'ye döndü ve arabasını bir yükleme alanına sokmayı başardı.

Yük indiren ya da yük alan bir sonraki şoför söylenecekti ama GÖREVLİ ışığını yakıp araçtan indi.

“Bissel en üst katı kiralamış.”

“Vay, çok güzel olmalı.”

Eve, giriş kapısına doğru ilerlerken başını salladı. “Finansal kayıtlarına göz gezdirdim, böyle bir yere maddi gücü yetiyordu. Anlaşılan, o metal saçmalıkları çok yüksek meblağlara satıyordu. Ayrıca kendi galerisi vardı, sanat eseri alıp satıyordu.”

“Felicity Kade'le bağlantısı bu mu?”

“Öyle görünüyor. Reva'nın söylediğine göre kadın müşterilerinden biriymiş. Yani hem Blair'ın hem de Reva'nın müşterisi olmuş; Reva'yı Blair'la tanıştığı resim sergisine gelmeye ikna eden de oymuş.”

“Ne samimi.”

Lobide ilerlerken Eve, Peabody'ye takdirle baktı. “Bu doğru. Bence de fazla samimi. Peki sence Felicity sevgilisiyle arkadaşını neden bir araya getirmiş olabilir?”

“Belki o zaman aralarında bir şey yoktu. Ya da aralarındaki ilişkinin ciddiye bineceğini bilmiyordu.”

“Olabilir.” Eve güvenlik masasını geçti ve onları en üst kata çıkaracak asansöre binmek için Reva'nın ona verdiği şifreyi kullandı. Kapıların açılması yerine, bilgisayardan bir ikaz sesi duyuldu.

BU ASANSÖRÜ KULLANMA İZNİNİZ BULUNMUYOR. BISSEL GALERİSİ'NİN GENEL GİRİŞİNE NASIL ERİŞECEĞİNİZİ ÖĞRENMEK İÇİN LÜTFEN GÜVENLİK YA DA DANIŞMA MASASINA GERİ DÖNÜN. BU ASANSÖR SADECE KİŞİSEL KULLANIM İÇİNDİR.

“Belki de Reva sana yanlış şifre verdi,” dedi Peabody.

“Sanmıyorum.”

Eve güvenlik masasına yürüdü. “Bu asansörü en son kim kullandı?”

Siyah elbiseli, aşırı resmi genç kadın dudaklarını büktü. “Anlayamadım?”

“Zahmet etme,” dedi Eve, rozetini masaya koydu. “Sadece soruma yanıt ver.”

“Kimliğinizi doğrulamak zorundayım.” Burnu hâlâ havada olan kadın Eve’in rozetini taradı, sonra bir avuç tarayıcısı uzattı. Eve’in kimliği doğrulanınca avuç tarayıcısını kaldırdı. “Bu Bay Bissel’a olanlarla mı ilgili?”

Eve sadece gülümsemekle yetindi. “Anlayamadım?”

Kadın burun kıvrıp kayıt defterine döndü. “O asansörü en son Bay Bissel kullandı. Doğruca stüdyosuna çıkıyor. Çalışanları ve müşterileri sağdakini kullanıyorlar. O galeriye çıkıyor.”

“Stüdyo asansörünün şifresini biliyorsun.”

“Elbette. Bütün kiracıların güvenlik ve şifrelerini bizimle paylaşmaları zorunludur.”

“Şifre ne?”

“Doğru düzgün bir yetkilendirme olmadan bu bilgiyi sizinle paylaşma iznim yok.”

Eve rozetini kadının kibirli burnuna sokmasının doğru düzgün bir yetkilendirme olup olmayacağını merak etti. Bunu yapmak yerine, kadının ajandasını masanın üzerinde itip ekrana dokundu. “Bu mu?”

Kadın bir kez daha veri ünitesine döndü, karmaşık bir dizi numara tuşladı. Önce kendi ekranına, sonra Eve’inkine baktı. “Eğer şifreyi biliyorsanız neden bana soruyorsunuz?”

“İşe yaramıyor.”

“Elbette işe yarıyor. Onu doğru düzgün tuşlamadınız.”

“Neden bana nasıl tuşlamam gerektiğini göstermiyorsun?”

Kadın içini çekerek iş arkadaşına işaret etti. “Masaya bak,” dedi ters ters, sonra incecik topuklu ayakkabılarıyla asansörlere doğru ilerledi.

Şifreyi tuşladı, Eve’le aynı sonucu alınca kodu tekrar girdi. “Anlamıyorum. Bu doğru şifre. *Kayıtlı*. Bina güvenliği bütün şifreleri haftada iki kez kontrol eder.”

“Son kontrol ne zamandı?”

“İki gün önce.”

“Bakım personelinin şifreyi devre dışı bırakması ne kadar zaman alır?”

“Hiçbir fikrim yok.”

“Galeriden stüdyoya erişim var mı?”

Sinirlendiği belli olan kadın masasına geri dönüp en üst katın planını açtı. “İşte. Aralarında bir güvenlik kapısı var. Onun şifresini biliyorum.”

“Asansör şifresi kadar işimize yarayacağına bahse girebilirim. Yine de söyle bana şifreyi.”

Eve, galeri asansörüne doğru yürürken cep linkini çıkardı. “Roarke yanıt verir vermez, “Flatiron Binası’nda sana ihtiyacım var,” dedi. “Bissel Galerisi, en üst kat. Stüdyosuna çıkan asansörün güvenlik kodu değiştirildiği için ona erişemiyorum. Galeriyile stüdyo arasındaki kapıdan içeri girmeye çalışacağım ama aynı engelle karşılaşacağımı tahmin ediyorum.”

“Bana bırak. Eğer biri onu kurcaladıysa, orijinal kodu kullanmak bir engel daha ekler. Hemen geliyorum.”

“Bissel, stüdyosunda karısının görmesini istemediği ne saklıyor olabilir?” diye merak etti Peabody.

“Hiç mantıklı değil.” Eve başını iki yana salladı. “Blair’in dosyasında güvenliğe bu kadar hakim olduğuna işaret eden hiçbir şey yok. Ayrıca, karısının burnunun dibinde ar-

kadaşıyla yasak aşk yaşama riskine giren bir adam bu kadar zahmete girer mi? Bunu neden yapsın? Seks için elbette, ama heyecan için de yapabilir. Yanıma kâr kalan şeye bak. Peki heyecan peşinde koşan bir adam neden evindeki ofis ünitesinde ve stüdyosunda bu kadar geniş önlemler alsın? Birbirleriyle ilgili ne?”

Eve asansörden indiğinde kendisini hem durağan hem de hareketli heykeller ve tablolarla dolu bir alanda buldu. Loş ışıklı odanın ortasında oturan bir kadın hıçkıra hıçkıra ağlıyordu.

“Dostum,” diye fısıldadı Eve. “Bundan nefret ederim. Onunla sen ilgilen.”

Belirli bir görevi olmasına sevinen Peabody kadına yaklaşp önünde diz çöktü. “Hanımefendi.”

“Kapalıyız.” Kadın ellerini ağzına götürüp inledi. “*Ve-ve-vefat* sebebiyle.”

“Ben Dedektif Peabody.” Bu şartlar altında, rütbesini söylerken çok fazla neşeli görünmemeye çalıştı. “Bu benim ortağım Teğmen Dallas. Blair Bissel ve Felicity Kade’in ölümlerini araştırıyoruz.”

“Blair!” Kadın haykırıp kendisini yüzüstü yere attı. “Hayır, hayır, hayır, o ölmüş olamaz. Buna *dayanamam*.”

“Affedersiniz, bu sizin için zor bir zaman olmalı.”

“Hayatıma devam edebileceğimi sanmıyorum. Bütün ışık, bütün hava dünyayı terk etti.”

“Off Allahım.” Buna daha fazla dayanamayacağı için Eve yanlarına gitti, kadını kolundan tutup oturur pozisyona çekti. “Adını, Blair Bissel’la olan bağlantını ve neden burada olduğunu bilmek istiyorum.”

“Ch-ch-ch...”

“Kendine gel,” diye çıkıştı Eve. “Konuş.”

“Chloe McCoy. Galeriye işletiyorum. Buradayım, bura-

dayım çünkü...” Her şeyi içine hapsetmeye çalışır gibi kollarını kalbinin üzerinde birleştirdi. “Birbirimizi *seviyorduk*.”

En fazla yasal bir barda içki sipariş edecek yaşta olmalı, diye geçirdi içinden Eve. Kadının yüzü perişandı, şişmiş, yer yer kızarmıştı; kocaman kahverengi gözlerinden hâlâ gözyaşları süzülüyordu. Kapkara saçları omzunun ve dar siyah tişörtünden belli olan genç, diri göğüslerinin üzerine dökülüyordu.

“Bissel’la samimi bir ilişkin vardı.”

“Biz birbirimizi seviyorduk!” Chloe kollarını iki yana açtıktan sonra sıkıca kendi etrafına doladı. “Biz ruh eşiydik. Aldığımız ilk nefesten itibaren birlikte olmak kaderimizde yazılıydı. Biz...”

“Onunla sevişiyor muydun Chloe?”

Kabalığı Eve’in umduğu etkiyi gösterdi ve Chloe’nin gözyaşları sihirli bir şekilde kesildi. “Buna nasıl cüret edersin? Böylesine güzel bir şeyi nasıl hafife alırsın?” Kadın çenesini havaya kaldırdı ve titremesine rağmen, o kadar yüksekte kaldı ki neredeyse tavana işaret ediyordu. “Evet, birbirimize aşkıttık. Onunla birlikte benim ruhum da öldü. Bunu nasıl yapar? O korkunç, korkunç kadın! Blair kadar iyi, dürüst, kusursuz birinin ışığını nasıl söndürebilir?”

“Arkadaşı ve çalışanlarından biriyle yatacak kadar iyi ve dürüsttü demek?” dedi Eve tatlılıkla.

“Blair’ın evliliği bitmişti.” Chloe başını çevirip duvara baktı. “Yasal olarak bitmesi an meselesiydi, böylece gölgeler yerine gün ışığında birlikte olacaktık.”

“Kaç yaşındasın?”

“Yirmi bir yaşındayım ama yaşın önemi yok.” Chloe boynundaki kalp biçimindeki kolye ucunu tuttu. “İş gezisine çıkmadan önce hoş bir veda etmek içindi.”

“Birkaç günlüğüne Felicity Kade’le iş pişirdiği iş gezisi olmalı.”

“Bu doğru değil.” Kadının şiş gözlerinde isyankâr bir ifade belirdi. “Ne olduğunu bilmiyorum, o korkunç kadının olayı nasıl gösterdiğini bilmiyorum ama Blair ve Bayan Kade’in arasında o tür bir ilişki yoktu. O sadece müşteri-siydi, hepsi bu.”

“Hı-hı” Eve’in aklıma bundan daha kibar bir karşılık gelmedi. “Ne zamandır burada çalışıyorsun?”

“Sekiz aydır. Hayatımın en önemli sekiz ayı. Gerçekten yaşamaya onunla tanıştığımda başladım...”

“Karısı buraya gelir miydi?”

“Nadiren.” Chloe dudaklarını birbirine bastırdı. “Herkesin önündeyken kocasının işine ilgi gösterir gibi yapardı. Yalnız kaldıklarındaysa tenkitçiydi, onun enerjisini tüketiyordu. Elbette, alın teri dökerek kazandığı parayı harcamakta sakınca görmezdi.”

“Öyle mi? Sana bunu Blair mı söyledi?”

“Bana her şeyi anlattı.” Kolye ucunu sıkıca tutup elini göğsüne vurdu. Boynundaki kalp, kalbine karşı atıyordu. “Aramızda gizli hiçbir şey yoktu.”

“O halde stüdyosunun şifresini biliyorsun.”

Chloe ağzını açtı ve dudaklarını tekrar birbirine bastırdıktan sonra konuştu. “Hayır. Blair gibi bir sanatçının mahremiyete ihtiyacı vardır. Asla özeline girmem. Elbette, benimle bir şey paylaşmak istediğinde kapıyı açardı.”

“Pekâlâ. Öyleyse, orada ziyaretçisi olup olmadığını bilmiyorsun.”

“Yalnız çalışırdı. Yaratıcılığı için bu gerekliydi.”

Ahmak, diye içinden geçirdi Eve. Aptal, saf ve Blair için muhtemelen sıradan bir oyuncaktan fazlası değildi. Arkasına dönerken asansörün kapıları tekrar açıldı ve Chloe kollarını Eve’in bacaklarına doladı.

“Lütfen, lütfen! Onu görmeme izin verin. Yüreğıme veda etmeme izin verin. Onun yanma gitmeme izin verin.

Son kez yüzüne dokunmama izin verin! Buna mecbursunuz. Beni bundan mahrum bırakmayın.”

Eve Roarke’un neşeli bir tedirginlikle kaşını kaldırdığını gördü. Yere eğilip Chloe’yi bacaklarından ayırdı.

“Peabody, onunla ilgilen.”

“Elbette. Gel benimle Chloe.” Peabody büyük bir çaba harcayarak ağlayan kızı yerden kaldırdı. “Gidip yüzünü yıkayalım. Blair güçlü olmanı isterdi. Sana sormam gereken bazı sorular var. Adaletin yerini bulması için bize yardım etmeni isterdi.”

“Güçlü olacağım! Blair için güçlü olacağım. Her ne kadar zor olsa da.”

“Güçlü olacağını biliyorum,” diye karşılık verdi Peabody ve Chloe’yi kemerli yoldan geçirdi.

“İkincisi, daha genç meze,” dedi Eve, Roarke’un sormasına fırsat vermeden.

“Ah.”

“Evet. Ah. Herhangi bir şey bildiğini sanmıyorum ama biliyorsa bile Peabody onu tatlılıkla konuşturur.

“Adamın tam bir pislik olduğunu bilmenin Reva’ya iyi gelip gelmeyeceğini merak ediyorum. Avukatı onu kefaletle serbest bıraktırdı. Elektronik kelepçe takmak zorunda ama dışarıda. Bu mesele çözülene kadar Caro’yla birlikte kalacak.”

Roarke duvarın büyük bir bölümünü kaplayan çift kapılı geniş girişi inceledi ve yanma gidip ona hafifçe vurdu. “Güçlendirilmiş çelik olduğuna bahse girerim. Böyle küçük bir yer için bu kadar zahmete girmek çok tuhaf.”

“Ben de öyle düşünüyorum.”

“Hımm.” Roarke güvenlik paneline gitti. “Senden kısa bir süre önce Feeney beni aradı. Aslına bakarsan, bana bu ilginç görevi verdiğinde polis merkezine gitmek üzereydim.”

Cebinden, içinde ince aletler bulunan bir kutu çıkaran Roarke birini seçip levhayı kaldırdı. “Bimini’de ailesiyle çok iyi vakit geçirmiş gibi görünüyor.”

“Bronzlaşmış. Sürekli gülümsüyor. Onu bir robotla değiştirmediklerinden tam olarak emin değilim.”

Roarke ağzıyla pek anlayışlı olmayan sesler çıkardıktan sonra diğer cebinden küçük bir elektronik ünite çıkardı.

“O ne?”

“Ah, sadece kurcaladığım küçük bir şey. Tabiri caizse, sahada denemek için iyi bir zaman.” Onu dokunmatik ekrana bağladı, bir dizi bip duymayı bekledi ve Eve omzunun üzerinden bakmaya çalışınca onu nazikçe geriye itti.

“Tepemde dolaşma Teğmen.”

“Ne işe yarıyor?”

“Anlamayacağın birçok işe yarıyor, açıklamaya çalışırsam sinirlenebilirsin. Kısacası, makinelere özgü bir şekilde çiftleşiyor. Bissel’in ünitesini her türlü sırrı açığa çıkarması için baştan çıkarıyor. Çok ilginç değil mi?”

“Ne? Rezalet! İçeri girebilir misin, yoksa giremez misin?”

“Bu hakaretlere neden tahammül ettiğimi bilmiyorum.”

Roarke omzunun üzerinden Eve’in asabi gözlerine dimdik baktı. “Belki de seks yüzündendir. Ne aşağılayıcı. Gerçi, her erkek gibi ben de zayıf ve savunmasızım.”

“Beni kızdırmaya mı çalışıyorsun?”

“Sevgilim, bunun için çaba harcamama gerek yok. Bu güzel yeni oyuncağımla şifrenin tam olarak ne zaman değiştirildiğini öğrendim. Bana kalırsa, neredeyse, Blair Bissel’in kaburgalarına mutfak bıçağı saplandığı anda değiştirilmiş olmasını sen de benim kadar ilginç bulacaksın.”

Eve’in bakışları titredi ve gözlerini kıstı. “Yanılma ihtimali yok mu?”

“Hayır. Bunu kendisi yapmış olamaz.”

“Neredeyse imkânsız.”

“Kendisi gibi ölen metresi ya da karısı da yapmış olmaz. Aynı şekilde, katili de.”

“Ama bahse girerim, bunu bloke eden her kimse, adamın öldüğünü ya da ölmek üzere olduğunu biliyordu. Karısına tuzak kurulduğunu biliyordu. Bu, bütün rezaletin tamamen farklı bir safhası. Beni içeri al.”

Dördüncü Bölüm

Fazla vaktini almadı. Bu tür şeyler genellikle vaktini almazdı. Bir hırsızın hızlı, çevik ve sinsi ellerine sahipti; ellerini onun için ve onun üzerinde neşeli bir süreklilikle kullandığı için bunu eleştirmek kolay değildi.

İşi bittiğinde, sağlam kapılar çıt çıkarmadan duvardaki ceplerine oturarak Blair Bissel'in stüdyosunu gözler önüne serdi.

Blair burada da kendisine geniş bir alan ayırmıştı. Buna ihtiyacı varmış gibi görünüyordu. Uzun kirişler, kısa saplar, küp ve top yığınları halinde her yerde metal vardı. Zemin ve duvarlar, malzemelerle daha bitmemiş heykellerin belli belirsiz hayaletlerini aksettirerek iki işi birden gören yansıtıcı bir tür maddeyle kaplıydı.

Uzun metal bir masada duran malzemeler Eve'e ortaçağdan kalma işkence aletlerini hatırlattı. Kesen, kırpıp bükten aletler herhalde, dedi içinden. Tekerekli ayaklara yerleştirilen üç geniş tank, odanın etrafında farklı pozis-

yonlarda duruyordu. Her birindeki aksesuarlarla hortumlardan, bunların kolay tutuşur bir tür gazla dolu olduklarını, lehimlemek, eritmek ya da metalden tuhaf şeyler yapan insanlar ateşle her ne yapıyorsa onu yapmalarını sağladıkları sonucuna vardı.

Bir başka duvar çizimlerle doluydu. Bazıları elle yapılmış gibi duruyordu, diğerleri bilgisayarda çizilmişti. Bir tanesi odanın ortasındaki tuhaf bükümlü, dikenli parçayla örtüştüğü için Eve bunların adamın sanatıyla ilgili fikirler ya da planlar olduğuna karar verdi.

Blair boş vaktini önüne gelen kadınla sevişerek geçirmiş olabiliyordu ama görünüşe göre sanatını çok ciddiye alıyordu.

Eve stüdyonun ortasındaki heykelin etrafında dolaştı; ancak o zaman bükülmüş metalin arasındaki formun, çaresizce uzanmış bir elin parmakları olduğunu fark etti.

Çizime tekrar bakıp altındaki notu okudu.

CEHENNEMDEN KAÇIŞ

“Bu saçmalıkları kim satın alıyor?” dedi merakla.

“Koleksiyoncular,” diye cevap verdi Roarke, yarı insan bir şey doğuran, kadın olduğu aşikâr uzun boylu bir figürü süzerken. “Sanat destekçisi gibi görünmek isteyen kurumlar ve şirketler.”

“Sakin bana sende de bunlardan olduğunu söyleme.”

“Aslına bakarsan, yok. Blair’ın eserleri bana hitap etmiyor.”

“Her neyse, bu da bir şeydir.” Eve heykele arkasını dönüp odanın diğer ucuna kurulan veri istasyonuna doğru yürüdü.

Bir kez daha metal direk yığınlarına baktı. “Bu şeyleri buraya nasıl sokup çıkarıyor? Bunlardan bazılarının asansöre sığması imkânsız.”

“Çatıya çıkan bir başka asansör var. İşte.” Roarke doğu tarafındaki duvara işaret etti. “Kendi parasıyla taktırdı. Standart yük asansörünün üç katı büyüklüğünde. Çatıda bir helikopter pisti var; parçalarla malzemeleri hava yoluyla taşıtıyor.”

Eve gözlerini ona dikti. “Bana buranın sahibi olduğunu söyleme.”

“Kısmen.” Roarke dalgın bir halde konuşup dolaşırken metal formları inceledi. “Bu bir tür şirketler grubu.”

“Biliyorsun, bir süre sonra utanç verici oluyor.”

Roarke masumane bir tavırla kaşlarını kaldırdı. “Gerçekten mi? Neden acaba?”

“Asla tahmin edemezsin. Aklıma gelmişken.” Eve ceke-
tinin kolunu sıyırdı ve bilekliğin ışıldayacağı şekilde kolu-
nu uzattı. “Bu şeyi al, olur mu? Olay yerine giderken onu
taktığımı unuttum. Peabody ona bakıp duruyor ama ona
bakmıyormuş gibi yapıyor. Beni korkutuyor, eğer onu cebi-
me atarsam muhtemelen kaybederim.”

“Biliyor musun,” dedi Roarke bilekliği çözerken, “in-
sanlar genellikle başkalarının fark etmesi için mücevher ta-
karlar. Hayran kalsınlar, hatta gıpta etsinler diye.”

“Bu yüzden kendilerini incik boncukla süsleyen insanlar
sürekli soyuluyor.”

Roarke “Bu olumsuz tarafı,” diyip bilekliği cebine attı.
“Fakat hayat risklerle doludur. Bunu senin için saklamayı,
zavallı, aptal bir sokak hırsızının gırtlığına çökmene engel
olmanın kolay yolu gibi göreceğim.”

“İt ulur, birbirini bulur,” diye mırıldanması kocasını gü-
lümsetti.

Bilgisayarı kurcalamaya gitti ama Bissel’in ev ünitesin-
deki gibi bir sonuçla karşılaştı. “Bir sanatçı, bilgisayardaki
dosyaları konusunda neden bu kadar paranoyak olsun?”

“Şansımı denememe izin ver de öğrenelim.”

Eve geri çekildi, Bissel’in tarzına dair fikir edinmek ve Roarke’un sihirli ellerine çalışma fırsatı vermek için stüdyoda dolaştı.

Ana katta hidromasajlı küveti, kurutucusu ve Roarke’un sevdiği şık havlu takımları olan kırmızı-beyaz bir banyo vardı. Bir yatak odası da düşünülmüştü. Küçük olduğu Eve’in dikkatinden kaçmadı ama rahatlığı sağlayan her şeye sahipti. Bissel rahatına düşkündü.

Jel döşek, kalın ve yumuşaktı; yatak örtüsü şık, siyah ve seksiydi. Bir duvar aynayla kaplıydı. Eve Blair’in evinin girişini, yatak odasını ve banyoyu düşündü.

Kendisine bakmaktan, kendisini kadınlarla izlemekten hoşlanıyor. Egoist, narsist. Şımarık ve kendinden emin. Yatağın yanında diğerleri gibi bloke edilen küçük bir veri iletişim merkezi vardı.

Eve bütün bunlara kafa yorarken üç gözlü dar bir şifonyere yaklaşıp onu karıştırmaya başladı. Yedek iç çamaşırları, ekstra iç kıyafetleri.

Bir de, ah! Kilitli bir alt çekmece. Çakısını çıkarırken bu tür şeylerin üstesinden gelebilen tek kişinin Roarke olmadığını düşündü.

Eski moda kilide saldırıp onu keyifle parçaladı; esnediğini görünce memnuniyetle homurdandı. Çekmeceyi sertçe çekip açtı. Her şeyi görmüş alaycı gözleri ardına dek açıldı.

“Vay canına!”

Saten bağlar, kadife kırbaçlar, belden bağlamalı vibratörler ve bir uzmanın koleksiyonuna ait gibi duran yapay penislere dokundu. Tavşan olarak bilinen yasadışı madde-nin bulunduğu küçük cam şişeler, *zeus* ve *erotika* olduğunu tahmin ettiği birer paket buldu. Jel toplar, anal uyarıcılar, gözbağları, pille çalışan çok sayıda oyuncak, alet, her türlü penis ve göğüs ucu halkası vardı.

Daha da fazlası. Tanımlayabileceğinden emin olamadığı çok daha fazla şey vardı.

Görünüşe göre, Bissel sadece işini değil, oyunlarını da ciddiye alıyordu.

“Ünite engellenmemiş Teğmen. O...” İçeri girip Eve’in incelediği şeyleri gören Roarke cümlesini tamamlayamadı. “Vay vay vay, burada neler varmış böyle?”

“Sürprizli çekmecelerin en sürprizlisi. Bu vibratör, titreme, genişleme ve eller serbest olarak kullanma özelliklerinin yanı sıra beş popüler şarkı seçeneği sunuyor.”

Roarke Eve’in yanına çömeldi. “Onu bu kadar çabuk denemiş olamazsın.”

“Sapık. Görmek için çalıştırdım. Burada birkaç yasadışı madde de bulunuyor.”

“Gördüm. Ah, bak, ne eğlenceli. Kadın ve erkek için sanal gerçeklik gözlüğü. Belki biz de...” Roarke birbirine eş gözlüklere uzanırken Eve aniden onun eline vurdu.

“Hayır.”

“Çok katırsın.” Roarke parmaklarını onun dizinde gezdirdi. “Belki daha sonra bana sert davranabilirsin.” Kaşlarını oynatarak bir çift kelepçeli bağı tutup havaya kaldırdı. “Bunlardan bizde var zaten.”

Eve, hızla kontrol edince bağın gerçekten de kendisine ait olduğunu, ona hiç hissettirmeden aldığını anladı. Onları elinden geri aldı. “Kes *şunu*. Oradaki hiçbir şeye de dokunma. Ciddiyim. Bu saçmalıkları kaydetmeliyim. Böyle bir oyuncak çekmecesini bile bir adamın bilgisayarına şifre koyması, zaten güvenli bir alandaki çekmecesini kilitlemesi için geçerli bir sebep değil. O...”

“Ünitenin bloke edilmediğini söyledim.” Roarke Eve’in dizine hafifçe vurduktan sonra ayağa kalktı -çok zor olsa da- sırf eğlencesine oyuncaklardan bir kaçını aşırırmamak için kendisini zor tuttu. “Uçmuş o.”

“Uçmuş derken neyi kastediyorsun?”

“Uçmuş, gitmiş, gümlemiş, mortlamış, ölmüş.”

“Uçmuş ne anlama geliyor biliyorum, çok boktan demek istedim.” Eve hemen ayağa fırladı ve çekmeceyi tekmeleyerek kapattı. “Ne zaman? Bunun ne zaman yapıldığını söyleyebilir misin? Ne zaman ve nasıl?”

“Doğru aletler ve biraz zamanla sanırım bir şeyler öğrenebilirim ama üstünkörü incelemeden sana şu kadarını söyleyebilirim: Profesyonelce ve ustalıkla uçurulmuş.”

“Bu ne demek oluyor?”

“Kısaca, bütün verilerin bozulması için ana kart tahrip edilmiş. İlk tahminim, bu amaçla yaratılmış çok sinsi bir solucan olduğu yönünde. Muhtemelen bir diskte bulunuyordu, sürücüye yerleştirilip sisteme bulaştırıldı, görev tamamlandıktan sonra da çıkarıldı.”

“Öncesinde verilerin silinip silinmediğini anlayabilir misin?”

“Bu daha zor ama tabii, deneyebiliriz.”

“Peki herhangi bir şey kurtarabilir misin? İyice kurcalayıp orada bozulmamış bir veri bulman mümkün mü?”

“Çok daha zor.”

“Her şey orada. Ne olursa olsun her zaman orada. Fee-ney’den biliyorum.”

“Bu tam olarak doğru olmayabilir. Eve, bir tekno-terörist grup var. Kendilerine Kıyamet Günü Grubu diyorlar.”

“Kim olduklarını biliyorum. Abartılan korsanlar, sistemlere sızıp ne bulurlarsa yükleyip verileri bozmayı seviyorlar. Çok iyi çalışan sapkın beyinleri ve bol miktarda maddi destekleri var.”

“Abartılmaktan biraz fazlası,” diye düzeltti Roarke. “Hava kontrolünde verileri çarptırarak bir sürü özel uçağı düşürmekten sorumlular. Louvre’un güvenliğini devre dışı bırakarak birkaç sanat eserini çaldılar ve bir kısmına kas-

ten zarar verdiler. Prag'daki bir araştırma laboratuvarının sistemini sabote edip havalandırmayı ve bütün kapıları kapatarak yirmi altı elemanını öldürdüler.”

“Sapkın olduklarını söyledim. Tehlikeli olduklarını biliyorum. Fakat bunun ölmüş bir adamın sanat atölyesindeki bozuk üniteye ne ilgisi var?”

“Son birkaç senedir bu tür bir solucan üzerinde çalışıyorlardı. Etkili, taşınabilir. Sadece veri bozmak ya da çalmak için değil, büyük ölçekte veri silmek için tasarlandı.”

“Ne kadar büyük bir ölçekten söz ediyoruz?”

“Teorik olarak, bir disk ağ ünitesine bağlı bir sürücüye takılabilir; arızalara ve engellemelere karşı emniyetli, virüs dedektörleri ve böcek öldürücülerini olan bir ağa bile. O ağdan bütün veri bankası indirildikten sonra üniteleri bozulabilir. Bir ofisin, bir binanın, bir şirketin. Bir ülkenin.”

“İmkânsız. Orta seviye bir güvenlik bile izinsiz giren virüsleri ve böcekleri saptayıp sisteme bulaşmadan önce devre dışı bırakır. CompuGuard'a yakalanmadan veri indiremezsin. Pekâlâ, bu tür ev ünitelerinde güvenlik tepene binmeden istediğin veriyi indirip bozabilirsin. Belki küçük operasyonlu ağlarda da başarılı olabilirsin. Hatta CompuGuard kalkanları etkinken bile yapabilirsin ama daha ötesine geçemezsin.”

“Teorik olarak,” diye tekrarladı Roarke. “Bu proje üzerinde çok parlak zekaların uğraştığı söyleniyor. İstihbarat, solucanın neredeyse tamamlanmak üzere olduğunu ve çalışabileceğini söylüyor.”

“Bütün bunları nereden biliyorsun?”

“Bağlantılarım var,” dedi Roarke hafifçe omuz silkerek. “Roarke Şirketler Grubu bu tür potansiyel tehditlere karşı yok edici bir program yaratmak ve geliştirmek için hükümete ait Kırmızı Kod adında bir sözleşmeye bağlı olarak çalışıyor.”

Eve yatağın kenarına oturdu. “Hükümet için mi çalışıyorsun? Bizimkine mi?”

“Bizimki derken Birleşik Devletler’i kastediyorsan, evet. Aslına bakarsan bu bir tür oluşum. Birleşik Devletler, Avrupa Topluluğu, Rusya ve ilgili birkaç bölgeyi daha kapsıyor. Roarke Şirketler Grubu’nun Securecomp bölümü sözleşmeye bağlı; Araştırma ve Geliştirme Şubesi de bunun üzerinde çalışıyor.”

“Reva Ewing de Roarke Şirketler Grubu, Securecomp bölümünün Araştırma ve Geliştirme Şubesinde çalışıyor.”

“Evet öyle. Kırmızı Kod dedim Eve, bu en yüksek geçiş izni demek. Bunun, kocasıyla akşam yemeğinde konuşabileceği bir konu olmadığına emin olabilirsin.”

“Akşam yemeğinde benimle bu konuyu konuşmadığın için mi böyle düşünüyorsun?”

Bir an sinirlense de kendisine hakim oldu. “O bir profesyonel Eve. Bundan en ufak bir şüphem olsaydı, şu anda bulunduğu konumda olmazdı. Reva bilgi sızdırmaz.”

“Belki sızdırmamıştır.” Ona göre tesadüf, noktalar arasındaki bir bağlantıydı. “Fakat başka birinin ona senin güvendiğin kadar güvenmediği kesinlikle ihtimal dahilinde. Bu ilginç bir bakış açısı katıyor.”

Eve yataktan kalkıp odanın içinde daireler çizmeye başladı. “Şunu kontrol et, olur mu?” dedi mini veri merkezine dalgın bir halde işaret ederken. “Tekno-teröristler. Çapkın bir metal heykeltıraşının karısının mevkisi dışında tekno-teröristlerle ne tür bir ortak noktası olabilir? Eğer Blair’ın işe yarayacağını düşündülerse, onu ve metresini öldürüp karısını tuzağa düşürürler mi? Tabii, adamın karısı çifte cinayetten hapse girerse bu, yok etme programıyla koruyucuların araştırma ve geliştirmesini sekteye uğratır.”

Eve onaylaması için Roarke’a baktı.

“Bir miktar. Fakat bu üstesinden gelinemeyecek bir engel değil. Reva bunun ve diğer birkaç hassas projenin başında ve çok yetenekli bir ekip de var. Projeyle ilgili bütün veriler binada güvence altında. Dışarı hiçbir şey çıkarılmıyor.”

“Bundan emin misin? Kesinlikle emin misin?”

“Eminim. Bu da aynı yöntemle bozulmuş.” Roarke da tesadüflere Eve kadar alaycı bir şekilde yaklaştığı için endişelerinin arasında öfke yükselmeye başladı. “Bissel’in bir şekilde programlarla ilgili verileri eline geçirdiğini, bu yüzden öldürüldüğünü mü düşünüyorsun?”

“Başlamak için iyi bir yer. O ya da Felicity, Reva’yı iş yerinde hiç ziyaret etti mi?”

“Bildiğim kadarıyla hayır, ama öğrenirim. Laboratuvara -o laboratuvara- girmelerine izin verilmiş olamaz ama ziyaretçi alanları var, o yüzden bunu inceleyeceğim. Projenin güvenliğini ve atanan personelleri bizzat gözden geçireceğim.”

Eve onun o buz gibi kontrollü ses tonunu tanıyordu. “Sızıntı olduğundan emin olana kadar sinirlenmenin anlamı yok.”

“Hızlı davran. Reva’yla tekrar görüşmek isteyeceksin; kocasının bu proje hakkında nasıl bir şeyler bilebildiği hakkında onun üzerine git.”

“Söylediğim gibi, başlangıç için fena değil.”

“Benimle daha rahat konuşabilir.”

“Patronuyla mı? Onu işe alan, maaşını ödeyen ve Kırmızı Kodun sorumluluğu hakkında ona güvenen adamları mı? Neden?”

“Çünkü onu üniversite günlerinden beri tanıyorum,” dedi Roarke biraz sabırsızca. “Bana yalan söylerse bunu anlarım.”

“Bu konuda Elektronik Keşifler ekibindesin,” diye hatırlattı Eve. “İşi istedin ve aldın. Bana öyle geliyor ki bu alanda

senden fazlasıyla yararlanacağız. Buradaki bütün elektronik aletleri almaları için haber vermeliyim. Galeri ve stüdyonun iyice incelenmesini istiyorum. O yüzden bu biraz zaman alacak. Sana onunla on dakika veririm, sonra benimdir.”

“Buna minnettarım.”

“Hayır, değilsin. Hâlâ kızgınsın.”

“En azından kibarım.”

“Eğer Reva bilgi sızdırdıysa...” Eve, onun hemen itiraz etmesine engel olmak için elini havaya kaldırdı. “Bilgi sızdırdıysa bunun sana yansıması nasıl olur?”

Roarke bir sigara yakmak istedi ama prensip gereği bu küçük zayıflıktan kendisini mahrum bıraktı. “O benim, o yüzden bu benim sorumluluğum. Büyük bir darbe alırız. Bekleyen çok sayıda sözleşme var. Eğer bunu yüzüme gözüme bulaştırırsam bekleyen sözleşmelerin yüzde yetmişinin iptal olacağını tahmin ediyorum, bu iyimser bir tahmin.”

Eve bekleyen bu sözleşmelerin yüzde yetmişinin gerçek değerini tahmin edemezdi. Milyonlar mı? Milyarlar mı? En kötüsünün, onun gururu ve itibarının zedelenmesi olacağını biliyordu. O yüzden ciddiyetini korudu. “Bu maddi olarak yatılı bir hizmetkârı karşılayamayacağımız anlamına mı geliyor?”

Roarke anlayışla başını eğdi, sonra aniden parmağıyla Eve’in karnını dürttü. “Bir şekilde idare ederiz. Kara günler için kenara bir şeyler ayırdım.”

“Evet, birkaç kıta ayırdığına eminim. Tıpkı darbe yerseniz bunu temsilcinin karşılayacağına emin olduğum gibi, ki öyle olacak,” dedi Eve, Roarke hiçbir şey söylemeyince. “Laf kalabalığıyla onları ikna edip bekleyen sözleşmelerin çoğunu elinde tutacağına bahse girerim.”

Roarke’un ilk andaki öfkesi dindi. “Bana itimadın tam Teğmen.”

“İrlandalı kurnazlığına itimadım var dostum.”

Eve iletişim cihazını çıkarıp bir araç göndermeleri için ekibi aradı. Yatak odasından stüdyoya geçerken Pebody galeriden stüdyoya girdi.

“McCoy’la görüştüm... Upuzun, saçma sapan, abartılı bir görüşmeydi. Bunun sonucunda ortaya çıkan şiddetli baş ağrımı geçirecek departmanın onayladığı bir önleyici aldım.”

“Chloe nerede?”

“Gitmesine izin verdim. Evindeki yatağında yüzükoyun yatmayı ve üzüntüsünün kabaran dalgalarına kapılıp gitmeyi planlıyor. Bunlar onun sözleri. Chloe saçmalarken kimliğini kontrol etmeye devam ettim,” dedi Peabody, Roarke dışarı çıkınca fark edilir şekilde neşelendi. “Söylediği gibi yirmi bir yaşında. Hâlâ sanat ve tiyatro eğitimi alıyor, bu hiç şaşırtıcı olmadı. Son sekiz aydır burada çalışıyor. Sabıkası yok. Toppeka’da doğmuş.” Esnememeye çalıştı ama başarılı olamadı. “Özür dilerim. Lise sonda Çiftlik Kraliçesi seçilmiş, bu da pek şaşırtıcı değil. Columbia Üniversitesi’ne gitmek için on sekiz yaşında buraya taşınmış, yarı burslu olarak. Kansas’taki bir buğday tarlası kadar saf ve temiz görünüyor.”

“Yine de ikinci seviye kontrolden geçir.”

“Onu mu?”

“Yolda seni bilgilendiririm. Kendi aracınla mı geldin?” diye sordu Eve Roarke’a.

“Evet. Sizi takip ederim.”

“Pekâlâ. Elektronik Keşifler ekibine sivil danışmanlık yapacağına göre, Feeney’le iletişime geç ve onu son gelişmeler hakkında bilgilendir.”

“Emredersiniz efendim.” Roarke asansöre binerken Peabody’ye göz kırptı. “Yorgun görünüyorsun dedektif.”

“Kırbaçlanmış gibi hissediyorum. Saat kaç... öğlen iki. On dört saattir çalışıyorum, uykudan bahseden de yok. Bunu nasıl başarıyor, bilmiyorum.”

“Sadece odaklan,” dedi Eve emrederek. “Bu işten sonra merkezdeki odada sana dilediğin şekilde geçirmen için bir saat izin vereceğim.”

“Tam bir saat.” Peabody pes edip tekrar esnedi. “Ah, bu beni kandırmak için yeterli.”

Arabalarını Caro’nun binasının önüne park ettiklerinde, Peabody’nin baygın gözleri tekrar tetikteydi.

“Tekno-teröristler, Kırmızı Kod, hükümet bağlantıları. Vay canına Dallas, bunlar harika. Casus şeyleri gibi.”

“Morgda iki ceset olduğuna göre, daha ziyade cinayet şeyleri gibi.”

Eve arabadan inerken, altın yaldızlı şeritleriyle hâki üniforması içinde çok havalı duran kapı görevlisi yanına geldi. “Hanımefendi, özür dilerim ama aracınızı oraya bırakamazsınız. Umumi park yeri iki blok batıda...”

Adam cümlesini tamamlayamadı, Roarke yanlarına gelince generalle karşı karşıya gelen acemi bir er gibi dikkat kesildi. “Efendim! Geleceğiniz bana haber verilmedi. Bu kadına, aracının park kodunu ihlal ettiği konusunda bilgi veriyordum.”

“O benim karım Jerry.”

“Ah, affedersiniz hanımefendi...”

“Teğmen,” dedi Eve dişlerini sıkarak. “Dallas, o zaman bu da bir polis aracı. Demek ki onu nereye park edersem orada kalabilir.”

“Elbette Teğmen. Rahatsız edilmemesini sağlayacağım.”

Jerry koşup abartılı bir hareketle kapıyı açtı. “Bir şey ihtiyacınız olursa aşağı seslenin,” dedi. “Saat dörde kadar kapıdayım.”

“Şimdilik bir isteğimiz yok. Seni tekrar görmek güzel Jerry.”

“Benim için zevktir efendim.”

Roarke, doğruca altın renkli sonbahar çiçekleriyle dolu iki uzun, ayaklı vazoun kuşattığı güvenlik paneline doğru yürüdü. “Neden bunu ben yapıp vakitten tasarruf etmiyorum?” Onaylanmasını beklemeden avcunu plakaya yerleştirdi ve hemen geçiş izni aldı.

İYİ GÜNLER EFENDİM! dedi bilgisayar, kapı görevlisi Jerry gibi büyük bir şevkle. TEKRAR HOŞ GELDİNİZ. SİZİN İÇİN NE YAPABİLİRİM?

“Bayan Ewing’e Teğmen Dallas ve Dedektif Peabody’yle birlikte burada olduğumu haber ver ve asansörü aç.”

EMREDERSİNİZ EFENDİM. ZİYARETİNİZİN TADINI ÇIKARIN.

“Şimdi, bu bir makineyle sidik yarıştırmaktan daha iyi değil mi?” diye sordu Roarke gümüş rengi üçlü asansör kapılarına doğru önden ilerlerken.

“Hayır. Makinelerle sidik yarıştırmaktan hoşlanıyorum. Kanımı kaynatıyor.”

Roarke Eve’in omzuna hafifçe vurup önden binmesi için onu asansöre doğru itti. “Bir dahaki sefere öyleyse. On sekizinci kat,” diyerek asansöre talimat verdi.

“Sanırım bu senin binalarından biri.”

Roarke Peabody’ye gülümsedi. “Evet, benim.”

“Güzel. Günün birinde yatırım yapacak kadar param olursa bana birkaç tavsiye verir misin?”

“Seve seve.”

“Evet, sanki polislerin yatırım fonları varmış gibi.” Eve başını iki yana salladı.

“Her maaş gününde küçük bir miktar kenara atarak başlarsın,” dedi Peabody. “Sonra kumbaradaki parayı değerlendirmek için onu yatıracak doğru yeri bulursun, değil mi?”

“Kesinlikle,” diyerek onayladı onu Roarke. “Hazır olduğunda haber vermen yeterli, sana o kumbarayı altına gömmen için bir gökkuşağı da bulurum.”

Kapılar on sekizinci katta açılınca Roarke önden inmeleri için işaret etti. “Hanımlar.”

“Görevdeyiz. Bu bizi hanım değil, polis yapar.” Eve sinirle asansörden inip doğu tarafındaki köşe daireye doğru ilerledi.

Zile basmasına gerek kalmadan kapı açıldı.

“Bir haber var mı? Bir gelişme oldu mu?” Caro kendisine hakim olup bir nefes aldı. “Çok özür dilerim. Lütfen içeri girin. Neden oturma odasına geçmiyoruz?”

Caro onları nehir manzaralı geniş daireye kabul etmek için geri çekildi. Koyu mavi ikiz kanepeler, mücevher tonlarında hoş lambalar ve parlak masalarla süslü oturma köşesinde bir araya getirilmişti.

Eve’in kadınsı bir özellik olarak gördüğü bir çabayla, Caro kanepelere tumbul ve rengârenk minderler yerleştirmişti.

Vazolarda taze çiçekler, sevimli küçük toz tutucular ve raflarda rehber benzeri kitaplar vardı.

Eve Caro’nun ev kıyafetlerini giymiş olduğunu fark etti. Gömleği ve pantolonu bronz rengindeydi; ikisi de özenle dikilmişti.

“Size ne ikram edebilirim?”

“Kahve harika olur,” dedi Roarke, Eve’in reddetmesine fırsat vermeden. “Zahmet olmazsa.”

“Elbette olmaz. Hemen dönerim. Lütfen oturun. Rahatınıza bakın.”

Eve, Caro kapıdan çıkana kadar bekledi. “Bu dostça bir ziyaret değil Roarke.”

“Bir şeyler yapması gerekiyor, normal bir şey. Sakinleşmesi için biraz zamana ihtiyacı var.”

“Burası gerçekten güzel,” dedi Peabody sessizliği bozarak. “Bu ev. Sade, şık bir zerafeti var. En ince ayrıntısına kadar güzel, biliyorsunuz işte. Tıpkı onun gibi.”

“Caro sakın ve tartışmasız bir zevke sahiptir. O kendi tarzını, arzularını yansıtan bir hayat kurdu ve bunu tek başına yaptı. Bu saygı duyulması gereken bir şey,” dedi Roarke Eve’ e.

“Ona saygı duyuyorum. Ondan hoşlandım.” *Gözümü korkutuyor*, diye geçirdi içinden Eve. “Bunun işime engel olmasına izin veremeyeceğimi biliyorsun.”

“Hayır. Ama bunu denkleme dahil edebilirsin.”

“Aşırı korumacı ve savunmacı olacaksan, bu iş yürümez.”

“Ben sadece ona karşı nazik olmanı rica ediyorum.”

“Sanki onu tokatlayarak kendi etrafında döndürmeyi planlıyordum gibi konuşuyorsun.”

“Eve... ”

“Lütfen, benim yüzümden tartışmayın.” Caro bir tepsiyle içeri girdi. “Kendimizi çok zor bir vaziyetin içinde bulduk. Özel muameleye ihtiyacım yok, kimseden bunu beklemiyorum.”

“Şunu alayım.” Roarke tepsiyi ondan aldı. “Oturman lazım Caro. Harap haldesin.”

“Pek yüreklendirici olmadı ama kesinlikle doğru. Biraz bitkinim.” Otururken gülümsemeye çalıştı. “Fakat zorlukların üstesinden gelebilirim Teğmen. Kırılgan değilim.”

“Hayır, kırılgan olduğunu düşünmedim. Dışlisin.”

“Dışlı.” Gülümsemesi yumuşadı. “Bunun da pek yüreklendirici olduğunu sanmıyorum. Sen de Roarke gibi kahveni sade içiyorsun. Peki ya sen Dedektif?”

“Hafif olsun, teşekkürler.”

“Kızınla konuşmalıyım,” diye söze başladı Eve.

“Dinleniyor. Birkaç saat önce bir sakinleştirici alması

için onu zorladım.” Kahveleri doldururken dudaklarını büzüştürdü. “Kocasının yasını tutuyor. Bu şartlar altında onun yasını tuttuğu için bir yanım öfkeli. Kızım da kırılgan biri değildir. Hassas bir çocuk yetiştirmedim ama bütün bunlar onu yıprattı. Korkuyor. İkimiz de korkuyoruz.”

Caro kahveleri servis ettikten sonra bir tabak ince, altın rengi kurabiye ikram etti.

“Bana sormak istediğin bazı sorular olmalı. Önce benimle görüşüp ona dinlenmesi için biraz zaman tanır mısın?”

“Bana Blair Bissel hakkında ne düşündüğünü söyle.”

“Bu sabah olanlardan önce ne düşündüğümü mü?” Fincanını kaldırdı. Güzel bir çiçek deseni vardı. “Kızım onu sevdiği için ben de ondan hoşlandım. Çünkü görünüşe göre o da kızımı seviyordu. Onu kızımın seçtiği eş olarak, sevmeyi umduğum kadar sevmedim, bu... fazla rahatça sarf edilmiş bir söz gibi gelebilir kulağa şu anda ama doğruluğunu değiştirmez.”

“Neden? Neden onu umduğun kadar sevmedin?”

“Bu güzel bir soru, ayrıntılarıyla yanıtlamaksa zor. Kızım evlendiğinde, kocasını tıpkı kendi oğlum gibi seveceğimi sanıyordum ama sevmedim. Onu hoş ve eğlenceli buldum, düşünceli ve zekiydi. Fakat... soğuktu. Özünde soğuk ve mesafeliydi.”

Kahvesini içmeden fincanını tekrar masaya bıraktı. “Hazır olduklarında torunlarımın olmasını umuyordum. Reva’yla paylaşmadığım gizli umudum ise torunlarım olduğunda Blair’a karşı sevgi besleyebileceğimdi.”

“Peki heykelleri?”

“Artık dürüst olmam gerek, değil mi?” Bir an için gözleri ışıldadı. “Daha önce bu konuda hiç dürüst olmadım. “Heykellerini mantık dışı, zaman zaman tiksindirici, genellikle de yakışıksız buldum. Sanat genellikle şaşırtıcı olmalı,

belki biraz da yakışksız. Bense daha geleneksel zevklere sahibim. Yine de Blair çok başarılıydı.”

“Reva bana şehirli biri gibi geldi. Queens’teki bir evde ne yapıyor?”

“Evi Blair istedi. Kendi tarzında kocaman bir ev. İtiraf etmem gerekir ki kızımın o kadar uzağa taşınması biraz kalbimi kırdı. Biz birbirimize hep çok yakın olduk. Reva on iki yaşına bastığından beri babası hayatımızın bir parçası olmaktan çıktı.”

“Neden?”

“Başka kadınları tercih etti.” Bunu en ufak bir öfke duymadan söyledi. Eve onun hiçbir his belirtisi göstermediğini fark etti. “Görünüşe bakılırsa, kızım da benzer bir erkekten hoşlanmış.”

“Gizli serviste geçirdiği süre boyunca senden uzakta yaşadı.”

“Evet. Yeni şeyler denemeye ihtiyacı vardı. Onunla çok gurur duydum, işten ayrılıp geri dönünce araştırma ve geliştirme bölümünde çalışması içimi rahatlattı. Güvende olduğunu düşündüm.” Dudakları titredi. “Kızım için böylesi daha güvenliydi.”

“Reva seninle işi hakkında konuşur muydu?”

“Hımm? Ah, arada sırada. Sıklıkla aynı projenin farklı kollarında görev alırdık.”

“Şu anda dahil olduğu projeden sana hiç bahsetti mi?”

Fincanını tekrar aldı ama gözbebeklerinin aniden genişlemesi Eve’in dikkatinden kaçmadı. “Sanırım Reva şu anda birden fazla projeyle ilgileniyor.”

“Hangisinden bahsettiğimi biliyorsun Caro.”

Bu kez kaşlarının arasında, zihninin karıştığını belli eden bir çizgi belirdi ve Roarke’a kısa bir bakış attı. “Roarke Şirketler Grubu’nda, gelişme aşamasındaki hiçbir proje hakkında konuşma özgürlüğüm yok. Seninle bile Teğmen.”

“Sorun değil Caro. Teğmen’in Kırmızı Koddan haberi var.”

“Anlıyorum.” Eve’e goreyse kadının onu anlamadığı çok açıktı. “Bu denli hassas bir projenin bazı detaylarına hakimim. Roarke’un asistanı olarak toplantılara yardım ediyor, sözleşmeleri gözden geçiriyor ve personeli değerlendiriyorum. Bunlar grevlerimin bir kısmı. O yüzden evet, Reva’nın başında olduğu projeden haberim var.”

“İkiniz bu konuda konuştunuz.”

“Reva ve ben mi? Hayır. Bu konuda ya da projenin detayları hakkında asla konuşmayız. Kırmızı Kod söz konusu olduğunda, bütün veriler, sözlü, elektronik, holografik bütün dosyalar, bütün notlar ve bütün istihbarat en yüksek seviyede kalır. Bu konuyu Roarke dışında şimdiye kadar kimseyle konuşmadım. Onunla ofiste konuştum. Bu küresel güvenliği ilgilendiriyor Teğmen,” dedi sesinde sert bir hoşnutsuzlukla. “Kahve içerken konuşulacak bir konu değil.”

“Bu konuyu kurabiyelere tat katmak için amadım.”

“Bunlar harika kurabiyeler,” dedi Peabody; Eve kaşlarını çatarak ona baktı. “Onları bir pastaneden almış olduğunuza bahse girerim.”

Caro hafifçe gülümsedi. “Evet, pastaneden aldım.”

“ocukken evimizde hep taze kurabiyeler bulundurduk. Yetişkin olmama rağmen, annem hâlâ kurabiye alıyor. Alışkanlık,” dedi Peabody ve bir ısırık daha aldı. “Reva ocukken, muhtemelen siz de evde hep kurabiye bulundurdunuz.”

“Evet.”

“zellikle de çocuğunu tek başına büyüten bir anne, onunla daha yakın oluyor ve korumacı davranıyor.”

“Muhtemelen.” Caro’nun sesindeki ve vücut dilindeki sertlik rahatladı. “Yine de ona hep alan amaya çalıştım. Bağımsızlığını kazansın istedim.”

“Her Şeye rağmen, dediğiniz gibi endiŐelendiniz. Reva gizli serviste çalışırken endiŐelendięiniz gibi. Blair’la yakınladığında da, her anne gibi endiŐelenmiŐsinizdir.”

“Evet, biraz. Gerçi, artık o yetiŐkin bir kadındı.”

“Annem kaç yaşında olursak olalım, hâlâ annemiz olduğunu söyler. Bissel’in geçmişini kontrol ettiniz mi Bayan Ewing?”

Caro konuşmaya yeltendi, sonra yüzü kızardı ve pencereden dışarı baktı. “Ben... o benim tek ocuğum. Evet. Bunu yaptığımı söylemekten utanç duyuyorum. Senden özellikle bunu yapmamamı istediğimi biliyorum,” dedi Roarke’a. “Bunun üzerinde durdum, hatta seninle tartıŐtım.”

“Yine de, onu ikinci seviyede kontrol ettirdim.”

“Elbette. Elbette, bunu yapmış olmalısın.” Titreyen elini yüzüne götürdükten sonra kucağına bıraktı. “Ne de olsa Reva senin çalıŐanın.” İini ekti. “Bu kadarını yapacağını biliyordum. Kendini, Őirketlerini korumak zorundasın.”

“Ben sadece kendimi ya da Őirketlerimi düşünmüyordum Caro.”

Caro uzanıp onun eline dokundu. “Hayır, bunu biliyorum. Aynı zamanda, bundan daha derine inmeyeceğini de biliyordum, çünkü senden bunu rica ettim, aslına bakarsan bunda ısrar ettim. Kendi kendime de bunu yapmayacağıma dair yemin etmiştim. Kızımın hayatına sinsice müdahale etmeyecektim. Fakat sonra bunu yaptım. Tam seviye güvenlik kontrolü. Bunu yapmak için de senin kaynaklarını kullandım. Çok zr dilerim.”

“Caro.” Roarke onun elini tutup parmaklarını nazikçe öptü. “Ne yaptığının tamamen farkındaydım. Benim için bir mahsuru yoktu.”

“Ah.” Titreyerek güldü. “Ne aptalım. Hem de aşırı de-recede.”

“Bunu nasıl yaparsın anne?” Reva odaya girdi. Gözleri perişandı, saçı uykudan yeni uyandığı için dağınıktı. “Arkamdan nasıl iş çevirirsin?”

Beşinci Bölüm

Roarke ayağa kalktı; öyle rahatça ve sinsice anneyle kızın arasına girdi ki, Eve onun, Caro'nun önüne vücudunu kalkan gibi yerleştirdiğini biri fark etti mi diye merak etti.

“Evet, bir bakıma öyle Reva, senin arkandan iş çevirdim.”

“Sen benim annem değilsin.” Reva bu iğneleyici sözün ardından öne doğru adım attı; Roarke görünürde hiç hareket etmeden duruşunu değiştirdi.

“Sonuç olarak, benim bunu yapmaya daha az hakkım vardı.” Roarke rahatça konuşarak cebindeki sigara kutusunu çıkardı. Eve bu hareketin Reva'nın dikkatini dağıttığını fark etti. Bir an için. “Sakıncası var mı Caro?” diye sordu Roarke tatlılıkla.

“Hayır.” Caro telaşla etrafına bakıp ayağa kalktı. “Bir küllük getireceğim.”

“Teşekkürler. Elbette, patronun olarak Blair'ın geçmişini basitçe gözden geçirdiğimi söyleyebilirsiniz. Bu da doğru olur.” Sigarasını yaktı. “Yeterince doğru ama tam olarak

değil. Sen arkadaşımısın, annen de öyle, o yüzden bir diğer faktör de buydu.”

Reva’nın yanakları kızarmaya başladı, öfkesi parlama noktasındaydı; sarındığı açık pembe sabahlığı ile ayağında-ki kalın gri çoraplar her an patlayabileceği ihtimalini azaltmıyordu. “Eğer bana güvenemeyecekseniz...”

“Sana güveniyorum, her zaman güvendim Reva. Fakat onu tanımıyordum, ona neden güveneyim? Yine de, annene saygımdan ötürü ikinci seviyeyi aşmadım.”

“Bana değil ama, bana saygından ötürü değil. İkiniz de bana saygı duymadınız,” dedi ve Caro küçük kristal bir küllükle içeri dönerken ona öfkeyle baktı. “Onu gözetliyordun, takip ediyordun; bu sırada düğün hazırlıkları yapıp benim için mutluymuş gibi davranıyordun.”

“Reva, senin için mutluydum,” diye söze başladı Caro.

“Ondan hoşlanmadın, ondan *hiçbir zaman* hoşlanmadın,” dedi Reva çıkışarak. “Seni tanımadığımı sanıyorsan...”

“Affedersiniz. Eğer bir aile kavgası çıkarmak istiyorsanız biraz beklemek zorundasınız.” Reva hışımıyla ona doğru dönerken, Eve gösterişli bir şekilde kayıt cihazını çıkardı. “Cinayet soruşturmaları önce gelir. Haklarını zaten okumuştum...”

“Bana onunla on dakika vermeyi kabul ettin,” diye hatırlattı ona Roarke. “Bu hakkımı şimdi kullanacağım.”

Eve omuz silkti. “Anlaşma anlaşmadır.”

“Caro, Reva’yla baş başa konuşabileceğim bir yer var mı?”

“Evet. Ofisimi kullanabilirsiniz. Yolu göstereyim.”

“Nerede olduğunu biliyorum.” Caro’ya arkasını dönen Reva uzaklaştı. Bunu takip eden sessizliği, şiddetle çarpan bir kapı sesi izledi.

“Affedersin.” Caro tekrar oturup ellerini kucağında birleştirdi. “Haklı olarak çok üzgün.”

“Elbette.” Eve bileğindeki üniteye baktı. Roarke onunla en fazla on dakika geçirecekti.

Caro’nun antika gül ağacı masasındaki görüntüleme ve kontrol merkeziyle modern görünen ofisinde Reva, idam edilmeyi bekleyen gözleri kapalı bir mahkûm gibi kaskatı duruyordu. “Ona ve sana çok kızgıyım. Siktir! Her şeye çok kızgıyım.”

“Bir bülten var. Neden oturmuyorsun Reva?”

“Oturmak istemiyorum. Oturmayacağım. Bir şeyi yumruklamak ya da tekmelemek istiyorum. Bir şeyi *kırmak* istiyorum.”

“Ne yapman gerekiyorsa yap.” Roarke’un sesi sıkılmış gibiydi, umursamazlığını dile getirmesi Reva’nın öfkeden kızaran yüzüne utancın renginin de katılmasına sebep oldu. “Bunlar onun eşyaları olduğu için, bu seninle Caro arasındaki bir mesele. Öfke nöbetin geçince oturabilirsin; akli başında yetişkinler gibi konuşuruz.”

“Bu yanından hep nefret ettim.”

“Nedir o?” diye sordu Roarke sigarasından yavaşça bir nefes alırken.

“Kontrollü duruşundan. Damarlarında kan yerine akan buzdan.”

“Ha, demek o. Teğmen sana parmak ısırtan kontrolümün ve şaşırtıcı sakın mizacımın tükendiği anlardan bahsedebilir. Kimse sabrımızı sevdiklerimiz kadar zorlamaz.”

“Şaşırtıcı olsun ya da olmasın, sakın bir mizacın olduğunu söylemedim,” dedi Reva umursamaz bir alaycılıkla. “Daha yaralayıcı ya da alçak biri yoktur. Ya da daha ki-bar.” Nefesi kesilince derin bir nefes almak veya hıçkırmak zorunda kaldı. “Beni kovmak zorunda olduğunu, bunu da nazikçe yapmaya çalıştığını biliyorum. Bu yüzden kızgın değilim. Seni suçlayamam. Eğer işleri kolaylaştırıcaksa, daha az karmaşıktırıcaksa istifa ederim.”

Roarke sigarasından bir nefes daha aldıktan sonra yanında getirdiği küçük kristal küllüğe külünü silkti. “Neden seni kovmam gereksin?”

“Off anlasana, cinayetle suçlanıyorum. Kefaletle serbest bırakıldım, evimi ve neredeyse sahip olduğum her şeyi satmamı gerektirecek bir kefaletle. Bunu takıyorum.”

Reva elini uzattı; parmaklarını bileğindeki donuk, gümüş rengi elektronik kelepçenin altında sıkı bir yumruk yapmıştı.

“Sanırım bu şeyleri biraz daha şık yapmalarını istemek aşırı olur.”

Roarke’un bu sözü üzerine Reva ona dik dik bakmakla yetindi. “Köşedeki şarküteriye gitmek için dışarı çıkarsam haberleri olacak. Nabzımı okuyabildikleri için şu anda kızgın olduğumu bile biliyorlar. Bu kafesin olmadığı bir hapis-haneden farksız.”

“Biliyorum Reva. Affedersin ama kafes daha kötü olabilirdi, bundan çok daha kötü. Evini ya da başka bir şeyi satmayacaksın. Sana borç veririm. Kapa çeneni,” dedi Reva ağzını açamadan, emrederek. “Sana kabul etmeni söylediğim için bunu kabul edeceksin. Bu benim için bir yatırım. Bu mesele çözülüp temize çıktığında yatırıмымın karşılığını alacağım. Borcunu çalışarak ödemeni makul bir faiz olarak görürüm.”

Reva küçük kanepede onun yanına çöktü. “Beni kovmalısın.”

“Bana işimi nasıl yapacağımı mi söylüyorsun?” Bunları, özellikle soğuk bir ses tonuyla söyledi. “Ne kadar değerli bir çalışan olsan da senden emir almıyorum.”

Reva öne doğru eğilip dirseklerini dizlerine koydu, elleriyle yüzünü kapattı. “Eğer bunu arkadaşlık için yapıyorsan...”

“Elbette, kısmen. Sana, Caro’ya karşı hissettiğim arkadaşlık ve sevgi için. Ayrıca Securecomp’un çok önemli bir parçası olmanın da payı var. Bunların dışında, masum olduğuna inanıyorum, karımın da bunu kanıtlayacağına güveniyorum.”

“O da senin kadar ürkütücü.”

“Bazı konularda benden daha korkunç.”

“Nasıl bu kadar *aptal* olabildim!” Reva’nın yükselen sesinde gözyaşları ışıldadı. “Nasıl bu kadar ahmak olabildim?”

“Sen aptal değildin. Onu sevdin. Aşkın bizi aptallaştırması gerek, yoksa ne anlamı var? Şimdi kendini topla. Fazla vaktimiz yok, çünkü inan bana polisim on dakika diyorsa, bu on dakika demektir. Yok etme ve kalkan programı Reva, Kırmızı Kod.”

“Evet.” Reva burnunu çekti; yüzünü kurulamak için ellerini yüzünde gezdirdi. “Çok yaklaştık, neredeyse başarmak üzereyiz. Bütün veriler ofisimdeki güvenli ünitede; çift şifreli ve bloke. Mahzende şifrelenmiş yedek kopyalar var. Sonuncusu, dün ofisine elden teslim edildi. O da şifreli. Tokimoto onu devralabilir. En iyi seçim o. Onu bilmediği konularda bilgilendirebilirim ya da bunu sen yapabilirsin. LaSalle’i bu projede onun yardımcısı olarak ataman iyi olur. Tokimoto kadar yaratıcı olmasa da onun kadar akıllı.”

“Bu projeden kocana hiç bahsettin mi?”

Reva gözlerini ovuşturduktan sonra kırıştırdı. “Neden bahsedeyim ki?”

“İyi düşün Reva. Laf arasında bile olsa ona herhangi bir şeyden bahsetmiş olabilir misin?”

“Hayır. Elimde önemli bir proje olduğundan, bu yüzden de işe fazladan zaman ayırdığımdan bahsetmiş olabilirim ama detaylardan bahsetmedim. Bu Kırmızı Kod.”

“Sana bunu sordu mu?”

“Blair bana bilmediği bir şey sormazdı,” dedi Reva sabırsız bir ses tonuyla. “O bir sanatçıydı Roarke. İşime gösterdiği ilgi, evimiz ve onun eserleri için tasarlayıp kurduğum güvenlikle sınırlıydı.”

“Karım bir polis, işlerimle de hiç ilgilenmez ama arada sırada, en azından formalite icabı bana işimi sorar. Günün nasıldı, ne üzerine çalışıyorsun gibi şeyler.”

“Tabii, peki, tabii ki. Anlamıyorum bu soruyu.”

“O ya da başka biri sana bu proje hakkında soru sordu mu Reva?”

Reva arkasına yaslandı. Yüzü yine soldu, sesi ince ve yorgundu. “Sormuş olabilir. Bu işi bu kadar önemli yapan ne, falan gibi bir şey sordu galiba. Ona bu konuda konuşamayacağımı söyledim. Bu lafımla dalga geçmiş olabilir. Bazen öyle yapardı. Çok gizli, şşşt... Karım gizli ajan, ya da o tarz bir şey.”

Reva’nın dudağı öylesine titriyordu ki, dişlerini dudaklarına geçirip titremeyi kontrol altına almaya çalıştı. “Casusluğa çok meraklıydı, casusluk videolarına, oyunlarına bayılırdı. Herhangi bir şey söylediyse bile bu sadece şakaydı. Biliyorsun işte. Arkadaşlarımız da arada sırada böyle takılırlar ama aslında ne yaptığımızla çok da ilgilenmezler.”

“Felicity gibi mi mesela?”

“Evet.” Bunun üzerine nemli gözlerini öfkeyle açtı. “Onun ilgi alanı sanat, moda ve sosyallikten ibaretti. Sinsi sürtük. Bana bir laboratuvara kapanıp bütün gün makineleri kurcalamaya nasıl dayandığımı sorardı, bu işin nesini bu kadar ilginç buluyormuşum. Onunla detayları asla konuşmazdım, küçük projelerde bile. Bu gizlilik sözleşmesini ihlal etmek olurdu.”

“Pekâlâ.”

“Blair’ın Kırmızı Kod yüzünden öldürüldüğünü, benim de bu pisliğe bu yüzden bulaştığımı mı düşünüyorsun? İhti-

mal yok. O hiçbir şey bilmiyordu; erişim izni olanlar hariç bu proje üzerinde çalıştığımdan haberdar olan kimse yok.”

“Bu gayet muhtemel Reva.”

Aniden başını çevirdi. Konuşmasına fırsat kalmadan kapı sertçe tıklatıldı. “Süre doldu,” diye seslendi Eve.

Reva yavaşça ayağa kalkarken kapıyı açtı. Reva’nın yüz ifadesini gören Eve, Roarke’a başıyla işaret etti. “Zemini hazırladığını görüyorum.”

“Blair üst düzey bir proje üzerinde çalıştığını biliyordu ama detayları konuşmamışlar.”

“Bunun Blair’ın başına gelenlerle bir ilgisi olamaz,” diye üsteledi Reva. “Eğer bu bir terörist saldırısıysa neden benim ya da senin peşine düşmediler?” dedi Roarke’a. “Ya da ekibin aktif bir üyesinin?”

“Öğrenmeye çalışalım,” diye önerdi Eve. “İçeri gel de şu meseleyi herkes için bir açıklığa kavuşturalım.”

“Blair’ı öldürmekle neyi başarabilirler ki?” Reva, Eve’in peşinden hızla ilerledi. “Bu projeyi etkilemiyor.”

“Çifte cinayetten tutuklanmanı sağladı, değil mi? Otur. Blair’ın stüdyosunu en son ne zaman ziyaret ettiniz?”

“En son, aylar önce gittim,” diye yanıtladı Caro. “Geçen ilkbaharda oradaydım. Nisan mıydı? Evet, nisan olduğuna eminim. Bana Reva’nın doğum günü için hazırladığı çeşmeyi göstermek istedi.”

“Geçen ay oradaydım,” dedi Reva. “Ağustos başında. İşten sonra onunla buluşmak için oraya gittim. Felicity’nin evinde bir akşam yemeği partisine gidecektik. İçeri girişimi onayladı, yukarı çıktım ve birkaç dakika üzerini değiştirmesini bekledim.”

“Girişimi mi onayladı?” diye sordu Eve.

“Evet. Stüdyo güvenliği hakkında çok takıntılıydı. Kimse, hiç kimse şifresini bilmezdi.”

“Şifreyi bana sen verdin.”

Reva’nın yüzü kızardı, boğazını temizledi. “Ona eriştim... aynı ziyarette. Kendime engel olamadım. Üzerinde çalıştığımız yeni güvenlik tarayıcısını denemek için harika bir fırsat gibi göründü. Şifreye eriştim, onu test ettim ve onay aldım. Sonra güvenliği yeniden ayarlayıp Blair’ı aradım. Çok sinirlenir diye bundan ona bahsetmedim.”

“O yokken stüdyosuna çıktın mı?”

“Ne için?”

“Etrafı karıştırmak, ne işler çevirdiğini görmek için.”

“Onu asla gözetlemedim.” Reva, Caro’ya imalı bir bakış attı. “Asla gözetlemedim onu. Belki de bunu yapmam gerekirdi, belki o ve Felicity’nin ilişkisinden uzun zaman önce haberim olurdu. Ama özel alanına, mahremiyetine saygı gösterdim; ondan da aynı şeyi bekledim.”

“O ve Chloe McCoy’dan haberin var mıydı?”

“Kim?”

“Chloe McCoy, Reva. Galerisinde çalışan genç, güzel şey?”

“Küçük drama kraliçesi mi?” Reva kahkaha attı. “Ah, lütfen. Blair’ı onunla düşünemiyorum...” Eve’in sakın ve dik bakışları karnını titretirken cümlesi yarım kaldı. “Hayır. O daha çocuk sayılır. Ahh yapmayın, o hâlâ öğrenci.” Tortop olup ileri geri sallanmaya başladı. “Off Allahım, Allahım...”

“Bebğim. Reva.” Caro hızla kalkıp kızının yanına oturdu ve kollarını ona doladı. “Ağlama. Onun için ağlama.”

“Onun için mi yoksa kendim için mi ağladığımı bilmiyorum. Önce Felicity, şimdi de o beyinsiz küçük üniversiteli. Başka kaç tane var?”

“Bir taneden sonrası çorap söküşü gibi gelir.”

Reva yüzünü annesinin boynuna doğru çevirdi. “Kime çekmişim,” diye mırıldandı. “Söylediğin doğruysa Teğmen, onları kıskanç bir sevgili öldürmüş olabilir. Aldatıldığını bilen biri.”

“Bu, senin tam o anda neden oraya çekildiğini açıklamıyor. Stüdyoya çıkan asansörün şifresinin neden Blair Bissel’la Felicity Kade’in neredeyse öldürüldüğü anda değiştirildiğini açıklamıyor. Bissel’m galerisiyle stüdyosundaki ve Felicity Kade’in evindeki bilgisayarlara -Feeney az önce doğruladı- bütün verileri bozan henüz tanımlanmamış bir solucanın neden bulaştırıldığını açıklamıyor.”

“Solucan mı?” Reva Caro’dan uzaklaştı. “Saydığın yerlerdeki bütün bilgisayarlar mı bozuldu? Hepsi. Emin misin?”

“İkisini bizzat inceledim,” dedi Roarke. “Kıyamet solucanının bulaştırıldığına dair belirtiler var. Emin olmak için test edeceğiz ama ne aramam gerektiğini biliyorum.”

“Bu uzaktan yapılamaz. Yerinde yapılması gerektiğini biliyoruz.” Reva ayağa fırlayıp ileri geri yürümeye başladı. “Bu sistemdeki bir hata. Ağa bulaşması için ağdaki ünitelerden birine doğrudan yüklenmesi gerek. Bir operatör gerektirir.”

“Doğru.”

“Ünitelere Kıyamet solucanı bulaştıysa, bu birinin güvenliği atlattığı anlamına geliyor. Evimde, galeride, stüdyoda ve Felicity’nin evinde. O sistemleri kontrol edebilirim. Hepsinin ben kurdum. İhlal edilip edilmediklerini, edildilerse bunun ne zaman olduğunu görmek için tarama yapabilirim.”

“Taramayı sen yaparsan sonuç kabul edilemez,” dedi Eve.

“Ben gözden geçiririm,” dedi Roarke; Reva yürümeyi bırakıp ona bakana kadar bekledi. “Bunun için bana güvenmelisin.”

“Allah kahretsin. Teğmen.” Reva geri dönüp kanepenin kenarına oturdu. “Eğer bu... olanlar projeyle ilgiliyse bu, Blair’a da tuzak kurulduğu anlamına geliyor. Koşarak oraya gitmem, Blair’la Felicity’nin bana ve herkese sevgili gibi görünmesi için hazırlanmış hepsi, her şey bir araya getirilmiş. Blair benimle bağlantısı yüzünden öldürüldü. İkisi de benim yüzümden öldü.”

“İstedigine inanabilirsin. Ben daha ziyade gerçeklerle uğraşmayı tercih ederim.”

“Sadakatsiz olduğuna dair hiçbir kanıt yoktu. Her şey sahte olabilir. Fotoğraflar, makbuzlar, fişler. Kaçırılıp Felicity’nin evine götürülmüş olabilir. O...”

Gerçekler, zaman çizelgesi ve hayalinin bütün ağırlığı onu ezerken Reva güçsüz düştü. “Böylesi hiç mantıklı gelmiyor. Biliyorum ama başka türlü de mantıklı değil.”

“Bissel seni sadece Felicity Kade ve Chloe McCoy’la aldatmadıysa, teröristler onun istihbarata sahip olduğunu düşündülerse, mantıklı. Hatta buna inanmalarını gerektiren bir sebep varsa daha mantıklı.”

“Blair’la konuştuğumu düşündükleri için mi? Fakat...”

“Hayır. Blair onlarla konuştuğu için.”

Eve ona tokat atmış gibi başını çevirdi. “Bu mümkün değil.” Kelimeler ağzından hırıltıyla çıktı. “Blair’ın bu radikal terörist grubundan haberdar olduğunu, onlarla iletişime geçtiğini mi söylüyorsun? Onlara bilgi sağladığını mı? Bu çok komik.”

“Bunun araştırmayı düşündüğüm bir olasılık olduğunu söylüyorum. Kişi ya da kişilerin Bissel’la Kade’i öldürüp seni zan altında bırakmak için çok zahmete girdiklerini söylüyorum. Eğer bu görüldüğü gibi klasik bir aşk suçu olarak ele alınsaydı, o ünitelere en fazla üstünkörü bir bakış atılırdı.”

Eve, Reva'nın olasılıkları idrak etmesini izlerken bir saniye duraksadı. "Bilgisayarlar hakkındaki bilgin ve öfken sebebiyle intikam almak için onları yok ettiğün düşünülebilirdi. Bissel'in galerisindeki değışikliğın bir sistem hatası olduğu..."

"İnanamıyorum... Blair'ın bunu yapabileceğine inanamıyorum."

"Neye inanıp inanmadığın sana kalmış ama eğer derine inersen, bütün ipuçlarını değerlendirirsen, burada polisler parlak, gümüş bir tepside birkaç cinayetle bir şüpheliden daha fazlasının sunulduğunu görmeye başlarsın."

Reva ayağa kalkıp nehre bakan geniş pencereye doğru yürüdü. "Yapamam... Buna inanmamı, kabul etmemi istiyorsun ama eğer inanırsam bu her şeyin bir yalan olduğu anlamına gelir. En başından beri yalandı. Blair beni hiç sevmeydi ya da biraz sevdi, o insanların teklif ettiği şey onu baştan çıkardı. Para ya da güç, ya da sanal gerçeklik yerine gerçekte tekno-casusluk oynamanın heyecanı. Beni kullandığını, uğruna çalıştığım her şeyi, alanımda kazandığım güveni ve saygıyı sömürdüğüne inanmamı istiyorsun."

"Eğer meseleye doğru düzgün bakabilirsen bu tamamen onunla ilgili. Seninle ilgisi yok."

Reva pencereden dışarı bakmakla yetindi. "Onu sevdim Teğmen. Belki bulunduğın yerden bu sana zayıflık, aptallık gibi geliyor olabilir ama onu hiç kimseyi sevmeydiğim kadar sevdim. Eğer bütün bunları kabul edersem, bu sevgiden ve bana ifade ettiği her şeyden vazgeçmem gerekir. Hapishanenin bundan daha kötü olduğunu sanmıyorum."

"Hiçbir şeye inanmak veya bunu kabul etmek zorunda değilsin. Bu senin tercihin. Hapishanenin daha kötü olup olmadığını öğrenmek istemiyorsan işbirliği yapman gerekecek. Yarın sabah saat sekizde Doğruluk Testine girecek-

sin, üçüncü seviye. Departman psikiyatristi tarafından tam değerlendirmeye tabi tutulmayı kabul edeceksin ve avukatlarına bütün kayıtlarını silmeleri talimatını vereceksin. Hepsini, kocanın kayıtlarını da. Eğer gizlenmiş kayıtlarınız varsa, onları çözmemiz için bize yetki vereceksin.”

“Şifrelenmiş kaydım yok,” dedi Reva alçak sesle.

“Gizli servisteydin. Gizli kayıtların olmalı.”

Reva arkasına döndü, gözleri hayal aleminde yaşayan bir kadın gibi dalgındı. “Haklısın. Özür dilerim. Yetki veririm.”

“Seninki de,” dedi Eve Caro’ya.

“Neden onunkiler de gerekiyor?” Annesini savunmak için hiç düşünmeden atılırken az önceki dargınlığını unuttu. “O bu meselenin bir parçası değil.”

“Seninle, kurbanla ve projeyle bağlantılı.”

“Annemin tehlikede olduğunu düşünüyorsan o korunmalı.”

“Onu hallettim Reva,” dedi Roarke; Caro ona hızlı, şaşkın bir bakış attı.

“Bana söyleyebilirdin,” diye homurdanıp içini çekti. “Karşı çıkmayacağım, Yetkilendirme işiyle de hemen ilgileneneğim.”

“Güzel. Bu arada ikiniz de düşünün, her iki kurbanla ya da herhangi biriyle iş konusunda konuşmuş olabileceğiniz şeyleri hatırlamaya çalışın. Özellikle de bu Kırmızı Kod konusunda. Sizinle bağlantı halinde olacağım.”

Eve kapıya doğru döndü ama Roarke bir süre daha oyalandı. “İkiniz de biraz dinlenin. Gerekirse yarın izin alın ama ertesi gün işe dönmenizi bekliyorum.” Eve’e baktı. “Senin için bir mahsuru var mı Teğmen?”

“Benim için yok. Bu seni ilgilendirir.”

“Teşekkür ederim Teğmen. Dedektif,” Caro kapıyı açtı, “umarım siz de biraz dinlenirsiniz.”

“Ona da sıra gelecek.”

Eve Peabody'yle konuşmadan önce asansöre binip aşağı inene kadar bekledi. "Caro'nun Bissel'in geçmişini kurcaladığı konusundaki tahminin çok iyiydi. Bu sonuca nasıl vardın?"

"Bana her şeyi düşünen bir kadın, bir anne gibi geldi. Bissel'dan pek hoşlanmıyordu."

"O kısmı anladım."

"Blair'dan hoşlanmıyor ama kızını seviyor, istediğini yapmasını istiyor. Yine de, adamın iddia ettiği biri gibi olduğundan emin olmak istedi. Kontrol etmek zorundaydı."

"Adamın heteroseksüel olduğundan emin olana kadar geçmişini kurcaladı." Eve başını salladı. "Bunun yolunu o kurabiyeler sayesinde yapmış olsan da, iyi yakaladın."

"Hey, kurabiyeler gerçekten lezzetliydi."

"Sana günün geri kalanını kazandırdı. Eve gidip biraz uyu."

"Gerçekten mi?"

"Sabah yedide ofisimde ol. Gecikme."

"Çiçek gibi gelirim."

Eve, Peabody'nin rengarenk spor ayakkabılarına baktı. "Buna hiç şaşırmam."

"Eğer devam etmek istiyorsan birkaç saat daha harca-yabilirim."

"Ayakta uyuduğumuz sürece soruşturmaya bir faydamız yok. Sabah dinlenmiş olarak tekrar başlayalım."

"Arabamı al," dedi Roarke; Peabody'nin gözleri yuvalarından fırlayacak gibi oldu.

"Gerçekten mi? Hayırdır, bugün günlerden Peabody'ye iyi davranıyoruz günü mü?"

"Değilse bile öyle olmalı. Arabayı başkasına aldırma-tan beni kurtarmış olursun, çünkü teğmenle birlikte gitmek istiyorum."

"Elimden geleni yaparım."

Roarke ona şifreyi verdi; yavaşça uzaklaşmasını gülerek izledi. Peabody kırmızı spor arabanın etrafında küçük bir sevinç dansı yaptı.

“Hemen evine gitmeyeceğini biliyorsun, değil mi?” Eve, Peabody’nin sevinç dansını izlerken yumruklarını beline koydu. “Onu alıp bir otobana ya da ücretli yola çıkacak, o gülünç motoru açıp soluğu New Jersey’de bir yerde alacak. Bir trafik robotuna görev peşinde olan bir polis olduğunu açıklamaya çalışacak. Sonra vrum vrum şehre geri dönecek, bir kez daha kenara çekmesi istenecek, o da aynı hikâyeyi anlatacak.”

“Vrum vrum mu?”

“Oyuncağının çıkardığı ses bu. *Vrum vrum*. McNab’in vardiyası bitince onu, arabayı sürmesine izin vermesi için ikna edecek. Tekrar durdurulacaklar ve rozetlerini göstermek zorunda kalacaklar. Eğer trafik robotlarından biri arabayla bağlantı kurarsa ceza alacak; bir çift aptal şehir dedektifinin neden senin adına kayıtlı bir arabayı kullandığını açıklamak zorunda kalacaksın.”

“Kulağa herkes eğlenecekmiş gibi geliyor. Arabaya bin Teğmen. Ben sürerim.”

Eve itiraz etmedi. Uykusuzluk, reflekslerini köreltmmişti; trafik de hareketlenmeye başlıyordu.

“Ona karşı acımasızdın,” dedi polis arabasını kaldırımın kenarından uzaklaştırırken.

“Tekniğimle ilgili bir sorunun varsa git, bir şikâyet dosyası oluştur.”

“Sorunum yok. Reva’nın ona karşı sert olmana ihtiyacı vardı. Kendine geldiğinde buna saygı duyacak. O da seni zorlayacak.”

Eve, vücudundaki kasları olabildiğince esnetip gözlerini kapattı. “Bu beni endişelendirmiyor.”

“Endişelendirmemeli. Bence, seni zorlamaya başladığında ondan hoşlanacaksın.”

“Ondan hoşlanmadığımı söylemedim.”

“Hayır ama zayıf olduğunu düşünüyorsun, ki değil.” Hafifçe elini Eve’in saçında gezdirdi. “Onun aptal olduğunu düşünüyorsun ama değil. O her açıdan sarsıldı; yüreğinin derinliklerinde çektiği üzüntüye değmediğini bildiği bir adamın yasını tutuyor. Aslına bakarsan bir ilüzyonun yasını tutuyor. Bence bu daha da yürek parçalayıcı.”

“Başka bir kadının yanında çırlıçıplak ölü bulunursan cesedinin üzerinde rumba yaparım.”

“Rumba bilmiyorsun ki sen.”

“Ders alırım.”

Roarke kahkaha atıp Eve’in bacağına okşadı. “Alabilirsin tabii ama eline böyle bir fırsat geçmeyecek. Sen de yas tutardın.”

“Sana bu zevki vermem,” diye mırıldandı Eve yarı uyuklu bir şekilde. “Seni düzenbaz beyinsiz aptal.”

“Karanlıkta adımları söyleyerek ağlarsın.”

“Peki tamam, adını haykırıyorum: Cehennem nasıl, seni göt herif, diyip sonra da kahkahalar atarım. Adını haykırışım böyle olur.”

“Allahım, Eve, seni seviyorum.”

“Tabii tabii.” Uyuklarken sıırıttı. “Sonra değerli ayakka-bılarının hepsini geri dönüşüm kutusuna atarım, şık takım elbiselerini alıp bir tören ateşinde yakarım; Summerset’in⁵ kuru kıçını da *evimden* kovarım. Ardından bütün pahalı şaraplarıyla viskilerini içeceğimiz bir parti veririm. *Sonra* gelip beni tatmin etmeleri için işinde iyi iki, yok üç lisanslı eş tutarım.”

⁵ Roarke’un kahyası Lawrence Summerset. (ç.n.)

Eve arabanın durduğunu fark edince gözlerini kırıştı-
rarak açtı; Roarke’u ona bakarken buldu. “Ne?”

“Bana öyle geliyor ki bu meseleyi iyice düşünmüşsün.”

“Hayır, pek sayılmaz.” Tutulmuş omuzlarını geriye atıp
esnedi. “Hepsi bir anda aklıma geldi. Nerede kalmıştım?”

“Üç lisanslı eş tarafından tatmin edilme kısmında. Son
birkaç senede alıştığın tarzda tatmin edilmek için üç kişiye
ihtiyacın olacağını sanıyorum.”

“Evet, öyle düşünüyor olabilirsin. Pekâlâ, seks parti-
sinden sonra oyuncaklarınla meşgul olurum. Öncelikle...”
Eve cümlesini yarıda bırakıp gözlerini kısarak arabanın ca-
mından dışarı baktı. “Çok tuhaf, burası polis merkezine
benzemiyor.”

“Evden hem çalışabilir hem de anma törenimi planlaya-
bilirsin. Sonra biraz uyuruz.”

Roarke arabadan inip etrafını dolaştı, Eve yerinden kı-
pırdamadığı için kapısını açtı. “Ne raporumu güncelledim
ne de şefle görüştüm.”

“Onları da buradan yapabilirsin.” Roarke rahatlıkla
içeri uzandı ve onu kucağına alıp omzuna attı.

“Bunun maço ve seksi olduğunu sanıyorsun, değil mi?”

“Bence bu son derece uygun.”

Roarke eve girince Eve uyur gibi yapmaya karar ver-
di. En azından bu sayede Summerset’le konuşmak zorunda
kalmayacaktı. Adamın sinir bozucu sesini duyunca gözleri-
ni kapatabildiği kadar rahat bir şekilde kulaklarını da ka-
payabilmeyi diledi.

“Yaralandı mı?”

“Hayır.” Roarke dengesine dikkat ederek merdivenler-
den çıkmaya başladı. “Sadece yorgun.”

“Siz de yorgun görünüyorsunuz.”

“Yorgunum. Birkaç saat boyunca acil olmayan bağlan-

tıları kabul etme, olur mu? Aynı şey sonraki bir saat boyunca önceliği olmayan bütün bağlantılar için de geçerli.”

“Elbette.”

“Sonra seninle birkaç konu hakkında konuşmalıyım. O zamana kadar bütün güvenliği etkinleştir ve evden çıkma.”

“Pekâlâ.”

Roarke merdivenlerin tepesinde dönmeden Eve tek gözünü açtığı için Summerset’in endişeli bir şekilde kaşlarını çatıldığını gördü.

“Kırmızı Kod’da o da mı var?”

“O birçok konu hakkında birçok şey biliyor. Beni gözden geçirmek isteyen biri onu da gözden geçirir.” Roarke kapıyı botunun ucuyla kapattıktan sonra odanın içinde ilerleyip Eve’i yatağın üzerine bıraktı.

“Sanırım yorgun görünüyorsun.” Eve başını eğip yüzünü inceledi. “Sen nadiren yorgun görünürsün.”

“Her açıdan uzun bir gün oldu. Botlarını çıkar.”

“Botlarımı çıkarabilirim.” Roarke’un ellerini itti. “Sen kendi botlarınla ilgilen.”

“Ah evet, yakında geri dönüşüm kutusunu boylayacak bir çift değerli ayakkabı.”

Eve içinden Roarke’un harika bir gülümsemesi olduğunu kabul etti. “Ayağını denk almazsan dediğimi yaparım dostum.”

Eve botlarını, ceketini, silah kılıfını çıkardıktan sonra yatağa girdi.

“Giysilerin olmadan daha iyi uyursun.”

“Çıplak olduğumda tuhaf fikirlere kapılıyorsun.”

“Sevgili Eve, çevik kuvvet zırhını giydiğinde bile tuhaf fikirlere kapılıyorum. Tek istediğim biraz uyumak, söz veriyorum.”

Eve kot pantolonuyla gömleğini çıkardıktan sonra Ro-

arke yanına kıvrılıp onu kendisine doğru çekince sahte bir şekilde kaşlarını çattı. “Jet motorunu devreye sokmayı akıldan bile geçirme.”

“Sessiz ol.” Roarke başının tepesini öpüp onu iyice kendisine doğru çekti. “Uyu.”

Rahatı yerinde olan Eve başını omzuna yasladığı için hemen uyudu. Karısının uykuya daldığını hissettikten bir dakika sonra Roarke da uyudu.

İşler nasıl bu kadar ters gidebilirdi? Her şey kusursuzca, titizlikle planlanmışken nasıl böyle altüst olabilirdi? Bütün plan yürürken üstelik, diye hatırlattı kendine karanlıkla boğuşarak.

Her şeyi doğru yapmıştı. Hem de her şeyi. Şimdiyse, kapalı kapılar ve gölgeli pencereler ardında kendi hayatı için korkarak saklanıyordu.

Kendi hayatı.

Bir hata yapılmıştı. Öyle olmalıydı. Bir yerlerde bir şey ters gitmişti. Fakat hiç mantıklı gelmiyordu.

Viskisini yavaş yavaş yudumlayarak sakinleşmeye çalıştı.

O hata yapmamıştı. Kırmızı tuğlalı eve tam zamanında girmişti. Cildini yalıtılmıştı, giysilerini ince, şeffaf laboratuvar tulumu koruyordu, başına da bulaşma ihtimalini sıfıra indiren bir başlık takmıştı. Evin içinde ondan hiçbir iz olmayacaktı.

Gece boyunca kapalı kalacağından emin olmak için hizmetçi robotu kontrol etmişti. Sonra üst kata çıkmıştı. Allahım, kalbi nasıl da gümbürdüyordu. Müziğe ve sevişirlerken çıkardıkları iniltilere rağmen çılgınca çarpan kalbini duyabileceklerinden korkmuştu, *neredeyse*, diye düzeltti.

Şok tabancası elindeydi, bıçak da belindeki kılıftaydı.

Kılıfın bacağından sekmesi hoşuna gidiyordu. Beklenti yaratıyordu.

Hızlı hareket etti, planladığı gibi. Alıştırmasını yaptığı gibi. Kürek kemiklerinin arasına şok tabancasını bir el sıkınca hedefin ilk yarısını etkisiz hale getirdi. O esnada bir an tereddüt etmiş olabilirdi. Şok tabancasını Felicity'nin o güzel göğüslerinin arasına sokmadan önce gözlerindeki bir anlık şoku görmüştü.

Sonrasında, hiç tereddüt etmemişti. Hem de hiç.

Sırada bıçak vardı, çekici küçük bir ısıklık sesiyle çelik ağzını deri kılıftan çekip çıkardı.

Sonra onları öldürdü. İlk kurbanlarıydılar.

Hoşuna gittiğini inkâr edemezdi. Beklediğinden çok daha fazla zevk almıştı. Bıçağın ete saplanması ve sıcak kanın hücumu.

Son derece ilkeldi. *Basitti*.

Viski sinirlerini yatıştırırken, çok da basitti, diye geçirdi içinden keyifle. Bir kez başladıktan sonra çok kolaydı.

Sahneyi kurmuş, çok ama çok titiz davranmıştı. Çok özenli ve dikkatliydi, Reva eve vardığında alarını kısık bir sesle çalarak güvenliği devredışı bırakmaya çalıştığını haber verdiğinde, işi yeni bitmişti.

Sakinliğini, soğukkanlılığını korumuştur. Bir gölge kadar sessiz bir şekilde odaya girmesini beklediğini hatırladı gururla.

Reva hışımla yatağa doğru ilerlediğinde sırtmış mıydı? Belki de, ama bu performansını etkilememişti.

Anestezik ilaçtan bir kez püskürtmek onu bayıltmak için yeterli olmuştu.

Birkaç dokunuş eklemişti. Gerçekten dahiyaneydi. Lavabonun kenarına parmak izlerini bulaştırmak için onu banyoya sürüklemek, bluzuna biraz kan bulaştırmak. Döşeye saplı bıçağınsa her şeyi açıkladığını düşünmüştü.

Ne de olsa, Reva'dan beklenebilecek türden bir şeydi.

Evden ayrılırken, planladığı gibi ön kapıyı aralık bırakmıştı. Rutin kontrol sırasında bulunacak kadar uzun süre baygın kalmalıydı. Pekâlâ, pekâlâ, belki küçük bir yanlış hesaplama olabilirdi. Yeterince ilaç sıkmamış ya da ekstra dokunuşlarla biraz vakit kaybetmiş olabilirdi.

Bunların bile önemi olmamalıydı. Reva resmen suçlanmıştı. Blair Bissel'la Felicity Kade öldürülmüşlerdi ve tek şüpheli oydu.

Şimdiye kadar uzaklaşmış olması; hesabının yeni transfer edilmiş parayla dolup taşıyor olması gerekiyordu. Aksine, o artık mimlenmişti.

Burada bile güvende değildi. Tam olarak değil. Fakat bunu düzeltebilirdi. Bunun çaresine bakabileceğini fark etti; korku ve kendine acıma bulutları dağılmaya başlarken doğruldu. Aynı zamanda maddi sıkıntıyı da kısmen çözecekti.

Geri kalanıyla sonra ilgilenecekti.

Düşünmek için biraz daha zamana ihtiyacı vardı, sonra her şeyle ilgilenecekti.

Sakin bir şekilde biraz daha viski doldurmak, sonraki adımlarını planlamak için ayağa kalktı.

Altıncı Bölüm

Eve uyandığında yalnızdı, saate şöyle bir baktığında planladığından yarım saat daha fazla uyuduğunu gördü.

Küfredemeyecek kadar uyku sersemi bir halde yataktan kalktı; sendeleyerek oto-aşçıya gidip bir kahve hazırladı. Kahveyi yanına alıp duşa gitti, suyun otuz sekiz derece olmasını talep etti; ardından sıcak su üzerine dökülürken kafeini yudumladı.

Kocaman fincanın yarısını bitirdiğinde, iç çamaşırının hâlâ üzerinde olduğunu fark etti.

Bu sefer küfretti. Kahvenin geri kalanını diktikten sonra atletiyile iç çamaşırını çıkarıp ıslak bir yığın halinde yere attı.

Ölen çapkın bir kocayla metresi, diye geçirdi içinden. İkisi de sanat dünyasıyla bağlantılı. Tekno-teröristlerle bağlantılarının olması muhtemel. Süper bilgisayar solucanı. Birkaç alanda ihlal edilen güvenlik. Yok etme programı ve kalkan geliştirme projesinin başındaki güvenlik uzmanına komplo kurma planı.

Onu zan altında bırakmanın anlamı neydi? Sorumluluğu başka biri alırdı. Kimse vazgeçilmez değildi.

Bu konuyu enine boyuna iyice düşündü; vardığı sonuçlardan hiçbirini hoşuna gitmedi. Bu kadar tertipli, pürüzsüz bir şey, derinlerine inildiğinde neden bu kadar baştan savma olsun?

Dosya bir tutku cinayeti olarak ele alınsa bile, Reva Ewing suçlanıp mahkemeye çıkarılsa, hüküm giyse ve hayatının geri kalanını hapiste geçirirse bile bununla neyi başarmış olacaktı?

İkinci kahvesini yudumlayıp her şeyi tekrar aklından geçirdiği esnada Roarke yatak odasına girdi.

“Biri sana iki kişiyi öldürüp çalışanlarından birini zan altında bırakmayı göze alacak kadar büyük bir darbe indirmek istiyor olabilir mi?” diye sordu Eve.

“Dünyada her türlü insan var.”

“Evet, dünyanın sorunu da bu. İçinde insanlar barındırması. Fakat seninle uğraşmak istiyorlarsa bunun çifte cinayet işlemekten daha kolay yolları var. Hedefin sen olduğunu sanmıyorum.”

“Beni çok kırdın sevgilim. Hedefin ben olduğumu düşündüğüne emindim.”

“Bir açıdan sen de olabilirsin. Roarke Şirketler Grubu olabilir, daha doğrusu Securecomp. Bir süre bunu göz önünde bulundurmalıyız. Öncelikle kurbanlara daha yakından bakmak istiyorum.”

“Senin için kontrollere başladım. Uyanmıştım,” dedi Roarke ona kaşlarını çatarak baktığını görünce. “Artık ikimiz de uyanık olduğumuza göre ciddi ciddi bir şeyler yemeyi düşünüyorum.”

“Ofisimde yemen gerekecek.”

“Doğal olarak.”

“Çok uzlaşmacısın.”

“Hayır, aslına bakarsan sadece açım.”

Roarke gerçekten aç olduğu için bifteklerin Eve’in ofisine servis edilmelerini istedi. “Yemeğini yerken Blair Bissel’in hayatına ve istatistiklerine bakabilirsin. Bilgisayar, verileri birinci ekrana yansıtır.”

“Gizli bilgi var mı?”

“Hayır. En azından görünen bir bilgi yok.”

“Görünen derken ne demek istiyorsun?”

“Sadece her şeyin çok, çok temiz olduğunu söylüyorum. Kendi gözlerinle gör.”

Eve bifteğini keserken ekrandaki verileri okumaya başladı.

BISSEL, BLAIR. BEYAZ. BOY: 1.85 CM. AĞIRLIK: 89 KG. SAÇ: KAHVERENGİ. GÖZLER: YEŞİL. DOĞUM TARİHİ: 3 MART 2023, CLEVELAND, OHIO. ANNE-BABASI: RITA HASS VE MARCUS BISSEL, 2030’DA BOŞANMIŞ. ERKEK KARDEŞİNİN ADI CARTER. DOĞUM TARİHİ: 12 ARALIK 2025. MESLEK: HEYKELTIRAŞ.

İKAMET YERİ: 21981 SERENITY YOLU, QUEENS, NEW YORK.

“Serenity⁶ Yolu.” Eve bifteğini çiğnerken başını iki yana salladı. “Bu sokak isimlerini kim buluyor?”

“Sen, Kıçına Bir Tekme Yolu’nu tercih ederdin tabii.”

“Kim etmez ki?”

Roarke çok geriye gittiği için Eve, Bissel’in üç yaşındaki oyun grubundan Paris’te iki sene yatılı okuduğu sanat okuluna kadarki eğitim geçmişini karşısında buldu.

Sağlık raporlarını okudu -on iki yaşındayken kaval kemiğini kırmış, on beş, yirmi, yirmi beş yaşlarındayken standart göz muayenesi ve ayarlamalar yapılmış- bu şekilde devam ediyordu. Yüzünden ve vücudundan bazı operasyonlar geçirmiş; kalçasından, çenesinden ve burnundan.

⁶ (İng.) Huzur, sükunet. (E.N.)

Cumhuriyetçi olarak kayıtlıydı, brüt varlığı da bir milyon sekiz yüz bin dolar küsurdu.

Sabıka kaydı yoktu, gençliğinde bile en ufak bir suç işlememişti.

Vergilerini zamanında ödemiş, düzgün ve imkânlarına uygun olarak yaşamıştı.

Reva'dan başka kimseyle evlenmemişti.

Anne babası hâlâ hayattaydı. Babası ikinci karısıyla Cleveland'de, annesi de üçüncü kocasıyla Boca Raton'da yaşıyordu. Erkek kardeşinin -kayıtlı bir evliliği ya da çocuğu yoktu- mesleği *girişimci* olarak kaydedilmişti, kazançlı bir işi olmadığını dile getirmenin kibar yolu. Şu anda bir tiki barının⁷ ortağı olarak Jamaika'da ikamet ettiği yazılmıştı.

Onun sabıka kaydında bir çeşitlilik vardı. Ufak tefek para meseleleri olması Eve'in dikkatinden kaçmadı. Biraz rüşvet, biraz dolandırıcılık, bir miktar hırsızlık. Üst düzey kişilere var olmayan devremülk satmaktan Ohio eyalet hapisanesinde on sekiz ay yatmıştı.

Brüt mal varlığı, tiki barı da dahil olmak üzere on iki bin doların biraz üzerindeydi.

“Acaba küçük kardeşin ağabeyinin para ve şöhrete sahip olmasıyla ilgili bir sorunu var mı? Kayıtlarda şiddet içeren bir suç yok ama aileler farklıdır. Söz konusu aile olduğunda insanların canı sıkılabilir. İşin içine para girince karmaşık bir hal alabilir.”

“Küçük kardeş Jamaika'dan gelip ağabeyini öldürüyor ve baldızını zan altında bırakıyor.”

“Bir ihtimal,” dedi Eve dudaklarını büzüştürerek, “Carter Bissel'in projeden haberdar olduğunu düşünürsek, o kadar da uzak bir ihtimal değil. Belki biri ona yaklaşıp edi-

⁷ A.B.D.'de 1950'lerden itibaren yaygınlaşan, genellikle Pasifik ve Karayip adalarının kültürel özelliklerini taşıyan, bu adaların yerel yemeklerinin ve kokteyllerinin yapıldığı restoran-barlar. (E.N.)

nebileceği her türlü bilgi karşılığında para teklif etti. Biraz para almış olabilir ya da olmayabilir ama ağabeyinin başka kadınları idare ettiğini bilecek kadar kurnaz. Belki bir şantaj ya da aile kavgası. Tehdit.” Eve omuz silkti.

“Evet, gözümün önüne getirebiliyorum.” Roarke yemeğini yerken bu olasılığı iyice düşündü. “Bir aracı olabilir. Bir bağlantı. Kardeş rekabeti ölümle son buluyor, o ve ona bu görevi veren her kimse yarım kalan işleri ortadan kaldırmaya karar veriyorlar.”

“Şimdiye kadarki en mantıklı olasılık bu. Küçük kardeş Carter’la konuşmamız gerekecek.”

“Bu iyi olur, ne de olsa tiki barlarında yeterince vakit geçirmiyoruz.”

Eve hemen yanında olduğu için kırmızı şarap kadehini alıp içkisini yudumlarken kocasının yüzünü inceledi. “Aklından başka bir şey geçiyor.”

“Hayır, sadece düşünüyordum. Felicity Kade’e bak. Kade’in verilerini ikinci ekrana yansıttı.”

Eve, varlıklı anne babanın tek çocuğu olarak Felicity Kade’in resmini hemen çözdü. İyi bir eğitim, bol bol seyahat. New York, Hamptons ve Toskana’da evler. Sanat eseri koleksiyoncusu olarak cep harçlığı kazanan sosyetik biri. Eve, çoğu miras ve vakıf fonları yoluyla edinilmiş, mal varlığı beş milyon dolardan fazla olan birinin cep harçlığına pek de ihtiyacı olmayacağını düşündü.

Hiç evlenmemiş ama yirmili yaşlarında kısa süreliğine de olsa biriyle birlikte yaşamış. Otuzlu yaşlarında yalnız, lüks bir hayat sürmüştü.

Vücutundan birçok operasyon geçirmiş ama anlaşılan yüzünden yeterince memnunmuş. Sıradışı ya da beklenmedik bir sağlık raporu ve sabıkası yok. Gizli dosyaları da yok.

“Çok para harcıyormuş,” dedi Eve. “Giyisilere, kuaför-

lere, mücevherlere, sanat eserlerine ve seyahatlere. Çok sayıda seyahat. Son on sekiz ayda, dört kez Jamaika'ya gitmiş olması da çok ilginç değil mi?"

"Evet, çok ilginç."

"Aldatan kocayı aldatan kocanın sorumsuz erkek kardeşiyle aldatmış olabilir."

"Aileye sadık."

"Belki de birini görevlendiren kişi Felicity'ydi, her ihtimale karşı suçu üstlenecek birini arıyordu."

Roarke çatalını bir enginara sapladı. "Enselenen de Reva oldu."

"Evet. Bunu biraz düşünmeme izin ver." Şarap kadehini aldı, ayağa kalkıp ileri geri yürürken onu yudumladı. "İlk seyahat bir buçuk sene önce. Onu yoklamış olabilir. Onu, Reva'yı veya Blair'ı devre dışı bırakmak için kullanmak istemiş olabilir, ya da her ikisini de. Parayı seviyor. Riske girmeyi seviyor. Riske girmekten hoşlanmıyorsan ya da vicdansız değilsen, arkadaşının kocasıyla yatmazsın. Küresel tekno-teröristlerle oynamak ona çekici gelmiş olabilir. Seyahat etmeyi seviyor; tanıştığı onca insan... seyahatleri, sosyal statüsü ve sanat dünyasıyla bağlantısı düşünüldüğünde... evet, birileri ona yaklaşmış olabilir."

"Öyleyse, nasıl oldu da öldürüldü?"

"Sabırlı ol, oraya geleceğim. Belki küçük erkek kardeş kıskandı. Bu, sevgilini paramparça etmek için en eski ve en geçerli sebep."

"Rumba yapmayı öğrenmek gibi."

"Hah ha! Belki Carter daha büyük bir pay istedi ya da Felicity onu aldattı. Belki de bütün bunlar boktan saçmalıklar ama yine de kurcalamalıyız."

Eve kadehiyle duvardaki ekrana işaret etti. "Ne düşünüyorum biliyor musun? Çok temiz bunlar."

"Ah, ben de böyle düşüneceğini umuyordum." Roarke

şarabıyla sandalyesine yaslandı. “İkisi de çok düzgün, değil mi, Bay Bissel ve Bayan Kade. Tam beklenileceği gibi. Eğitimli, kanunlara itaat eden, maddi durumları iyi. En ufak bir kara leke yok. Her şey öylesine kusursuz ki...”

“O kadar da kusursuz değil işte. İkisi de yalancı ve sahtekâr; yalancılarla sahtekârların da genellikle kara lekeleri olur.”

Roarke kristal kadehindeki koyu kırmızı sıvının üzerinden ona gülümseyerek içkisini yudumladı. “Yeterince becerikliysen, yeterince de paran varsa bütün kara lekeler silinebilir.”

“Bunu gayet iyi biliyorsun. Hepsini derinlemesine inceleyeceğiz, çünkü hiçbirini inandırıcı bulmuyorum. Bu arada, Reva’yı görmek istiyorum.”

“Üç numaralı ekran.”

Veriler ekranda belirirken Roarke’un bitişik ofisindeki tele-link bipledi.

“Buna bakmalıyım.”

Eve dalgın bir şekilde başını salladı, Roarke ofisine giderken ekrandaki verileri okudu.

EWING, REVA. BEYAZ. SAÇ: KAHVERENGİ. GÖZLER: YEŞİL. BOY: 1.62 CM. KİLO: 53 KG. DOĞUM TARİHİ: 15 MAYIS 2027. ANNE-BABASI: CAROLINE EWING VE BRYCE GRUBER, 2040’TA BOŞANMIŞ. İKAMET YERİ: 21981 SERENITY YOLU, QUEENS, NEW YORK. MESLEĞİ: ELEKTRONİK GÜVENLİK UZMANI. İŞVEREN: SECURECOMP, ROARKE ŞİRKETLER GRUBU. EVLİ: 1 EKİM 2020. BLAIR BISSSEL. ÇOCUK YOK. EĞİTİM: KENNEDY İLKOKULU, NEW YORK. LINCOLN LİSESİ – HIZLANDIRILMIŞ EĞİTİM – NEW YORK. GEORGETOWN ÜNİVERSİTESİ, DOĞU WASHINGTON, BİLGİSAYAR BİLİMLERİ, ELEKTRONİK SUÇ BİLİMİ VE HUKUK DERECELERİ BULUNUYOR. OCAK 2051’DE GİZLİ

SERVİSE KATILDI. ¸¸¸ BAŞKAN ANNE B. FOSTER'I KORU-
MAKLA GÖREVLENDİRİLDİ, REVA EWING'İN YETKİLENDİR-
MESİYLE AÇILAN GİZLİ DOSYALAR DA DAHİL TAM HİZMET
KAYDI EK DOSYADA BULUNUYOR.

Eve, Reva'nın sözünün eri olduğuna karar verdi ve hiz-
met kaydını daha sonra okumayı tercih etti.

OCAK ~*§-- GİZLİ SERVİSTEN AYRILIP NEW YORK'A TA-
ŞINDI. OCAK 2056'DAN BERİ ROARKE ŞİRKETLER GRUBU'NA
BAĞLI SECURECOMP'DA ÇALIŞIYOR. SABIKASI YOK. OKULU
ASMA VE REŞİT OLMADAN ALKOL TÜKETME KABAHATLERİ
MAHKEME KARARIYLA GENÇLİK KAYITLARINDAN SİLİNİMİŞ.
KAMU HİZMETİNİ TAMAMLAMIŞ.

Sağlık kayıtlarında sekiz yaşında işaret parmağını kırdığı,
on iki yaşında sol ayak bileğinde kılcal çatlak oluştuğu, on
üç yaşında da köprücük kemiğini kırdığı yazıyor. Doktorun
ve sosyal hizmetler görevlisinin raporları, bu ve bunları iz-
leyen çok sayıda yaralanmanın, buz hokeyi, softbol, dövüş
sporları, deniz paraşütü, basketbol, kayak gibi farklı spor
ve eğlence faaliyetleri sonucunda oluştuğunu doğruluyordu.

En ciddi yaralanması ise yetişkinen, görev başında ger-
çekleşmişti. Reva, her gizli servis ajanının yapmaya yemin
ettiği şeyi yapmıştı. Başkanı korurken vurulmuştu.

Onu üç ay boyunca yatağa mahkûm eden, dünyanın en
iyi kliniklerinden birinde tedavi görmesini gerektiren bü-
yük bir patlamaya maruz kalmıştı. Altı hafta boyunca bel-
den aşağısı felç kaldı.

O yaz, daha önce McNab'ın maruz kaldığı benzer sal-
dırının berbat şiddetini, sinirleri kendi kendini yenilemese
yaşama şansının ne kadar düşük olduğunu hatırladı. Eve,

acıyı, korkuyu, iyileşmek için Reva'nın harcadığı çabayı çok iyi biliyordu.

Suikast girişimini de hatırlıyordu. Başkana hücum eden intihara meyilli manyak, ancak üç siville iki ajanın ölümüne sebep olduktan sonra durdurulabilmişti. Şimdi Reva'nın basında gördüğü resimlerini hatırladı. O zamansa farklı görünüyordu.

Eve saçının daha uzun olduğunu hatırladı. Koyu sarıydı, yüzüyse daha dolgun ve yumuşaktı. “Onu şimdi hatırlıyorum. Saldırıda yaralandığında adını duymuştum. Çok konuşulmuştu. Adamı etkisiz hale o getirdi, değil mi? Kendi bedeniyle Foster'ı korurken onu yere serdi.”

“Yaşayacağını sanmıyorlardı. Bir süre sonra tekrar yürüyebileceğinden şüpheliydiler. Reva onları haksız çıkardı.”

“İlk birkaç günden sonra onun hakkında çok fazla haber çıkmadı.”

“Reva böyle olmasını istedi.” Roarke Reva'nın hâlâ ekranda olan resmine baktı. “Dikkatlerin üzerinde olmasından hoşlanmadı. Yine dikkat çekecek. Çok geçmeden aradaki bağlantıyı çözecekler ve uğultu tekrar başlayacak. Kahraman kadın çifte cinayetten yargılanıyor vesaire.”

“Üstesinden gelir.”

“Evet, üstesinden gelebilir. Tanıdığım başka biri gibi, kendisini işine verecek.”

“Bu, projenin ilerlemesini ne kadar etkiler?”

“Yarım gün. Tokimoto'ya göre. Reva onu çoktan bilgilendirdi ama Doğruluk Testiyle işi biter bitmez projenin başına geri dönmeyi planlıyor. Eğer iki kişi bu projenin rafa kaldırması için öldürüldülerse, bu son derece yanlış hesaplanmış.”

“Bunu rafa kaldıracak kadar akıllı birinin bunu bilecek kadar akıllı olmasını beklersin. Çaresiz bir hamle olabilir mi?” diye tahminde bulundu Eve. “Alt kademelerde görevli

olanlar arasında bir anlaşmazlıktan mı? Carter Bissel. Carter Bissel'la konuşmayı çok istiyorum.”

“Jamaika'ya mı gidiyoruz?”

“Hemen plaj havluna sarılma. Yerel yetkililerle konuşarak işe başlayacağım. Raporumu yazıp Whitney'e bir kopyasını göndermem gerek. Ayrıca, bunu standart soruşturma usullerine göre takip etmeliyim. Adli tabibe, laboratuvara, delil toplama ekibine ve bizim ekibe danışmalıyım. Basın yarın sabah bu işin tepesine binmeye başlar. İşvereni olarak resmi bir açıklama yapmak isteyebilirsin.”

“Şimdiden bunun üzerinde çalışmaya başladım.”

“Reva'nın gözlerden uzak olmasını istiyorum Roarke. Hiç kimseye açıklama yapmasın, eğer işinin başına dönerse iyice sakınması gerekiyor.”

“Şuna inan ki medyayı nasıl atlatacağını biliyor o.”

“Sadece bundan emin ol. Eğer başka bir işin yoksa Bissel ve Kade'in geçmişini derinlemesine deşmeye başlayabilirsin.”

“Sırf bunun için bütün işlerimi erteledim.” Roarke tekrar şarap kadehini aldı. “Bu işe yapışacağım.”

“İyi gidiyorsun, biliyor musun?” Eve ona yaklaşp alt dudağından hafifçe ısırdı. “Yankesici bir sivile göre gayet ikna edici konuşuyorsun.”

“Sen de fena sayılmazsın. Hırçın, azimli bir polise göre.”

“Harika bir çift değil miyiz? İlginç bir şey bulursan bana seslen.”

Eve notlarına, ifadelere ve ilk bulgulara göz atmak için masasına oturdu. Sonra kendi dosyalarıyla şefininkiler için bir rapor yazmaya başladı.

İşini yarıladağında, olay yeri fotoğraflarını çıkarıp onları tekrar inceledi. Bıçaklama başladığında kurbanların bilinci yerinde miydi?

Zaman dilimi düşünöldüğönde, bunun pek mümkün ol-

madığını düşündü. Onları her kim öldürdüyse, öldüklerinden emin olmak istiyordu; acı çekip çekmemeleri umurunda değildi. Ona göre bu, hiddeti ihtimal dışı bırakıyordu. Bir anlık öfke olamayacak kadar soğukkanlılıkla, önceden tasarlanmıştı.

Öfke krizi gibi *görünmesi* istenmişti.

Ön kapı açıldı. Eve notlarını yeniden gözden geçirirken kaşlarını çatı. Caro, ifadesinde eve vardığında ön kapının açık olduğunu öne sürüyordu. Reva ise ifadesinde kilitleri ve güvenliği yeniden ayarladığını söylüyordu. Eve öyle yaptığına inanmaya meyilliydi. Bu bir alışkanlık, rutin, eğitim; sinirliyen bile hiç düşünmeden yapabileceği türden bir şeydi.

Onları her kim öldürüp Reva'yı güçsüz bıraktıysa, ön kapıya gidip kilitleri açık bırakmıştı. Neden olmasın? Ne önemi vardı?

Hatta...

Eve ayağa kalkıp kapıya doğru ilerledi. “Kade’inki gibi bir güvenlik sistemi düşün...” diye başladı söze “...devre dışı kalırsa, en ufak bir açık bırakılırsa şirketin, mülklerin rutin kontrolüne çıkması ne kadar sürer?”

“Bu müşterinin talebine bağlı. Kişiselleştirilir.” Roarke başını işinden kaldırdı. “Kontrol etmemi istiyorsun.”

“Dünyanın sahibi olduğuna göre yanıtı daha çabuk bulabilirsiniz.”

“Ben sadece dünyanın belirli bölgelerinin sahibiyim. Securecomp’u aç,” diye emretti bilgisayara. “Yetki sahibi Roarke.”

ÇALIŞIYOR... ROARKE'UN İZNİYLE SECURECOMP AÇILDI.

“Felicity Kade’in müşteri dosyasına ulaş, ikamet hesabı New York.”

ÇALIŞIYOR... FELICITY, KADE, ERİŞİLDİ. VERİLERİN EKRA-
NA YANSITILMASINI MI, YOKSA ONLARI DİNLEMİYİ MI İS-
TERSİNİZ?”

“Ekrana yansıt. Müşterinin ev güvenliği profilini detay-
landır.”

PROFİL GÖRÜNTÜLENİYOR.

“Bir bakalım... sokak hizasındaki kapılarla pencereler
için altmış dakika. Hareketlerin takip edilmesi, altmış da-
kikanın ardından da olası soruların hizmetçi robotuna yö-
neltilmesi talimatını vermiş.”

“Bu standart mı?”

“Aslına bakarsan, bu oldukça uzun. Sisteme güvendiği-
ni, herhangi bir hata olursa da rahatsız edilmek istemediği-
ni varsaymak zorundayım.”

“Altmış dakika. Pekâlâ. Pekâlâ, teşekkürler.” Eve yerine
dönüp buna iyice kafa yordu.

Reva’nın en az bir saat baygın ya da sersemlemiş olaca-
ğını düşünmüşler miydi? Güvenlik şirketi hizmetçi robotu
aktif hale getiriyor; robot, güvenliğin ihlal edildiğini bildi-
riyor ve şirket otomatik olarak aynı şeyi polise bildirip bir
ekip yolluyor.

Reva ise kolay kolay yıkılmadı. Çok çabuk kendine geldi,
midesi bulanmasına, korkmasına ve kafası karışık olmasına
rağmen birine telefon açtı. Bu yüzden, planın o parçası -bu
planın bir parçasıysa eğer- işe yaramadı, çünkü pijamasının
üzerine paltosunu geçirip birkaç blok öteden koşarak gelen
Caro, altmış dakika dolmadan kapıyı kapatmıştı.

Eve bu detayı raporuna ekledi.

Olay yerinde ne kalmıştı?

Bissel-Ewing evinden gelen mutfak bıçağı. Ne zamandır kayıptı? Bunu saptamaları mümkün değildi.

Askeri yapım şok tabancası. Askeri personel, Özel Kuvvetler ve bazı şehir krizlerinde müdahale ekipleri tarafından kullanılan türden. Başka kim kullanıyordu?

“Bilgisayar, Birleşik Devletler Gizli Servis ajanları, özellikle de başkanı korumakla görevli olanlar tarafından hangi silahlar kullanılıyor?”

ÇALIŞIYOR... BÜTÜN AJANLARA BİR M3 ŞOK TABANCASI VE NÖRON TABANCASI VERİLİYOR, HER İKİSİ DE ELDE TAŞINAN MODELLER. AJANLAR KİŞİSEL TERCİHLERİNE GÖRE YA DA 5200 TABANCA ARASINDAN SEÇİM YAPABİLİRLER.

“Bir M3,” diye mırıldandı Eve. “gizli servis ajanlarının A-1 taşıdığını sanıyordum.”

5 ARALIK 1983 KADAR A-1 ŞOK TABANICALARI GİZLİ SERVİS İÇİN STANDART SİLAHTI. BU TARİHTEN İTİBAREN DAHA GÜÇLÜ OLAN M3 KULLANILMAYA BAŞLANDI. 8 AĞUSTOS 1983 BAŞKAN ANNE B. FOSTER'İN CANINA KASTEDİLEN, İKİ AJANIN VE ÜÇ SİVİLİN ÖLÜMÜNE SEBEP OLAN SUİKAST GİRİŞİMİ KULLANILAN SİLAHLARIN GELİŞTİRİLMESİNE YOL AÇTI.

“Öyle mi?”

BU KESİN BİLGİ.

“Pekâlâ.” Eve sandalyesinde arkasına yaslandı. M3'ü her kim kullanıp olay yerine bıraktıysa Reva'da bir tane olduğunu farz etmişti. Reva gizli servisten ocak ayında ay-

rılmıştı ama aktif göreve geri dönmemişti. Ona bu tarz bir silahın verilir verilmediğini kontrol etmek çok basitti.

Bu raporuna eklemesi gereken bir başka detaydı. İsteddiği her şeyi derleyince, hepsini bir dosyaya toplayıp kaydetti.

“Bilgisayar, HE-45209-2 dosyasındaki bütün verileri analiz et. Bilinen verileri kullanarak Reva Ewing’in fail olma olasılığını hesapla.”

ÇALIŞIYOR...

“Acele etme,” diye mırıldandı Eve, biraz daha kahve almak için kalktı.

Masasına geri döndü. Oturup kahvesini yudumlarken, Galahad⁸ akşamı Summerset’le geçiriyor gibi görüldüğünden Roarke’un ona verdiği pelüş kediyle oynadı.

Kedinin, karakter tahlil etmekte ne kadar beceriksiz olduğunu düşündü.

OLASILIK TARAMASI TAMAMLANDI. REVA EWING’İN BLAIR BISSEL VE FELICITY KADE’İN KATİLİ OLMASI İHTİMALİ YÜZDE YETMİŞ YEDİ NOKTA ALTI.

“Bu ilginç. Görünürde çok basit olan bir şey için oldukça ilginç bir sonuç. Yarın üçüncü seviye teste tabi tutulacak, bu yirmi puan daha düşürür. Sonra avukatları benim kıcımlı tekmeleyecek.”

“Bu konuda pek endişeli görünmüyorsun.”

Eve başını çevirip ofislerinin arasındaki kapı girişine yaslanmış duran Roarke’a baktı. “Ağır bir eleştiriyi kaldırayabilirim.”

“Bunun için sana minnettarım. Evet evet,” dedi Roarke

⁸ Eve’le Roarke’un kedisinin adı. (E.N.)

yüzünü okuyarak. “İşini yapıyorsun, vesaire vesaire. Fakat bir arkadaşına yardım etmek için kötü muameleye maruz kalacaksın. O yüzden sana borçluyum. Basın senin gibi işinin zirvesinde olan birini susturmaya bayılır.”

“Of Allahım...” Eve pelüş kediyle konuşur gibi onu havaya kaldırdı, “...medya beni neredeyse bir grup korkak avukat kadar endişelendiriyor.”

“Kusura bakma ama avukatlarım korkak değiller.”

Eve oyuncak kediye kenara bırakıp Roarke’a sert bir bakış attı. “Reva’nın senin avukatlarından birkaçını tutacağını tahmin etmiştim. Eğer onlara ödediğin paranın yarısını hak ediyorsa yirmi dört saat içinde bütün suçlamaları düşürürler. Fakat düşürmemeleri daha iyi olur.”

“Neden?”

“Bu gösteriyi kim yönetiyorsa, Reva’nın başının dertte olduğunu düşündüğü sürece arkadaşın güvende olur ve adam da kaçıp gitmez. Kaçmak üzereyse, Reva da bu durumdan kurtulursa adam kaçır. Ya da kaçarlardı.”

“Çoğul konuştun.”

“Bu iş üzerinde çalışan bir ekip olmalı. Cinayet için biri, kurulan tezgâh için biri, galeri ve stüdyodaki güvenlik, veri ünitelerini bozan biri. Bahse girerim, bütün düğmelere basan biri daha var.”

“Hemfikir olmamız çok iyi. Bunu kayıtsız donanıma taşımalıyım.”

“Neden?”

“Benimle gelersen sana gösteririm.”

“Burada çalışıyorum.”

“Bunu görmek isteyeceksin Teğmen.”

“Umarım iyi bir şeydir.”

CompuGuard’ın algılayamadığı kayıtsız donanım güvenli bir odadaydı.

Pencerelerin geniş duvarı meraklı gözlere karşı korunaklıydı; gece de gökyüzüne doğru yükselen bütün kuleleri, gökdelenleriyle New York manzarasını gözler önüne seriyordu.

Siyah U şeklindeki kumanda paneli çok şıktı, düzinelerce kontrol düğmesi vardı. Eve'e her defasında geleceğe ait bir tür uzay gemisini hatırlatıyordu. Hatta, cihaz bütünüyle yerden yükselip hızla uzaklaşarak uzay zaman akışındaki bir bozulmada gözden kaybolursa buna hiç şaşırmazdı.

Roarke bir duvar panelinin arkasındaki tamamen dolu bardan konyak aldı; kısa bir süre sonra uyumasını umduğu için Eve'e bir kadeh daha şarap doldurdu.

"Artık kahve içeceğim."

"O halde kafeini biraz seyreletmenin zararı olmaz. Bak sana ne getirdim." Roarke'un elinde bir paket çikolata vardı.

Eve gözlerinde beliren açgözlülüğü saklayamadı. "Burada şeker mi var? Daha önce burada hiç şeker görmemiştim."

"Sürprizlerle doluyum." Roarke onu izlerken, elindeki paketi sağa sola salladı. "Kucağıma oturursan bunu alabilirsin."

"Bu kulağa sapık ihtiyarların genç ve aptal kızlara söyleyebileceği türden bir şey gibi geliyor."

"İhtiyar değilim ben, sen de aptal değilsin." Roarke oturup dizine hafifçe vurdu. "Belçika çikolatası."

"Kucağında oturup bana verdiği çikolatayı yiyor olmam, beni okşayabileceğin anlamına gelmiyor," dedi Eve Roarke'un kucağına yerleşirken.

"Fikrini değiştirebileceğin umuduyla yaşamak zorundayım. Senin için ne bulduğumu görünce değiştirebilirsin."

"Ya yaparsın ya çenenin kaparsın."

"Bu benim lafım." Roarke kulağını hafifçe ısırdı, çikolatayı ona verdikten sonra diski taktı. Uzanıp avcunu kumanda paneline koydu. "Roarke. Operasyonları aç."

Cihaz uğuldadı, çalışmaya başlayan bir makineden ziyade yeni uyanan güçlü bir hayvana benziyordu. Işıkları yanıp söndü.

“Verileri yükle.”

“Veriler diskteyse...” Eve çikolatasından bir parça yuttu, “...neden kayıtsız cihazı kullanıyorsun? Zaten kayıtlar dasın.”

“Önemli olan elimde olan şey değil, onunla ne yapmayı hedeflediğim. Araştırma yaparken birkaç engelle rastladım. İlk başta sıradışı değildi. Hepsi alışıl gelmiş, kanunlara uygun standart gizlilik engelleriydi. Onları biraz kurcalayınca şuna eriştim. Bilgisayar, diskteki son görevi birinci ekrana yansıt.”

BİRİNCİ EKRAN AÇIK. GÖRÜNTÜ EKRANDA.

Eve kar beyazı ekrana ve bulanık siyah harflere kaşlarını çatarak baktı.

GİZLİ BİLGİ
ERİŞİM REDDEDİLDİ

“Erişim reddedildi, bu mu? Sen bir duvara tosluyorsun, benim de buraya gelip kucağına mı oturmam gerekiyor?”

“Hayır, çikolatayı istediğin için kucağıma oturdun.”

Bunun doğru olduğunu kabul etmek yerine Eve çikolatadan bir parça daha aldı. “Ekran neden bulanık?”

“Çünkü, neyse ki araştırmaya başlamadan önce filtreleri etkinleştirdim. Bunu yapmasaydım alarm devreye girerdi ve küçük kazı çalışmam her türlü uyarı sinyalinin gönderirdi. O yüzden bu işi burada yapıyoruz. Bilgisayar, görevi tekrarla.

ONAYLANDI.

Ekran yanıp söndü, sonra açılıp netleşti.

GÖREV TAMAMLANDI.

“Ee?”

“Hiç inancın yok. Öyleyse oraya otur ve sessiz ol.”

Eve omuz silkti, Roarke’un kucağından kalkıp sandalyeye oturdu. Çikolatasını bitirip miskin miskin şarabını yudumladı.

Roarke’un çalışmasını izlemek çok da sıkıcı değildi. Dirseklerine kadar kollarını sıvaması, ağır, fiziksel bir iş yapmaya hazırlanır gibi saçını arkasında bağlaması hoşuna gidiyordu.

Roarke, parmaklarının klavyenin üzerinde uçtuğunu izleyebilmesi ve işine konsantre oldukça sesinde beliren İrlanda aksanını duyabilmesi için hem yazılı hem de sözlü komutlar verdi.

“Demek, erişim reddedildi. Şimdi sana erişimi reddetmek neymiş göstereceğim, pis serseri seni.”

Eve hafifçe gülümseyip gözlerini kapattı; içinden gözlerini dinlendirirken soruşturmada o ana kadar edindiği bilgileri düşüneceğini geçirdi.

Gözünü açtığı anda Roarke onu nazikçe omzundan sarsıyordu. “Eve.”

“Ne!” Gözleri aniden açıldı. “Uyumuyordum. Sadece düşünüyordum.”

“Evet, düşündüğünü duyabiliyorum.”

“Eğer bu horladığımı söylemenin ukalaca bir yoluysa, kaybol.”

“Daha sonra seninle birlikte seve seve kaybolurum ama bunu görmeyi gerçekten isteyeceğini düşünüyorum.”

Eve gözlerini ovuşturup onun yüzüne odaklandı. “Sura-

tında kocaman bir sırtış olduğuna göre, girmek istediğin şey her neyse girmeyi başardığını sanıyorum.”

“Şuna bir bak.” Roarke ekrana işaret etti.

Eve ekrandaki yazıyı okurken yavaşça ayağa kalktı.

İÇ GÜVENLİK TEŞKİLATI
SADECE KIRMIZIYILDIZ ERİŞEBİLİR!

“Allahım, Roarke, İç Güvenlik Teşkilatına mı girdin?”

“Evet.” Roarke bir konyakla kendini ödüllendirdi. “Bunu gerçekten yaptım, oldukça uğraşmam gerekti. Sen bir saatten uzun bir süredir... düşünüyordun.”

Eve, ona ardına dek açık gözlerle baktığının farkındaydı ama kendisine engel olamadı. “İç Güvenlik Teşkilatına izinsiz giremezsin.”

“İtiraz etmekten hiç hoşlanmıyorum ama senin de gördüğün gibi...”

“Giremeyeceğini kastetmiyorum. *Giremezsin* diyorum.”

“Rahatla Teğmen, korunuyoruz.” Roarke ona doğru eğilip burnunun ucunu öptü. “Hem de çok iyi.”

“Roarke...”

“Şşşt, henüz hiçbir şey görmedin. Bilgisayar, şifreyi kullan. Şimdi, aradığım dosyanın belirli nedenlerle şifrelenmiş olduğunu göreceksin. İç Güvenlik Teşkilatı gibi bir çetenin daha karmaşık şifreler kullanacağını sanıyordum. Gerçi, kimsenin bu noktaya varabileceğini düşünmemişlerdir. Çok zor bir mücadeleydi.”

“Sen galiba aklını kaçırmışsın. Cezai ehliyetinin olmadığını öne sürerek paçanı kurtarabilirsin. Yine de sana işkence ederler, beynini yıkarlar ve hayatının sonuna kadar seni bir kafese tıkarlar ama deli olduğunu bilirlerse seni öldüresiye dövmezler. İç Güvenlik Teşkilatından bahsediyoruz. Arayıp

bulup yok etmeleri gereken teröristler kadar pis yöntemler kullanan terörist karşıtı bir organizasyondan. Roarke... ”

“Evet evet.” Roarke, Eve’in endişelerine aldırmadı. “Ah, işte burada. Şuna bak.”

Eve yüksek sesle nefesini verip tekrar ekrana döndü; ikinci seviye ajan Blair Bissel’in kimlik fotoğrafıyla personel dosyasına baktı.

“Vay canına! Vay canına!” Artık Eve de Roarke kadar vahşice sırtıyordu. “Elimizde Allahın belası bir bir casus var!”

Yedinci Bölüm

“Ölü bir casus var,” diye düzeltti Roarke. “İhtiyaç fazlası mıydı acaba?”

“Çok mantıklı. Anlamıyor musun?” Eve omzuna hafif bir yumruk attı. “Güvenliği bir casustan daha iyi kim atlatılabilir?”

“Alçakgönüllülüğü bir kenara bırakıp dikkatini çekmek istediğim bir şey var...”

“Senin kenara bırakabileceğin bir alçakgönüllülüğün yok. Bissel, İç Güvenlik Teşkilatındandı, stüdyosundaki bütün o engeller, bir güvenlik uzmanıyla birlikte olması ve ölmesi bununla uyuyor.”

“Yerli ya da yabancı başka bir casus tarafından öldürüldü.”

“Kesinlikle. Bissel ve Kade’in ilişkilerinden haberleri vardı, bunu da Reva’ya doğru zamanda bildirdiler. Suçun üzerine kalması için ona tuzak kurdular.”

“Neden? Masum bir kadını zan altında bırakmanın ne anlamı var?”

Eve kaşlarını çatarak ekrana baktı. Blair'ın sıradan bir adama benzediğini düşündü. Pürüzsüz tiplerden hoşlanan biri onu yakışıklı bulabilirdi ama sıradandı. Bunun da amacın bir parçası olduğunu düşündü. Casusların casus olarak kalabilmeleri için göze batmamaları gerekirdi.

“Bir amacı olması gerektiğinden emin değilim ama varsa kimsenin Bissel’a fazla dikkat etmemesini, olayın yüzeysel bir şekilde alınmasını istemiş olabilirler. Tutkunun zirvesindeyken, aklını kaçıran karısı tarafından öldürülen çapkın bir koca. Cinayet masası dedektifleri içeri giriyor, olay yerine şöyle bir göz gezdirdikten sonra Reva’yı alıp götürüyorlar, hepsi bu.”

“Bu yeterince basit fakat ters giden bir soygun süsü verip Reva’yı bu işe hiç bulaştırmamaları daha kolay olurdu.”

“Evet.” Eve tekrar Roarke’a baktı. “Bu da bana Reva’nın çoktan işin içinde olduğunu düşündürüyor.”

“Kırmızı Kod.”

“Kırmızı Kod ve son birkaç sene boyunca üzerinde çalıştığı diğer şeyler.” Eve ellerini ceplerine sokup ileri geri yürümeye başladı. “Şu an üzerinde çalıştığın şey, sadece senin hükümet için ya da hassas projen değil.”

“Pek sayılmaz.” Roarke, Bissel’in kimlik fotoğrafını inceledi. “Reva’yla işi yüzünden evlendi. Kim olduğundan ziyade *ne* olduğu için.”

“Ya da senin *ne* olduğun için. Seninle ilgili bir dosyaları var.”

“Evet, olduğuna eminim.” Roarke buradaki işini bitirmeden önce o dosyaya bakmayı planlıyordu.

“İkinci seviye ne demek? İkinci seviye ajan.”

“Hiçbir fikrim yok.”

“Siciline bakalım. Ne zaman işe alındığını görelim.” Eve başparmaklarını ceplerine geçirip ekrandaki verileri oku-

du. “Dokuz sene önce, öyleyse bir çaylak değildi. Birkaç sene Roma, Paris ve Bonn’da görev yapmış. Biraz dolaşmış. Sanatçı kimliğinin onu çok iyi gizlediğine bahse girerim. Dört dil biliyor, ki bu bir avantaj. Kadınlarla arasının iyi olduğunu biliyoruz, bunun da bir zararı olmaz.”

“Eve, onu kimin işe aldığına bak.”

“Nerede?”

Roarke bir tuşa basarak ismi vurguladı.

“Felicity Kade mi? Orosu çocuğu. Kadın onu işe katmış.” Eve elini havaya kaldırdı, sessiz olması, düşüncelerini toparlayabilmek için Roarke’a işaret etti. “Bana öyle geliyor ki, Felicity onun için bir tür eğitmen olmuş. Eğitici ve eğitilen kişi arasında sıklıkla yakın bir ilişki gelişir. Birlikte çalışıyorlardı ve sevgiliydiler. Muhtemelen en başından beri sevgiliydiler. Onlar bir cins.”

“Ne gibi bir cins?” diye sordu Roarke merakla.

“Çekici, üst sınıf, sosyal hayvanlar. Gösterişçi.”

“Neden gösterişçi?”

“Çok fazla aynaları, çok fazla şık giysileri var, yüz ve vücut ameliyatlarına, salonlara bolca para harcamaktan çekinmiyorlar.”

Roarke neşeyle tırnaklarını inceledi. “Bunların rahat bir yaşam tarzının doğal unsurları olduğu iddia edilebilir.”

“Evet, eğer seninle uyuyorsa. Sen de fazlasıyla gösterişçisin ama bu ikisi gibi değilsin. Bissel gibi her hareketini kontrol edebilmek için bulduğun bütün duvarlara aynalar asmıyorsun.”

Eve düşünceli bir şekilde Roarke’a baktı; onun kadar güzel olsaydı muhtemelen günün yarısını kendisine bakarak geçireceğini düşündü.

Tuhaf.

“Bütün o aynalar, yansıtıcı yüzeyler,” diye devam etti,

Roarke gülümsemekle yetinince, “bunun kendini beğenmişlikle olduğu kadar güvensizlikle de ilgisi olduğunu iddia edebilirsin.”

“Bence de öyle ama bu tam Mira’ya⁹ göre bir soru gibi.”

“Evet.” Eve, buna birazdan değinecekti. “Her neyse, onlar bir cins. Sanat camiası gibi kendilerini göstermekten hoşlanıyorlar. Hayatları bir paravan olsa bile, bu tür şeylerden gerçekten hoşlanıyor olmalılar. Ayrıca, ancak belirli karakterler uzun vadeli gizli görevleri üstlenebilir. Sahte bir hayat sürüyorlar, bir kimlik kuruyorlar, yarı gerçek yarı hayal bir karakter oluşturuyorlar. Aksi takdirde bunu nasıl sürdürebilirler?”

“Bissel’la Kade’in birbirlerine, Bissel’la Reva’dan daha uygun olduklarını kabul ediyorum, en azından görünürde.”

“Tamam ama Reva’ya ihtiyaçları vardı. Securecomp’a sızmaya ihtiyaçları vardı, bunu istiyorlardı ya da bunun için görevlendirilmişlerdi. Önce Felicity, Reva’ya yaklaşıp onunla arkadaşlık kuruyor. Belki onu yokluyor. Fakat her nedense, Reva İç Güvenlik Teşkilatı için iyi bir aday değil.”

“O hükümet için çalıştı,” diyerek dikkatini çekti Roarke. “Görev sırasında neredeyse ölüyordu. O sadıktır, hatırladığım kadarıyla görev yaptığı yönetim, İç Güvenlik Teşkilatından pek hazzetmezdi.”

“Politika.” Eve derin bir nefes verdi. “Beni delirtiyor. Yine de, ‘Reva gizli göreve uygun bir aday değil’ fikrinden yola çıksak bile bu, İç Güvenlik Teşkilatı için iyi bir kaynak olmadığı anlamına gelmez. O yüzden Bissel’ı devreye sokuyorlar. Aşk hikayesi, seks. Evlilikse, onu uzun vadede kullanmayı umduklarını gösteriyor.”

“Tek kullanımlık.”

⁹ Dr. Charlotte Mira, psikiyatr. Serinin önceki kitaplarında, Eve’in baktığı davalarla ilgili sürekli danıştığı yakın arkadaşı. (E.N.)

Eve tekrar ona döndü. “Arkadaşının bu şekilde kullanıldığını görmek çok zor olmalı. Üzgünüm.”

“Bütün bunları bilmenin Reva’nın içini rahatlatıp rahatlatmayacağını merak ediyorum.”

“Ne olursa olsun üstesinden gelmek zorunda. Çok fazla seçeneği yok.” Eve duvardaki ekranlara başıyla işaret etti. “Bu ikili, onu bir bilgi kaynağı olarak kullanıyordu; evine, veri ünitesine, araçlarına, hatta üzerine bile cihazlar yerleştirmiş olmalılar. Reva onların ihbarcısıydı, habersiz bir köstebekti, onu fazlasıyla kullandıklarına bahse girerim. İşe yaramasaydı, evlilik ve dostluk oyununu sürdürmenin de bir anlamı olmazdı.”

“Katılıyorum.” Roarke girdikleri bütün bu zahmetin karşılığını almış olmalarının onu fazlasıyla sinir edeceğini tahmin edebiliyordu. “İki casusu ortadan kaldırmanın amacı ne olabilir? Eğer bu kurum içi bir cinayetse, bana müsrifçe geliyor. Dışarıdan biri yaptıysa abartılı görünüyor. Eve, bu her halükârda karmakarışık bir iş.”

“Karmakarışık fakat üç kilit oyuncuyu ortadan kaldırma potansiyeli vardı.” Eve parmaklarıyla kalçalarında ritim tuttu. “Dahası var. Çok daha fazlası olmalı. Belki Bissel ve Kade işi berbat ettiler. Belki ikili oynamaya çalıştılar. Belki de kimlikleri ortaya çıktı. Hayatlarını dikkatle incelemeliyiz. Onlar hakkında bulabileceğin her türlü bilgiye ihtiyacım var. Casuslarla karşı karşıya olduğumuza göre kuralları siktir et.”

“Bunu tekrar söyler misin? Kuralları siktir et kısmını. Çok melodik geldi.”

“Bunları yapmaktan zevk alacaksın, değil mi?”

“Sanırım, öyle.” Roarke bunu söylerken hiç memnun görünmüyordu. Tehlikeli görünüyordu. “Birinin Reva’ya yapılanların bedelini ödemesi gerekiyor. O bedeli ödetenlerin bir parçası olmak hoşuma gidecek.”

“Senin kadar korkunç bir arkadaşına sahip olmanın bazı avantajları var.”

“Gel kucağıma otur ve bunu tekrar söyle.”

“Bilgileri edin dostum, rapor verip Reva’nın evindeki adamlarla görüşmeliyim. Sabah cihazları aramak için oraya gitmeden önce kimsenin içeri sızmasını istemiyorum.”

“Eğer dinleme cihazları varsa kendi imha edicileri vardır.”

“Reva’nın paketi alıp darbeyi yediği ve eve vardığı süre arasında çok hızlı hareket etmek zorundaydılar.” Eve zaman çizelgesini tekrar gözden geçirirken elini saçının arasında gezdirdi. “Eğer hemen içeri girdilerse ortalığı temizlemiş olabilirler. Biri Flatiron’daydı. Çifte cinayet işlenen böyle bir operasyonun küçük ve sıkı bir ekip gerektireceğini düşünüyorum. Çok fazla insanın bilmesini istemezler.”

“İç Güvenlikten bahsediyoruz,” diye hatırlattı Roarke. “Özel bir mülkü tarama emri geldiğinde, imha edicilerin bunun sebebi konusunda uyarılmaları gerekmez.”

“Sadece emirlere itaat ederler,” diye mırıldandı Eve, Felicity Kade’in kan içindeki yatağını gözünün önüne getirirken. Ne tür biri böyle bir vahşet emrini verebilirdi? Suikast değil, diye geçirdi içinden. Korkunç, kanlı bir cinayeti temizlemenin imkânı yok.

“Evet, haklısın. Yine de, emir geldiyse gözden kaçırdıkları bir şey olabilir.”

İki saat daha çalıştıktan sonra, Roarke bu gecelik elinden başka bir şey gelmeyeceğine onu ikna etti. Eve yatmaya razı olup uyuyunca, kalkıp işin başına geri döndü. Biraz daha çalıştı.

Zaten ana sisteme girdiği için kendi dosyasına erişmek o kadar zor olmadı. Kendisiyle ilgili beklediğinden daha

az somut bilgiye sahiplerdi. Herkesin bildiği, daha doğrusu toplum için bizzat düzelttiği şeylerden daha fazlası yoktu.

İnişli çıkışlı kariyerinde birkaç *şüpheli, sözde, muhtemel* sözcükleri geçiyordu. Çoğu yeterince doğruydu ama ona atfedilen birkaç suç aslında hiç ilgi alanına girmiyordu.

Bunun pek önemi yoktu.

Bilgi edinmek umuduyla kendisine atanan iki ajanla romantik bir ilişki yaşadığını öğrenmek onu sinirlendirmekten ziyade keyiflendirdi.

Bir sigara yaktı; iki kadını da sevgiyle hatırlarken sandalyesinde geriye yaslandı. Herhalde şikâyet edemezdi. Onlarla vakit geçirmekten hoşlanmıştı, asıl görevlerinde başarısız olsalar da kadınların onunla birlikte olmaktan keyif aldıklarına emindi.

Annesi hakkında hiçbir şey bilmemeleri onu büyük ölçüde rahatlatmıştı. Resmi annesi Meg Roarke olarak kayıtlıydı, onun için bunun bir mahsuru yoktu. Onu kimin doğurduğunun İç Güvenlik Teşkilatı için ne önemi vardı? Patrick Roarke gibi bir adama aşık olup inanacak kadar genç ve aptal bir kız hiç ilgi çekici değildi.

Özellikle de, uzun zaman önce ölmüş olduğu düşünülürse.

O kadar geriye gitmeye ya da derinlere inmeye tenezzül etmedikleri için Siobhan Brody ya da İrlanda'nın batısında keşfettiği teyzesiyle ailesinin geri kalanı hakkında hiçbir şey bilmiyorlardı. İç Güvenlik Teşkilatı yeni bulduğu akrabalarını takip etmeyecek, onlara yaklaşamayacak, mahremiyetlerini ihlal etmeyecekti.

Babasıyla ilgili kalın bir dosya vardı. İç Güvenlik Teşkilatı'nın yanı sıra Interpol, Küresel İstihbarat Konseyi ve İGT'nin bilgi edinmek edindiği diğer gizli teşkilatlar Patrick Roarke'u oldukça ilginç bulmuşlardı. Bir ara onu işe almayı düşündüklerini ama fazla istikrarsız olduğu sonucuna vardıklarını keşfetti.

İstikrarsız, diye düşünürken acı acı güldü Roarke. Buna karşı çıkamazdı.

Max Ricker'la bağlantısını ortaya çıkarmışlardı, bu hiç şaşırtıcı değildi. Ricker akıllı bir adamdı, bütün gezegene ağını örmüştü, ceplerini dolduran silahlarla yasadışı maddelere ek olarak başka ticari girişimleri vardı. Fakat izlerini gizleyemeyecek kadar kendini beğenmişti.

Patrick Roarke, Ricker'ın arada sırada kullandığı, pek de marifetli olmayan piyonlardan biri olarak görülüyordu. İçkiye ve diğer yasadışı maddelere düşküncü. Ricker'ın çalışanları arasında kalıcı bir yer edinmek bir yana, daha yüksek bir konum elde edecek kadar ihtiyatlı değildi.

Aralarındaki ilişkiyi yazılı biçimde görünce, Ricker'ı hapse atanın Eve olmasını daha tatmin edici buldu.

Roarke dosyayı kapatmak üzereyken, Dallas'a yapılan bir yolculukla ilgili bir notu fark etti. Zaman ve mekân, kanını dondurdu.

PATRICK ROARKE DOLAMBAÇLI BİR ROTA İZLEYEREK ROARKE O'HARA ADI ALTINDA DUBLİN'DEN DALLAS, TEKSAS'A SEYAHAT ETTİ. DALLAS'A 5 ARALIK 2036'DA AKŞAM SAAT BEŞ OTUZDA VARDI. HAVAALANINDA ONU RICHARD TROY NAMI-DİĞER RICHIE WILLAMS, NAMIDIĞER WILLIAM BOUNTY, NAMIDIĞER RICK MARCO KARŞILADI. İKİLİ ARABAYLA CASA DIABLO OTELİ'NE GİTTİ. TROY ORADA RICK MARCO OLARAK KAYIT YAPTIRDI. ROARKE, O'HARA ADI ALTINDA BİR ODA TUTTU.

AKŞAM SEKİZ BUÇUKTA KİŞİLER OTELDEN AYRILIP YÜRÜ-YEREK BLACK SADDLE BAR'A GİTTİLER VE SABAH İKİYE KADAR ORADA KALDILAR. KONUŞMA METNİNİ EKTE BULABİLİRSİNİZ.

Daha fazlası vardı; iki adamın üç gün boyunca girip çıktığı barlarda, batakhanelerde kendileri gibi adamlarla buluşmalarına dair standart gözetleme raporlar vardı.

Raporlar, bolca içki içmeleri ve caka satmaları üzerineydi, biraz da Atlanta'daki üstün taşımayı planladıkları cep-hanelere değiniyordu.

Max Ricker. Roarke'un, hem kendi hem de Eve'in babasının, en azından Ricker'ın ağı içinde uçlarda olduğunu bilmek için metni okumaya ihtiyacı yoktu. Adamların Dallas'ta buluştuklarını biliyorlardı.

Günler önce, diye düşündü, sadece günler önce Eve sokakta, hırpalanmış ve kendinden geçmiş halde bulunmuştu.

Hepsini biliyorlardı, diye geçirdi içinden, İç Güvenlik Teşkilatı da biliyordu.

ROARKE ERTESİ SABAH 10:35'TE OTELDEN AYRILDI. TROY ONU HAVAALANINA BIRAKTI VE ORADAN ATLANTA'YA UÇTU. TROY REŞİT OLMAYAN BİR KIZ ÇOCUĞUYLA PAYLAŞTIĞI OTEL ODASINA GERİ DÖNDÜ. ROARKE'A DAİR GÖZETİM KAYITLARI AJAN CLARK'A İLETİLDİ.

"Reşit olmayan kız çocuğu," diye tekrarladı Roarke. "Sizi rezil herifler, haberiniz vardı."

Midesini bulandıran şiddetli bir öfkeyle Richard Troy'un İç Güvenlik Teşkilatı raporunu buldu.

Eve kıpırdayıp Roarke'un kollarını etrafında hissettiğinde henüz gün doğmamıştı. Kollarını nazikçe ona dolamıştı. Eve, yarı rüyada ona doğru dönüp önce vücudunun, sonra da dudaklarının sıcaklığını dudaklarında hissetti.

Eve, karanlıkta onu her zaman bulabiliyordu, teselli etmek ya da baştan çıkarmak için orada olacağını biliyordu.

Parmaklarını Roarke'un saçının arasında gezdirip onu kendisine doğru çekerken öpücüğü dudakların ötesine geçti. Dillerinin şiddetle çiftleşmesi haline geldi; yine de etkisi, Eve'in şimdiden unutmaya başladığı rüyası kadar yumuşaktı.

Şimdilik sadece Roarke, teninin pürüzsüzce teninde kayması, vücudunun hatları, kokusu ve tadı vardı. Eve onun daha adını mırıldanırken arzuyla dolmuştu.

Roarke'un dudakları, onu kutsar gibi vücudunda dolaştı. Yanakları, boynu ve omuzlarında gezindikten sonra nazikçe göğsünün eğimine bastırıp kalbinin attığı yerde oyalandı.

“Seni seviyorum.” Bu sözcükler, göğsü dudaklarındayken döküldü ağzından. “Seni severken kendimi kaybediyorum.”

Kaybolmak değil, diye geçirdi içinden Eve, nabızı hızlanırken karanlıkta gülümsedi. *Bulunmak. İkimiz de bulunduk.*

Roarke bir süre başını oraya yasladı, yanağı Eve'in göğsündeydi, şiddetli duygularını kontrol edebileceğinden, ellerinin üzerinde nazik olacağından emin olana kadar gözlerini kapattı.

Nazik olma ihtiyacı içini dağlıyordu.

Eve uykulu bir halde, yavaşça nefesini verdi, Roarke bu şekilde uyandırılmaktan memnun olduğunu biliyordu. Ona ne yapmış olursa olsun, Eve'in kalbi ona her zaman açıldı. Bu açık kalp de onu olmayı umduğu her şeyin ötesine taşıyordu.

O yüzden Roarke dokunuşlarında nazikti; onu doruğa ulaştırdığında da bu çok güzel ve tatlıydı.

Roarke içine girdiğinde, karanlıkta hareket eden tek bir gölge gibilerdi.

Gün doğumuyla birlikte, ışığın inci rengine döndüğü çatı penceresinin altındaki kocaman yatakta Eve ona öylece sarıldı. Bu şekilde bir saat kalabileceğini düşündü. Dünyayla, işiyle, kanla yüz yüze gelmeden önce sessiz ve birleşmiş bir halde.

“Eve.” Roarke dudaklarını omzuna değdirdi “Konuşmalıyız.”

“Hımm. Konuşmak istemiyorum. Uyuyorum.”

“Bu önemli.” Eve homurdanarak itiraz etse de Roarke

geri çekildi. “Özür dilerim. Işıklar yüzde yirmi parlaklıkta yansın.”

“Ah, *dostum*.” Eve bir eliyle gözlerini kapattı. “Bu da ne? Beş mi? Kimse sabahın beşinde sohbet etmez.”

“Saat neredeyse beş buçuk ve ekibin yedide burada olacak. Bunun için zamana ihtiyacımız var.”

Eve, parmaklarının arasından gözlerini kısarak baktı. “Ne için?”

“Dün gece işin başına geri döndüm ve daha fazla dosyaya eriştim.”

Roarke, parmaklarının arasından ona attığı bakıştan Eve’in kızdığını gördü. “Daha fazla çalışamayacağını söylediğini sanıyordum.”

“O senin için geçerliydi. Bunu kendim için yaptım. Kendi dosyama bakmak istedim, her ihtimale karşı... Ne olur ne olmaz.”

Eve hemen doğruldu. “Başın belada mı? Ahh, Allah’ın belası İç Güvenlik Teşkilatıyla başın dertte, değil mi?”

“Hayır.” Roarke ellerini onun omuzlarına koyup kollarında yukarı aşağı hareket ettirdi. Üzüleceğini bildiği için üzüldü. “O değil. Dosyama bakarken babamın dosyalarına da göz attım.”

“Annen.” Eve onun eline uzanıp sıktı.

“Hayır. Görünüşe bakılırsa, annem onların radarına girmemiş. Babamı o kadar uzun zaman önce umursamadıkları için annemin de onlar için önemi olmadı, onu işe yarar ya da ilginç bulmamaları iyi bir şey. Patrick Roarke’u ise fazlasıyla ilginç bulmuşlar, arada sırada hareketlerini takip etmişler. Anlaşılan, bunu en çok da ondan Ricker’a karşı kullanabilecekleri bir şey elde etmek amacıyla yapmışlar.”

“Ricker geçen seneye kadar faal olduğuna göre, onlara bir şey verebildiğini sanmıyorum.”

“Onlara yeterince bilgi vermedi. Bu uzun, anlaşılması güç bir dosya, çok sayıda dipnot var, kayda değer bir yere varmayan bir dosya üzerinde çok fazla vakit harcanmış.”

“Ricker artık uzaklarda. Onun bütün bunlarla ne ilgisi var?”

“Ricker için tahsilat yaptığını düşünerek babamı takibe almışlar ve mayısta onu Dallas’a kadar takip etmişler. Sekiz yaşında olduğun sene.”

Eve yavaşça başını salladı; yutkunmak zorunda kaldı. “O esnada Dallas’ta olduğunu biliyorduk, Atlanta’daki işi, Skinner’ın berbat olan operasyonunu kurmaya yardım ediyordu. Önemi yok. Şimdi bak, uyandığıma göre bir duş alacağım.”

“Eve.” Roarke ellerini kavradı, ondan kaçmaya çalışırken ellerinin seğirdiğini hissetti. “Havaalanında onu Richard Troy adında bir adam karşılamış.”

Bunun üzerine Eve’in gözleri, kâbustan uyandığındaki gibi korkudan kocaman oldu. “Bunun Bissel-Kade dosyasıyla ilgisi yok. Önceliğimiz o dosya. Ben sadece...”

“Geçmişine bakmamı istemediğini bildiğim için bunu hiçbir zaman yapmadım.” Eve’in elleri buz gibi oldu, Roarke yine de onu bırakmadı. Ellerini ısıtabilmeyi diledi. “Amacım geçmişine bakmak değildi, sadece ailemin izlenmediğinden emin olmak istedim. Aradaki bağlantı...” Roarke Eve’in kaskatı ellerini dudaklarına götürdü. “Sevgili Eve, baban ve babam arasındaki bağlantı apaçık ortada. Böyle bir şey yokmuş gibi davranamayız. Seni incitmek istemiyorum. Seni incitmeye dayanamam.”

“Bırak beni gideyim.”

“Yapamam. Üzgünüm. Kendimi sana bunu söylememeye ikna etmeye çalıştım. ‘Bilmesine gerek yok, bilmek istemiyor.’ Fakat bunu senden gizleyemem. Bu seni daha çok

üzer, öyle değil mi, üstüne üstlük bunu kaldıramayacakmış-
sın gibi davranırsam, sana hakaret etmiş olurum.”

“Bu sahtekârlık.” Eve’in sesi boğuktu, gözleri yanıyordu. “Siktir! Bu tam sahtekârlık.”

“Belki öyle ama bu doğruluğunu değiştirmez. Sana ne bulduğumu söylemek zorundayım; ne kadarını duymak istediğine de sen karar verirsin.”

“*Düşünmem gerek.*” Ellerini Roarke’un ellerinin arasından çekti. “Düşünmeye ihtiyacım var. Beni yalnız bırak, düşünmeme izin ver.” Eve yataktan fırlayıp banyoya koştu. Kapıyı sertçe kapattı.

Roarke neredeyse peşinden gidecekti ama kendisine bunu onun için mi yoksa kendisi için mi yapmak istediğini sorunca, pek emin olamadı. O yüzden geri dönmesini bekledi.

Eve sıcak bir duş aldı. Duşu yarılادığında kalp atışı neredeyse normale dönmüştü. Kurulama kapsülünde fazla uzun kaldığı için sonrasında biraz sersemlediğini hissetti. Biraz kahveye ihtiyacı vardı, hepsi bu. Sadece birkaç yudum kahve içip bu *pisliği* aklından çıkarmalıydı.

Yapması gereken bir işi vardı. Patrick Roarke, babası ya da Dallas’ın hiç önemi yoktu. Geçerliliği yoktu. Yapması gereken şeyler varken aklını bu tür *saçmalıklarla* doldurmaya ayıracak zamanı yoktu.

Lavabonun üzerindeki aynada solgun, korku dolu yüzüne baktı. Ona yumruğunu indirmek istedi. Bunu neredeyse yapacaktı.

Başını çevirdi, sabahlığını alıp yatak odasına geri döndü.

Roarke kalkmış, sabahlığını giymişti. Yanına gidip ona bir fincan kahve verirken hiçbir şey söylemedi.

“Bu konuda hiçbir şey bilmek istemiyorum. Beni anlıyor musun? Bilmek istemiyorum.”

“Pekâlâ, öyleyse.” Roarke onun yanağına dokundu. “Bunu daha sonraya bırakırız.”

Roarke'un ona korkak demeyeceğini fark etti. Bunu aklından bile geçirmeyecekti. Onu sadece sevecekti.

"Bu konuda hiçbir şey bilmek istemiyorum," diye tekrarladı Eve. "Bana sadece şunu söyle." Dizlerinin titremesinden korktuğu için sehpanın yanına doğru gidip bir sandalyeye oturdu. "Adı Troy muydu?"

Roarke Eve'in biraz mesafe istediğini sezdiği için sehpanın aralarında kalmasına özen göstererek karşısına oturdu. "Birçok takma adı vardı ama görünüşe bakılırsa bu onun yasal ismi. Richard Troy. Onunla ilgili bir dosya var. Her şeyi okumadım, sadece Dallas'taki meseleyi okudum. Belki okumak istersin diye onu kopyaladım."

Eve ne istediğini bilmiyordu. "Dallas'ta buluştular."

"Evet, orada buluştular. Baban babamı havaalanında karşıladı, onu sizin kaldığınız otele götürdü. Kayıt yaptırdı. O gece daha sonra dışarı çıkıp sarhoş oldular. Aralarında geçen konuşmanın bir metni var, birlikte geçirdikleri üç gün boyunca konuşmalarının olduğu gibi. Kasım kasım kasılıp Atlanta'daki operasyonla ilgili tahminlerde bulunmuşlar."

"Ricker'in silah kaçakçılığı operasyonu."

"Evet. Babamın Atlanta'ya gitmesi gerekiyordu, ertesi gün gitmiş. Ricker'in organizasyonunda onu muhbir olarak kullanan polislerden para aldığına dair bazı spekülasyonlar var. O parayı ve Ricker'in parasını alıp, her iki tarafı da aldatarak Dublin'e döndü.

"Bu Skinner'la uğraşırken kurduğumuz teoriyi doğruluyor. Babanın aklından geçenleri okuyup yerel yetkilileri uyarmayan casuslar baştan savma bir iş çıkardılar. O rezil baskında hayatını kaybeden on üç polisin ölümünden Ricker ve herkes kadar İç Güvenlik Teşkilatı da sorumlu."

"Bence polisler İç Güvenlik Teşkilatının umurunda bile değildi."

“Pekâlâ.” Eve buna odaklanabilirdi, öfkesinin bir kısmını buna yönlendirebilirdi. “Ricker’ı baş dedektif olarak gördüler. Atlanta operasyonu büyüktü ama bütün mesele o değildi. Ricker’ı alt etmek, ağını çökertmek ve zafer dansı yapmaya o kadar odaklanmışlardı ki, Patrick Roarke gibi küçük bir çarkın bütün cepheleri aldatabileceğini göremediler. Ama polislerin o şekilde ölmelerine göz yummaları vicdansızlık.”

“Senden haberleri vardı.”

“Ne?”

“O boktan odada onunla birlikte bir çocuk olduğunu biliyorlardı. Reşit olmayan bir kız çocuğu. Adi herifler biliyordu.”

Eve’in gözleri donuklaşınca Roarke küfretti. Sehpayı kenara itip Eve’in başını dizlerinin arasına soktu. “Sakin ol, yavaşça nefes al. Allahım, çok affedersin.”

Roarke’un sesi kulaklarında uğulduyordu. O güzel sesi kontrolünü yitirdikçe Galce mırıldanmaya başladı. Eve sesinin dalgalandığını duyabiliyor, bunu başının arkasına koyduğu titreyen elinde hissedebiliyordu. Yanında diz çöktüğünü fark etti. En az onun kadar acı çekiyordu.

Bu tuhaf değil miydi? Mucizevi değil miydi?

“Ben iyiyim.”

“Kendine bir dakika daha ver. Hâlâ titriyorsun. Ölmelelerini istiyorum. Onunla orada tutsak kaldığını bilip hiçbir şey yapmayan herkesin ölmesini istiyorum. Kanlarını içmek istiyorum.”

Eve yanağını dizine koyup ona bakacak şekilde kıpırdadı. Roarke, o anda birinin boğazını parçalayabilecek biri gibi görünüyordu. “Ben iyiyim,” dedi Eve tekrar. “Önemi yok, Roarke. Önemi yok, çünkü ben bunu atlattım ama o atlatamadı. Dosyayı okumalıyım.”

Roarke başını salladıktan sonra başını onunkine yasladı.

“Eğer bunu benden gizleseydin...” Eve’in sesi boğuk çıkıyordu ama düzeltmeye çalışmadı. “Bu beni geriletirdi. Bizi geriletirdi. Bunun senin için de hiç kolay olmadığını biliyorum ama bana söylemen... bunun üstesinden geleceğimize inanman her şeyi daha iyiye götürecektir. Bu verilerin bir kısmına göz atmalıyım.”

“Sana onları getiririm.”

“Hayır, seninle geleceğim. Onlara birlikte bakacağız.”

Birlikte Roarke’un özel odasına girip ekrana yansıttığı verileri okudular.

Eve oturmadı. Bacaklarının tekrar boşalmasına izin veremeyecekti. Saha ajanının raporunu okurken bile.

ŞAHSIN KIZI OLDUĞU DÜŞÜNÜLEN REŞİT OLMAYAN BİR ÇOCUĞA CİNSEL VE FİZİKSEL İSTİSMAR UYGULANIYOR. ÇOCUĞA, ÖZ ANNESİNE YA DA ANNELİK YAPAN KİŞİYE DAİR BİLGİ YOK. BU NOKTADA MÜDAHALE EDİLMESİNİ TAVSİYE ETMİYORUM. ŞAHIS TAKİP EDİLDİĞİNİ FARK EDERSE, KIZ ÇOCUĞUYLA İLGİLİ DURUM HAKKINDA SOSYAL HİZMETLER YA DA EMNİYET TEŞKİLATI BİLGİLENDİRİLİRSE, ŞAHSIN GİZLİLİĞİ TEHLİKEYE GİRER. KIZ ÇOCUĞU KONUSUNDA EYLEMSİZLİK TAVSİYE EDİYORUM.

“Umursamadılar.” Roarke alçak, çok alçak bir sesle konuştu. “Siktir. Bütün polislerden nefret ediyorum. Sen hariş,” dedi bir süre sonra.

“Bunlar polis değil. Adalet bir yana, kanunları kıcına bile takmaz bunlar. Bireyi umursamadıkları apaçık ortada. Onlar için önemli olan genel görünüm, her zaman öyle oldu, Şehir Savaşlarının başında, kuruldukları andan itibaren genel görünümü önemsediler; insanlar umurlarında bile olmadı.”

Eve içini kaplayan öfkeyi, dehşeti bastırıp okumaya de-

vam etti. Raporun sonuna yaklaştığında dengesini korumak için uzanıp ellerini kumanda masasına koydu.

“Olanlardan haberleri vardı. Onu öldürdüğümü biliyorlardı. Ah Allahım, biliyorlardı ve benim pislğimi temizlediler.”

“Güvenlik içinmiş, kıcımın güvenliğı! Asıl kendi kaba-hatlerini gizlemek için.”

“Yerleştirdikleri dinleme cihazlarının bozuk ve o gece kapalı olduğı yazıyor. Böyle bir şeyin olma ihtimali ne?” Eve derin bir nefes alıp o bölümü tekrar okudu.

KEŞİF EKİBİ 716 SAAT SONUNDA GERİ DÖNDÜ. ALTI SAAT BOYUNCA ODADA HİÇBİR SES YA DA HAREKET KAYDEDİLMEDİ. ŞAHSIN KARANLIK DÖNEMDE HAREKET ETMİŞ OLMA İHTİMALİ SAHA AJANININ ODAYI KONTROL ETMEK İÇİN RİSKE GİRMESİNE SEBEP OLDU. İÇERİ GİRİNCE, ŞAHSIN OLAY YERİNDE ÖLMÜŞ OLDUĞU GÖZLEMLENDİ. KÜÇÜK BİR MUTFAK BİÇAĞIYLA AÇILAN ÇOK SAYIDA YARA ÖLÜM SEBEBİ OLARAK BELİRLENDİ. ODADA KÜÇÜK KIZA RASTLANMADI.

RICKER YA DA ROARKE’A DAİR ODADA HİÇBİR VERİ BULUNAMADI. ÜSTEN GELEN EMRE GÖRE ALAN TEMİZLENDİ. CESET KALDIRMA EKİBİNE HABER VERİLDİ.

ŞAHSIN KIZI OLDUĞU DÜŞÜNÜLEN KÜÇÜK KIZ ÇOCUĞUNUN DOKTOR GÖZETİMİ ALTINDA OLDUĞU SAPTANDI. ŞİDDETİ FİZİKSEL VE DUYGUSAL TRAVMA. YEREL YETKİLİLER SORUŞTURMAYA DEVAM EDİYOR. ÇOCUĞUN KİMLİĞİ YOK VE BİR SOSYAL HİZMET GÖREVLİSİNE TESLİM EDİLECEK.

YEREL YETKİLİLER DE ÇOCUĞUN KİMLİĞİNİ SAPTAYAMADI. ÇOCUK İSİMLERİ YA DA AYRINTILARI HATIRLAYAMIYOR. TROY YA DA BU TEŞKİLATLA ARASINDA BİR BAĞLANTI KURULAMIYOR. ÇOCUK ULUSAL KURUMUN ÇOCUK BÖLÜMÜ TARAFINDAN SAHİPLENİLDİ VE ONA EVE DALLAS ADI VERİLDİ.

TROY DOSYASI KAPATILDI.

“Benimle ilgili bir dosya var mı?”

“Evet.”

“Aradaki bağlantıyı kurabildiler mi?”

“Onu okumadım.”

“İraden çok kuvvetli, değil mi?” Roarke karşılık vermemişti Eve ekrandan uzaklaşıp ona doğru bir adım attı.

Roarke bir adım geri çekildi. “Biri bunun bedelini ödeyecek. Hiçbir şey beni durduramaz. Onu öldüremem fakat ne yalan söyleyeyim, bunun hayalini kuruyorum. Yine de, biri seyirci kalmanın, müdahale etmemenin ve başına gelenlere göz yummanın bedelini ödeyecek.”

“Bu hiçbir şeyi değiştirmez.”

“Tabii ki değiştirir.” Roarke raporları okuduğundan beri içinde dizginlediği öfkenin bir kısmı ortaya çıktı. “Dengeler var Eve. Bunu biliyorsun. Güçler ayrılığı, senin kıymetli adaletini yerine getiren bu. Ben de kendi adaletimi kendim sağlayacağım.”

Eve soğuktu, şimdiden buz gibiydi ama Roarke’un sözleri, o anki görünüşü onu uyuşturdu. “Yirmi sene önce bu görevin verildiği ajanın peşine düşüp onu avlayacağını bilmenin bana hiç faydası olmayacak.”

“Bunu düşünmek zorunda değilsin.”

Eve’in panikle boğazı düğümlendi. “İşe odaklanmana, söz verdiğin şeyi yapmana ihtiyacım var.”

Roarke kumanda masasının etrafından dolaşıp onun yanına gitti. Çenesini avucuna alırken gözleri buz mavisiydi. “Bu konuyu boş verebileceğimi mi düşünüyorsun?”

“Hayır. Peki, birinin peşine düşmene, adalet dağıtmana seyirci kalacağımı mı sanıyorsun?”

“Hayır. O halde bir sorunumuz var. Bu dosya hakkında ihtiyacın olan her şeyi sana sağlayacağım. Bu konuda seninle tartışmayacağım Eve,” dedi Roarke onun konuş-

masına fırsat vermeden. “Ahlaki prensiplerini değiştirmeni beklemiyorum, senden bunu isteyemem. Sadece söz konusu ben olduğumda aynı şeyi yapmanı istiyorum.”

“Unutmamanı istediğim bir şey var.” Eve’in sesi titremek üzereydi. Ruhu titremek istiyordu. “Geri dönüşü olmayan bir şey yapmadan önce bunu iyice düşünmeni istiyorum.”

“Yapmam gerekeni yapacağım,” dedi Roarke kısaca. “Sen de öyle yap.”

“Roarke.” Eve onun kollarını tuttu, şimdiden ellerinin arasından kayıp gitmesinden korkuyordu. “Dallas’ta bana olanlar geçmişte kaldı. Bu sayede burada dik durabiliyorum. Belki de, sen de dahil benim için önemi olan her şeye bu sayede sahip oldum. Eğer bu doğruysa her şeyi baştan yaşarım. Sana, rozetime ve bu hayata sahip olmak için gerekirse o cehennemin her anını yine yaşarım. Bu benim için yeterince adil. Senden bunu düşünmeni istiyorum.”

“Düşüneceğim öyleyse.”

“Sabah toplantısı için hazırlanmalıyım.” Başka bir şeyi, herhangi bir şeyi düşünmeye razıydı. “Sen de hazırlanmalısın. Bu konuyu şimdilik bir kenara bırakalım. Kenara bırakamazsan, ne bana ne de arkadaşına faydan dokunur.”

“Eve.” Roarke onu okşarkenki kadar nazikçe söyledi adını ve Eve’in yanağından süzöldüğünü fark etmediği göz yaşını sildi.

Roarke kollarını ona dolayınca Eve çözöldü. Roarke’a iyice sokulup kendini bıraktı, ağlamaya başladı.

Sekizinci Bölüm

Eve, ekibi kısa toplantı için geldiğinde kendisini toparlamıştı. Dallas'ta yaşadıklarına dair düşünceleri, yalnız kalıp onlara dayanabileceğini düşündüğünde ortaya çıkarmak üzere kilitleyip sakladı. Ancak o zaman ne yapılıp ne yapılmayacağına karar verecekti.

Roarke onları öldürürdü. Bundan hiç şüphesi yoktu. Dallas'taki *müdahale etmeme* emrinden sorumlu kişileri bulur... ve onları ortadan kaldırırdı.

Kuvvetler ayrılığı.

Eve, onun öfkesinin, adalet duygusunun, cezalandırma ihtiyacının anahtarını bulamadığı sürece bunu yapacaktı. Travma geçiren çaresiz bir çocuğun hatrına kan dökme, onu savunma ihtiyacından vazgeçmeyecekti.

Bu yüzden Eve'in o anahtarı öyle veya böyle bulması gerekiyordu. Onu ararken, gezegenin en güçlü bağımsız organizasyonlarından birine karşı koyacaktı.

Daha önce, bizzat seçmeyi düşündüğü uzmanlardan oluşan güçlü grup da dahil olmak üzere, ekibi genişletme

planını beklemeye almak zorundaydı. Ellerinde karmakarışık küçük bir bomba vardı. Çok fazla hareket ettirip elden ele dolaştırırsa her an yüzüne patlayabilirdi.

Ekibini mümkün olduğunca küçük ve sıkı tutacaktı.

Feeney. Feeney olmadan yapamazdı. O sırada, Snooks adında bir arena futbolu oyuncusu hakkında McNab'le tartışırken en sevdiği tatlı çöreklerden birini yemekle meşguldü.

Elektronik Keşifler ekibinin en iyisi Ian McNab, arena futbolu için heyecan yapacak birine benzemiyordu. Gerçi, o bir polise de benzemiyordu. Jel tabanlı mor spor ayakbırlarını ortaya çıkarmak için deri görünümlü mor pantolonunun paçalarını ayak bileklerinde sımsıkı sabitlemişti. Gömleği mor çizgiliydi, dar gövdesiyle kemikli omuzlarını ortaya çıkaracak kadar üstüne oturuyordu. Sarı saçını, melek kanatlarını andıran kürek kemiklerinin arasından sallanan oldukça basit bir örgü yapmıştı ama sol kulağında kıvrılan bir dizi gümüş halka küpeyle bu sadeliği telafi etmişti.

Pürüzsüz teni, cin gibi bakan yeşil gözleriyle hoş bir yüzü olsa da, Peabody'nin tercih edebileceği güçlü ve sağlam bir tipe benzemiyordu. Yine de Peabody ona fazlasıyla hayrandı.

McNab'in gelişigüzel bir şekilde onun dizine dokunmasından, pastasını almaya çalıştığında Peabody'nin dirseğiyle onu dürtmesinden aralarında bir şeyler olduğunu anlamak mümkündü.

Peabody'nin pastayı ikiye bölüp yarısını ona vermesi, aralarında bir aşkın yeşerdiğinin kanıtıydı.

Bu üçüne ve kahvesini yudumlayarak gösteriye başlamasını bekleyen adama, kocasına ihtiyacı vardı.

Bir kez başlayınca, hepsini riske atacaktı.

"Herkes küçük kahve molasını bitirdiyse, konuşmamız gereken küçük bir çift cinayet meselesi var."

“Elektronik Keşifler raporu burada.” Feeney, masasına koyduğu disk paketine başıyla işaret etti. “Evdeki, galerideki, stüdyodaki ünitelerin her biri uçmuş. Tamamen bozulmuş. Nasıl düzeltip verilere ulaşabileceğimize dair bir fikrim var ama bu kolay ya da çabuk olmayacak. Sivil danışmanımızın elinin altındaki teçhizatı kullanarak daha kolay ve hızlı sonuç elde edebiliriz.”

“Öyleyse, hepsi emrinize amade,” dedi Roarke. Feeney heyecanla gülümsedi.

“Bir saat içinde ünitelerle birlikte burada bir kurtarma ekibini bir araya getirebilirim. Bir ağ kurarız ve ... ”

“Bu mümkün değil,” diye sözünü kesti Eve. “Senden ünitelerden birer örneği buraya bizzat getirmeni istemek zorundayım. Merkezde kalanların en üst seviyede korunması gerekecek. Onların ortak çalışma alanından taşınmaları gerekiyor Feeney. Bir an önce.”

“Dallas, elektronik aletler ilgi alanına girmiyor ama senin bile bir düzineden fazla ünite üzerinde yeteneğimi konuşturmamın ne kadar zaman alacağını bilmen gerek. Onları birer ikişer buraya taşıyamam. En az altı kişiden oluşan bir kurtarma ekibi olmadan okunaklı bir şey bulmamız haftalar olmasa bile günler sürer.”

“Başka çaresi yok. Soruşturmanın yapısı değişti. Elime, bu cinayetlere İç Güvenlik Teşkilatının karışmış olabileceğini doğrulayan bilgiler geçti.”

Odaya derin bir sessizlik çöktü, sonra McNab karşılık verdi. “Ajanlar mı? Ah, boku yedik.”

“Bu, gizli ajan rolünü oynadığın bir video ya da bilgisayar oyunu değil dedektif. İki kişi öldürüldü.”

“Saygısızlık etmek istemem Teğmen ama zaten ölüler.”

Eve buna verecek bir karşılık düşünemediği için görmezden geldi. “Bu bilginin elime nasıl ulaştığını açıklayamam.”

Feeney'nin Roarke'a bakması, tahmin yürütmesi ve bununla gurur duyması dikkatinden kaçmadı. "Eğer kaynağımı öğrenmek için mahkeme kararı çıkarılırsa, ki bu çok olası, yalan söylerim. Bunu en başından bilmenizi istiyorum. Sadece kaynağı korumak için değil, soruşturmanın bütünlüğünü ve masum olduğuna inandığım Reva Ewing'i korumak için hiç tereddüt etmeden yalancı tanıklık ederim."

"İsimsiz ipucu fikri hoşuma gitti," dedi Feeney rahatlıkla. "İzi sürülemeyen bilgi aktarımı. Buradaki ünitende bunu kurmanın birkaç yolu var, bu sayede onlardan birine sahipmiş gibi görünebilirsiniz. Birçok teste karşı dayanıklı olur."

Eve, "Bu yasadışı," diye dikkatini çekince Feeney gülümseyerek karşılık verdi.

"Sadece yüksek sesle düşünüyorum."

"Her biriniz bu davayı üstlendiğinizde, bunun standart bir cinayet soruşturması olduğunu düşünüyordum ama değil. Elimdeki bilgileri açıklamadan önce soruşturmadan vazgeçme şansına sahipsiniz. Bilgileri sizinle paylaştıktan sonra bu soruşturmadan kaçışınız yok. Çok karmaşık bir hal de alabilir. Bu işe başka kimseyi dahil edemeyiz. Güvenli mekânlarımız dışında bu konu hakkında konuşamayız. Her birimiz, her gün olası dinleme cihazları için taranmak zorunda olacağız; buna evlerimiz, iş yerlerimiz, araçlarımız, üstümüz başımız da dahil. Riske gireceksiniz ve kesinlikle gözetim altında olacaksınız."

"Teğmen." Peabody, Eve'in bakışlarını ona çevirmesini bekledi. "Bu işin içinde olduğumuzun hâlâ farkında değilsen, artık olsan iyi olur."

"Bu her zamanki işlere benzemiyor."

"Hayır, çünkü bu sefer boku yedik." Peabody bunu söylerken sırtınca McNab kıs kıs güldü.

Eve başını iki yana sallayarak masasının kenarına otur-

du. Bu soruşturmada çalışmayı kabul edeceklerini biliyordu ama onları uyarmak zorundaydı. “Blair Bissel İç Güvenlik Teşkilatında çalışan ikinci seviye bir ajandı, Felicity Kade tarafından işe alınıp eğitildi.”

“Bu bir İç Güvenlik Teşkilatı suikastı mıydı?”

Eve McNab’e bir bakış attı. “Henüz her şeyi senin için bir araya getirip fıyonklayamadım Dedektif. Not almak yok,” dedi McNab defterini çıkarınca. “Güvenli üniteler haricinde hiçbir şey kaydedilmeyecek. Bildiklerim şöyle. Bissel dokuz senedir anavatanındaydı. İkinci seviyede, ana irtibatı sağlamak amacıyla görev yapıyordu. Bir noktadan diğerine bilgi aktarıyor, verilere erişiyor ya da istihbarat ediniyordu; edindiği bilgileri de bağlantılarından biriyle paylaşıyordu. Genellikle Kade’le ama sadece onunla sınırlı kaldığını sanmıyorum. Üç sene önce, Kade arkadaşlık kurması amacıyla Reva Ewing’e atandı.”

“Neden Ewing?” diye sordu Peabody. “Neden özellikle o?”

“Onu birkaç senedir gözlemliyorlardı, buna gizli serviste geçirdiği süre de dahil. Bu gözlem Reva’nın görev başında yaralanması sebebiyle emekli olmasından sonra iyice güçlendi. İyileşme döneminde İç Güvenlik Teşkilatından bir personel alım uzmanı ona yaklaştı; dosyadaki rapora göre Reva hiç de zarif olmayan bir şekilde reddetti. Kendisine azımsanmayacak bir teklif sunulduğu için Reva’nın reddi ve bir sonraki işi şüphe çekti.

“Roarke... Şirketler Grubu,” diye devam etti Eve, “İç Güvenlik Teşkilatı için önemli bir mesele. Bir casusluk bağlantısı kurmak için fazlasıyla zaman ve insan gücü harcadılar ama başarılı olamadılar. Reva Ewing, endüstrinin önde gelenleriyle kişisel ve profesyonel yakınlığı; annesinin Roarke’un asistanı olması sebebiyle istihbarat için güçlü bir aday olarak görülüyordu. Reva’nın işi, patronu, projeleri

ve benzeri konular hakkında konuşmasını umuyorlardı; bu sayede İç Güvenlik Teşkilatı bir adım önde olacaktı.”

“Ama konuşmadı,” dedi Feeney hızla araya girerek.

“Onlara peşinde oldukları bilgileri vermedi ama çok fazla yatırım yapmışlardı. Felicity kararlıydı. Bissel’i oyuna dahil edip uzun vadeli bir plan yaptı.”

“Bissel onunla bilgi sızdırmak amacıyla mı evlendi?” diye sordu Peabody. “Bu çok berbat.”

“Bilgi sızdırmak amacıyla evlendi,” diye doğruladı Eve. “Reva aracılığıyla gelecek diğer bağlantılara karşı daha iyi kamufle olmak için. gizli servisteki bazı meslektaşlarıyla hâlâ arkadaş; birçok kişinin yanı sıra eski Başkan Foster da onu güvenilir buluyor. Ne Foster ne de şu anki yönetim İç Güvenlik Teşkilatıyla sıkı bir ilişki kurabildi. Çok fazla dargınlık, üstünlük sağlama çabası, birçok sır ve dedikodu var.”

“Bütün bunları gayet iyi anlıyorum ufaklık,” diye araya girdi Feeney. “Ama bu, Bissel’la Kade’in neden suikasta uğradığını ve Ewing’e neden tuzak kurulduğunu açıklamıyor.”

“Herhalde açıklamıyor. Bu yüzden çözmemiz gerek.”

Eve Roarke’a bir bakış atıp sessizce topu ona gönderdi. “Kırmızı Kodun bununla bir ilgisi olmalı,” diye başladı söze Roarke. “Üniteler, Kıyamet Gününün solucanıya ya da onun çok yakın bir kopyasıyla etkisiz hale getirilmiş. Canımı çok sıkısa da, Reva’yı bir kanal olarak kullanıp Securecomp’taki güvenliğime sızmış olmaları muhtemel. Sözleşme, Küresel İstihbarat Konseyi’nden geldi, İç Güvenlik Teşkilatıyla birkaç farklı kurum buna hararetle karşı çıktı.”

“Sözleşmeyi İç Güvenlik Teşkilatı yapmak istemiş olmalı,” diye tahmin yürüttü McNab. “Bu tür bir ağı özelleştirmek bu ajanlardan bazılarının bütçelerinde kısıtlamaya gidilmesini gerektirdi.”

“Bu da var,” diyerek ona katıldı Roarke.

“Sözleşmeyi ve parayı alsalardı,” diye devam etti Peabody, “Kırmızı Kodla ilgili kurumiçi bütün istihbarat da ellerine geçecekti. Kanallar aracılığıyla beslenmeyi beklemek zorunda kalmayacaklardı.”

Eve başını salladı. “Reva’yı kullanmak beslenmenin bir yöntemiymi.”

“Roarke Şirketler Grubu’nun bazı bölümler tarafından şüpheli görülmesini de ekleyince...” Roarke neredeyse keyfi yerine gelmiş gibi bir süre bunu sindirmelerini bekledi. “İç Güvenlik Teşkilatı, şirket aleyhine kanıt toplayabilmek için veri, istihbarat, ne bulurlarsa sızdırmaya odaklanmayı uygun gördü. Casusluk, çifte gelir, vergi kaçırma. Bu tür şeyler.”

Roarke omuz silkti. Eve’le tanıştığından beri yasalara tamamen uygun çalışan bir iş adamıydı. Yasalara uygun olmasaydı bile her zaman olduğu gibi İç Güvenliği aldatabileceğinden bir şüphesi yoktu.

“Güvenliği inceleyip olası delikleri tıkayacağım ama bu biraz, fare peyniri kemirmek için içeri sızdıktan sonra deliği tuğlalarla kapatmak gibi olacak.”

“Her zaman daha fazla peynir bırakabilirsin,” dedi Feeney. Roarke hafifçe gülümsedi. “O konuda hemfikiriz.”

“Peki ya solucan ne olacak?” diye sordu Peabody. “Eğer bu bir İç Güvenlik Teşkilatı suikastıysa ve üniteler bozulduysa bu, solucanın ya da kopyasının İç Güvenlik Teşkilatının elinde olduğu anlamına gelir. Bir yok etme programı ve koruma kalkanı üzerinde çalışmaları gerekmez mi... Off!”

“Küresel casusluk, kurumsal casusluktan pek farklı değildir.” Roarke demliği alıp kahvesini tazeledi. “Eğer böyle bir ürün üzerinde çalışıyorlarsa ya da başka bir organizasyon koruma programları geliştiriyorsa, ne işler çevirdiğimizi bilmek onların yararına olur.”

“Bu uğurda cinayet işlemek de. Bu da bir tür organize suç.” Peabody’nin yüzü hafifçe kızardı. “Affedersiniz, arada sırada içimdeki Özgür-Çağcı¹⁰ ortaya çıkıyor. Gerçekçi olmak gerekirse, hükümetlerin bilgi toplamak, terörist saldırılarını öngörmek ve teröristlerle fanatik siyasi grupları dağıtmaya yardımcı olmaları için gizli teşkilatlara ihtiyaç duyduklarını biliyorum. Ama her zaman kurallara göre oynamamaları bütünü oluşturan bireyleri yozlaştırabiliyor. Şu anda babam gibi konuştuğumun farkındayım.”

“Önemi yok Dişi-body.” McNab hafifçe dizini sıktı. “Özgür-Çağcılar çok ateşli bence.”

“Eğer Kade’le Bissel’in öldürülmesini emreden İç Güvenlik Teşkilatıysa,” diye devam etti Eve, “mahkemede bunun bedelini ödemeyebilirler. Eğer Reva Ewing’e tuzak kurup onu rüzgârda savrulmaya terk ettilerse bunun bedelini öderler. O bir New York vatandaşı, bu da onu bizden biri yapar. Şefle konuşacağım, aksini emretmezse Reva Ewing’e gidip ona her şeyi açıklayacağım. Onun bağlantıları sayesinde İç Güvenlik Teşkilatı temsilcileriyle bir görüşme ayarlayabileceğime inanıyorum. O zaman işbirliği yapacağız.”

Eve kısa toplantısını tamamlayınca, Peabody’yle birlikte dışarı çıkmaya yöneldi ama bir şey hatırlamış gibi aniden durdu. “Ah, Feeney, seninle bir dakika daha yalnız kalmaya ihtiyacım var. Peabody aşağı in. Şefin ofisine öncelikli bir görüşme talep ettiğimi ilet.”

“Securecomp’ta iki ya da üç saatten daha fazla kalmayı düşünmüyorum,” dedi Roarke Feeney’ye. “Biliyorsun, her şey burada. Nasıl rahat ediyorsan, o şekilde kurabilirsin. Summerset bütün sorularına yanıt verebilir. Elimden geldiğince çabuk dönüp kolları sıvamayı umuyorum. Teğmen.”

¹⁰ Doğal düzene, denge ve uyum arayışına dayanan, mevsimleri kutlayan, şiddete karşı dünyevi bir din. (ç.n.)

Roarke onu öpmek için eğilince Eve'in suratını ekşiteceğini biliyordu. Onu öpmeye engel olamamasının bir sebebi de buydu. Eve'in kapıyı arkasından kapatmasına izin verdi ve ona tehlikeli bir bakış attıktan sonra uzaklaştı.

Eve yüzünü ovuşturdu. "Sana özel bir soru sormak zorundayım."

"Tamam."

"Bu... benim için biraz zor."

"Görebiliyorum. Oturalım mı?"

"Hayır. Demek istediğim, sen oturabilirsin. Ben... yapamam. Off, boktan." Eve uzaklaşıp bir süre pencereden dışarı baktı. "Çocukluğum hakkında ne kadar bilgi sahibi olduğumu bilmiyorum, bu konuda konuşmak da istemiyorum."

Feeney Eve'in çocukluğu hakkında çok şey biliyordu, öyle ki bu konuyu açmak zorunda olması midelerini düğümledi. Sesiye sakindi. "Pekâlâ."

"Dallas'ta İç Güvenlik Teşkilatından bir saha ajanı vardı... Biliyorsun işte, o dönemde... Allah kahretsin."

"Babanı takip ettikleri sırada mı?"

"Evet. Gözleri ve kulaklarının babamın üzerinde olduğu dönem. Onlar... bu çok karışık Feeney; her şeyi yeniden yaşayacak kadar gücüm yok. Bir dosya var. Roarke onu okudu ve ... "

"Bir dakika. Babanı takip ediyorlardı, yanında bir çocuk olduğunu biliyorlardı ve müdahale etmediler mi?"

"Mesele bu değil."

"Meseleyi siktir et."

"Feeney." Eve arkasını döndü, onun da Roarke gibi etrafına öfke saçtığını gördü. "Sana bundan bahsetmemeliyim. Eğer bir şey... Sonuca göre suç ortağı olarak görülebilirsin. Belki sana söylersem bu sonucu değiştirebiliriz. Roarke intikam almak isteyecek, bunu yapmamalı. Bu hamlesi onu

mahvedebilir. Sen de biliyorsun. Senden onu durdurmama yardımcı olmanı istiyorum.”

“Onu durdurmak mı? Ona bu konuda yardım etmeyeceğimi nereden çıkarıyorsun?”

“Çünkü sen bir polissin,” diye çıkıştı Eve. “Çünkü olayları bu şekilde kişisel algılayamayacağımızı biliyorsun. Bunu yaparsak neler olabileceğini biliyorsun. Onu meşgul etmene ihtiyacım var, bu diğer konu üzerinde uğraşamayacak kadar meşgul olmalı. Onu bu işten konuşarak vazgeçirmenin bir yolunu bulmalısın. Seni dinleyeceğini düşünüyorum.”

“Neden?”

“Bilmiyorum.” Eve ellerini saçının arasında gezdirdi. “Sadece öyle düşünüyorum. Lütfen Feeney, beni bu konuyu Summerset’le konuşmaya zorlama. Senden rica etmek yeterince zor. Sadece iyice düşünebilmek için biraz zaman kazanmaya ihtiyacım var.”

“On dört ünite üzerinde sadece üçümüz çalışacağımız için onu meşgul etmek sorun değil. Onunla konuşmak...” Feeney ellerini ceplerine sokarken omuz silkti. “Bir fırsatını bulmaya çalışırım. Fakat söz veremem.”

“Bunu takdir ediyorum. Gerçekten takdir ediyorum Feeney. Teşekkürler.”

“Sana bir şey sormama izin ver Dallas. Aramızda, burada kalacak. Bu konuyu daha sonra tekrar açmak zorunda değiliz ama senden dürüstçe bir yanıt istiyorum. Onlardan intikam almak istemiyor musun?”

Eve yere baktı, sonra kendisini başını kaldırıp onun gözlerinin içine bakmaya zorladı. “O kadar istiyorum ki tadını alabiliyorum. Bunu o kadar çok istiyorum ki beni korkutuyor. Çok istiyorum Feeney, o kadar çok ki bunu bir kenara atmak zorunda olduğumu biliyorum. Mecburum, aksi tak-

dirde sonucuna katlanabileceğimden emin olmadığım bir şey yapacağım.”

Feeney başını salladı, bu yanıt her ikisi için de yeterliydi. “Gidip işimizi yapalım o zaman.”

Kumandan Whitney, kocaman masasının başında oturan iri yarı bir adamdı. Eve, şefin gününün evrak işleri, politika, diplomasi ve talimatlarla dolu olduğunu biliyordu. Bunlar onu daha az polis yapmıyordu.

Teni parlak bir meşe gibiydi, geniş yüzünde parlayan koyu gözleri zeki bakıyordu. Geçen seneye göre saçında daha fazla beyaz vardı; Eve karısının bununla ilgilenmesi için kafasını ütülediğini tahmin etti.

Eve, şefin ak düşmüş saçlarını hoş buluyordu. Ona biraz daha otoriter bir hava katıyordu.

Şef onu dinledi, Eve rapor verdiği esnada adamın sessizliğini hem ağır hem de rahatlatıcı buldu.

Sözlerini bitirdiğinde ayakta dikilmeye devam etti, Peabody’ye bakmasa da onun nefesini tuttuğunu biliyordu.

“Bu bilgiyi edindiğin kaynak güvenilir mi?”

“Efendim, bu bilgi bana bilinmeyen kaynaklardan ulaştığı için güvenilirliğini doğrulayamam ama verinin güvenilir olduğundan hiç şüphem yok.”

Şef kaşlarını kaldırıp başını salladı. “İhtiyatlı sözler. Bu tutumun zorluklarla karşılaştığında işine yarayabilir. Nasıl devam etmeyi düşünüyorsun?”

“Bu bilgiyi Reva Ewing’le paylaşmayı düşünüyorum.”

“Avukatları, kalkıp dans eder sevinçten.”

“Efendim, Bissel ve Kade’i o öldürmedi. Kendisi de kurban olan birinden bu bilgiyi saklarsam vicdanım rahat etmez.”

“Hayır. Ben sadece avukatların dans etmesinden nefret ediyorum.”

Bunun üzerine Peabody hafifçe kıkırdadı ama kıkırtısını hemen bir öksürüğe dönüştürdü.

“Savcı bundan hiç hoşlanmayacak,” dedi Whitney.

“İç Güvenlik Teşkilatının çifte cinayetle bağlantısını ve bir sivil kasten tuzağa düşürdüğünü ortaya çıkarırsak, o da dans etmek isteyebilir. Bu detaylar eninde sonunda davayı çok ateşli yapabilir,” dedi Eve Whiney’nin gözlerindeki şüpheyi görünce. “Basının fazlasıyla ilgi göstermesine sebep olacak kadar ateşli. Küresel basını kastediyorum, savcı da ön planda olacak.”

“Bu çok ilginç ve politik bir fikir Dallas. Beni şaşırtıyorsun.”

“Gerektiğinde zihnimi siyasi bir yönde zorlayabilirim, savcıyla görüştüğünüzde sizin de bu kısmı genişletebileceğinizi düşünüyorum.”

“Bundan emin olabilirsin.”

“Ewing aynı zamanda soruşturmamın İç Güvenlik Teşkilatı yönünü takip etmeme yardımcı olacak faydalı bağlantılar sağlayabilir.”

“İç Güvenlik Teşkilatı soruşturmanın bu yönünden haberdar olunca söz konusu soruşturmayı sona erdirmek için elinden geleni yapacaktır.”

Eylemsizlik, diye geçirdi içinden Eve. Terim bu olacaktı, ondan eylemsiz kalmasını isteyeceklerdi.

Ne olursa olsun onlara istediklerini vermeyecekti.

“Cinayet soruşturması yapan New York Polis Departmanı üzerinde hiçbir yetkileri yok. Masum bir kadın çifte cinayetten ötürü kasten zan altında bırakıldı.”

Masum bir çocuk, diye düşündü kendisine engel olamadan, *bilerek görmezden gelindi, şiddete ve cinsel istismara maruz bırakıldı. Hayatta kalmak için cinayet işlemek zorunda kaldı.*

“Bu ulusal ya da küresel güvenlik değil Şef, sadece pis bir iş.” Eve’in boğazı yanmaya başladı ama aldırmayıp kendisini gerçeklere bağlı kalmaya zorladı. İçinde bulunduğu anda kalmalıydı.

“Ewing’in çalıştığı yasal kurum, tekno-terörist bir organizasyonun sözde planlarını engelleyecek yok etme programı geliştirmek için hükümetle bir Kırmızı Kod sözleşmesi yaptı. Eğer İç Güvenlik Teşkilatı şu anda Securecomp’ta devam eden araştırma ve geliştirmeyi aksatmaya kalktıysa, bu da ulusal ya da küresel güvenliği ilgilendirmez. Bu çok tehlikeli ve kendini yücelten kurumsal bir casusluk.”

“Emin ol, bunu çok farklı bir şekilde evirip çevireceklerdir.”

“Yeni bir yerçekimi düzlemi oluşturana kadar evirip çevirebilirler ama bu insanların vahşice katledildiği ve masum bir sivilin zan altında bırakıldığı gerçeğini değiştirmez. Basın şimdiden Reva Ewing’in ismini bütün ekranlara taşımaya başladı. O bunu hak etmiyor. Başkan Foster’ı korurken neredeyse canından olacaktı, çünkü onun işi bu. Ne eksik ne fazla. Securecomp’ta görevini yapıyor; bu sayede potansiyel olarak Pentagon’u, Ulusal Güvenlik Konseyi’ni, Parlamento’yu ve baş belası İç Güvenlik Teşkilatını devre dışı bırakabilecek bir tehdide karşı başka bir koruma kalkanı geliştirmekten kısmen sorumlu olacak.”

Şef elini kaldırarak onu susturdu. “Avukatları yerine onu sen savunmalısın. Seninle tartışmayacağım,” dedi, hakareti Eve’in yüzünde etkisini gösterirken. “Reva’nın dosyasını okudum. Suçlamalardan vazgeçip Ewing’in kendi hikâyesini anlatmasına izin verme seçeneğinin olduğunu biliyor olmalısın. New York Polis Departmanı ve sen ilk başta küstah ya da aptal görünebilirsiniz ama bu fazla uzun sürmez.”

“Hâlâ elimizde iki ölü var.”

“İki ajan Dallas. Bu onların işinin doğasında var.” Eve’in konuşmasına fırsat vermeden tekrar elini kaldırdı. “Bu konuda fikrini belirtmek ister misin Dedektif Peabody?”

“Evet efendim. Görev başında ölürsem bu işin doğası sayılabilir. Fakat Dallas ve diğer meslektaşlarımla, ben öldükten sonra adaleti sağlamak için ellerinden geleni yapmalarını beklerim. Mesleki bir risk olduğu için cinayeti görmezden gelemeyiz.”

“Kendini iyi savunuyorsun Dedektif. Eminim artık hepimiz hemfikiriz. Ewing’le konuş. Bu konuyu Şef Tibble’la görüşeceğim. Sadece Şef Tibble’la,” diye ekledi Whitney, “gizli bilgi olarak.”

“Teşekkür ederim efendim. Elektronik Keşifler ekibi çoğunlukla benim evimden çalışacak. Orada merkezde olduğundan daha fazla güvenliğe sahibiz.”

“Bu beni şaşırtmadı. Her şeyi belgele Dallas; şimdilik senden sadece sözlü olarak rapor bekliyorum. İç Güvenlik Teşkilatından herhangi bir ajan ya da temsilciyle irtibat kurduğun anda bana haber vermeni istiyorum. Kışını sağlama al, çünkü sana bir zarar gelirse bundan departman da zarar görür.”

“İyi gitti,” dedi Peabody birlikte garaja inerken.

“Fena değildi.”

“Fikrim olup olmadığını sorunca neredeyse heyecanlandım.”

“Duymak istemeseydi sormazdı.”

“Olabilir ama yüksek rütbeliler genellikle duymak istedikleri şeyi duyarlar. Aklımdan geçen bir şey daha vardı.” Peabody gelişigüzel bir şekilde elini ceketinin üzerinde

gezdirdi. “Soruşturmanın yapısı ve başka hassasiyetler yüzünden ekip üyelerinin senin evinde kalması daha güvenli olabilir.”

“Öyle mi?” diye karşılık verdi Eve.

“Eh, evet, görünüşe bakılırsa...” Peabody cümlesini yarıda bırakıp açık yeşil şehiriçi araçlarına göz gezdirdi. “Ünite taranıp korumaya alındı mı?”

“Bakım ekibi öyle söyledi ama hepsi yalancı, boktan herifler. Genel hatlarıyla seni ikna etmesi için yeterince güvenli olmalı.”

Peabody arabaya bindi. “Öncelikle, evinde ekstra güvenlik katmanları bulunduğu için ne söylediğimize ya da yaptığımıza dikkat etmek zorunda kalmayız. Soruşturmanın bir kısmı, veriler ve bilgiler hakkında ayrıntılı bir şekilde konuşmamızı gerektiriyor. Ayrıca ekip gerekirse vardiyalı çalışabilir. McNab ve ben yeni evimize taşınmaya hazırlandığımız için evim perişan halde.” Peabody tatlılıkla gülümsedi. “Ne dersin?”

“Bu bir parti değil.”

“Tabii ki değil.” Peabody gülümsemesini bastırıp sert görünmeye çalıştı. “Bunu ekibin ve soruşturmanın iyiliği için teklif ettim.”

“Bir de buzdolabımızda her zaman dondurma olduğu için.”

“Peki, tamam. Aptal gibi mi görünüyorum?”

Roarke’un her an her departmanı güvenlik açısından rastgele kontrol ettirmesi sıradışı değildi. Tarayıcıları bizzat kullanıp kendi ekipmanı üzerinde testler yapmasıysa sıradışıydı.

Securecomp’ta onuncu seviye laboratuvara sadece en

yüksek geçiş iznine sahip çalışanlar erişebiliyorlardı. Yine de hiçbirisi vücut tarayıcılarına girmekten ya da tarayıcı bir dizi denetim yüzünden yeniden çalışmaya başlarken oluşan gecikmeden şikâyetçi olmadı.

Bir imha ekibi, vücutlarına oturan beyaz üniformaları ve siyah başlıklarıyla dinleme cihazı olup olmadığını kontrol etmek için geldiğinde kimse homurdanmadı. Herkes birbirine baktı, birkaç kişi omuz silkti ama kimse adamı sorgulamadı.

Laboratuvar tertemizdi. Filtreler ve arıtma sistemleri havayı temiz tutuyordu. Yerler, duvarlar, tavanlar tamamen beyazdı. Pencere yoktu, duvarlar on beş santimetre kalınlığındaydı. Küçük kameralar her alanı, her personeli, her hareketi ve her sesi kaydedecek şekilde yerleştirilmişti.

Her çalışma yeri şeffaf cepheli bir küp ya da bir dizi şeffaf tezgâhtan oluşuyordu, her birinde portatif ve güçlü ekipmanlar bulunuyordu. Ofis içi olanlar dışında tele-link yoktu.

Yetkili personel şifreli kartlar takıyordu; her laboratuvar giriş çıkışında üç aşamalı bölgelerden geçiyorlardı. Erişim ses, retina ve avuçiçi izi doğrulamayı gerektiriyordu.

Tarayıcılar, alarm ve engelleyici bilgisi ya da yetkisi olmadan laboratuvardan herhangi bir veri çıkarılmasını imkânsız kılıyordu, en azından Roarke öyle olduğuna inanıyordu. İçeriye bir böcek yerleştirmek için sihirbaz olmak gerekirdi.

İtibarı üzerine bahse girebilirdi. Öyle de yapmıştı.

Laboratuvar şefi vekili olan Tokimoto'ya işaret edip teknisyenlerin "mahzen" adını verdikleri yere girdi.

Modern bir masası, iki sandalyesi, bir duvar dolusu mühürlü çekmeceleri olan basit ve neredeyse askeri tarzda bir ofisti. Masada sadece Roarke'un kişisel ses izi ve şifresiyle

laboratuvarın dışına erişebilen bir tele-linki olan güçlü bir veri iletişim sistemi bulunuyordu.

“Kapıyı kapat,” diye emretti Tokimoto’ya. “Otur.”

Tokimotu iki isteğini de yerine getirdikten sonra uzun, düzgün ellerini kucağında birleştirdi. “Eğer Ewing hakkında soru sormak için beni buraya getirdiysen, vaktimizi boşa harcıyorsun. İkimiz de vakte değer veriyoruz. Blair her ne kadar hak etmiş olsa da, o kimseyi öldürmedi.”

Roarke oturdu; Tokimoto’ya dikkatle bakarken düşüncelerini ve yaklaşımını belirledi.

Adam kırk yaşındaydı, yakışıklı ve uzun bacaklıydı. Siyah saçları kısacık. Teni çok beyazdı, uzun, düz kaşlarının altındaki gözleri sarımsı kahverengiydi. Burnu dardı ve dudaklarını sinirliymiş gibi ince bir çizgi halinde birbirine bastırıyordu.

Roarke, bunun Tokimoto’yu tanıdığı altı sene boyunca birkaç kez denk geldiği sinirli anlarından biri olduğunu düşündü.

“Bu çok ilginç,” dedi Roarke.

“Fikrimi ilginç bulmana sevindim,” diye karşılık verdi Tokimoto kısa, kesin sesiyle.

“Reva’ya aşık olduğunun farkında değildim. Anlaşılan, pek dikkat etmemişim.”

Tokimoto’nun yüzü ve bedeni hareketsiz kaldı. “Ewing evli bir kadın, evliydi. Evlilik müessesesine saygı duyuyorum. Biz iş arkadaşı ve meslektaşız, hepsi bu.”

“Demek ona söylemedin ya da onu sıkıştırmadın. Pekâlâ, bu seni ilgilendirir. Kişisel meselen; bu laboratuvar da olanlarla ilgisi olmadığı sürece beni de ilgilendirmez. Ama şu anda Reva’nın bir arkadaşına ihtiyacı olduğunu söyleyebilirim.”

“Davetsiz gitmek istemiyorum.”

“Sen bilirsin.” Roarke cebinden bir disk çıkarıp onu bilgisayarına taktı. “Şuna bir bak. Fikrini duymak istiyorum.”

Tokimoto yerinden kalktı, ekranı incelemek için yavaşça masanın etrafını dolaştı. Dudaklarını büzleştirerek şebekeye, karmaşık çizgilere ve kutulara baktı. Çenesini kaşıdı.

“Onu genişletir misin? Bu bölgeyi.” Tokimoto şebekenin bir bölümüne işaret etti.

Roarke tek kelime etmeden klavyedeki bir tuşa basıp istediği alanı genişletti. “Bir gölge var, B Sektörü’nde, beşinci ve onuncu bölümler arasında. Orada bir böcek var ama şimdi yok. Sanırım... bekle. Hareket mi ediyor?”

Roarke bu soruyu ona yöneltmediğini biliyordu. Yanıt vermek amacıyla görüntüyü tekrar büyütüp diski oynatmaya devam etti.

“Evet evet, hareket ediyor. Hareket ettiğinde gölgeden farksız. Durunca daha fark edilir.”

“Peki hangi sonuca vardın?”

“Cihaz hareket eden bir nesneye yerleştirilmiş. Bir kişi ya da robota. Oldukça gelişmiş bir model. Küçücük, iyice gizlenmiş. Bizim mi?”

“Sanmıyorum ama onu inceleyeceğiz. Bu laboratuvarın güvenlik örneği Tokimoto. Bu da...” Roarke parmağını ekranda gölgenin en karanlık olduğu yere vurdu. “Bu Reva’nın çalışma alanı.”

“Bir hata var.”

“Bu bir hata değil.”

“O sana ya da meslektaşlarına asla ihanet etmez. O onurludur.”

“Hayır, Reva’nın bana ya da sana ihanet ettiğini sanmıyorum. Sana bunu sadece bir kez soracağım. Kırmızı Kodla ilgili olarak dışarıdan biri sana yaklaştı mı?”

“Hayır, kimse yaklaştımadı.” Bunu hakaret, sinir ya da

korku belirtisi olmadan rahatça söyledi. “Biri bana yaklaşmış olsaydı sana bildirirdim.”

“Evet, buna inanıyorum. Çünkü sen de onurlusun Tokimoto. Sana bunu onurlu olduğun için gösteriyorum. Çünkü bu hassas meselede sana güveniyorum.”

“Sana sadık olduğumu biliyorsun ama bunun Reva’yla ilgisi olduğuna inanmıyorum.”

“Ben de inanmıyorum. O halde, sence bu böcek laboratuvara nasıl yerleştirilmiş olabilir?”

“Söylediğim gibi, birinin üzerinde.”

“Reva’nın üzerinde.”

Tokimoto ekranı incelerken tekrar kaşlarını çatı. “Bu benim için çelişkili. Reva üzerinde bir cihaz taşıyaydı bunu bilir, laboratuvara girmezdi. Bu yüzden üzerinde cihaz taşımış olamaz. Ayrıca, laboratuvar güvenliği titiz ve çok katmanlı olduğu için onu hemen saptardı. Bu yüzden buraya cihaz girmiş olamazdı. Fakat girdi.”

“Bu çok mantıklı Tokimoto ama düşünceni geliştir. Reva, laboratuvara güvenliği delen bir cihazı nasıl farkında olmadan getirmiş olabilir?”

“O bir uzman, sen de mevcut en güçlü tarayıcılara sahipsin. Cihazın Reva’nın üzerine yerleştirilmiş, onun ve tarayıcıların dikkatinden kaçmış olması imkânsız. O halde...”

Tokimoto durup dikleşti; Roarke adamın yüzünde bir fikrin belirmesini izledi.

“İçinde,” diye yardımcı oldu Roarke.

“Bu tür şeyler teoride mümkün. Bazıları test edildi. Üzerinde çalışanlar da dahil olmak üzere geliştirilme aşamasında olanların etkili olmadığı anlaşıldı.”

“Cihaz cildin altına enjekte edilebilir.”

“Teoride.”

“Pekâlâ, teşekkür ederim.” Roarke yerinden kalktı.

“O... Ewing’in hayatı tehlikede mi?”

“Reva korunuyor. Onu anlayan ve ona inanan bir arkadaşından haber almak ona iyi gelebilir. Bu arada, işi hızlandırmak için Kırmızı Kod üzerinde çalışmak istiyorum. Dört vardiya. Kendisini hazır hissederse Reva yarın işe geri dönecek.”

“Aramıza dönmesi iyi olur. Bunu bilmeli ama istemiyorsan ona bundan bahsetmem.”

“Ona bizzat söylemeye gidiyorum. Bu konuyu onunla konuşmak istersen, mahzende konuş.” Roarke kapıya yöneldi, sonra birden durdu. “Yoshi, hayat asla istediğimiz kadar uzun değildir, boşa harcanan zaman telafi edilemez.”

Tokimoto’nun dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi. “Bir atasözü.”

“Hayır. Bu, sana artık bir hamle yapmanı söyleme tarzım.”

Dokuzuncu Bölüm

Eve, tam güvenlik konusunda nasıl bu kadar ilgili olduğunu anlamıyordu ama Roarke'un o sabah verdiği küçük, tuhaf tele-link'teki mesajını aldı.

Bileğe takılıyordu, ağırlığı ya da koluna doğru konuşmanın gülünç olması umurunda değildi. Onu ceketinin cebine takmıştı ve kalçasına doğru titreyince lazer ışınıyla vurulmuş gibi irkildi.

"Of Allahım! Teknoloji tam bir baş... kış belası. Hah hah!" Cihazı cebinden çekip çıkardı. "Ne?"

"Bu pek profesyonel bir karşılama sayılmaz Teğmen."

"Trafığe takıldım. Bu insanların işi yok mu? Evleri yok mu?"

"Dışarı çıkıp senin sokaklarında dolaşmaya nasıl cüret ederler? Ben de yoldayım, bir paket almak üzereyim. Onu eve götürmem lazım. Onu görmeyi çok istiyorum, o yüzden benimle orada buluşmak isteyebilirsin."

"Ne? Neden? Of sıçtık, otobüse bak! Şu an araba sürüyorum. Doğu Yakasına doğru gidiyorum, tabii bu boktan yolları açmak için devasa bir kazaya karışmazsam."

“O işi senin yerine hallediyorum. Eve gel.”

“Ama ben...” Bağlantı kesilince Eve tele-link’e hırladı, sonra da onu tiksintiyle Peabody’ye fırlattı. “Bozuldu.”

“Hayır efendim. Yüzüne kapattı. Eve dönmeni istiyor, çünkü Reva Ewing’i yanında getirecek.”

“Bunu nasıl anladın?”

“Çok fazla casus filmi izliyorum. Roarke bir şey bulmuş olmalı, seninle de en güvenli yerde konuşmak istiyor. İtiraf etmelisin ki bu gerçekten heyecan verici.”

“Ya, çok heyecan verici. Hâlâ Morris’le görüşmem lazım, cesetlere tekrar bir bakmalıyım. İşe yarar bir adli tabip olup olmadığını görmek için Dickhead’i¹¹ laboratuvar da koşturmadım. Her ne kadar bundan nefret etsem de, Ewing’in suçlamalarını düşürdüğümüzde basına bir hikâye uydurmadım.”

“Bond’culuk¹² oynarken her zamanki rutinler pek işe yaramıyor.”

“Bağlanmak mı? Ne bağlanması? Bağlanmakla ilgilenmiyorum, aslına bakarsan bağ kurmaktan nefret ederim.”

“Hayır hayır, *Bond’culuk*. Bond, James Bond gibi. Biliyorsun, üst düzey casus.”

“Allahım.” Eve hızla bir ara sokağa saptı, bir blok ilerledikten sonra tekrar durdu. “Neden ben?”

“Casus filmlerine bayılıyorum, eskilerine bile. Küçük aygıtlar, seks ve ince espriler. Dallas, eğer Roarke bir aktör olsaydı kesinlikle Bond’u canlandırabilirdi. O tam bir Bond.”

Eve, yolda zar zor ilerlerken gözlerini gökyüzüne çevirdi. “Allahım, tekrar soruyorum. Neden ben?”

¹¹ Başteknisyen Dickie Berenski. (ç.n.)

¹² Bond İngilizce’de bağlanmak, birleşmek anlamında kullanılan bir kelime. Eve ortağını yanlış anlıyor. (ç.n.)

Eve, içeri dalıp dişlerini göstererek Summerset'e baktı.

"İş arkadaşların geldi. Onlar için uygun odalar ayarlandı. Daha önceki tecrübelerime dayanarak besin değeri içermeyen ürünlere ağırlık vererek yiyecek stoklamak üzeriyim."

"Umursuyor gibi görüldüğüm için mi bana bunları söylüyorsun?"

"Evin hanımı sensin, misafirlerinin rahatlığından da sen sorumlusun."

"Onlar misafir değil. Onlar polis."

Eve hızla üst kata çıkarken Peabody oyalandı. "McNab'le benim geçen sefer kaldığımız odayı almamızın sakıncası var mı?"

Summerset'in soğuk ifadesi bir gülümsemeyle yumuşadı. "Elbette Dedektif. Odayı hazırladım."

"Harika. Teşekkürler."

"Peabody!" Üst kattan Eve'in dertli sesi cınladı. "Yanıtma gelsene."

"Trafik çok kötüydü," diye homurdandı Peabody. "Hiç keyfi yok."

Merdivenleri koşarak çıktıktan sonra Eve'e yetişmek için koridorda hızla ilerledi.

"Evin moruğuna dalkavukluk edeceksen, bunu boş vaktinde yap."

"Dalkavukluk etmiyordum. Ben sadece operasyon sırasında hangi odada kalacağımı soruyordum. Ayrıca, Summerset'e yağ çekmeme gerek yok. O beni seviyor."

"Bu onun insani duygular besleyebileceğini gösteriyor." Eve Roarke'un ofisine girdi. Onu Reva'yla Caro'ya kahve ikram ederken görünce kaşlarını çattı. "Yukarı Doğu Yakasına girmek için çırpınıp durmadan önce bana onları buraya getireceğini söyleyebilirdin," diye şikâyet etti.

“Rahatsızlık verdiğim için affedersin ama burada olmamız gerekiyordu.”

“Bu benim davam, benim soruşturmam, benim operasyonum. Nerede olmamız gerektiğine ben karar veririm.”

“Bunun otoriteyle ilgisi yok Teğmen. Elektroniklerle ilgili bilgin benimkiyle eş değer olduğunda ya da benimkini aştığında, yeniden değerlendiririz.” Roarke’un ses tonu çok keyifliydi. “Bu arada... kahve alır mısın?”

“Kahveye ayıracak vaktim yok.”

Roarke, “Rahatına bak Peabody,” diyerek onu içeri davet ettikten sonra Eve’in koluna girdi. “Biraz yalnız kalabilir miyiz Teğmen?”

Eve onu kendi ofisine geçirdi. Bundan hoşlanmıyordu ama buna izin verdi. Sonra Roarke kapıyı kapatınca ona bas bas bağırdı. “Bazı parametreler belirlemeliyiz. Bizim ekibimize bağlı çalışıyorsun. Dilediğin zaman, dilediğin yerde şüphelimi ve annesini transfer etmeye yetkin yok. Onlara olan kişisel duygularını ikinci plana atmak zorundasın, eğer bunu yapamıyorsan ekibe olamazsın.”

“Bu gerekliydi. Asabi ve alıngansın,” diye çıkıştı Roarke Eve hiddetlenmeye başlayınca. “Ben de sinirliyim. Burada durup on dakika boyunca birbirimize bağırabilir ya da işe koyulabiliriz.”

Eve derin bir nefes almak zorunda kaldı, ardından bir nefes daha alıp öfkesini kontrol etmeyi başardı. Roarke kavgaya hazırdı görünüyordu. Eve bunu o kadar umursamadı ama sebebini merak ediyordu.

“*Pekâlâ*, asabi ve alıngansın. Seni ne tetikledi?”

“Üzerime gelmek yerine bana birkaç dakika izin verirken sana gösteririm.”

“Gördüğüm şeyden hoşlanmıyorum dostum, o yüzden geri çekileceğim.”

Roarke kapıya doğru gittikten sonra tekrar ona doğru döndü. “Arada sırada otoritene ya da konumuna göstermem gereken saygıyı göstermekte başarısız olduğumu fark ediyorum. Bu yanlıştı. Bir daha olmayacağını söyleyemem ama yanlıştı. Bu o anlardan biri değil.”

“Bana öyle geliyor.”

“Buna engel olamam. Öte yandan, o iki kadın benim çalışanım. Onların karşısında beni azarlaman otoritemi ve konumumu alçaltır Eve.”

“Ben de buna engel olamam. Cüretkar olduğunu biliyorlar.” Eve incecik bir gülümseme takındı. “Artık benim de cüretkar olduğumu biliyorlar.”

“Bunun cüretkarlıkla ilgisi... ” Roarke cümlesini yarıda bırakıp sabır duası etti. “Allahım, bunun hiçbir manası yok. Daha sonra kavga ederiz.”

“Hiç şüphen olmasın.” Eve Roarke’un etrafından uzanıp kapıyı açtı.

Otoriteyi ve konumu düşünen Eve, o kapıdan içeri ilk girenin kendisi olduğundan emin oldu. “Beş dakikan var,” dedi ona.

“Fazla uzun sürmez. Bilgisayar, sessiz çalışma için sadece bu odayı kilitle.”

ONAYLANDI. SESSİZ ÇALIŞMAYA BAŞLIYORUM.

“Bu da ne... ” Eve birden dönüp elini silahına götürürken, arkasında duran penceredeki titanyum kalkanlar indi. Diğerleri de kapıların üzerindeki yerlerine oturdu. Işıklar kırmızı oldu ve odadaki her makine bipleyerek uğuldama-ya başladı.

“Tam Bond,” diye mırıldandı Peabody yüzünde kocaman, sersem bir gülümsemeyle.

KİLİTLEME TAMAMLANDI. TAMAMEN SESSİZ ÇALIŞMAYA GEÇİLDİ.

“Ev ofisinde.” Reva ayağa kalkıp pencere kalkanlarını incelemeye gitti. “Biraz paranoyakça ama muhteşem. Bütün evi sessiz çalışma ekipmanıya mı donattın? Gerçekten görmek istediğim bir yer.. ”

“Siz çocuklar, oyuncaklarla daha sonra oynayabilirsiniz,” diye araya girdi Eve. “Şimdi onlara neden ihtiyacımız olduğunu bilmek istiyorum.”

“Securecomp’ta bazı testler yaptım. Çok detaylı, titizlik gerektiren testler. Bir mobil böceğe dair belirtiler buldular.”

“Mobil mi?” Reva başını iki yana salladı. “Biri bütün o tarayıcılara rağmen üzerinde bir cihazla güvenliği atlattı mı? Bu mümkün olamaz. İmkânsız.”

“Ben de öyle düşünüyordum ama bu cihaz çok ileri bir teknolojiye sahip. Birinin üzerinde değildi Reva, senin içindeydi.”

“İçim mi? Benim içimde mi? Bu söz konusu bile olamaz. Tamamen saçmalık.”

“O halde, vücudunun taranmasına karşı çıkmayacaksın?”

Reva’nın ifadesi sertleşti, kavgacı bir duruş aldı. “O boktan laboratuvara her girip çıktığımda vücut taramasından geçiyorum Roarke.”

“Elimde biraz daha hassas bir şey var, biraz daha kesin.”

“Devam et öyleyse.” Reva kollarını iki yana açtı. “Saklayacak hiçbir şeyim yok.”

“Bilgisayar, A Panelini aç.”

ONAYLANDI.

Duvarın bir bölümü açıldı. İçinde dolap gibi küçük bir oda vardı. İçinde yuvarlak hatlı, şeffaf cepheli, kapısında

belirgin bir kilidi olmayan en son teknolojiye sahip kurulum kapsülüne benzer bir şey vardı. Görünürde kontrol düğmeleri yoktu.

“Üzerinde çalıştığım bir şey, tek başıma,” dedi Roarke Reva kaşlarını kaldırıncı. “Kişisel bir güvenlik tarayıcısı, şu anda piyasada bulunanlardan daha yüksek hassasiyete sahip. Yaşamsal belirtileri de okuyor, tarama sırasında kişinin ruh halini değerlendirmekte faydalı olacak.”

“Güvenli mi?” Caro yerinden kalkıp sessizce yanlarına gelmişti. “Affedersin ama onaylanmadıysa riskli olabilir.”

“Kendi üzerimde kullandım,” dedi Roarke. “Oldukça güvenli. Tarama esnasında teninde bir sıcaklık hissedebilirsin Reva. Rahatsızlık verici değil fakat bir bölgeden diğerine geçerken sıcaklık değişikliğini fark edeceksin.”

“Şu işi bir an önce bitirelim. Bugün Doğruluk Testine gireceğim. Senin için sakıncası yoksa taramalar ve sorgulama arasında biraz mola vermek istiyorum.”

“Bilgisayar, tarayıcıyı aç.”

ONAYLANDI.

Kapsülün yan tarafındaki bir kapı, dışarı hafifçe hava üfleyerek açıldı. Roarke’un işareti üzerine, Reva içeri girip yüzünü odaya döndü.

“Talimatımla birlikte Reva Ewing’in bütün vücudunu tam güç taramaya başla. Boyunu ölçüp kaydetmesi gerekiyor,” dedi Roarke. “Kilonu, vücut kitle indeksini ve benzeri şeyleri.”

“Pekâlâ.”

“Kapı kapanınca, işlem sadece birkaç dakika sürecek. İtiraz etmezsen, bilgiler sesli ve görsel olarak paylaşılacak.”

“Yap şunu.”

“Bilgisayar, başla.”

Kapsülün kapısı kapandı. İçerideki ışıklar soğuk bir mavi tona büründü. Eve, Reva’nın vücut istatistiklerinin kaydedilmesini dinledi. Kapsülün tabanından yatay bir ışın yavaşça vücudunda yukarı çıkıp tekrar aşağı indi. Farklı yaralanmaları ve iyileşme değerlendirmeleri listelendi.

“Muhteşem.” Reva’nın sesi kapsülün içinden boğuk bir şekilde geldi ama sırtıtmaya başlamıştı. Eve, mesleki cazibenin sinirinin büyük bir kısmının bastırdığını görebiliyordu. “Çok kapsamlı. Bu şeyi piyasaya sürmelisin.”

“Birkaç ince ayar daha yapmalıyım,” dedi Roarke.

Bunun üzerine Reva’yı tepeden tırnağa bölüm bölüm tararken yanıp sönen bir dizi kırmızı ve mavi ışın vücudunda çaprazlama dolaştı.

İKİNCİ BÖLÜMDE DERİ ALTINDA ELEKTRONİK CİHAZA
RASTLANDI.

“Bu neden bahsediyor?” Ses tonunda ani bir panik beliren Reva ellerini kapsüle bastırdı. “İkinci bölüm neresi? Bu saçmalık.”

Reva’nın nabız sayısındaki ve kan basıncındaki artış Roarke’un dikkatinden kaçmadı.

“Bitirmesine izin ver Reva.”

“Acele et. Hadi acele et. Buradan çıkmak istiyorum.”

“Bir şey yok Reva.” Caro alçak sesle konuştu. “Biraz daha kaldı, sonra bitecek. Her şey yolunda.”

“Hiçbir şey yolunda değil. Bir daha hiçbir şey yolunda olmayacak.”

İKİNCİ BİR CİHAZ TESPİT EDİLMEDİ. İKİNCİ BÖLÜMDE
DERİ ALTINDA ÇALIŞAN TEK BİR CİHAZ BULUNDU. BÖLGEYİ
İŞARETLEMELİK İÇİN TALEP BEKLENİYOR.

“İşaretle,” diye emretti Roarke.

Ani bir uğultu ve parlama oldu. Reva sanki bir arı sokmuş gibi elini aniden ensesine götürdü.

DEĞERLENDİRME VE TARAMA TAMAMLANDI.

“Bütün verileri kaydet ve görüntüle. Kilidi aç ve programı sonlandır.”

Kapsülün ışıkları söndü, kapısı açıldı.

“İçimde mi? Derimin altında.” Reva elini ensesinde tutmaya devam etti. “Nasıl haberim olmaz? Yemin ederim ki bilmiyordum.”

“Bildiğini hiç düşünmedim. Şimdi otur.”

“Bir dahili. Bu bir işlem gerektirir. Bir işlem geçirmedim. Orada *olamaz*.”

“Orada.” Roarke onu bir sandalyeye götürdü. Caro yanma oturup kızının elini tutarken geri çekildi. “Sen farkında olmadan, rızan olmadan oraya yerleştirildi.”

“Böyle bir şey için bilinçsiz olmam gerekir. Bilincimi *yitirmedim*.”

“Uyuyorsun, değil mi?” diye araya girdi Eve. “Uyurken basınçlı şırıngayla biraz ilaç enjekte edip birini bayıltmak hiç de zor değildir. Ya da içeceğine, yiyeceğine bir şey katıp cihaz yerleştirilirken uyuduğundan emin olmak.”

“Evimde, kendi boktan yatağında uyurum. Böyle bir şeyi yapabilecek tek kişi... Blair olabilir,” diyip cümlesini nefesi titreyerek tamamladı. “Ama bu çılgınlık. O dahili ya da deri altı cihazlar hakkında hiçbir şey bilmezdi.”

Roarke’la Eve’in bakıştıklarını gördü. “Neler oluyor? Bu da ne demek?”

“Ona söylemedim Teğmen.” Roarke başını eğdi. “Ona söylemek bana düşmezdi.”

Eve Reva'ya yaklaştı. "Kendini buna hazırlamak zorundasın, çünkü suratına yumruk yemiş gibi hissedeceksin."

Reva'ya kendisine açıklanmasını isteyeceği şekilde anlattı. Lafı dolandırmadan, net ve duygusuz bir şekilde. Onun çökmesini, renginin solmasını ve gözlerinin dolmasını izledi. Ama gözyaşı dökmedi, rengi geri geldi.

"O... beni bir bilgi kaynağı olarak damgaladı." Sesi boğuktu. "Benim aracılığım ile Securecomp'u, annem aracılığıyla da Roarke Şirketler Grubu'nun olası bölümlerini gözetlemek için. Ayrıca..." Reva duraksayıp boğazını temizledikten sonra daha güçlü bir tonda konuştu. "Gizli servis, Başkan Foster ve onun arkadaşlığımı sürdürdüğüm personeliyle bağlantımı kullandıklarını düşünmek mantıklı geliyor. Bu cihaz sayesinde bütün mesleki ve kişisel konuşmalarımı kaydetmiş olmalılar."

Reva, Peabody'nin getirdiği bir bardak suyu kafasını kaldırmadan içti. "Securecomp'taki denetleyici konumum sebebiyle her gün teknisyenlerle sayısız konuşma yaptım, onlara talimatlar verdim ve statü raporları aldım. Raporlarımı sesli olarak kaydetmek alışkanlığımdır. Bu sayede ilerlemeyi ya da yeni bir yöntemin gerekip gerekmediğini görebiliyorum. Bu şeyi bana yerleştirdikleri andan itibaren bütün projelerimi ve yardımcı olduğum her şeyi öğrendiler. O ikisi beni sülük gibi emmiş. Her gün. Her gün."

Reva Roarke'a baktı. "Sana ihanet etmiş oldum."

"Sen ihanet etmedin." Caro'nun ses tonu sert ve sabırsızdı. "İhanete uğradın, bu zor bir durum. Fakat kendine acımanın kimseye faydası yok. Kimse seni suçlamıyor ve şu safhada kendini suçlaman göze alamayacağın bir lüks."

"Lütfen! Teknolojik olarak tecavüze uğradığımda bir süre kara kara düşünmeye hakkım olmalı."

"Daha sonra kara kara düşünürsün. Onu nasıl çıkarta-

çağız?” diye sordu Caro Roarke’a, sonra bakışlarını Eve’e çevirdi. “Ya da çıkartacak mıyız?”

“Onu öylece bırakmayı düşündüm. Bu bir seçenek ama çıkarmayı tercih ederim. Hâlâ dinleyen biri varsa, peşlerinde olduğumuzu bilmelerini isterim. Bu onları daha çabuk ortaya çıkarabilir.”

“Blair’la Felicity’yi öldürdüler ve bana tuzak kurdular. Peki ama neden?”

“Tuzak mı? Bana kalırsa, müsait olduğun için. Suikasta gelince, henüz bilmiyorum. İç Güvenlik Teşkilatının işi olabilir, belki de öteki taraftı. Her halükârda, nasıl içeri gireceklerini, verileri bozacaklarını ve tuzağa düşmen için seni istedikleri yere götüreceklerini biliyorlardı. Bütün bunlar biraz zaman ve planlama gerektirdi. Bissel ya da Kade, belki de her ikisi yok edilmek için işaretlenmişti. Sebebini öğrenince bir yere varabilirim.”

“Cihazı burada çıkarabiliriz. Evde tıp eğitimi almış biri var,” diye açıkladı Roarke.

“Çıkar şunu.” Reva ensesini ovuşturdu. “Ona bakmak istiyorum.”

“Bu işi hallet,” dedi Eve Roarke’a. “Reva, bu konu hakkında dışarıda konuşamazsın. Avukatlarınla bile. Henüz değil, ama gizli servisten ya da Foster’ın elemanlarından biriyle iletişime geçmeni istiyorum, kimin en iyisi olduğunu düşünüyorsan. İç Güvenlik Teşkilatından Bissel ve Kade hakkında yeterince bilgi sahibi olan biriyle benim için bir görüşme ayarlamalarını istiyorum. Bir ofis robotuyla kaybedecek vaktim yok. Deneyimli birini istiyorum.”

“Onlarla iletişime geçerim.”

“Güzel. Elektronik meselesini onlarla ne yaptığını bilen kişilere bırakacağım.” Eve bunu Roarke’a bakarak söyledi.

“Bu odayı tekrar açarsan gidip biraz polislik yapacağım.”

“Bilgisayar, tecriti sonlandır. Normal işleyişe devam et.”

ONAYLANDI.

“Birkaç dakika sürer,” dedi Roarke Reva ve Caro’ya, sonra onları yalnız bırakıp Eve’le birlikte dışarı çıktı.

“Peabody, gidip ekibin ne yaptığına bak. Sana yetişirim.”

“Tabii.”

Eve, Roarke’un önünden kendi ofisine girip ellerini cebine soktu. “Ona İç Güvenlik Teşkilatı açısından, Bissel ve Kade’le ilgili vardığımız sonuçlardan bahsedeceğini sanıyorum.”

“Farkındayım, söylemiş olduğumu farz etmek için sebebin olduğunu biliyorum.”

“Bu varsayımın bir an önce peşine düşmeme sebep olduğunu unutma.”

“Anlıyorum.”

“Hâlâ asabi ve gerginim.”

“Ben de öyleyim, o yüzden yalnız değilsin.”

“Daha sonra seninle tartışmak isteyebilirim.”

“Senin için bir randevu ayarlarım.”

Eve ellerini ceplerinden çıkarmadan ona doğru yaklaşp dudaklarına sert bir öpücük kondurdu. “Görüşürüz,” diyip dışarı çıktı.

Eve Roarke’un evdeki laboratuvarında Elektronik Keşifler ekibinin ne yaptığını anlamadığı için Peabody’ye Carter Bissel’in yerini saptama, onunla iletişime geçme görevini verirken, Dr. Mira’yla kısa bir görüşme yapmak için yalvardı.

“Asistanın benden nefret etmeye başlıyor,” dedi Eve.

“Hayır, o sadece program konusunda hiç esnek değil.”

Mira her zamanki çayını programladı, ona mavi plastik sandalyelere oturmasını işaret etti.

Bugün kırmızıyı tercih etmişti. Tam olarak kırmızı değil, diye içinden geçirdi Eve. Solgun sonbahar yapraklarına benzeyen bu rengin muhtemelen bir adı vardı. İnci gibi dizi-
li ufak altın toprakları olan üçlü bir kolye takmıştı, kulakların-
da da kolyesiyle uyumlu küçük altın küpeleri vardı.

Bir tür dokulu topukları olan ayakkabıları, elbisesiyle aynı renkti. Eve kadınların giysilerini nasıl eşleştirebildik-
lerini, daha doğrusu buna neden çaba gösterdiklerini anla-
yamıyordu.

Ama Mira'ya yakışmıştı. Ona her şey yakışıyordu. Yer yer açık sarı ışıltılı kapkara saçlarını ensesinde karışık to-
puz yapmıştı. Yine saçını uzatıyordu.

Mira ne giyerse giysin ya da saçını nasıl şekillendirirse şekillendirsın, Eve onun her zaman kusursuz görüneceğini, asla standart bir profil uzmanı ve polis psikiyatristi görünümünde olmayacağını düşündü.

“Bunun bizzat ilgilenmemi talep ettiğin Reva Ewing’in öğleden sonraki Doğruluk Testiyle bir ilgisi olduğunu tah-
min ediyorum.”

“Doğru. Bu sohbet, Ewing’le aranda geçecek herhangi bir konuşma; testin sonuçları son derece gizli. Sadece senin, benim ve Kumandan Whitney’in haberi olacak.”

Mira ayını yudumlayıp dudaklarını büzüştürdü. “Bu gizliliği gerektiren ne?”

“Küresel casusluk,” dedi Eve ve ona geri kalan hikayeyi anlattı.

“Ona inanıyorsun.” Mira bir fincan çay daha almak için kalktı. “Kandırıldığına, cinayetlere ve bunlara yol açabilecek sürece kasten karışmadığına inanıyorsun.”

“Evet. Senden bunu doğrulamanı bekliyorum.”

“Peki sonuçlar onunla ve inanlarınla çelişirse?”

“O halde, ben sebebini çözene kadar hapse geri döner.”

Mira başını salladı. “Üçüncü seviye teste girmeyi kabul etti. Kendi tecrübelerinden bildiğin gibi, bu çok zor bir işlem.”

“Üstesinden geldim, o da gelecek.”

Mira bakışlarını Eve’in yüzünden ayırmadan başını salladı. “Ondan hoşlanıyorsun.”

“Evet, muhtemelen. Ama bu işime mani olmayacak. Her halükârda.”

“Cinayetler çok vahşi ve acımasızcadı. İnsan bir devlet kurumunun, gizli bir kurum olsa da, böyle bir şeye kalkışmayacağını düşünüyor.”

“Casuslar hakkında hiçbir varsayımda bulunmuyorum.”

Mira hafifçe gülümsedi. “Onlardan *hoşlanmıyorsun*.”

“Hayır. İç Güvenlik Teşkilatının elinde babamla ilgili bir dosya var.”

Mira’nın gülümsemesi kayboldu. “Sanırım bu beklenilen bir şey.”

“Onu ve Dallas’ta kaldığımız odayı gözlemleyen bir saha ajanı vardı.”

Mira fincanını kenara bıraktı. “Senden haberleri var mıydı? Sana yapılanlardan haberleri var mıydı ve buna rağmen müdahale etmediler mi?”

“Haberleri vardı, dosyada yazıyor. Kurtulmak için ne yapmak zorunda olduğumu da biliyorlardı. Pisliğimi temizlediler, sonra da her şeyi olurlarına bıraktılar. O yüzden evet, İç Güvenlik Teşkilatından hoşlanmıyorum.”

“Bir çocuğun iyiliği, bütün hayatı tehlikedeysen müdahale etmeme emrini kim verdiyse, her istismarcı gibi o da hapse atılmalı. Şok geçirdim. Gördüğüm, duyduğum ve bildiğim onca şeyden sonra, bu beni hayrete düşürüyor.”

“Eğer Dallas’ta yaptıkları şeyi yapabiliyorlarsa, Reva

Ewing'e yaplarını da yapabilirler. Bu kez yaptıkları yanlarına kâr kalmayacak."

"Ewing'le birlikte basının karşısına çıkacaksın."

"Evet, Allah kahretsin."

Eve cinayet masasına geri döndü; bir sonraki adımını düşünmek için kendisine zaman tanımak amacıyla asansör yerine yürüyen merdivenleri tercih etti. Ortak çalışma alanına girdiğinde, Peabody'yi küçük bir bölmede değil de bir masada çalışırken görmek onu hâlâ şaşırtıyordu.

Ortağı tele-linkte olduğu için Eve doğrudan kendi ofisine gitti. Kapıyı kilitledikten sonra arkasında şeker zulasını sakladığı tavan bölmesine ulaşmak için masasının üzerine çıktı.

Bir doz almaya ihtiyacı vardı. Hakiki çikolata, gerçek kahve. Tamamen hak ettiğini düşündüğü on dakikalık keyif molası süresince dünyada hiçbir sorun kalmayacaktı.

Fakat çikolata zulası yerine boş bir paket kâğıdı buldu.

"*Orospu* çocuğu!" Kâğıdı parçalama niyetiyle neredeyse aşağı çekmek üzereydi ama kendisine hakim oldu. "Göreceğiz, seni adi çikolata hırsızı."

Masadan inip yedek saha kitini aldı. Yalıtıcı püskürttü, kısaça paket kâğıdını almak için tekrar masanın üzerine çıktıktan sonra onu masasındaki koruyucu yüzeye koydu.

"Oyun oynamak istiyorsun. Oynayalım öyleyse."

Saniyeler sonra kapısı tıklatılınca söylendi.

"Dallas? Teğmen? Kapın kilitli."

"O boktan kapının kilitli olduğunu biliyorum. Ben kilitledim."

"Ah. Carter Bissel hakkında bir şeyler buldum."

Eve yerinden kalkıp masasını tekmeledi ve kapısını açtı. "Onu tekrar kilitle," diye emredip aletleriyle masasına oturdu.

“Elbette.” Peabody omuz silkip kapıyı kilitledi. “Onunla iletişime geçtim... ne yapıyorsun?”

“Ne yapıyor gibi görünüyorum?”

“Çikolata kâğıdı üzerindeki parmak izini tarıyor gibi görünüyorsun.”

“O halde, muhtemelen yaptığım şey bu. Carter Bissel’la iletişime mi geçtin?”

“Hayır, ben... Dallas, bu soruşturmada bir kalıp çikolata kanıt olarak kaydedildi mi?”

“Bu şahsi bir mesele. Yalıtılmış,” diye homurdandı Eve. “Adi herif yalıtıcı sürmüş. Bu iş burada bitmeyecek ama. Başka yöntemlerim var.”

“Efendim, tavan bölmesinde de parmak izi tarayıcısı kullanıyor gibi görünüyorsunuz.”

“Sence ne yaptığımı bilmiyor muyum Dedektif? Fúj halinde gibi miyim?”

“Hayır, çok kızgın görünüyorsun.”

“Bir kez daha söylüyorum, gözlem yeteneğin çok keskin ve doğru. Tebrikler. Siktir et.” Eve çikolata kâğıdını avcunda buruşturup attı. “Bununla daha sonra ilgilenirim. İlgileneceğim de. Carter Bissel. Peki, kahvem nerede?”

“Ah, ortağının sana hizmet etmesini reddettiğin için...”

“Ah, kes sesini.” Eve, masasından uzaklaşıp oto-aşçıya doğru ilerledi.

“Ben sadece bunu söylemek için fırsat kolluyordum. Biliyorsun, sana kahve getirmenin benim için bir sakıncası yok. Sen de arada bana kahve getirebilirsin. Mesela şimdi, ne de olsa orada duruyorsun.”

Eve derin bir nefes verip ikinci bir fincan aldı.

“Teşekkürler. Pekâlâ, Carter Bissel. Evine ulaşmaya çalıştım ama yanıt alamadım. Tele-linkine mesaj bıraktım. Sonra sahibi olduğu barı denedim ve ortağı Diesel Moo-

re’u buldum. Ona Bissel’ı sorar sormaz Moore beş dakika boyunca söylendi. Kendisinin de onu bulmaya çalıştığını, hayranlığını belirten birkaç sözcük söyledi. Bissel’m yaklaşık bir ay önce onu dolandırıp ortadan kaybolduğunu iddia etti. Maddi sıkıntılar yaşadığını söyledi. Bissel’in geri dönüp bir açıklama yapacağını düşünerek beklemiş ama böyle bir şey olmamış. Dün ona dava açmış.”

“Bunu doğruladın mı?”

“Evet. Yerel yetkililer Bissel’ı arıyorlar, adayı terk ettiğine dair bir kayıt yok. Bir tekne ya da deniz uçağına binip başka bir adaya geçmiş olabilir. Araştırıyorlar ama pek çaba harcadıkları söylenemez. Sadece birkaç bin dolar alıp gitmiş, paranın bir kısmı da onun alacağı. Ayrıca habersiz, hiçbir açıklama yapmadan kısa süreliğine ortadan kaybolma gibi bir geçmişı var.”

“Evini kontrol ettiler mi?”

“Evet. Giysilerinden bazıları, birkaç kişisel eşyası eksik görünüyor ama boğuşma, cinayet ya da uzun bir seyahate çıkacağına dair bir kanıt bulunmadı.”

“Bir ay önce, Felicity Kade Jamaika’ya gitti. Acaba o ve Carter Bissel ne hakkında konuşmuş olabilirler?”

“Belki Felicity onu da işe almayı planlıyordu.”

“Ya da bir başka zampara arıyordu. Bana kalırsa, olay yerini tekrar gözden geçirmeliyiz.”

Eve’in masasındaki tele-link bipleyince tavan bölmesini kenara attı. “Dallas.”

TEĞMEN EVE DALLAS İÇİN SEVK EMRİ. BATI 18. CADDE 4Y
NUMARADAKİ MEMURUN YANINA GİT. YALNIZ ÖLÜM. TEK
KURBAN VAR, KADIN. KİMLİĞİ CHLOE MCCOY OLARAK DOĞ-
RULANDI.

“Onaylandı. Yanıt veriyorum. Dallas yola çıkıyor.”

Onuncu Bölüm

Chloe hap alarak intihar etmeyi seçmişti; açık pembe bir gece elbisesi giyip saçını ve makyajını özenle yaptıktan sonra güzel yastıklarla pelüş bir mor ayının arasında kendisini yatağına atmıştı.

Çok taze, çiçeksi bir şey kokuyordu, ardına dek açtığı gözleri şimdiden ölümün etkisiyle donuklaşmamış olsa uyuduğu düşünülebilirdi.

Yanındaki yatakta, hemen parmak uçlarında bir not vardı, geri dönüştürülmüş ucuz, pembe bir kâğıda dramatik, çılgınca bir satır yazılmıştı.

Onsuz ışık yok, onsuz hayat yok.

Boş ilaç şişesi, komodinde bir bardak soğuk suyun ve dikenlerinden arındırılmış pembe gül guncasının yanında duruyordu.

Eve odayı inceledi; gülün, fırfırlı pembe-beyaz perdelerle, hayali manzara ve çayır posterleriyle uyumlu olduğuna

karar verdi. Fazla kadınsı olsa da, yatağın yanında yerde kar gibi yığılı duran kullanılmış mendiller, bir kutu Sinful Chocolate dondurmanın erimiş kalıntıları ve yarım şişe beyaz şarap dışında oda düzenliydi.

“Nasıl görünüyor?” diye sordu Eve Peabody’ye.

“Büyük bir kendisine acıma partisi vermiş gibi duruyor. Teselli bulmak için şarap ve dondurma, bolca gözyaşı. Şarabı, hapları yutmak için cesaretini toplamak amacıyla içmiş olmalı. O genç, aptal ve dramatik biriydi. Bu kombinasyon, bir adi yüzünden onu ölüme sürükledi.”

“Evet, öyle görünüyor. Hapları nereden bulmuş?”

Peabody, yalıtılmış eliyle işaretli yeşil plastiği incelemek için şişeyi aldı. “Bu reçeteli bir şişe değil. Karaborsa.”

“Sana karaborsa bağlantısı olabilecek biri gibi görünüyor mu?”

“Hayır.” Peabody bu soruya kaşlarını çatarak karşılık verdi; olay yerini ve cesedi daha yakından inceledi. “Hayır ama kolejlerde ve sanat camiasında ufak tefek satıcılar dolaşır. O iki çevreye de dahildi.”

“Gayet mümkün. Olabilir. Hızlı davranmış olmalı, daha önceki kısa görüşmemizden onun düşüncesiz biri olduğunu çıkardım. Yine de...”

Eve odanın etrafında dolaştı, küçük banyoya girdi; sonra ufak bir mutfak olan sade oturma odasına geçti. Duvarlarda bir sürü ıvır zıvır; reproduksiyonlar ve romantik resimler vardı. Küçük lavaboda hiç tabak yoktu, etrafa saçılmış giysiler yoktu. Yatak odası dışında hiçbir yere mendil saçılmamıştı.

Yalıtılmış parmağını masanın üzerinde gezdirirken en ufak bir toz olmadığını fark etti.

“Ev gerçekten temiz. İntihar edecek kadar üzüntüden kahrolan birinin bu kadar temizlik yapması çok tuhaf.”

“Her zaman düzenli belki.”

“Olabilir,” dedi Eve.

“Belki de tıpkı intihar etmeden önce kendisine özen gösterdiği gibi evi de toparlamış olabilir. Büyük teyzelerimden biri, her sabah yataktan kalkar kalkmaz toplamak konusunda takıntılı, çünkü eğer düşüp ölürse kimsenin onun pasaklı olduğunu düşünmesini istemiyor. Bazı insanlar böyle tuhaftır.”

“Pekâlâ, hapları içiyor, kendisine pembe bir gül goncası alıyor. Sonra eve gelip ortalığı temizliyor, süsleniyor. Ağlayarak yatağına oturuyor, dondurma yiyip şarap içiyor. Notu yazıyor, hapları ağzına atıyor ve uzanıp ölüyor. Bu şekilde olmuş olabilir.”

Peabody yanaklarını şişirdi. “Ama öyle olduğunu düşünmüyorsun, ben de şu anda bariz bir şeyi gözden kaçırdığımı düşünüyorum.”

“Bariz olan tek şey, yirmi bir yaşında bir kızın ölmüş olması. Görünüşe bakılırsa, üzüntüden kaynaklanan bir intihar.”

“Tıpkı Bissel ve Kade’in hırs sonucu çifte cinayete kurban gitmiş görünmeleri gibi.”

“Öyle mi Peabody?” Eve başparmaklarını ön ceplerine soktu. “Hadi ya!”

“Pekâlâ, iz sürüyorum ama çifte cinayet gibi eğer bu da İç Güvenlik Teşkilatının ya da teröristlerin işiyse, amaç ne?”

“Chloe, Bissel’ı tanıyordu. Onun sevgilisiydi.”

“Evet ama o bir çocuktü, oyuncaktı. Bissel’in işiyle ya da Kırmızı Kodla ilgili önemli bir şey biliyorsa, şu parlak dedektif rozetimi yemeye hazırım.”

“Seninle aynı fikirdeyim ama belki farklı düşünen başka biri vardır. Belki de, sadece açıklamaydı. Gerçek şu ki, Chloe’yla Bissel’in arasında bir bağ vardı; bu bağ yüzün-

den de bunu düpedüz intihar olarak ele alamayız. Cesetle başlayacağız; sonra da, bu evin altının üstüne getirilmesini istiyorum. Onu bulan kadının adı ne?”

“Deena Hornbock, karşı komşusu.”

“Onu kontrol et. Onunla görüşmeden önce hakkında her şeyi bilmek istiyorum. Üniformalılardan onu evinde, kontrol altında tutmalarını istedi.”

“Anlaşıldı.”

“Olay yeri inceleme ekibi ve Morris’le iletişime geç. Morris’in onunla bizzat ilgilenmesini istiyorum. Olay yeri ekibinin de evi son molekülüne kadar taramasını istiyorum.”

Peabody kapıda duraksadı. “Onun intihar ettiğine gerçekten inanmıyorsun.”

“İntihar ettiyse, artık parlamayan şu teğmen rozetimi yemeye hazırım. Hadi, iş başına.”

* * *

Boğuşma izlerine ve cesedin üzerinde güç kullanıldığına işaret edebilecek travma ya da yaralanmaya dair bir kanıt yoktu. Eve bunları görmeyi beklememişti. Sabah üçü biraz geçe ölmüştü. Acısız ve sessizce. Boşu boşuna, diye düşündü Eve.

Gece yarısından kısa bir süre sonra kapatılmış olmalarına rağmen tele-linkleri çalışır durumdaydı. Onları yeniden çalıştırınca, son mesajın akşam dokuzda karşı komşusu Deena’dan geldiğini buldu, bol bol ağlama ve dertleşme içeriyordu.

Oraya geliyorum, demişti Deena. Böyle bir zamanda yalnız kalmamalısın.

Gözyaşları içinde minnettarlığını dile getirdikten sonra görüşme bitiyordu.

Veri ünitesi ise açılmıyordu. Eve virüs bulaştığına bahse girebilirdi. Aptal bir sanat öğrencisinin veri ünitesinde İç Güvenlik Teşkilatını ya da teröristleri endişelendirebilecek ne olabilirdi?

Eve ceset ve yatak odasıyla ilgili elinden geleni yaptıktan sonra, Peabody'nin olay yeri inceleme ekibiyle birlikte çalıştığı oturma odasına geçti. “Onu götürmek için ceset torbasına koyacaklar. Şüpheli bir ölüm. Bana Deena Hornbock'dan bahset.”

“Öğrenci, bekâr, yirmi bir yaşında. Tiyatro okuyor, gözü tasarımda. Özgeçmişî fazlasıyla dolu. Bir senedir burada yaşıyor. Öncesinde Soho Tiyatro Çalışmalarının yatakhanesinde kalmış. Ondan önce, St. Paul'de annesi ve üvey babasıyla yaşıyormuş. Küçük bir erkek kardeşi var. On sekiz yaşındayken *zoner* kullandığı için okuldan uzaklaştırılmak dışında bir sabıkası yok. Kirasını zamanında ödüyormuş. Ev sahibiyle iletişime geçtim.”

“Güzel.”

“McCoy da kirasını zamanında ödüyor, hatta kiranın günü gelmeden ödemeye meyilliymiş. Kirasını dün ödemiş, akşam altı buçukta havale yapmış.”

“Öyle mi? İntihar etmeyi planlarken kirasını ödemesi gerçekten çok düşünceli bir davranış. Bakalım arkadaşı ne söyleyecek.”

Sarsılmış ama soğukkanlı görünen Deena Hornbock lüks kırmızı koltuğunda oturmuş, sürekli bir şişeden su yudumluyordu. Sol şakağında bir çift küçük kırmızı kanat dövmesi olan, zayıf, etkileyici siyahi bir kadındı.

“Bayan Hornbock, ben Teğmen Dallas ve bu Dedektif Peabody. Size birkaç soru sormamız gerekiyor.”

“Biliyorum. Size yardımcı olmaya çalışacağım. Ne yapacağımı bilemedim. Ne yapayım, bilemedim, o yüzden dışarı koşup birinin polisi araması için bağırmaya başladım. Sanırım biri aradı. Memur Nalley gelene kadar holde oturdum.”

“Chloe’nin dairesine nasıl girdiniz?”

“Ah, bir anahtarım var. Onda da benim bir anahtarım var. Sürekli birbirimizin evine giderdik. Onu size vermemi ister misiniz, anahtarı?”

“Minnettar olurum. Gitmeden önce onu sizden alırız. Neden bana neler olduğunu anlatmıyorsunuz?”

“Pekâlâ.” Deena derin bir nefes alıp verdikten sonra yüzünü ovuşturdu. “Pekâlâ. Dersten döndüm, nasıl olduğuna bakmayı düşündüm. Blair’ın ölümü yüzünden çok üzgündü. Perişan haldeydi, biliyorsunuz.” Deena derin bir nefes verdi. “Doğruca içeri girdim. Dün gece yanından ayrıldığımda, dersten sonra uğrayacağıma söz vermiştim, o yüzden kapıyı tıkatmaya gerek duymadım. İçeri girip seslenerek geldiğimi haber verdim.”

“Kapı kilitli miydi?”

“Evet. Yanıt vermeyince yatak odasına gittim. Onu dışarı çıkmaya ya da en azından benim evime gitmeye ikna edecektim. Onu neşelendirecektim. Allahım. Bunu söylemek çok zor,” diyebildi. “Her şey yeniden gözümün önüne geliyor.”

“Anlıyorum.”

“Odaya girdim. Yatakta olduğunu gördüm. Önce anlamadım, düşünemedim... ‘Ah, hadi Chlo,’ gibi bir şey söyledim. O tür bir şey söyledim.” Sesi titremeye başladı. “Of Allahım, ‘Hadi, Chlo,’ belki biraz daha sabırsızca söyledim, çünkü her şey çok... abartılı ve dramatikti. Yatağa doğru yürürken ona biraz sinirlendim. Sonra da...”

Deena su şişesinden büyük bir yudum alırken “Acele etmeyin,” dedi Eve.

“Gözleri açıktı. Boş boş bakıyordu, yine de anlamadım. Bir an için anlayamadım. Sanki beynimin bir kısmı kapandı. Daha önce ölmüş birini görmüştüm. Büyük büyükannemdi.” Deena bir damla gözyaşını sildi. “Bir süre bizimle yaşadı, bir gece de uykusunda öldü. Onu sabah bulmuştum, o yüzden daha önce ölmüş birini gördüm. Ama genç olduklarında, bunu hiç beklemediğinizde durum çok farklı.”

Asla aynı değil, diye geçirdi içinden Eve. “Ona ya da başka bir şeye dokundunuz mu?”

“Sanırım onun omzuna ya da koluna dokundum. Nasıl ölmüş olabildiğine anlam veremediğim için eğilip ona dokunmuş olmalıyım. Soğuktu. Allahım, teninin soğukluğunu hissedince anladım. O zaman dışarı koşup bağırmaya başladım.”

“Holde oturup Memur Nalley gelene kadar orada kaldınız.”

“Evet, bu doğru.”

“Memur yanıt verene kadar siz ya da başka biri eve girdi mi?”

“Hayır. Sadece kapısının önünde oturup ağladım. Evlerinden çıkan bazı insanlar bana ne olduğunu sordular. ‘O öldü’ dedim, ‘Chloe öldü’; intihar ettiğini söyledim.”

“Pekâlâ. Onunla dün gece konuştunuz.”

“Eve gelince onu aradım. Batı Yakası’nda bir tiyatro oyununun setinde çalışıyorum. Onun zor bir dönem geçirdiğini biliyordum. Biraz konuştuk, sonra evine gittim. Kısa bir süre ona arkadaşlık ettim. Saat on bire kadar kaldım. Ertesi gün erkenden bir dersim vardı, Chloe yatacağını söyledi. Uykuya sığınacağını söyledi. Bu tür şeyler söylerdi ama bunu kastedeceğini hiç düşünmedim...” Deena uzanıp Eve’in kolunu tuttu.

“Memur Dallas. Ne demek istediğini anlasaydım onu asla yalnız bırakmazdım. Bunu yapmasına izin vermezdim.”

“Bu sizin suçunuz değil. Siz iyi bir arkadaşınız.” Suçluluk duygusunun onu ne kadar rahatsız ettiğini gördüğü için, Eve Deena’yı rütbesi konusunda düzeltmedi. “Ev nasıldı?”

“Anlayamadım?”

“Dün gece oradayken odaların ne durumda olduğunu merak ediyorum.”

“Ah, çok düzgündü. Chloe düzenli olmaktan hoşlanırdı. Her yerde mendiller vardı. Sürekli ağlıyor ve onları etrafa atıyordu.”

“Yiyecek ya da içecek tükettiniz mi?”

“Biraz şarap içtik. Ona bir şişe şarap götürdüm, herhalde yarısını içmişizdir.”

“Dondurma?”

“Dondurma mı? Hayır, aklıma gelmedi ama iyi olurdu.”

“Şarap kadehlerini sen mi yıkadın?”

“Kadehler mi? Ah, hayır. Bunu düşünemedim. Yorgundum, Chloe de hüngür hüngür ağlıyordu. Her şeyi oturma odasında bıraktık.”

“Yatak odasında değil mi?”

“Hayır, oturma odasında, yerde birkaç saat oturduk. Belki yanında kalsaydım...”

“Senden bu nota bakmanı istiyorum.” Eve kanıt torbasındaki pembe kâğıdı çıkardı. “Bunun Chloe’nin el yazısı olup olmadığını biliyor musun?”

“Evet. Kocaman ve iddialı, bu Chloe’nin el yazısı. Ama *yanılıyor*. Blair olmadan da hayat devam ediyor. Hayat her zaman var. İlişkileri bir yere varmayacaktı ki zaten. Her şey bir hayaldi.”

“Blair Bissel’la hiç tanıştın mı?”

“Hayır.” Deena top yaptığı mendili açıp burnunu sildi.

“Chloe onu kendisine sakladı. Blair hakkında hiçbir şey bilmiyordum. Demek istediğim, hayatında *biri* olduğunu ve o kişinin evli olduğunu biliyordum ama bana adamın adını ya da hakkında herhangi bir şey söylemedi. Söz verdim, dedi. Kutsal bir söz. Bu tam ondan beklenebilecek bir şey: ‘Çok kutsal bir söz verdim.’ Bu ve adamı onun gibi hayatının aşkı olarak görmediğimi bilmesi onun hakkında birçok şeyi anlatmayacağı anlamına geliyordu. Cinayete kurban gidene kadar adamın adını ya da galeride yanında yarı zamanlı çalıştığı kişi olduğunu bilmiyordum. Demek istediğim, karısı onu öldürene kadar, bana bunu dün gece anlattı.”

“Öyleyse Blair buraya hiç gelmedi.”

“Evet, geldi. En azından, geldiğini sanıyorum. Chloe ve benim bir işaretimiz vardı. Eğer ikimizden birinin evinde bir misafir varsa ve rahatsız edilmek istemiyorsak -bilmem anlatabiliyor muyum- kapının koluna pembe bir kurdele asardık. Bu onun fikriydi. Bildiğim kadarıyla, son birkaç aydır o sanatçıdan başka kimseyle görüşmüyordu; hayatında başka biri olsaydı mutlaka haberim olurdu. Kapısında haftada bir kez pembe bir kurdele olurdu.”

“Misafiri olduğunda tele-linklerini kapatır mıydı?”

“Ah, evet. Chloe böyleydi. Dış dünyadan ortamı bozacak hiçbir şey istemezdi.”

“Dün gece onun evinden ayrıldığında, herhangi bir şey gördün mü ya da duydun mu?”

“Doğruca yatmaya gittim. Birkaç kadeh şarap içmiştim, bütün o duygusal manzara beni çok yordu. Bu sabah saat altı buçukta alarm beni yataktan kaldırıana kadar hiçbir şey duymadım.”

“Derse gitmek için evden saat kaçta çıktın?”

“Yediyi çeyrek geçe. Aşağı yukarı.”

“O zaman herhangi bir şey gördün mü?”

“Hayır, hiçbir şey görmedim. İçeri girip Chloe’yi kontrol etmeyi düşündüm ama onun...” Sesi tekrar titredi. “Uyuyor olabileceğini düşündüm, zaten geciktiğim için çıkıp doğruca derse gittim.”

“Bunun senin için zor bir zaman olduğunu biliyorum, bütün sorularımıza yanıt verdiği için teşekkürler.” Eve kalkmak üzereyken bir şey hatırlamış gibi tekrar oturdu. “Ah, tele-link görüşmesini incelediğimde, seninle konuşurken Chloe’nin bir kolye taktığını fark ettim. Sanırım ucunda kalp olan bir zincirdi. Güzeldi. Konuşurken onunla oynayıp duruyordu.”

“Madalyon mu? Sanırım onu birkaç ay önce sanatçı ona verdi. Chloe onu asla çıkarmazdı. O çok duygusaldı.”

“Madalyon takmıyordu,” dedi Peabody Chloe’nin dairelerine geri döndüklerinde.

“Hayır.”

“Evde madalyon bulunmadı.”

“Olumsuz.”

“O halde, onu kim öldürdüyse ya da intihara teşvik ettiyse, potansiyel olarak madalyonu o aldı.”

“Kayıp olduğu kesin. İnsanlar madalyonlarına bir şeyler koyarlar, değil mi?”

“Elbette, resimler, saç tutamları ya da DNA örnekleri.”

“Eğer madalyonu ona Bissel verdiyse, içinde ya da etrafında romantik olmaktan daha fazlasını barındıran bir şey olabilir.”

“Parlak yeni rozetimi yemek zorunda kalacak mıyım?”

Eve başını iki yana salladı. “Bu Chloe’nin elindeki şeyin ne olduğunu bildiği anlamına gelmez. Ama madalyonla veri ünitesinde her ne gizliyse o yüzden öldüğüne bahse girebilirim.”

Peabody düşüncelerine odaklanırken oturma odasına göz gezdirdi. “Chloe ya da başka biri ortalığı topladı. İçeri giren birinin neden komşunun şarap kadehini yıkamak isteyeceğini ya da odayı düzeltereğini anlamıyorum. Eğer bunu o yaptıysa geçerli bir sebebi olmalıydı. Birini mi bekliyordu? Öyleyse, biri onu aramış olmalı ama tele-linklerin hiçbirinde böyle bir kayıt yok.”

“Görünen bir kayıt yok. Veri ünitesi bozuk. Belki biri ona eposta göndermiştir.”

“İşte bu.”

“Binanın güvenliği çok zayıf ama 911 görüşmesinden geçen gecenin akışına bakabilirler.”

“Bir alıcı ayarlarım.”

“Karnımızı doyururken bütün o bağlantılara ulaşabiliriz. Ne de olsa şekerleme dozunu kaçırdın.”

“Beni boş ver.” Peabody’nin dudaklarını bükmeye başladığını bilmek için ona bakması gerekmiyordu. “Pekâlâ, bir şeyler yiyelim. Zaten üzerine düşünüp taşınmak istediğim birkaç mesele var.”

Eve yiyeceğe benzer bir şey için neden Blue Squirrel’ı tercih ettiğini bilmiyordu, menüdeki hiçbir şey doğru düzgün bir yiyeceğe benzemiyordu. Belki de eski hayatına ait bir şeye yeniden temas etmeye, Mavis sahnede kalabalığa şarkı söylerken yapışkan masaların birinde oturup Zombie içerek sarhoş olmanın nasıl bir şey olduğunu hatırlamaya ihtiyacı vardı.

Belki de, diye geçirdi içinden tabağındaki soyalı hamburgeri incelerken, canına susamıştı.

“Bunu yememem gerektiğini biliyorum,” diye homurdanıp bir ısırık aldı. “Bunun içindeki hiçbir şey doğal evrenden gelmiyor.”

“İyice şımartılmışsın.” Peabody tavuklu dürümle sebze-
li patates kızarmasını büyük bir iştahla silip süpürüyordu.
“Gerçek inek eti, hakiki kahve ve gerçek tavuk yumurtası.”

Eve kaşlarını çatıp hamburgerini tekrar ısırdı. Artık ne-
den Squirrel’da yemeyi tercih ettiğini biliyordu. Şımartıl-
madığını kendisine kanıtlamak istemişti.

“Biri dilediği zaman ofisimdeki oto-aşçıdan kahvesini
alıyor.”

“Elbette, bu bir derecelik ayrılık kuralı.” Peabody havuç
rengini andıran sebze- li patates kızartmasını salladı. “Bağ-
lantılarım sayesinde şımartılıyorum. Belki de, ikinci derece-
dir, çünkü kahve sana Roarke’dan geliyor. O yüzden birinci
derece sendin. Ama evli olduğuna göre...”

“Kapa çeneni de yemeğini ye.”

Eve, bir tür ekmeğe benzeyen iki tuğla arasına koyulmuş
et görünümündeki bu gizemli maddeyi yediğine göre, şıma-
rık olmadığını düşündü.

İnsan alıştığı şeyleri arıyordu, hepsi bu. Roarke evde
inek eti ve diğer doğal yiyecekleri bulundurmakta ısrarcı
olduğu için o da onlara alışmıştı. Artık aradaki farkı bile
anlamıyordu. Yiyecekler, tıpkı doğru düzgün bakmadığı bir
sandalye ya da duvardaki tablo gibi karşısındaydı...

Çünkü her gün gördüğü şeylerdi.

İletişim cihazını çıkardı.

“Feeney.” Adamın yüzü ekranı doldurdu. “Lütfen bu iyi
bir şey olsun.”

Eve, ne kadar kısaltmış olursa olsun, arkadaşının saçının
çılgın öbekler halinde dik dik durduğunu fark etti. Her ne
üzerinde çalışıyorsa onun pek iyi gitmediği sonucuna vardı.

“Sivili ve sihirli parmaklarını alıp Queens’e gitmene ih-
tiyacım var. O heykelleri parçalamalıyız.”

“Heykelleri parçalamamızı mı istiyorsun?”

“Henüz evde gözlere ya da kulaklara rastlamadın, değil mi?”

“Birkaç oğlana evi yeniden taratıyorum.”

“Onları çıkar, sen ve Roarke içeri girin. Heykeller Fee-ney. Reva heykellerden hiç şüphelenmemiş olmalı. Onları kontrol etmemiştir, çünkü onları Blair getirdi. Bir kez bile durup düşündüğünü sanmıyorum, bu boktan heykeller içerde, dışarıda, her yerde. Onları parçalayın.”

“Pekâlâ, pekâlâ. Biraz değişiklik bana iyi gelebilir.”

“Roarke’un onunla konuşmasını sağla, ofisinin yanı sıra evde çalışmış olabileceği belirli bir yer olup olmadığını öğrenin. Securecomp hakkında Blair’la ya da herhangi biriyle konuşup konuşmadığını sorun. Yerleri belirleyince de o bölümdeki heykellere odaklanın.”

“Anladım. Buradaki işi McNab’e bırakacağım. Oğlan yeterince genç, biraz sıkıcılık onu öldürmez.”

Eve iletişim cihazını hemen kaldırdı. “Bitir şunu,” dedi Peabody’nin tabağına başıyla işaret ederek. “Flatiron’a geri dönüp Bissel’in yarım kalan heykellerini parçalayacağız.”

“Şımarık olduğunu söylediğim için mi?”

“İnsanı neyin kışkırtacağını asla bilemezsin, değil mi? Aklıma bir şey daha geldi, Chloe’nin evinde Bissel’a ait bir eser yoktu. Onu tatlı dille kandırıp bir şey almış olmasını beklemez misin, sevgilisine ait küçük bir eser? Kız ona aşık ya da aşık olduğunu sanıyor. Sanat okuyor, onun galerisinde çalışıyor ama o dâhiden bir numune yok elinde.”

“Onun da madalyonla aynı kaderi paylaştığını düşünüyorsun.”

“Yolda Deena’yla iletişime geçip öğrenelim.”

Eve elleri belinde stüdyoda durup heykelleri oluşturan metalin tuhaf kıvrımlarını ve birleşmelerini inceledi.

“Pekâlâ, bunu yanlış hesapladım. Bunları parçalamak için bazı aletlere ihtiyacımız var. Burada o aletlerden var ama onları kullanmak apayrı bir mesele.”

“Aslına bakarsan onların nasıl kullanıldığını biliyorum.”

“Neden bu beni şaşırtmadı?” Eve en yüksek heykelin etrafında dolaştı. “Doğrusu, onları kesmeye, eritmeye ya da patlatmaya kalkışırsak cihaza zarar verir ya da onu imha ederiz. Tabii bir cihaz varsa. Bunu doğrulamak için ekibe ya da o kullanışlı tarayıcılardan birine ihtiyacımız var.”

“Olay yeri inceleme ekibi onları taradı.”

“Standart bir taramada saptanmayacağına eminim. Derinlemesine taramada bile fark edilmeyebilir. Bir casusun taraması farklı olabilir. Bu adam, bu zevksiz parçaları dünyanın her yanına sattı. Kurumlar, özel konutlar, hatta hükümet tesislerine bile.”

“Eğer böcek taşıyorlarsa bu, istihbarat almanın çok şık bir yolu.”

“Hımm.” Eve incelediği heykelin etrafında dolaşmaya devam etti. “Blair’ın yeteneğini boşa harcadıklarını sanmıyorum. Bu bana makul geliyor. Çok mantıklı. Bunlardan birini Roarke’un şirketlerinden birine yerleştirmeyi çok isteyeceklerine bahse girerim. Sorun şu ki, Roarke bu eserlerden hoşlanmadı; Reva’ya rağmen bunlardan birine para vermedi. Pek önemi yok, ne de olsa ona cihaz yerleştirdiler.”

“Kulağa paranoyakça gelecek ama şu anda birinin bizi izlediğini düşünüyor musun?”

“Olabilir.” Onları izlemeleri ihtimaline karşı Eve uzun uzun sırtıttı. Güvenlik, kapalı sistem ve sessiz çalışma umurunda değildi. Onları izlediklerini *umdu*. Yakınlaşmanın zamanı gelmişti.

“Eğer bizi izliyorlarsa, bir an önce ortaya çıkıp oynamaya başlasalar iyi olacak. Tabii katil pislikler ve sapık röntgenci-

ler olmanın yanı sıra sümüklü korkaklar değillerse. Bunları parçalara ayırtacağım. O zamana kadar bu katı kapatıyoruz. Hâlâ şansları varken, dikkatle izleseler iyi olacak.”

Asansörü çağırdı. “Peabody, Carter Bissel’in kayıp olması hoşuma gitmiyor. Onun bulunmasını istiyorum.”

“Yerel yetkililerle konuşurum.”

“Konuş. Bizzat.”

“Ne?”

“Oraya git, yerel polis ve güvenlik departmanı ile konuş. Ortağıyla, onu tanıyan herkesle görüş. Erkek kardeş hakkında bize bilgi ver. Felicity’nin onu görmeye gitmesinin bir sebebi olmalı. O sebebi bilmek istiyorum.”

“Jamaika’ya mı?” Peabody’nin sesi üç ton yükseldi. “Jamaika’ya mı gideceğim?”

“Birimiz burada kalıp buradaki işleri halletmeli. Bu işi en fazla kırk sekiz saat içinde halledebilirsin. Çıplak sörf yapmanı istemiyorum.”

“Bir saatliğine uygun mayoyla sörf yapabilir miyim?”

Eve dudaklarının seğirmesine engel olmak için büyük çaba gösterdi. “Bunu duymak bile istemiyorum. Özellikle, McNab’i de seninle göndereceğim için.”

“Aman Tanrım. Harika bir rüya görüyor olmalıyım.”

Pekâlâ, dudaklarının seğirmesine tam olarak engel olmadı. “Feeney’nin onunla işi biter bitmez gidebilirsiniz. Bu bir ada tatili değil.”

“Kesinlikle değil ama belki hindistancevizi kabuğunda bir içki içebilirim... görev sırasında Teğmen, ne de olsa tiki barın sahibiyle görüşmem gerekecek.”

“Gözleri senin üzerinde olacak.” Eve konuşurken Peabody’nin gülümsemesi kayboldu. “Bu işten her kim sorumluya, uçağa ne zaman bindiğini, uçaktan ne zaman ineceğini bilecek. Kaldığın oteli, akşam yemeğinde ne yediğini

ve o hindistancevizi kabuğunda ne içtiğini bilecekler. Buna inan ve hazırlıklı ol.”

“McNab’i arkamı kollaması için yanımda gönderiyorsun.”

“Birbirinizin arkasını kollamanız için. Birinin seni sıkıştırmasını beklemiyorum ama Chloe McCoy’a da hamle yapacaklarını beklememiştim.”

“Bunu kimse düşünemezdi Dallas.”

“Öngörmek her zaman mümkün,” dedi Eve asansörden inip lobiye çıkarken ve dönüp asansörü yalıtı. “Öngörmüş olsaydım Chloe hayatta olurdu.”

Peabody’yi bavulunu hazırlamaya yolladı ve tek başına morga gitti. Eve içeri girdiğinde, Morris koruyucu takımını giymekle meşguldü.

Güzelce bronzlaşmıştı, şakağındaki örgüden rengârenk üç top sallanıyordu. Bu ona kısa bir süre önce tatilden döndüğünü hatırlattı.

“Ateş hattına geri döndüğünü görmek güzel,” dedi Eve.

“En sevdiğim cinayet polisi beni ziyaret etmeden tam anlamıyla dönmüş sayılmam. Birkaç gün içinde bana üç ceset gönderdin. Bu senin için bile bir vurgun.”

“Sonuncusu hakkında konuşalım.”

“Henüz onu incelemeye başlamadım. Benim bile insani limitlerim var. Onu öncelikli olarak gönderdin. Senden geldiği için bu zavallı, genç şeyin gerçekten öncelikli olduğunu düşünüyorum. Şüpheli ölüm.” Morris, Chloe’ye baktı. “Gerçi ben ölümden her zaman şüphelenirim. Olası intihar olarak mı rapor edildi?”

“Evet ama buna inanmıyorum.”

“Güç kullanıldığına dair bir işaret yok.” Morris gözlüğünü düzeltip eğildi. Eve gözlerini ve ölçü aygıtını cesedin

üzerinde gezdirip ekranda beliren görüntülerle okumaları inceleyene kadar bekledi. “Delinme ya da travma yok. Not kendi el yazısıyla mı yazılmış?”

“Bildiğim kadarıyla evet.”

“Evinde yalnızdı, kendi yatağında, öyle mi?”

“Yatağında bulundu. Güvenlik diski apartmanda yaşayanlar dışında kimsenin içeri girmediğini gösteriyor. Her katta güvenlik yok.”

“Onu açacağım, ne var ne yok göreceğiz. Bana ne aradığını söylemek ister misin?”

“Ne aldığını ya da ona ne verildiğini bilmek istiyorum. Miktarını, tesirini, zamanını. Bunu bir an önce öğrenmek istiyorum.”

“Bunu yapabilirim.”

“Diğer iki ceset... Bissel ve Kade’in toksikoloji raporu ne durumda?”

“Bir dakika.” Morris veri merkezine gidip dosyaları istedi. “Yeni çıktı. Görünüşe bakılırsa, ikisi de birkaç kadeh şampanya içmişler. Fransız, muhteşem bir mahsul. Son yemekleri ölmeden üç saat önce... çok zarif. Havyar, tütülenmiş somon, krem peynir ve çilek. Kadında yasadışı uyuşturucu ya da diğer kimyasal izlerine rastlanmadı. Erkekte az miktarda *exotica* bulundu.”

“Cinsel ilişkiye girmişler mi?”

“Elbette. En azından neşeli, tatmin olmuş bir şekilde öldüler.”

“Suç aletini doğruladın mı?”

“Evet. Ucu tırtıklı bir mutfak bıçağı. Olay yerinden alınan bıçak, yaralarla örtüşüyor.”

“Şok tabancasıyla etkisiz hale getirildikten sonra bıçaklandılar.”

“Bu sıralama doğru,” dedi Morris. “Savunma yara-

sı yok. Kadının tırnaklarının altında bulunan deri örneği diğer kurbanla uyuyor. Sonuç; seksin doruklarındayken çok hafif, tutkulu tırmalamalar. Cinsel ilişkiye girdiler, şok tabancasının izlerine bakılırsa etkisiz hale getirildiklerinde muhtemelen bis yapıyorlardı. Biri onlara çok kızmış.”

“Öyle san.” Eve masada bembeyaz, çıplak ve buz gibi yatan Chloe’ye baktı. “Bazıları ucuz kurtulduğunu düşünüyor.”

“Ama biz daha fazlasını biliyoruz. Onunla ilgileneceğim.”

“Sonuçları alır almaz bana evden ulaşabilirsin. Morris, üçünün de dosyalarının şifrelerini yenile, olur mu? Başka birinin onların üzerinde çalışmasına izin verme.”

Gözlüğünün ardında Morris’in gözleri merakla ışıldadı. “Gittikçe ilginç bir hal alıyor.”

“Evet. Hatta, işin bittiğinde gelip verileri alırım. Gönderme.”

“İşte şimdi büyülendim. Neden verileri sana getirmiyorum? Bu sayede neler olduğunu açıklarken, Roarke’un muhteşem şarabından bana biraz ikram edebilirsin.”

“Bana uyar.”

Kendisine biraz zaman ve boşluk kazandırmıştı. Önemli olan buydu. Hiçbir şey planladığı gibi gitmiyordu ama ayaklarının üzerinde düşünebilirdi. Paniğe kapılmadan hızlı kararlar alabilirdi, öyle de yapacaktı.

Chloe McCoy konusuna bir anda çözüm bulmuştu, değil mi? O meseleyi hemen halletmişti.

Polis ikna olmamıştı, hiçbir şeye inanmıyorlardı. Bu da hiç mantıklı gelmiyordu. En ufak bir anlamı yoktu.

Etrafına Allahın cezası bir kurdele dolasa bile onlara bundan daha güzel bir paket sunamazdı.

Şimdilik hapishanesi ve sığınağı olan iyi döşenmiş oda-

larda dolaşırken sırtından aşağı ter süzülüyordu. Cinayetlerle arasında bağlantı kuramazlardı, önemli olan da buydu. Bu birinci öncelikti.

Geri kalanını halledecekti. Sadece daha fazla zamana ihtiyacı vardı.

O halde şimdilik her şey yolundaydı. Güvendeydi. Bir çıkış yolu bulacaktı.

Biraz parası vardı... yeterince değil, şimdi bile yeterli değildi. Ona *vaat edilen* miktarla arasında dağlar kadar fark vardı ama ona soluklanma imkânı veriyordu.

İçinde bulunduğu durum ne kadar çıldırtıcı olsa da, bazı açılardan çok heyecan vericiydi. Kendi casus filminin yıldızıydı ve filmin devamını, oynarken yazıyordu. İnsanların sandığı gibi alay konusu bir tip değildi, ah hayır, kesinlikle öyle biri değildi.

Küçük bir ödül olarak biraz *zeus* aldı ve kendisini dünyanın kralı gibi hissetti.

Yapması gerekeni yapacaktı, bu konuda akıllıca davranacaktı. Dikkatli ve akıllı.

Kimse nerede olduğunu ya da kim olduğunu bilmiyordu. Bu şekilde kalmasına özen gösterecekti.

On Birinci Bölüm

Roarke ve Feeney, Queens'teki evin bahçesinde durup karışık, metal bir figüre dikkatle baktılar.

"Sence bu ne olabilir?" diye sordu Feeney en sonunda.

"Bence o dişi. Kısmen sürüngen olabilir. Belki yarı eklembacaklıdır. Bakır, pirinç ve çelikten yapılmış gibi görünüyor. Demir parçaları ve belki biraz kalay kullanılmış."

"Peki ama neden?"

"Bu güzel bir soru, değil mi? Sanırım bu, kadınların bir yılan kadar sinsi, bir örümcek kadar acımasız olduklarının ya da o tarz bir saçmalığın sembolü. Kadınları kötüleyici olduğuna inanıyorum, bildiğimse çirkin olduğu."

"Çirkin kısmını ben de fark ettim." Feeney çenesini kaşıdı, ardından şekerli badem paketini çıkardı. Elini içine daldırdıktan sonra paketi Roarke'a uzattı.

Kuruyemiş yerken heykeli incelemeye devam ettiler.

"İnsanlar bu saçmalıklara dünyanın parasını mı veriyorlar?" diye sordu Feeney.

"Evet. Gerçekten çok para ödüyorlar."

“*Bunu* anlayamıyorum. Gerçi, sanat hakkında hiçbir şey bilmem.”

“Hımm.” Roarke heykelin etrafında dolaştı. “Bazen duygusal ya da entelektüel açıdan onlara hitap ediyor. Her neyse. O zaman eser kendisine uygun bir ev bulmuş oluyor. Alıcı sıklıkla, eserin ona *hitap etmesi gerektiğini* düşündüğü, sırf para verdiği şeyin hiç kimseye hitap etmediğini, çünkü özünde tam bir saçmalık olduğunu kabul edemeyecek kadar aptal, gururlu ya da korkak olduğu için parasını harcıyor.”

Feeney dudaklarını büzüştürüp başını salladı. “Resimleri severim, olması gerektiği gibi görünen resimleri. Bir bina, bir ağaç, boktan bir meyve kasesi. Bu ise, torunum yapmış gibi görünüyor.”

“Böyle bir şey yaratmak her ne kadar garip olsa da, tuhaf bir şekilde, bunun fazlasıyla beceri, yetenek ve vizyon gerektirdiğine inanıyorum.”

“Öyle diyorsan öyledir.” Feeney omuz silkti ama ikna olmuş görünmüyordu.

“Gözlem cihazlarını saklamanın kurnazca bir yolu, eğer amaç buysa.”

“Dallas öyle diyor.”

“O genellikle ne dediğini bilir.” Roarke, Feeney’yle birlikte ayarladıkları uzaktan tarayıcıyı açtı. “Bunu sen mi kullanmak istersin, yoksa bana mı bırakacaksın?”

“Senin aletin.” Feeney boğazını temizledi. “Evet haklısın, Dallas ne dediğini biliyor. Şu anda biraz gergin.”

“Öyle mi?”

“Bir dakikalığına o şeydeki sinyal bozucuyu çalıştır.”

Roarke tek kaşını kaldırarak karşılık verdi ama Feeney’nin isteğini yerine getirdi. “Özel bir sohbet mi etmek üzereyiz?”

“Evet.” Feeney bundan pek hoşnut değildi. “Dallas’ın şu sıralar biraz gergin olduğunu söyledim. Yapabileceklerin yüzünden.”

Roarke tarayıcıyı ayarlamaya devam etti. “Ne konuda?”

“Babasıyla ilgili dosya konusunda, İç Güvenlik Teşkilatındaki pisliklerin Dallas’ta onun başına gelenlere göz yumması hakkında.”

Bunun üzerine Roarke ona baktı ve Feeney’nin yüzünün gergin olduğunu gördü. Hiddet, diye düşündü, hiddet ve utanç. “Seninle konuştu mu?”

“Buna biraz değindi. Geçmişi hakkında ne kadar şey bildiğimi bilmiyor. Bilmek istemiyor. Aslına bakarsan, bu benim de onunla konuşmak isteyebileceğim bir konu değil. Eve de aynı fikirde olduğu için bana anlattığını söylemek zorunda kalmadım.”

“İkiniz beni hayrete düşürüyorsunuz,” diye karşılık verdi Roarke. “Onun başına gelenlerin farkındasın; Eve’in içgüdüleri güçlü olduğu için farkında olduğunu biliyor olmalı. Ama ikiniz de birbirinize bir kelime etmiyorsunuz. Ona o iblisin oğlundan daha fazla babalık yapmış olmana rağmen o kelimeleri söyleyemiyorsun.”

Feeney kamburunu çıkarıp birkaç metre ötedeki farklı materyallerden yapılmış kara kurbağasına benzeyen çirkin, bodur yaratığa baktı. “Belki de bu yüzdendir ama mesele bu değil. Eğer aşağılık bir casusun peşine düşme ihtimalin onu bu kadar endişelendiriyorsa, o halde gerçekten endişeli demektir. Onu huzursuz ederek hiçbir şey başaramazsın.”

Roarke heykelin boyutları, ağırlığı ve kimyasal içeriğini analiz etmek için tarayıcıyı ayarladı. “Adamın peşine düşmeyi istemekte haksız olduğumu söylemiyorsun. O ya da amirlerinin bir çocuk cinsel ve fiziksel istismara uğrarken seyirci kalmanın bedelini ödemeyi hak etmediklerini söylemiyorsun.”

“Hayır, böyle bir şey söylemeyeceğim.” Feeney dudaklarını sertçe kapattıktan sonra Roarke’un gözlerinin içine baktı. “Birincisi, bu çok boktan bir yalan olur, dilimi yakıp kopartacak türden bir yalan olur, çünkü bir yandan sana bu konuda yardım etmek istiyorum.”

Feeney badem şekerlemesini sarkan cebine soktu, sonra heykelin temeline tekme attı. Bu hareketiyle Eve’e o kadar benzedi ki, Roarke dudaklarında bir gülümseme belirmediğini hissetti.

“İkincisi ne?”

“İkincisi, neyin doğru ya da neyin yanlış olduğu umurunda olmaz ama Dallas’ı umursuyorsun. Nasıl hissettiği, senden ne beklediği umurunda.” Konuşurken Feeney’nin rengi geri döndü, utancından yanakları kızardı. “Bu meseleye karışmak istemiyorum. Bok gibi hissetmeme neden oluyor. Fakat herhangi bir şey yapmadan önce bunun onu nasıl etkileyeceğini uzun uzadıya düşünmen gerektiğini söylüyorum.”

“Düşünüyorum ve düşüneceğim.”

“Pekâlâ. O halde işimize devam edelim.”

Roarke, bu konuşmadan hem duygulanmış hem de zevk almıştı. “Hadi, devam edelim.” Sinyal bozucuyu devre dışı bırakıp tarayıcının sonuçlarını inceledi. “Beklediğim metaller, çözücüler, bitişler ve dolgular çıktı. Bu, kurumların ve tesislerin yüksek riskli ya da hassas bölgelerde kullandığı en güçlü ayar.”

“Ayarı yükselt. Eklediğimiz bütün özelliklerle ne yapacağımızı görelim.”

“Kenara çekilsen iyi olur,” diye uyardı Roarke. “Işın, giysi ya da cilde dost olmayabilir.”

Feeney heykelden uzaklaştı, durabileceği en iyi yerin tarayıcının arkası olduğuna karar verdi.

Kırmızı ışın, böcek gibi vızıldayarak yuvasından fırladı. Metalle buluşunca bütün heykel pırıldar gibi oldu.

“Sıçtık! Ayar çok yüksekse, o saçmalığı eritip bir su birikintisine dönüştürebilir.”

“Çok yüksek değil,” diye karşılık verdi Roarke. “Birkaç eklemi yumuşatabilir ama onun dışında...” Yine de, onu zorlamaya devam etti, ışının planladığından daha hızlı bir şekilde parçayı taraması için hızı artırdı. Cihazın arkasında olmasına rağmen, ısıyı hissedebiliyor ve havada uğuldayan elektriğin kokusunu alabiliyordu.

Cihazı kapatınca, Feeney ısılk çalar gibi nefesini verdi. “Şu puştta bak sen! Tam bir puşt! Sıradakini ben yapacağım.”

“Bir dahakine koruyucu gözlük takmak akıllıca olabilir.” Roarke gözlerini kırıştırdı. “Gözlerimin önünde noktalar uçuşuyor.” Feeney gibi o da sırtıyordu. “Heyecanlıydı, değil mi?”

“Hem de nasıl. Şuna bak.” Feeney Roarke’un sırtına vururken eğilip tarayıcının ekranına baktı. “Çipler, fiber optikler, biraz da silikon görüyorum.”

“Böcekler.”

Feeney doğrulup parmaklarını esnetti. “Böcekler. Kıza büyük ödülü ver.”

Eve ofisine geri döndüğünde, canlı yayın muhabiri Nadine Furst’ü ziyaretçi koltuğunda oturmuş, dikkatle rujunu tazelirken bulunca pek şaşırmadı.

Nadine uzun, ipeksi kirpiklerini kırıştırdı; yeni ruj sürdüğü dudaklarında bir gülümseme belirdi. “Kurabiye-ler,” dedi Nadine, Eve’in masasındaki küçük pakete işaret ederek. “Adamlarına rüşvet vermeden önce sana altı tane ayırdım.”

Eve elini kutuya sokup damla çikolatalı bir kurabiye aldı. “Burada yulaflı bir kurabiye var. Yulafın neden var olduğunu anlayamıyorum, özellikle de kurabiyelerde.”

“Farkındayım. Neden onu bana geri vermiyorsun, böylece hassasiyetine dokunmaz.”

Eve tombul, yuvarlak kurabiyeyi çıkarıp ona verdikten sonra kapıyı kapattı. Kapının kapandığını gören Nadine kurabiyeyi kemirmeye başlamadan önce kusursuzca biçimlendirilmiş kaşlarını kaldırdı.

“Ofisinde olduğum için bana bağışlamak niyetiyle mi yoksa kız kıza ilginç sırlar paylaşalım diye mi kapıyı kapattın?”

“Kız kıza paylaşabileceğim ilginç sırlarım yok.”

“Roarke’la evlisin. Gezegendeki en ilginç sırlara sahip olmalısın.”

“Eve oturup botlarını masasına koydu. “Sana tek parmağının ucuyla kadın bedenine neler yapabildiğinden hiç bahsetmiş miydim?”

Nadine öne doğru eğildi. “Hayır.”

“Güzel. Sadece emin olmak istedim.”

“Kaltak,” dedi Nadine kahkaha atarak. “Şu çift cınayet ve Reva Ewing meselesine gelelim.”

“Ewing’e karşı suçlamalar düşmek üzere.”

“Suçlamalar düşüyor.” Nadine neredeyse sandalyesinden fırladı. “Kameramı getirip hemen buraya kurmama izin ver. Fazla vakit almaz...”

“Otur Nadine.”

“Dallas, Ewing büyük bir haber. Kötü yolu seçen eski Amerikan kahramanı temize mi çıkıyor? Yakışıklı heykel-tıraş, güzel sosyetik sima, seks ve tutku da eklenince iyice büyük bir haber oluyor.”

“Bu, Ewing’den daha büyük; seks ve tutkuyla da bir ilgisi yok.”

Nadine tekrar yerine oturdu. “Bundan daha büyük ne olabilir?”

“Sana yayınlatabileceğin ve yayınlamayacağın kısmı söyleyeceğim.”

Nadine’in ifadesi bir bıçak gibi keskinleşti. “Bir dakika bekle.”

“Ya da sana hiçbir şey söylemeyeceğim.”

“Biliyor musun Dallas, günün birinde neyi yayınlayıp yayınlamayacağım konusunda bana güveneceksin.”

“Sana güvenmeseydim kurabiyelerle beraber burada olamazdın.” Eve konuşurken ayağa kalktı, ofisinde yeni bir elektronik cihaz olup olmadığını kontrol etmek için departmanın ona verdiği -Roarke ve Feeney’nin geliştirdikleri- tarrayıcıyı aldı.

“Onunla ne yapıyorsun?”

“Sadece dikkatli davranıyorum. Söylediğim gibi,” diye devam etti Eve odanın temiz olduğundan tatmin olunca, “doğrusu, içeri girdiğimde burada oturmuş, güzel yüzünle oynuyor olmasaydın bile seninle iletişime geçecektim. Bu davanın bir kısmının basına yansımısını istememin belli sebepleri var Nadine ve bunlar çok da mesleki sebepler değil.”

“Dinliyorum.”

Eve başını iki yana salladı. “Yayınlanmadan önce hikâyenin her kelimesini ve daha sonraki haberleri onaylamak zorundayım. Bu konuda bana söz vermelisin. Sözüne güvenirim ama bunu duymalıyım. Söylemelisin.”

Nadine’in parmakları kayıt cihazını almak için sabırsızlansa da, onları avcuna doğru kıvırdı. “Bu çok önemli bir şey olmalı. Sana her konuda söz veriyorum.”

“Bissel ve Kade İç Güvenlik Teşkilatındandı.”

“Dalga geçiyorsun.”

“Bu bilgi isimsiz bir kaynaktan geliyor ve altın değerini-

de. Bissel'in Ewing'le olan evliliği operasyonun bir parçasıydı, onun bilgisi ve rızası dışındaydı. Ewing kullanıldı, operasyonu örtbas etmek, muhtemelen daha da fazlası için Bissel ve Kade cinayetlerinde ona tezgâh kuruldu.”

“Altın değerinde olsun ya da olmasın, isimsiz bir kaynaktan gelen böylesine sıcak bir gelişmeyi yayınlamak için inkâr edilemez gerçeklere ihtiyacım var.”

“Onları vereceğim sana. Kayıt cihazı yok,” dedi Eve ve masasının çekmecesini karıştırıp geri dönüştürülmüş kâğıtla eski bir kurşun kalem çıkardı. “Not al, yayınlamana izin verene kadar da notları ve notlarını geçirdiğin diskleri güvenli bir yerde sakla.”

Nadine birkaç kısa ve eğri çizgi çizerek kurşun kalemi denedi. “Bakalım annemin bana öğrettiği stenografinin ne kadarı aklımda kalmış. Başla.”

Bir saat sürdü, sonra Nadine ofisten koşarcasına çıkıp hikâyeyi yazmak için kendisini Kanal 75'e kapattı.

Eve, yayınlamasına izin verdiği ilk birkaç parçanın başında bomba etkisi yaratacağını biliyordu. Patlamayı hak ediyordu. Masum hayatlar ne uğruna alınmış veya mahvedilmişti? Küresel güvenlik mi? Casusluğun cazibesi için mi?

O masumlar onu izlerken bunların hiçbirinin önemi yoktu.

Eve, Peabody'ye verdiği angarya işlerin çoğunu bitirdi. Yaklaşık bir senedir bir ortakla beraber çalışmanın çok avantajlı olduğunu kabul etmek zorundaydı. Bu şımartılmış biri olduğu anlamına gelmiyordu, diye ikna etti kendini.

Tabii ki otoritesini kullanıp angarya işlerin çoğunu Peabody'ye yüklemeye devam edebilirdi. Ne de olsa bu işte tecrübe ancak yaşayarak kazanılıyordu. Uzun vadede, Peabody'ye iyilik yapıyor sayılırdı.

Saate baktı ve bugünlük ofisi kapatmaya karar verdi.

Evde çok daha fazla işi bitirebilirdi. Kalan kurabiyeleri ceketinin cebinde güvenceye aldıktan sonra dışarı çıktı.

Kalabalık asansöre sıkışarak binince, neden vardiya değişiminde çıkmayı nadiren tercih ettiğini hatırladı. Kapı kapanamadan bir el içeri dalıp onu açtı ve asansördeki herkesin toplu halde homurdanmalarıyla çirkin küfürlerine maruz kaldı.

“Her zaman bir kişiye daha yer vardır.” Dedektif Baxter kalabalığı yarararak ilerledi. “Hiç arayıp sormuyorsun,” dedi Eve’e.

“Eğer vardiya değişiminde işten çıkabiliyorsan, yeterince evrak işin yok demektir.”

“Bir stajyerim var,” dedi Dedektif Baxter sırtarak, “Trueheart evrak işlerine bayılıyor ve bu onun için iyi.”

Peabody için benzer düşüncelere sahip olduğundan karşı çıkması zordu.

“Yukarı Doğu Yakasında bir elle boğma vakası var,” dedi Baxter. “Cesedin vahşi bir at sürüsünü boğacak kadar parası vardı.”

“Atların sürüleri mi olur yoksa kafileleri mi?”

“Bilmiyorum ama sanırım sürüleri olur. Her neyse, kadının berbat bir karakteri varmış, çok huysuzmuş; öldüğünü duyduklarına sevinen bir düzine varisi çıktı. Trueheart’ın baş dedektif olmasına izin veriyorum.”

“Buna hazır mı?”

“Öğrenmek için iyi bir zaman. Yanından ayrılmıyorum. Ona kadını kahyanın öldürdüğünü düşündüğümü söyledim; bütün ciddiyetiyle başını sallayıp olasılıkları gözden geçireceğini söyledi. Ah, çok tatlı bir çocuk.”

Polisler her katta asansörden mantar gibi fırlıyorlardı. Asansör otoparka vardığında, içeride sadece hayatta kalabilecek kadar hava kalmıştı.

“Çifte cinayetin baş şüphelisine karşı suçlamaları düşürdüğünü duydum. Bu senin için kötü olmalı.”

“Bunu gerçekten o yaptıysa kötü olur.” Eve Baxter’ın parlak spor arabasının yanında duraksadı. “Bu arabayı almaya gücün nasıl yetti?”

“Maddi güçle ilgisi yok, sayıları el çabukluğuyla dengelemekle ilgili.” Baxter, Eve’in zavallı polis arabasının kederli kederli durduğu park yerine baktı. “Ayak parmağıma bir etiket takılsa bile beni o hurdayı sürerken göremezsin. Daha iyi bir aracı hak edecek kadar yüksek rütbelisin.”

“Bakım ve talep departmanları benden nefret ediyor. Ayrıca, beni gitmem gereken yere götürüyor.”

“Ama şık bir şekilde değil.” Baxter arabasına bindi, motoru çılgın bir boğa gibi kükrettikten sonra sırtarak uzaklaştı.

“Erkekler neden arabalara bu kadar düşkünler?” diye merak etti Eve. “Penisleriyle arabaları arasındaki bağ ne, anlayamıyorum.”

Eve başını iki yana sallayıp otoparkta ilerlemeye başladı.

“Teğmen Dallas.”

İçgüdüsel bir şekilde elini ceketinin içine kaydırıp silahının kabzasını tuttu. Arkasına dönüp park halindeki arabaların arasından öne çıkan adamı incelerken elini silahından ayırmadı.

“Bu otopark New York Polis Departmanına ait, sadece yetkili personelin kullanımına açık.”

“Quinn Sparrow, Müdür Yardımcısı, Veri Kaynağı, İç Güvenli Teşkilatı.” Adam sağ elini havaya kaldırdı. “Diğer elimle kimliğimi çıkaracağım.”

“Yavaş hareket et Sparrow.”

İki parmağını yavaşça uzatıp kimliğinin bulunduğu kılıfı çıkardı. Onu kaldırıp Eve’in yaklaşmasını bekledi. Eve önce kimliği, sonra adamın yüzünü inceledi.

İç Güvenlik Teşkilatında müdür yardımcısı olabilecek biri için genç duruyordu, gerçi ne kadar erken işe alındık-

larına dair bir fikri yoktu. Kırklı yaşlarında olabileceğini düşündü ama hesaplayınca birkaç yaş daha genç olduğunu tahmin etti. Acemi değildi. Sakin duruşu tecrübeli olduğunu gösteriyordu.

Siyah, hükümet çalışanı takım elbisesinin altında vücudu, boksör ya da futbolcu gibi sıkı ve savunmaya hazır bir görünüme sahipti. Fark edilir bir aksanı yoktu, hareketsizce ve tek kelime etmeden Eve'in onu değerlendirmesini bekledi.

"Ne istiyorsun Sparrow?"

"Konuşmak istediğini duydum. Neden biraz sohbet etmiyoruz? Arabam seninkinin yanında."

Eve siyah arabaya baktı. "Sanmıyorum ama yürüyebiliriz."

"Sorun değil." Sparrow elini sağ cebine sokmaya yeltendi. Eve silahını çıkarıp boğazına dayadı. Adamın ani bir nefes alıp verdiğini duydu. Bir an için yüzünde şaşkınlık ve korku dolu bir ifadenin belirip kaybolduğunu, sonra tekrar pasif bir hale büründüğünü gördü.

"Ellerini görebileceğim bir yerde tut."

"Bu da sorun değil." Sparrow ellerini açıp havaya kaldırdı. "Tedirginsin Teğmen."

"Geçerli sebeplerim var Müdür Yardımcısı. Hadi yürüyelim." Birlikte otoparkın çıkışına doğru ilerlerken, Eve silahını kılıfına kaldırmak yerine ceketinin içine soktu. "Konuşmak istediğimi nereden çıkardın?"

"Reva Ewing, gizli servisten ortak bir bağlantımızla konuşmuş. Mevcut durumda, New York üssünden gelip seninle konuşmak için görevlendirildim."

"Vazifen ne?"

"Ağırlıklı olarak, veri hesaplayıcıyım. İdari bölümde."

"Bissel'i tanır mıydın?"

"Bizzat tanı mıyordum, hayır."

Eve dönüp hızla kaldırımında ilerledi. “Bu konuşmanın kaydedildiğini düşünüyorum.”

Sparrow rahat ve hoş bir gülümsemeyle ona baktı. “Kaydedilmemesini istediğin bir şey var mı?”

“Senin kaydedilmemesini isteyeceğin çok şey olduğuna bahse girerim.” Eve çoğunlukla polislerin tercih ettiği bir bara girdi. Vardiya değişimi olduğu için içerisi polis doluydu. Eve kendi bölümünden iki dedektifin bira içip iş hakkında sohbet ettikleri yüksek masaya doğru ilerledi.

“Burada bir buluşmam var.” Eve cebinden çıkardığı parayı masaya koydu. “Bir iyilik yapıp masayı bana bırakın. Biralarınız benden.”

Biraz homurdansalar da dedektifler parayı alıp masadan uzaklaştılar. Eve sırtının duvara dönük olacağı tabureyi seçti.

“Felicity Kade, Blair Bissel’i İç Güvenlik Teşkilatında işe aldı,” diye söze başladı Eve.

“Bu bilgiye nasıl ulaştın?”

“Akabinde,” diye devam etti Eve, “Blair veri sağlayıcı olarak görev yaptı -veriler senin alanın, değil mi?- kaynaklardan edindiği bilgileri size aktardı ve mesleğini bir kılıf olarak kullandı. Reva Ewing’le evlenmesi bir emir miydi yoksa bu onun fikri miydi?”

Sparrow’un yüzü taş kesildi. “Bu konuda konuşmaya yetkim yok...”

“O halde dinle. O ve Kade, hükümet yetkilileriyle olan bağlantısı ve Securecomp’un özel bölümündeki konumu sebebiyle Ewing’i hedef aldılar. Ona farkında olmadan dahili bir gözlem cihazı yerleştirildi...”

“Orada dur.” Sparrow elini masaya koydu. “Allah kahretsin, bir dakika bekle. Verilerin yanlış, eğer bu tür çarpıtılmış bilgileri raporuna koyacaksan, bu başına bela olur. Kaynağını istiyorum.”

“Kaynağımı öğrenemezsin, elimdeki veriler de doğru. Cihaz bugün Ewing’den çıkarıldı. Onu artık kullanamazsınız. Onu benim sorumluluğum altındaki bir bölgede tuzağa düşürmemeliydiniz Sparrow. Kendi adamlarınızdan birkaçını ortadan kaldırmak istiyorsanız, bu sizi ilgilendirir, ama cinayeti üstlenmesi için sivilleri tuzağa düşüremezsiniz.”

“Onu tuzağa düşürmedik.”

“Bu şirketin masalı mı?”

“İç Güvenlik Teşkilatı tarafından öldürme emri ya da ceza verilmedi.”

“Blair Bissel’i tanımadığını söylerken yalan söyledin. Müdür yardımcısıym, elbette onu tanıyordun.”

Sparrow bakışlarını hiç kaçırmadı; Eve adamın tecrübesi konusunda haklı olduğuna karar verdi. “Onu şahsen tanımadığımı söyledim, mesleki olarak tanımadığımı söylemedim.”

“Kaypakça davranman senden hoşlanmamı sağlamaz Sparrow.”

“Dinle Teğmen, burada işimi yapmaya çalışıyorum. Blair ve Kade’i içeren olay, içeriden soruşturuluyor. Suikastın, Kıyamet Günü Grubunun bir birimi tarafından gerçekleştirildiğine inanılıyor.”

“Peki neden bir grup tekno-terörist Ewing’e tezgâh kurma zahmetine girmek istesin?”

“Bu konu soruşturuluyor. Bu bir küresel güvenlik meselesi Teğmen.” Sparrow’un sesi çok alçak ve soğuktu. “İki casusun öldürülmesi İç Güvenlik Teşkilatını ilgilendirir. Geri çekilmen gerekiyor.”

“İşimi yapmam gerekiyor. Bissel’in yedeklerinden biri daha öldü. Bu kez yirmi bir yaşındaki bir kız, gerçek aşka inanacak kadar saftı.”

Sparrow’un çenesi fark edilir şekilde kasıldı. “Harcanan kızın farkındayız. Biz...”

“Harcanmak mı?” Siktir git Sparrow.”

“Biz yapmadık.”

“Teşkilatında olan her şeyden haberin var mı?”

Sparrow ağzını açtı, söylemek üzere olduğu şeyi kontrol eder gibi yaptı. “Bu konular hakkında kapsamlı bir şekilde bilgilendirildim. Bu sohbet, Ewing’in ülkeye örnek hizmetinden ötürü bir hürmetin ve İç Güvenlik Teşkilatının yerel yetkililerle mümkün olduğunca işbirliği yapma isteğinin sonucu olarak doğdu. Ancak, bu sadece bir incelik. Bu olayların bazı detaylarını bilmene müsaade edilmiyor. Ewing’e karşı suçlamalar düşürüldü.”

“Bu da her şeyi düzeltiyor, öyle mi? İzleyebileceğinizi, dinleyebileceğinizi, arkanıza yaslanıp insanlarla oynayabileceğinizi, onları piyon gibi yönlendirebileceğinizi mi sanıyorsunuz?”

Eve göğsündeki baskıyı tanıdı; bunun onu ele geçirmesine izin verirse derin bir nefes alması gerekeceğini biliyordu. Dallas’taki o odayı düşünmesine izin verirse.

Zihnindeki her şeyi engelleyip bastırdı; fırfırlı yatak odasında, mor pelüş ayısıyla pembe bir gonca gülü olan genç kadını düşündü.

“Bu esnada birkaç kişinin canından olması çok üzücü, değil mi? Chloe McCoy öldü. Bunu da düzeltmenin bir yolunu biliyor musun?”

Sparrow’un ses tonu hiç değişmedi. “Bu konu soruşturuluyor Teğmen. Çözüme kavuşturulacak. Sorumlular uygun görüldüğü şekilde cezalandırılacak. Geri çekilmelisin.”

“Dallas’ta sizin geri çekildiğiniz gibi mi?” Eve kendisine engel olamadan sözcükler ağzından çıktı. “Masumlar için bedeli ne olursa olsun, kışınının üzerinde oturup istihbarat topladığınız gibi mi?”

“Neden bahsettiğini bilmiyorum. Dallas’ın bu konuyla ilgisi yok.”

“Akıllı bir adama benziyorsun Müdür Yardımcısı Sparrow. Onu araştıır, parçaları birleştir.” Eve tabureden kalktı. “Şunu unutma; geri çekilmem. İşbirliğiniz olsun ya da olmasın, Ewing’e karşı suçlamalar düşürölmekle kalmayacak, o herkesin önünde temize çıkartılacak. Chloe McCoy’u da her kim öldürdüyse, *kanunların* uygun gördüğü şekilde cezalandırılacak, sizin casus çeteniz tarafından değil.”

Eve bağırmadı ama sesini alçak tutmaya da çalışmadı. Birkaç kişi başını çevirdi, pek çok polisin konuşmalarına kulak misafiri olduğunu biliyordu.

“Bu kez bedel ödeyeceksiniz. Sen ve dinleyicilerin bunu veri bankanıza koyup analiz edin. Bana tekrar yaklaşırsan anlaşımaya hazır ol. Aksi takdirde, konuşacak hiçbir şeyimiz yok.”

Eve bardan dışarı çıktı. Çok hızlı nefes almaya başlamıştı, başı dönüyordu. Bunu bastırmak zorundaydı. Ona yapılanları değil, yapmak üzere olduğu şeyleri düşünecekti.

Kendi kendine onlara bedel ödeteceğine söz verdi. Dallas’ta dövölen, dehşete düşen o çocuk için bedel ödetemezdi; Roarke’un böyle bir şey yapmadığından emin olmak için elinden geleni yapacaktı ama Reva Ewing ve Chloe McCoy için onlara bedel ödeteceğı kesindi.

Arabasını otoparktan çıkarırken kafatasının dibindeki gerginliğı görmezden geldi. Trafikle mücadele ederken baş ağrısına teslim oldu.

Reklam balonlarından bangır bangır İNDİRİM, İNDİRİM, İNDİRİM cingılları yükseliyordu. Sky AVM’nin BÜTÜN mağazalarında sonbahar eğlencesi. Yüz şanslı müşteri ÜCRET-SİZ *In-Touch* avuçiçi-linki kazanacak. Stoklarla sınırlıdır.

Üzerine çöken şarkının güröltüsüne, trafik helikopterlerinin pervane patirtisiyla ses kirliliğı uyarılarına rağmen çalan kornalar eklendi.

Gerginlik sinsice artmaya başladı, şakaklarının etrafını

sıktı. Baş ağrısı bütün şiddetiyle etkisini gösterince, ondan kurtulmanın zor olacağını anladı.

New York'un gürültüsüyle vahşi kalbinin ortasında, harcanan kızdan bahseden Sparrow'un sakin, kendine hakim sesini duydu.

Biz harcanabilir değiliz, dedi Eve kendi kendine direksiyonu demir gibi kavrarken. Kaç cesedin tepesinde dikilmiş olursa olsun, kaçının ceset torbasına konulmasını emretmiş olursa olsun, hiçbiri, hiçbiri, *hiçbiri* harcanabilir değildi.

Arabayla evinin açık bahçe kapılarından içeri daldı; on dakika sessizlik, zihnindeki çığlıklar olmadan on dakika geçirebilmek için dua etti.

Eve, Summerset'le her geceki yüzleşmelerinden kaçınmayı umarak hızla eve girdi ama merdiveni yarılacağı anda birinin ona seslendiğini duydu.

Etrafına baktı ve Mavis'in¹³ basamakların dibinde olduğunu gördü.

"Hey. Burada olduğunu bilmiyordum." Dalgın bir halde, ağrıyan şakağını ovuşturdu. "Çirkin Adamın her geceki muamelesinden kurtulmak umuduyla acele ediyordum."

"Summerset'e birkaç dakika istediğimi söyledim. Çok meşgul ve yorgun görünüyorsun. Muhtemelen kötü bir zaman."

"Hayır, önemli değil." Bir doz Mavis herhangi bir ağrı kesiciden daha iyi bir tedavi yöntemi.

Kim olduğuna dair bir anımsatıcı daha, diye geçirdi içinden Eve. Artık kim olduğuna dair.

Eve, Mavis'in pırıltılı bir şey giymediği için muhabbet havasında olduğunu tahmin etti. Doğrusu, Mavis'i en son ne zaman kot pantolon, tişört gibi sıradan giysiler içinde gördüğünü hatırlamıyordu. Tişörtü belinden birkaç santi-

¹³ Mavis Freestone: Eve'in en yakın arkadaşı. Blue Squirrel gece kulübünde şarkıcı. (E.N.)

metre yukarıda bitse, kırmızı ve sarı püsküllerle kaplı olsa da, Mavis Freestone moda ölçeğinde oldukça mütevazıydı.

Saçı güzel bir kahverengiydi, sadece biraz canlandırmak için tepesinde kabartılmış kırmızı-sarı tutamlar vardı.

Eve aşağı inerken biraz solgun görüldüğünü, sonra da Mavis'in ruj sürmediğini ya da göz makyajı olmadığını fark etti.

"Kiliseye ya da öyle bir yere mi gittin?" diye sordu Eve.

"Hayır."

Eve kaşlarını çatarak onu tekrar inceledi. "Karnın çıkmaya başlamış. Seni birkaç haftadır görmüyorum ve..."

Mavis gözyaşlarına boğulunca Eve korkuyla cümlesini yarıda kesti.

"Ah, Allah kahretsin. Ne söyledim? Kilo aldığını söylememem mi gerekiyor?" Telaşla Mavis'in omzuna dokundu. "Bebegin belli olmasını istediğini sanıyordum. Off."

"Neyim olduğunu bilmiyorum. Ne yapacağımı bilmiyorum."

"Şeyle ilgili... bir sorun mu var, bebekle?"

"Hayır. Bebekle ilgili bir sorun yok. Her şey sorun," diye sızlandı Mavis. "Hiçbir şey. Her şey. Dallas." Acıklı bir şekilde hıçkırıp kendisini Eve'in kollarına attı. "Çok korkuyorum."

"Bir doktor çağırmalıyız." Eve, antrede sihirli bir şekilde bir doktor belirecekmiş gibi çaresizce etrafına baktı. Panik halinde, Summerset'in yanlarında olmasını diledi. "Ya da öyle bir şey."

"Hayır, hayır, hayır, hayır, hayır." Mavis, Eve'in omzunda hıçkırarak ağladı. "Doktora ihtiyacım yok."

"Oturmak iyi gelir. Oturmalısın." Yoksa uzanmalı mı, diye merak etti Eve. Sakinleştirici mi verilmeli? Ah, bana yardım edin. "Roarke'un dönüp dönmediğine baksam iyi olacak."

"Roarke'u istemiyorum. Erkek istemiyorum. Seni istiyorum."

“Pekâlâ, pekâlâ.” Eve Mavis’i kanepeye oturttu ve arkadaşları kucığına emeklerken telaşa kapılmamaya çalıştı. “Yanındayım. Hımm... bugün seni düşünüyordum.”

“Öyle mi?”

“Blue Squirrel’da öğle yemeği yedim ve... off Allahım,” diye homurdandı Mavis’in hıçkırıkları artınca. “Bana bir ipucu ver, bir yol göster. Ne olduğunu bilmeyince ne yapacağımı da bilmiyorum.”

“Çok korkuyorum.”

“O kısmı anladım. Neden? Seni korkutan ne? Rahatsız eden biri mi var? Kaçık bir hayranın falan mı var?”

“Hayır, hayranlarım harika.” Eve’e sokulurken Mavis’in omuzları sarsıldı.

“Ah... Leonardo’yla kavga mı ettiniz?”

Mavis başını iki yana salladı. “Hayır. O dünyadaki en muhteşem adam. Evrendeki en kusursuz insan. Onu hak etmiyorum.”

“Ah, bu saçmalık.”

“Saçmalık değil. Hak etmiyorum.” Mavis geri çekildi ve gözyaşları içindeki yüzünü Eve’inkine çevirdi. “Ben aptalım.”

“Hayır, aptal değilsin. Aptal olduğunu söylemen aptallık.”

“Okulu bile bitirmedim. On dört yaşındayken evden kaçtım, beni aramaya bile değer görmediler.”

“Anne baban aptalsa, bu senin de aptal olduğun anlamına gelmez Mavis.

Eğer benimkiler canavarsa, bu benim de canavar olduğum anlamına gelmez.

“Beni tutukladığında neydin? Sahtekâr. Bildiğim tek şey bu, dolandırıcılık... ufak dolandırıcılıklar, büyük dolandırıcılıklar, cüzdan hırsızlığı ya da başka bir sahtekâr için paravanlık yapmak.”

“Şimdi kendine bir bak. Evrendeki en kusursuz insan senin için deli oluyor, harika bir kariyerin var ve bir bebek

bekliyorsun. Of Allahım, lütfen böyle ağlama artık,” diye yalvardı Eve, Mavis tekrar gözyaşlarına boğulurken.

“Hiçbir şey bilmiyorum.”

“Evet, biliyorsun. Senin de bildiğin... şeyler var. Müzikle ilgili şeyler. Modayla ilgili şeyler. İnsanları tanıyorsun. Bütün bunları dolandırıcılıkla uğraşırken öğrenmiş olabilirsin Mavis ama insanları tanıyorsun. Onlara kendilerini nasıl daha iyi hissettireceğini biliyorsun.”

“Dallas.” Mavis ellerini yüzünde gezdirdi. “Bebekler hakkında hiçbir şey bilmiyorum.”

“Ahh ama o diskleri dinliyorsun, değil mi? Ayrıca, bir tür kursa gideceğini söylememiş miydin, ya da öyle bir şeye?”

Benim ilgi alanım değil, diye geçirdi içinden Eve telaşla. *Kesinlikle benim yörüngemin dışında.* Peabody’yi ne diye Jamaika’ya göndermişti ki?

“Bu ne işe yarayacak?” Ağlamaktan yorgun düşen Mavis sırtüstü devrilip başını kanepenin ucundaki yastıklara yasladı. “Sadece bir bebeği nasıl beslememiz, bezini nasıl değiştirmemiz ya da onları düşmemeleri için nasıl tutmamız gerektiğini gösteriyorlar. O tarz şeyler. Bazı şeylerin nasıl yapıldığından ibaret. Nasıl *bileceğini*, nasıl *hissedeceğini* öğretmiyorlar. Nasıl anne olacağını söyleyemiyorlar Dallas. Bunu nasıl yapacağımı bilmiyorum.”

“Belki bütün bunlar sana kendiliğinden gelir. Nihayet onu doğurduğunda, birdenbire oluverir. Böylece bilirsin.”

“Her şeyi berbat etmekten korkuyorum. Bunu doğru düzgün yapamayacağımdan korkuyorum. Leonardo çok mutlu ve heyecanlı. Bunu çok istiyor.”

“Mavis, eğer emin değilsen...”

“Ben de istiyorum. Bunu dünyadaki her şeyden çok istiyorum. Bu yüzden bu kadar korkutucu. Dallas, bu işi berbat edersem dayanabileceğimi sanmıyorum. Bu bebeği

doğurur ve olması gerektiği gibi hissetmezsem, neye ihtiyacı olduğunu bilmezsem... mama ve bez değişimini değil, gerçek ihtiyaçları kastediyorum. Beni kimse sevmemişken, onu nasıl seveceğimi nereden bileceğim?”

“Seni seviyorum Mavis.”

Mavis’in gözleri tekrar doldu. “Sevdiğini biliyorum. Leonardo da seviyor ama aynı değil. Bu...” Mavis elini karnına koydu. “Bunun farklı olması gerekiyor. Öyle olduğunu biliyorum fakat *nasıl* olacağını biliyorum. Sanırım paniğe kapıldım,” dedi derin bir nefes vererek. “Bu konuda Leonardo’yla konuşamazdım. Sadece sana ihtiyacım vardı.”

Mavis Eve’in elini tuttu. “Bu sadece en iyi dostuna anlatabileceğin türden bir şey. Artık daha iyi hissediyorum. Muhtemelen hormonlarım dengemi bozuyor.”

“Sen benim ilk gerçek dostumsun,” dedi Eve yavaşça. “Bana yaklaşmayı aklına koymuştun, senden bir türlü kurtulamadım. Bir de baktım ki buradayız. İkimiz de birbirimizin zor zamanlarına tanık olduk.”

“Evet.” Mavis burnunu çekti, dudaklarında gözyaşlarıyla dolu ilk gülümseme belirdi. “Gerçekten öyle.”

“İlk gerçek dostum olduğun için aptal olduğunu düşünürsem sana bunu söylerim. Kötü bir anne olacağını düşünürsem, sana bunu söylerim. Bebek sahibi olmakla bir hata yaptığını düşünürsem, sana bunu söylerim.”

“Söyler misin? Gerçekten mi?” Mavis Eve’in elini sıkıca tutup yüzüne dikkatle baktı. “Buna yemin eder misin?”

“Yemin ederim.”

“Bu bana daha iyi hissettirdi. Gerçekten.” Mavis derin ve titrek bir nefes verdi. “Of Allahım, gerçekten daha iyi hissediyorum. Bir süre burada kalabilir miyim? Belki Leonardo’yu arayıp ona... Ah Allahım... Ahh.”

Mavis, yaşlı gözlerini ardına dek açıp elini karnına bas-

tırarak doğrulurken Eve ayağa fırladı. “Ne oldu? Miden mi bulanıyor?”

“Kıpırdadı. Hareket ettiğini hissettim.”

“Ne kıpırdadı?”

“Bebek.” Mavis Eve’e baktı, sanki birisi teninin altında ki bir düğmeyi açmış gibi cildi parlamaya başlamıştı. “Bebeğim kıpırdadı. Pır pır eden küçük kanatlar gibi.”

Eve renginin solduğunu iliklerine kadar hissetti. “Bunu yapması mı gerekiyor?”

“Hı-hı. Bebeğim hareket etti Dallas. İçimde. Bu gerçek.”

“Belki de sana o kadar endişelenmemen gerektiğini söylemeye çalışıyordur.”

“Evet.” Mavis yeni döktüğü gözyaşlarını da silip güzelce gülümsedi. “İyi olacağız. En iyiden daha iyi. Onu hissettiğimde yanımda olmana sevindim. Bu kez, sadece sen, ben ve bebek olmasına sevindim. Bunu berbat etmeyeceğim.”

“Hayır, etmeyeceksin.”

“Ne yapmam gerektiğini de bileceğim.”

“Mavis.” Eve tekrar onun yanına oturdu. “Bana kalırsa, ne yapman gerektiğini zaten biliyorsun.”

On İkinci Bölüm

Roarke eve girdiğinde, Eve’i basamaklarda başı ellerinin arasında otururken buldu. Telaşla yanına koşarken korkudan midesi düğümlendi.

“Sorun ne? Ne oldu?”

Eve derin bir nefes verdi. “Mavis.”

“Ahh. Bebekle mi ilgili?”

“Her şey bebekle ilgili. En azından ben öyle sanıyorum. Ne biliyorum ki ben? Ruj bile sürmemişti. Ne yapmam gerekiyordu?”

“Baştan başlasak iyi olacak. Önce ben başlıyorum. Mavis ve bebeğin durumu iyi mi?”

“Öyle olmalı. Bebek kıpırdadı.”

“Nerede?” Roarke kendisine hakim olup bakışlarını tavana çevirdi. “Beni telaşlandırdın. Bebeğin hareket ettiğini mi hissetti? Bu iyi bir şey, değil mi?”

“Mavis öyle olduğunu düşünüyor, o halde öyle olmalı.”

Eve arkasına yaslanıp ona baktı. Hâlâ elini tutan Roarke dikkatle yüzüne bakıyordu. Bekliyordu.

Her şey son derece normaldi, ama Eve gibi belli belirsiz ritim değişikliğini hissedebilen biri için değildi. Şu anda ilişkileri normal değildi ve belki de bir daha asla eskisi gibi olmayacaktı. Fakat ikisi de tam tersi geçerliymiş gibi davranmaya razıydı.

Üzerlerinde kara bir bulut dolaşmıyormuş gibi davranmaları tuhaf bir şekilde dehşet vericiydi.

Sahip olduğu tek şey buysa, Eve de Roarke kadar bunu saklamaya razıydı.

“Eve döndüğümde bitkin, gözyaşları içindeydi,” diye devam etti Eve. “Çocukken perişan halde olduğu için çocuk meselesini berbat ettiğini sandım. Ne yapacağını ya da nasıl hissedeceğini bilmemekten korkuyor. İçin için ağladı.”

“Bunun hamile kadınlar için oldukça normal olduğunu duydum. Ağlamayı kastediyorum. Biraz korktuğunu tahmin edebiliyorum. Bütün süreç düşünüldüğünde, fazlasıyla korkutucu olmalı.”

“Bunu düşünmek istemediğim kesin.”

Roarke elini bırakıp ondan biraz uzaklaştı. Bu sayede, Eve onun da farkında olduğunu anladı.

Eve kendisine korkak dedi ama bunu aklının bir kenarına itti.

“Her neyse, büyük ölçüde sakinleşti; sonra bebek orada her ne yaptıysa Mavis’in keyfi tekrar yerine geldi. Leonardo’ya söylemeye giderken neredeyse havada taklalar atacaktı.”

“Pekâlâ, o halde neden burada suratını asarak oturuyorsun?”

“Geri dönecek.”

“Güzel. Onu görmek isterim.”

“Trina¹⁴’yı da getiriyor.” Roarke’un gömleğini kavrar-

¹⁴ Trina. Eve’in düğün hazırlıklarında yardımcı olmuş, Mavis’in arkadaşı güzellik uzmanı. (E.N.)

ken Eve'in sesi neredeyse bir oktav yükseldi. "İşkence aletlerini de."

"Anlıyorum."

"*Anlamıyorsun.* Birlik olup tuhaf, sivri aletlerle üzerine gelmiyorlar ya da yüzüne ve vücuduna ne olduğu belli olmayan yapışkan maddeler sürmüyorlar. Bana ne yapacaklarını bilmiyorum ve o her neyse, istemiyorum."

"O kadar da kötü değil ama işi bahane edip bütün bunları bir süreliğine erteleyebildin."

"Onunla tartışamazdım." Eve başını tekrar ellerinin arasına aldı. "Makyajsız yüzüyle beni ele geçirdi, Mavis'i ne sıklıkla makyajsız görüyorsun?"

Roarke hafifçe onun saçını okşadı. "Hiç."

"Kesinlikle. Gözleri şiş ve kıpkırmızıydı... parlıyordu. Karnı da çıkmıştı. Küçük beyaz bir şişkinlik fırlamıştı. Ne yapmam gerekiyordu?"

"Tam olarak yaptığın şeyi." Roarke onu başından öpecek şekilde kıpırdadı. "Sen iyi bir arkadaşsın."

"Orospu olmayı tercih ederim. Orospu olmak daha kolay, duygusal olarak daha tatmin edici."

"Üstelik, bu konuda çok iyisin. Pekâlâ, barbekü yapmak için harika bir fırsat bu."

"Keyifsizken beni böyle bıraktığına inanamıyorum."

"Artık ona hakimim. Sana fark ettirmeden alıştırmaya yapıyordum. Hamburger yiyeceğiz. En basit yemek."

Eve ona öğle yemeğinde hamburger yediğini söyleyebilirdi ama bu Blue Squirrel'da yuttuğu şeyi fazla abartmak olurdu.

"Tek istediğim çalışmak," diye sızlandı Eve ama sadece adet yerini bulsun diye. Birkaç misafir ağırlamak onlara iyi gelebilirdi, her şeye iyi gelebilirdi. Gürültü yapmak, enerji sarf etmek.

Her şeyin normal ve yerli yerinde olduğuna dair ilüzyonu korumak.

“Ben sadece İç Güvenlik Teşkilatının ve yabancı teknolo-teröristlerin sinsice kanlı planlarını detaylı bir şekilde inceleyerek sıradan bir gece geçirmek istiyorum. Çok şey mi istiyorum?”

“Elbette hayır ama hayat müdahale eder. Feeney’yle Queens’te neler yaptığımızı anlatmamı ister misin?”

“Allah kahretsin.” Eve ellerini havaya kaldırırken yumruğu neredeyse Roarke’un çenesine isabet edecekti. “Görüyor musun? Bu mesele aklımı o kadar karıştırdı ki, kendi davamda neler olduğunu bile unuttum. Feeney nerede?”

“Heykellerden bazılarının parçalanmasını denetlemek için Queens’te kaldı. Hepsine el koyuldu. Böcekler hakkında yanılmadın.”

Beni nasıl izlediğine bak, diye geçirdi içinden Roarke. Aklımdan geçenleri görmeye, orada ne olduğunu okumaya çalışıyor. Sırf bunu tekrar konuşmak zorunda kalmamamız için.

Bu konuda ne yapacağız? diye düşündü Roarke merakla.

“Üçü dışarıda, üçü içeride olmak üzere böcek yerleştirilmiş altı heykel bulduk.” Roarke gülümsedi. Gülümsemesi gözlerine ulaşmadı ama gülümsedi. “Görünüşe bakılırsa, çok çekici bir teknoloji. Metalden ayırır ayırmaz o cihazlardan birini açıp analiz etmek eğlenceli olacak.”

“Gözetleme mi yoksa dinleme cihazları mı?”

“Her ikisi de. İlk incelemelerden, bir uydu aracılığıyla takip edildikleri sonucuna vardık. İzleyen ya da dinleyen her kimse onları bulduğumuzu bildiğine hiç şüphem yok.”

“Güzel.” Eve ayağa kalktı. “Bissel İç Güvenlik Teşkilatı için karısını gözetliyorsa, hamle yaptığımızı çoktan anlamış olmalılar. Bugün müdür yardımcısıyla görüştüm.”

“Öyle mi?” Roarke’un bunu oldukça alçak sesle ve gelişigüzel bir şekilde söylemesi Eve’in içini ürpertti.

“Evet. Taraflar arasında çok büyük bir fark göremiyorum ama eğer Bissel taraf değiştirip öteki grupla işbirliği yapmaya başladıysa, çalkalanırlar. Bunu halledeceğim,” dedi Eve, bir an numara yapmayı bıraktı. “Bunu halledeceğim.”

“Şüphem yok. Sana nasıl halletmen gerektiğini söylemeyi düşünmüyorum,” dedi Roarke dikkatle. “Sen de aynı şeyi söyleyebilir misin?”

“Bu aynı şey değil. Bu...” Eve uçurumdan aşağı kaydığını hisseden bir kadın gibi geri çekildi. “Bunu masaya yatıralım. Ne olduğuna konsantre olalım.”

“Memnuniyet duyarım. Ne peki?”

“Soruşturma. Bunu üst kata taşıyıp birbirimizi bilgilendirelim.”

“Pekâlâ.” Roarke onun yüzüne dokundu, sonra eğilip hafifçe dudaklarını dudaklarına değdirdi. Şimdilik bizim için normal olanı yapalım. Yukarı çıkıp cinayetler hakkında konuşur, sonra da arkadaşlarımızla yemek yeriz. Bu sana uyar mı?”

“Evet, uyar.” Eve öpücüğüne karşılık vermek için çaba gösterdi. Sonra ayağa kalktı. Omuzlarını çevirdi. “Böylesi daha iyi. Kısa bir görüşme ve hamburger partisi. Trina ve korkunç alet çantasını düşünmememi sağlıyor.”

Roarke Eve’in gülümsemesini istediği, buna ihtiyaç duyduğu için üst kata çıkarken parmaklarını onun kolunda gezdirdi. “Sence Trina sana bu kez ne aromalı krem sürecek?”

“Kes sesini. Hemen.”

* * *

“İşte hayat bu,” dedi McNab tropikal havada derin bir nefes çekerken, “bu.”

“Biz yaşamıyoruz. Soruşturma yapıyoruz. Bu gezinin soruşturma kısmını tamamlayana kadar yaşamak olmayacak.”

McNab başını eğip onu fuşya rengi güneş gözlüğünün arkasından süzdü. “Dallas gibi konuşuyorsun. Bunu tuhaf bir şekilde tahrik edici buluyorum.”

Peabody onu dirseğiyle dürttü ama fazla üstelemedi. “Hemen Waves’e gidip Diesel Moore’la Carter Bissel hakkında görüşeceğiz. Bissel’in evine uğrayıp komşuları ya da arkadaşlarıyla konuşacağız.”

“İşte şimdi patron gibi oldun.” McNab, Peabody’nin ince yazlık pantolonunun örttüğü kalçasına dostça vurdu. “Bu da hoşuma gidiyor.”

“Rütben benden yüksek olabilir ama ben cinayet masası dedektifiyim.” Bunu söylemeye *bayılıyordu*. “O yüzden bu av partisinde sorumlu benim. İlk önce işimizi yapalım, sonra da... eğlencemize bakalım.”

“Anladım. Yine de bir araç kiralamalıyız.”

McNab otellerinin yanındaki bir kulübenin dışına zincirlenmiş mopetlere baktı. Renkleri, bir sirk gösterisindeki renkler kadar parlaktı ve turist diye bağırıyorlardı.

Peabody sıırttı. “Ben de anladım.”

Waves, Kingston’ın pek davetkâr olmayan caddelerinden birindeki ahşap bir binaya monte edilmiş küçücük bir bardı. İki kez kayboldular ya da mopetle ilerledikleri dar sokaklarda şehirli yanaklarına vuran ada rüzgârının tadını çıkarırken kaybolmuş gibi yaptılar. Hararetli bir tartışmanın ardından McNab’in bara kadar sürmesine, Peabody’nin de mopeti dönüşte kullanmasına karar verdiler.

Peabody kollarını onun beline dolayıp yolculuk etmekten aracı sürmek kadar keyif aldı.

Şehrin fakir ve misafirperver olmayan kısımlarına doğru ilerledikçe, yazlık ceketinin altına silahını takmış olmasına sevindi.

Peabody, iki blok yarıçapındaki alanda üç yasadışı faaliyete ve bir verandada bir çift acayip keşin nöbet geçirdiğine tanık oldu. Her arazide gidebilen bir spor araç yanlarından geçerken, sürücü tekinsiz, koyu renk gözlerini ona diktiğinde, neredeyse üzerinde üniforması olmasını diledi.

Adamın bakışlarına karşılık verdi ve görünür şekilde, kasten elini silahına koydu.

“Çirkin bir ortam,” dedi McNab’ın kulağına, araba hızlanıp bir ara sokakta gözden kaybolurken.

“Ah, kesinlikle. Burada yasadışı madde alışverişine verilen ceza, genç bir erkeğin penisi kadar sert ama bölgede bunu kimse umursamıyor gibi.”

Erotik dükkânlar, kulüpler ve aynı malı satan sokak fahişeleri vardı. Hiçbiri özellikle cazibeli görünmüyordu. Birkaç kapı girişinden dışarı taşan müziği duyabiliyordu ama fahişelerin ve satıcılarının sıkıcı, ısrarcı çağrılılarıyla egzotik çekiciliğini yitiriyordu.

Turistler burada dolaşabilirler, diye düşündü Peabody, ama aradıkları seks, uyuşturucu ya da sırtlarına dayanabilecek bir bıçak değilse, burayı bir an önce terk ederler.

Mopeti çirkin, küçük barın önüne park ettiler. McNab aracı kiraladıkları adamın verdiği zincirle onu bir elektrik direğine bağlarken, Peabody etrafına baktı.

“Bir şey deneyeceğim,” dedi, “beni kollamak isteyebilirsin.”

Verandada oturmuş paylaştıkları siyah pipodan ne içtikleri belli olmayan biri siyah, biri beyaz iki genç adamı seçti. Kendisini hazırladı, en soğuk polis ifadesini takınıp

onlara doğru ilerledi. McNab'ın arkasından tıslayarak onu uyarmasına aldırmadı.

“Mopeti görüyor musunuz?”

Siyahi adam sırtıttı ve piposundan uzun bir nefes çekti. “Kör değiliz fahişe.”

“Evet, görünüşe bakılırsa bir çift gözünüz var.” Peabody ağırlığını diğer ayağına verdi, rozetiyle silahı görünecek şekilde dirseğini kullanarak ceketini araladı. “Eğer gözlerinizin kafatasınızda kalmasını istiyorsanız, gözünüz o mopetin üzerinde olsun. Çünkü dışarı çıktığımda onu bıraktığım yerde, aynı şekilde bulamazsam ortağımla ben hasta köpekler gibi sizi avlarız. O, pipoyu senin kışına sokarken,” dedi Peabody dişlerini beyaz adama göstererek, “ben de arkadaşının gözlerini oyarım. Başparmaklarımla.”

Beyaz adam dişlerini göstererek karşılık verdi. “Hey, siktir git.”

Peabody'nin midesi biraz seğirdi ama sert ve etkili ifadesini korudu. “Böyle konuşmaya devam edersen, yarışmanın sonunda size vereceğim güzel hediye kazanamazsınız. Oradaki mopet, geri döndüğümde el değmemiş halde olursa, çirkin kıçlarınızı hırsızlık ve istismardan içeri tıkmak zorunda kalmam, size de gıcır gıcır bir on dolar veririm.”

“Beş şimdi, beş sonra.”

Peabody bakışlarını siyahi adama çevirdi. “Şimdi hiçbir şey vermiyorum ve sizden memnun kalmazsam daha sonra da vermeyeceğim. Hey McNab, memnun olmadığımda ne olur?”

“Bu konuda konuşamam. Kâbuslarıma giriyor.”

“Kendinize bir iyilik yapın,” dedi Peabody. “Onu hak edin.”

Peabody dönüp bara doğru ilerledi. “Sırtımdan ter süzülüyor,” dedi ağzını tam açmadan.

“Hiç belli olmuyor. Beni bile korkuttun.”

“Dallas onlara daha sert çıkıştı ama bunun oldukça iyi olduğunu düşündüm.”

“Acımasızdın bebeğim.” McNab kapıyı çekip açınca siğara dumanı, içki ve sabunla arası olmayan insanların kokusundan oluşan soğuk hava dalgası yüzlerine vurdu.

Henüz güneş batmamıştı ve içerisi hareketli değildi. Yine de, masalarda toplanmış, bar taburelerinde kamburunu çıkararak oturmuş birkaç müşteri vardı. Sahne görevi gören dar bir platformda bozuk bir holografik müzik grubu kötü bir reggae çalıyordu. Çelik gibi güçlü davulcunun görüntüsü kaybolup duruyordu, döngü biraz geç olduğu için şarkıcının senkronize olmayan dudakları McNab’e, kuzeni Sheila’nın izlemekten büyük keyif aldığı berbat dublajlı filmleri hatırlattı.

Yapışkan zeminde ilerlerken parmaksız spor ayakkabıları gıcırıyordu.

Moore barın arkasındaydı. İnceledikleri kimlik fotoğrafında olduğundan biraz daha zayıf ve bitkin görünüyordu. Siyah at kuyrukları patlamasını andıran saçları rastalıydı, McNab adamın saçına hayran kaldı. Kızıl-kahverengi yüzüne, köşeli çenesine yakışıyordu.

Boynunda kuş kemiklerine benzeyen bir kolye vardı, içerinin serin havasına rağmen teni terden parlıyordu.

Kızgın kapkara gözleriyle Peabody’yle McNab’i sanki tek vücutlarmış gibi süzdü. Çamur gibi görünen kahverengi bir karışımı, bekleyen müşterinin eline tutuşturduktan sonra saks mavisi, dar gömleğinden gözüken terli göğsünü pis bir bar beziyle sildi.

Bardan aşağı indi ve dövmeli dudaklarını büzdü. “Bu ayki borcumu ödedim, bir başka *depozito* için beni haraca bağlamaya geldiyseniz siktirip gidin.”

Peabody ağızını açtı ama McNab hafifçe ayağına basarak onu susturdu. “Biz buralı değiliz. Yerel polisler burada bir yardım fonu oluşturmuş ama biz onlardan değiliz. Aslında, kayda değer bilgiye sahipsen, şahsi sermayene katkıda bulunmaktan mutluluk duyarız.”

Peabody daha önce McNab’ın bu sakin ve hafif bezgin ses tonunu hiç duymamıştı.

“Eğer bir polis bana para vermeyi teklif ediyorsa, karşılığında derimi yüzmenin bir yolunu mutlaka bulur.”

McNab dikkatini Moore’dan ayırmadan cebinden bir yirmilik çıkarıp bara koydu. “Samimiyim.”

Para bir sihirbazlık numarası gibi kaşla göz arasında el değiştirdi. “Ne için ödüyorsun?”

“Bilgi,” diye tekrarladı McNab. “Carter Bissel.”

“Aşağılık orospu çocuğu.” Barın öteki ucunda biri yumruğunu indirip içki beklediğini söyledi. “Siktir,” diye karşılık verdi Moore. “O Carter’ı bulursanız, onu vurmak istiyorum. Bana iki büyük borcu var, o boktan tatile çıktığından beri burayı tek başıma kış zoruyla işlettiğimden bahsetmiyorum bile.”

“Burayı ne zamandır birlikte işletiyordunuz?” diye sordu Peabody.

“Çok uzun zamandır. Bak, daha önce başka bir işimiz vardı, nakliyecilik diyebilirsiniz. Bu küçük işletmeyi açıp kiraya ortak olmaya karar verdik. Carter’ın o pis beyni ticarete çalışıyor. İşler iyi gidiyordu. Arada sırada alem yapmaya giderdi. Rom ve *zoner*’a düşkündür, böyle bir yer işletirseniz onları rahatlıkla bulabilirsiniz. Bazen birkaç gün ortalıkta görünmezdi. Ne olmuş, onun annesi değilim ya lan. Ortalıktan kayboluyordu, sonra da ben kayboluyordum. Anlaşıp gidiyorduk öyle.”

“Ama bu kez,” diye üsteledi Peabody.

“Bu kez gitti.” Moore tezgâhın altından bir şişe alıp kısa bardağa kahverengi, yoğun bir şey doldurduktan sonra onu dikti. “İşletme giderlerinden iki bin aldı, neredeyse bir aylık parayı silip süpürdü.”

“Haber vermeden mi?”

“Bok herif. Büyük bir vurgundan bahsedip dururdu. Büyük bir vurgun ve lüks bir yaşam, belki bize daha şık bir yer ayarlamak. Carter öyle saçmalar. Her zaman büyük bir vurgun yapacağını söyler ama asla yapamaz, çünkü kendisi küçük bir lokma. Yeterince rom içince çenesi açılır, erkek kardeşinin ne kadar şanslı olduğundan bahsederdi.”

“Kardeşiyle hiç tanıştın mı?” diye sordu Peabody.

“Hayır. Carter’ın evindeki gazete kupürlerinden oluşan albümü görene kadar onu uydurduğunu sanıyorum. Heykeltıraş kardeşiyle ilgili basında çıkan haberlerle doluydu.”

“Kardeşiyle ilgili haberlerden oluşan bir kupür albümü vardı.”

“Evet, boktan şeylerle dolu. Neden bilmiyorum, çünkü Carter o orospu çocuğundan nefretle bahsederdi.”

“Hiç onu görmek için New York’a gitmekten bahsetti mi?”

“Carter sürekli birilerini görmek için bir yerlere gideceğinden bahsederdi. Laf olsun diye.”

“Hiç Feliciy Kade’den bahsettiğini duydun mu?”

“Hımm. Güzel sarışın.” Moore dudaklarını ıslattı. “Et-kileyici bir tip. Buraya birkaç kez geldi.”

“Yanlışı anlama,” dedi Peabody tatlılıkla, “ama burası onun gibi bir kadının vakit geçirebileceği bir mekâna pek benzemiyor.”

“Onun gibi süslülerin aklından neler geçtiğini asla bilemezsiniz. Bu yüzden o tiplerden uzak dururum. Bir gece gelip Carter’ı ayartmaya çalıştı. Fazla uğraşmasına gerek yoktu. Ondan işin aslını öğrenemedim. Genellikle birlikte

olduğu kadınlarla övünür. Yatakta kral olduğunu düşünmekten hoşlanır. O kadın hakkında ağzını açmadı. Sinsiydi.” Moore omuz silktilti. “Benim için bir önemi yok. Ben kendi aksiyonuma bakarım.”

“Felicity Carter’la çok vakit geçirdi mi?”

“Nereden bileyim? Birkaç kez geldi. Birlikte çıktılar. Bazen bardan birkaç gün uzak kalırdı. Eğer o kadınla çekip gittiğini sanıyorsanız yanılıyorsunuz. Kadının onunla kısa bir ilişkiden fazlasını istemesi mümkün değil.”

“Carter’ın başka bir işi, başka bir kadını ya da çekip gidebileceği o tür bir şeyi var mıydı?”

“Adalılarla bütün bunları konuştum. Elde edebildiği kadınlarla birlikte olurdu. Hiçbiriyle uzun bir ilişkisi olmadı. Ek işi varsa bile bana söylemedi. Söylemiş olsun ya da olmasın, bundan haberim olurdu. Burası küçük bir ada.”

“Küçük bir ada,” dedi Peabody Moore’la görüşmeleri bittikten sonra. “Saklanabileceği çok fazla yer yok.”

“Buradan uzaklaşmanın da pek fazla yolu yok. Ya hava ya da deniz yoluyla gidebilir.”

Peabody bardan dışarı çıktı ve mopetin yerinde olduğunu gördü, el değmemiş gibi görünüyordu. “O adamlara paralarını ver.”

“Neden onlara ben para ödüyorum?”

“Çünkü onları hizaya getiren benim.”

McNab homurdandı ama mopetin zincirini çözmeden önce onlara bir onluk verdi.

“Haraç meselesini çok iyi idare ettin.” Peabody minnettarlıkla McNab’in kalçasını çimdiklemek istedi ama bunun profesyonel görünmeyeceğine karar verdi. O halde beklemesi gerekcekti. Mopete bindi. “Hava kararmadan bu bölgeden ayrılacağımıza seviniyorum.”

“Aynı fikirdeyim Dişi-body’m.” Anlaşılan, McNab pro-

fesyoneel imaj konusunda onun kadar endişelenmiyordu, çünkü Peabody'nin arkasına binerken kalçasına çimdik attı. "Gidelim hadi."

Carter Bissel, kum ve ezilmiş deniz kabukları üzerine kurulu bir çadırdan pek farkı olmayan iki odalı bir kulübede yaşıyordu. Peabody, sahile yakınlığı sebebiyle biraz albenisi olduğunu düşündü ama aynı yakınlık onu tropikal fırtınalar için açık bir hedef haline getiriyordu.

Peabody nerelere yama yapıldığını görebiliyordu, tıpkı hamağın sarkan halatından Carter'ın boş vakitlerini ev idaresi hakkında endişelenmek yerine sallanarak geçirmeyi tercih ettiğini görebildiği gibi.

Deniz kabuklarının arasından sahile özgü düzensiz ot öbekleri çıkıyordu. Ölü bir palmye ağacına çok eski, tamamen paslanmış bir mopet zincirlenmişti.

"Queens'ten çok farklı," dedi McNab kırık bir şişeyi kenara tekmelerken. "Carter manzara açısından kardeşinden şanslı olabilir ama geri kalan şartlar onu kardeş rekabeti tablosunda oldukça geriye atıyor."

"Buraya bakınca, her şeyi öylece geride bırakıp gitmiş olabileceğini anlayabiliyor insan." Peabody yerel polis teşkilatından aldığı anahtarı çıkardı. "Buradaki her şey zavalıyım diye haykırıyor."

"Felicity Kade'in yapmak istediği şeyi haykırmıyor."

"Ben de bunu düşünüyordum. Belki de, onu bir tuzak için kullanmak istediler. İç Güvenlik Teşkilatı şubesinin bir ofisi ya da terörist birimi olmasını bekleyeceğin türde bir yer değil. Belki de amaç budur."

Peabody kapıyı açıp yavaşça araladı. İçerideki hava boğucu ve sıcaktı. Kocaman bir böceğin gölgelere doğru kaçıştığını görünce çılgınlık atmamak için kendisini zor tuttu. Kaçıran ya da sürünerek ilerleyen şeylerden hoşlanmazdı.

Peabody ışıkları denedi, çalışmadıklarını fark etti. Cep fenerlerini çıkardılar.

“Daha iyi bir fikrim var. Bekle bir dakika.”

McNab onu yalnız bırakınca korkudan sinmemeye çalıştı. Dönüp duran örümceklerin sesini neredeyse duyabiliyordu. Fenerini oturma alanına çevirdi.

Tek bir kanepe vardı. Minderlerden biri patlamıştı, geriye yırtık kumaştan fırlamış gri mantara benzer bir dolgu kalmıştı. Kilim ya da tablo yoktu, masa işlevi gören bir sandığın üzerinde başlıksız bir abajur duruyordu. Eğlence ekranıysa yeniydi, son modeldi, Peabody hızla etrafa göz gezdirdikten sonra yere sürgülü olduğunu fark etti.

Pasaklı ve işsiz güçsüz olmasının yanı sıra, etrafına güven duyan bir adam değildi.

Mutfak oturma odasının bir duvarı boyunca uzanıyordu. Tezgâh, paket servis kutuları, bir mikser, ucuz bir oto-aşçı ve kirli bir mini buzdolabıyla darmadağınık görünüyordu. Peabody mini buzdolabını açıp ev yapımı içkileri, bir zamanlar turşu olan rengi solmuş küflü kavanozu ve golf topu büyüklüğünde yeşil bir limonu incelerken, McNab mopetin kantağını çevirdi.

Far, göz alıcı bir şekilde parladı.

“İyi düşündün,” dedi Peabody. “Tuhaf ama iyi.” Tek mutfak dolabını açtı, içinde üç kadeh, iki tabak ve açılmış bir paket soyalı patates cipsi buldu.

“Biliyor musun, Carter’ın maddi durumu mükemmel değildi ama bundan daha iyi yaşayacak kadar parası vardı.” Peabody arkasına dönerken McNab’i minderlerin altını karıştırırken buldu. “Bütün parasını bildirmediğine bahse girebiliriz.”

“Muhtemelen parasını elinde tutmayı beceremiyordu. Savurgandı. Kadınlara ve yasadışı maddelere harcıyordu.”

McNab yırtık minderin altından çıkardığı beyaz tozla dolu küçük torbayı havaya kaldırdı.

“Yerel polisler bunu nasıl gözden kaçırdılar?”

“Bakmaya tenezzül etmediler. Asıl soru şu, Carter bunu neden geride bıraktı?”

“Aceleyle çıktığı, geri dönmeyi planladığı... ya da kendi isteğiyle ayrılmadığı için.” Peabody yatak odasına doğru ilerledi. “Mopeti getir.”

Yatak dağınıktı. Çarşafların kaliteli olduğu Peabody’nin dikkatinden kaçmadı. Eğlence sistemiyle, evin geri kalanından daha fazla örtüyordu. Dar gardıropta üç gömlek, iki pantolon ve eskimiş bir jel sandalet vardı. Şifonyerde dört don, bir düzine tişörtle kolsuz gömlek, beş de şort vardı.

Odada bir tele-link duruyordu ama kapatılmıştı. Yerde duran veri ünitesi birkaç savaştan çıkmış gibi görünüyordu. Peabody, McNab’i onu kurcalamaya bırakırken küçük banyoyu teftişe çıktı.

“Diş fırçası yok ama yarım tüp diş macunu var,” diye seslendi. “Saç fırçası ya da tarak da yok ama şampuan var. Buradaki sepette çok kötü kokan bir çarşaf takımı ve küflenmiş bir havlu var.”

Dışarı çıktı. “Bana öyle görünüyor ki, birkaç zaruri eşyasını alıp gitmiş, gitmeden önce de burada bir misafiri varmış. Temiz, düzgün çarşafları hak eden bir kadın misafir.”

“Ne yapıyorsun?” diye sordu McNab dalgın bir şekilde.

“Çarşafları, analiz için yanımızda götüreceğiz. Carter onları yatağa sermiş ama yatak dağınık. Bu, çarşafları kullandıklarını gösteriyor. Seks yapmış olabilirler, öyleyse belki DNA’larına erişebiliriz.”

McNab homurdandı ve bilgisayarı kurcalamaya devam etti.

“Burada diş fırçası ve tarak dışında başka ne eksik ol-

duğunu söyleyeyim. Kardeşiyle ilgili bir kupür albümü yok. Çok ilginç.”

“Bu da.” McNab yüzünü ona doğru dönüp mopetin farı onu aydınlatana kadar kıpırdadı. “Bu ünitenin bozulmuş olması gerçekten ilginç. New York’takilere bulaşan solucanın aynısı gibi görünüyor.”

Eve, New York’ta Roarke’un güvenli tele-linkini özel moda aldığı, dışarıya tamamen kapalı ofisinde ileri geri yürürken Peabody’nin raporunu dinledi. Bütün gizliliğe, güvenlik katmanlarına rağmen, birinin görüşmeyi kaydetmesinin mümkün olabileceğini ama bunun zaman ve çaba gerektireceğini düşünüyordu.

“Yerel yetkilileri araya sokmak için elimden geleni yapacağım,” dedi Peabody’ye. “Orada, bu soruşturmayla ilgili gördüğün her şeyi buraya getirmen için de izin alacağım. Birkaç saat sürebilir ama sabah, o parçalarla beraber yolda olmanızı sağlayacağım. Sabırlı ol. Tekrar arayacağım.”

Eve görüşmeyi bitirdikten sonra bir süre daha ileri geri yürüyerek çarkları çevirmeye nereden başlaması gerektiğini hesapladı.

“Bir teklifte bulunabilir miyim,” diye araya girdi Roarke. “Onları özel bir uçakla geri getirebilirim, bu sayede yerel polislerin çıkaracağı bürokratik işlemlerle uğraşmalarına gerek kalmaz.”

Eve kaşlarını çatarak bunu düşündü. “Hayır. Kimseyi atlatmak istemiyorum. Bu şekilde biraz daha zaman alacak ama temiz olacak. Bu iş ortaya çıktığında, ki ortaya çıkacağını kesinleştireceğim, bizi ilgilendiren kısmın pırıl pırıl parlamasını istiyorum. Yerel şefe diplomatı oynayarak başlayacağım, eğer işe yaramazsa onu Whitney’nin insafına bırakırım.

Fakat işe yarayacağını sanıyorum. Bozuk bir veri merkeziyle birkaç çarşafı alıp gitmemizi neden umursasınlar?”

“O halde, bu işi sana bırakıp misafirlerimizin yanına dönüyorum. Biraz ızgara et seni yaklaşan çetin sınava hazırlar.”

“Hatırlatma. Trina’nın bana gözlerini pörtleterek bakmasından hiç hoşlanmıyorum.”

Roarke güvenliği kaldırıp onu yalnız bıraktı. Eve güvenliği yeniden etkinleştirdikten sonra çalışma masasına oturdu. Bütün geceyi orada geçirebileceğini düşündü. Kilit altında, saç ürünlerinden uzak, güzel ve güvenli bir yerde. Ofise kapanıp tek başına çalışmak... çok yatıştırıcı olurdu.

Fakat sonra, yirmi dakika önce yüzü gülen Leonardo’yla birlikte sevinçle eve varan Mavis’i düşündü.

Böyle bir zamanda, diye geçirdi içinden Eve, yalnızlık güzel ve uzak bir anı gibi.

Tele-linki alıp işleri yoluna koymaya hazırlandı.

On Üçüncü Bölüm

Eve kendisi içerideyken odayı yalıtılmamayı bir dayanıklılık olarak gördü. Kendisini hazırladı, alt kata indikten sonra evin içinde dolanarak arka verandaya doğru gitti.

Olay yerine baktı.

Olay yerlerini iyi bilirdi. Genelde, yakınlarda bir yerde bir ceset olurdu ama ölüm manzaranın bir parçası değilken de olay yerine nasıl bakacağını bilirdi.

Bir kuş iki notalı, hem neşeli hem de ısrarcı bir melodi tutturmuş ötüyordu. Parlak turuncu-siyah kanatlı kelebekler, taş verandanın batı köşesinin ötesinde boy atmış bir çalının mor çiçekleri üstünde süslü bir ordu gibi toplanmıştı.

Roarke'un yeni oyuncağı, kocaman gümüş rengi tekerlekli mangalının dumanı tütüyordu, kendisi de uzun saplı bir spatulayla dümenin başındaydı. Duman et gibi kokuyordu... gerçek ineklerden gelen gerçek et gibi. O sırada birkaç kişi de yuvarlak ekmeklerin arasına yerleştirilen kalın hamburgerleri tıkmakla meşguldü.

Masalarda oturuyor ya da ayakta sohbet ediyorlardı, tam anlamıyla parti havasındaydılar.

Şehrin adli tabibi şişe birasını yudumlarken Mavis’le neşeli bir sohbete dalmıştı. Mira -o da nereden çıkmıştı-yiyeceklerin saçıldığı, mumların titrediği masada oturmuş Leonardo ve korkutucu Trina’yla muhabbet ediyordu.

Elektronik Keşifler ekibinin şefi, bir yandan hamburge-rini yerken, bir yandan da Roarke’a açık havada yemek pi-rşirmenin gizemi ve incelikleri üzerine tavsiyeler veriyordu.

Herkes çok keyifli, doymuş ve Eve’e abes görünüyordu. Az önce, diploması ve rüşvetin formaliteleriyle mayınları-nın arasında ilerlemek için uzunca vakit geçirdiği yüksek güvenli bir odadan çıkmamış mıydı? Gizli teşkilatlar ve devlet sırları içeren karmakarışık bir cinayet soruşturması-nın ortasında değil miydi?

Şimdi, alacakaranlıkta kuşların, kelebeklerin uçuştığı bir ortamda hamburger ve bira keyfi zamanıydı.

Hayatının çok tuhaf olduğuna karar verdi.

Onu ilk Leonardo gördü; karamel rengi yüzünde koca-man bir gülümseme belirdi. Üzerinde, Eve’in normal bir aşçı kıyafeti olduğunu düşündüğü ısıltılı beyaz pantolonu ve etkileyici göğsünü saran dar bir X şeklindeki parlak sarı tişörtüyle süzülerek yanına geldi. Ona doğru eğilirken, du-daklarından önce yumuşak, kıvrıkcık saçları yanağına değdi.

“Mavis keyifsiz olduğunu ve seni görmeye geldiğini söy-ledi. Bu gece, onun yanında olduğun, normal ve güçlü his-setmesini sağladığın için sana teşekkür etmek istedim.”

“Sadece içini dökmesi gerekiyordu.”

“Biliyorum.” Leonardo iri kollarını Eve’e dolayıp onu bir duvar kadar sert olan göğsüne bastırdı. Bu kez konuşur-ken sesi boğuk ve titrekti. “Bebek kıpırdadı.”

“Evet.” Eve nasıl karşılık vereceğinden emin olmadığı için kilometrelerce uzanan sırtının açıkta kalan kısmına hafifçe vurdu. “Mavis öyle söyledi. Öyleyse, artık her şey yolunda.”

“Her şey harika.” Leonardo içini çekti. “Mükemmel.” Geri çekilirken altın rengi gözleri parlıyordu. “Siz çok iyi dostsunuz, sevdiğim kadın çocuğumuzu karnında taşıyor. Hayat çok değerli. Bunu şimdi hiç olmadığı kadar iyi anlıyorum. Dr. Mira’nın seninle konuşmak istediğini biliyorum ama önce bir dakikanı almak istedim.”

Leonardo onu yanına çekti ve neredeyse masada Mira’nın oturduğu yere taşıdı.

“Sakin başlama.” Leonardo Trina’ya parmağını salladı. “Dallas’ın Dr. Mira’yla konuşması gerekiyor, biraz rahatlamaya ihtiyacı var.”

“Sıramı bekleyebilirim.” Trina morumsu kırmızı ruj sürdüğü dudaklarıyla Eve’in içini ürperten bir şekilde gülümsedi. “Planlarım var. Birçok planım.” Tabağını alıp on beş santimlik platform topuklu sandaletleriyle uzaklaştı.

“Ahh Allahım.”

Mira anlayışlı, neşeli bir ifadeyle yanındaki sandalyeye hafifçe vurdu. “Otur. Ne güzel bir akşam. Kısa, profesyonel bir ziyaret olması gerekirken bir saattir buradayım. Bu muhteşem şarabın ve lezzetli hamburgerin tadını çıkarıyorum.”

“Bunu gerçekten o mu pişirdi?” Eve dönüp Roarke’a baktı. “O şeyin üzerinde mi?”

“O pişirdi. Muhtemelen onun sırlarını ifşa ediyorum ama Dennis’ime mangalın nasıl kullanıldığını uzun uzun anlattı.” Mira hamburgerinden bir ısırık daha aldı. “Her şeyi çözmüş görünüyor.”

“Roarke’un elinden hiçbir şey kurtulamaz. Profesyonel bir ziyaret mi?” diye üsteledi Eve.

“Evet. Yarına kadar bekleyebilirim ama Reva Ewing’in üçüncü seviye testi geçtiğini bir an önce bilmek isteyeceğini düşündüm.”

“Teşekkürler. O nasıl?”

“Biraz keyifsiz ve yorgun. Annesi onu doğruca eve götürdü. Sanırım orada emin ellerde.”

“Evet, Caro ne yaptığını bilen bir kadın.”

“Kızı için korkuyor Eve. Görünürde ne kadar işini bilir ve sağlam olsa da yüreğinde çaresizce endişeleniyor. Onunla konuşabilirim ya da bunu Roarke yapabilir. Roarke’un onunla konuşacağından eminim ama yetkili kişi sensin. Bu konuda Reva’nın düşüncelerine ve fikirlerine en çok saygı duyacağı kişi sensin.”

“Buraya bana üçüncü seviye testin sonucunu söylemek için mi, yoksa Caro’yla konuşmam gerektiğini söylemek için mi geldin?”

“Her ikisi için de.” Mira hafifçe onun eline vurdu. “Ayrıca, Reva gözaltına alındıktan kısa süre sonra yapılan kan testinin sonucuna baktım.”

“Hiçbir şey yok. Yasadışı olsun ya da olmasın, kanında hiçbir kimyasal yok. Doktorlar fiziksel olarak bayıltıldığına işaret eden bir travmaya da rastlamadılar.”

“Hayır.” Mira şarabını aldı. “Ama insanı hızla güçsüz düşüren ve kanda fark edilir bir iz bırakmadan iki üç saat içinde yok olan anestezi ilaçları olduğunu ikimiz de biliyoruz.”

“İç Güvenlik Teşkilatının kilerinde bulunan türden.”

“Sanırım. Reva’yı teste tabi tutarken, onu o gece attığı adımlardan ve aşamalardan geçirdim. Yatağa doğru dönükken sol tarafında bir hareket sezdiğini hatırladı. Hipnoz altında olmadığında bunu net bir şekilde hatırlamıyor. Bir hareket,” diye devam etti Mira, “sonra bir koku, keskin, acı bir şey, sonra da tadını boğazında hissetmiş.”

“Muhtemelen püskürtüldü.” Eve bahçeye doğru baktı ama artık ne hareketli kelebekleri görüyor ne de ısrarcı kuşun sesini duyuyordu. Mum ışığıyla aydınlanan odayı ve kanlı çarşafın üzerinde birbirine doğru kıvrılmış bedenleri

gördü. “Reva’nın onlara yaklaşmasını bekledi, yan tarafından ona yaklaşp spreyi püskürttü. Geri kalanını o baygın-ken ayarladı.”

“Eğer öyle olduysa bu, organize bir düşünce biçimi. Soğukkanlı ve organize. Yine de... yapılan şeylerin çoğu aşırı dramatikti... acımasızlık kapasitesini gösteren vahşetin ötesinde, arzu edildiğini düşündüğümüz sonuç için fazladan, gereksiz adımlar atılıp zorluklar çıkarılmış.”

“Çünkü bunu yapan her kimse eğleniyordu.”

“Evet.” Mira hamburgerini iştahla yedi. “Eğleniyordu. Sadelik, amacına ulaşmasını sağlayabilirdi ama birkaç yanlış hesaplama ve gösteriş bana oynadığı role kendisini fazla kaptırdığını düşündürüyor. Hoşuna gitti ve belki de bunu olabildiğince uzatmak istedi.”

“Oldukça güzel ve sağlam bir planın bütünlüğünü bozan bazı dokunuşlar ekledi. Buna ne diyorlardı? Doğaçlama mı?”

“Çok iyi özetledin. Sen de organize düşünüyorsun ama aynı zamanda atılgansın. Katilin tek başına çalıştığını sanmıyorum. Ayrıca, planın özünü tasarlayan kişinin planı gerçekleştiren kişi olduğunu da sanmıyorum. Şimdi seni Morris’le yalnız bırakacağım, böylece iş konusunu halletmiş olur, gecenin tadını çıkarabilirsin.”

“Trina’nın planları olduğunu bildiğim halde gecenin tadını çıkarmak biraz zor.” Eve ayağa kalkıp Morris’in yanına gitti. “Bana söylemek istediğin bir şey mi var?”

“Dallas!” Mavis belirdi. “Morris’in sakso çaldığını biliyor muydun?”

“Ne?”

“Saksafon,” dedi Morris. “Tenör. Bu bir müzik enstrümanı Teğmen.”

“Saksafonun ne olduğunu biliyorum,” diye homurdandı Eve.

“Üniversitedeyken bir grupta çalışıyormuş,” diye devam etti Mavis. “Bazen özel konserler için bir araya geliyorlarmış. Grubun adı Kadavralar.”

“Tabii, öyleler.”

“Bir ara birlikte bir şeyler çalarız, değil mi?” diye sordu Mavis Morris’e.

“Yeri ve zamanı belirle.”

“Bu ertelenemeyecek kadar harika!” Mavis neşeyle uzaklaşıp kendisini Leonardo’nun kollarına bıraktı.

“Çok mutlu bir genç kadın.”

“Onu iki saat önce görseydin böyle düşünmezdin.”

“Hamile kadınların duygusal durumu inişli çıkışlı olur. Buna hakları var. Bir bira ister misin?”

“Ne fark eder?” Eve soğutucudan bir bira aldı. “Bana ne söyleyeceksin?”

“Bu köfte kadar güzel bir şey değil söyleyeceğim. Chloe McCoy. Kısa süre önce cinsel ilişkiye girdiğine dair bir kanıt yok. Ama... koruyucu kullandığı için böyle bir beklentisi olduğunu düşünüyorum. *Freedom*¹⁵ adında reçetesiz bir ürün. Vajinal bölgeyi hem spermisidle hem de cinsel yolla bulaşan hastalıklara ve hamileliğe karşı kayganlaştırıcıyla kaplıyor.”

“Evet, ne olduğunu biliyorum. İlişkiden yirmi dört saat önce kullanılabilir. Chloe ne zaman kullanmış?”

“En iyi tahminimi mi soruyorsun? Ölmeden bir, belki iki saat önce. Ayrıca, elli miligram da *sober-up*¹⁶ almış.”

“İşte bu çok ilginç, değil mi?”

Morris hemfikir olduğunu belirtmek için bira şişesini onunkiyile tokuşturdu. “Hapları ölmeden en az bir saat önce almış. Eğer onları karaborsadan aldıysa, birinin çok

¹⁵ (İng.) Özgürlük. (ç.n.)

¹⁶ *Ölüm* serisinde on dakika içinde kanda bulunan alkolü temizleyen yasal bir ilaç. (ç.n.)

güvenilir bir kaynağı var demektir. Markasız, sahte ya da ev yapımı değil. Asıl ilginç olan şu. Haplar hazmedilmeden önce şarapta çözülmüşler.”

“Pekâlâ, Chloe gebelik ya da cinsel yolla bulaşan hastalıklara karşı kendisini koruyor, alkolün etkisinden kurtulmaya çalışıyor, dairesini temizliyor ve çekici bir elbise giyip saçını, makyajını yapıyor. Sonra şarabına birkaç ölümcül hap atıp intihar ediyor.” Eve birasından büyük bir yudum aldı. “Bir de, getirdiğin şeyin hamburger köftesi kadar iyi olmadığını söylüyorsun.”

“Hamburgerin tadına bakmadın.”

“Bakacağım. New York adli baş tabibinin bu konu hakkındaki kararı ne?”

“İntihar süsü verilen bir cinayet. O kız o hapları bilerek yutmadı.”

“Hayır, yutmadı.” Bu da Chloe McCoy’u kazandığı anlamına geliyordu. “İntihar hapları reçete gerektirir... uzun testler ve danışmanlığın ardından. Onları o şekilde elde etmediyse, ki bence öyle değil, karaborsa olmadıklarına göre, bu etkiye sahip ilaçların kaynağının gizli bir hükümet teşkilatı olması ihtimali güçlü diyebilir misin?”

“Bu ihtimali göz ardı edemem.”

“Ben de.” Eve birkaç dakika düşündü. “Kontrol etmeni istediğim bir şey var.”

Morris’le işi bitince, Eve mangalın başına gitti. “Bir haberim var,” dedi Feeney’ye, sonra eline bir tabak tutuşturulduğunu fark etti.

“Bir dakika bekle. Et için her zaman vakit vardır.”

Hamburgerin kokusu Eve’in ağzını sulandırdı. “Bir sürü haberim var Feeney. Adli tabip McCoy’un ölümünün cinayet olduğu kararına vardı; Peabody’yle McNab’ın kanıtları buraya getirebilmeleri için Jamaika’da işleri yoluna koydum. Mira dedi ki...”

“Devam et.” Roarke Eve’in tabağındaki hamburgeri ağzına götürdü. “Bir ısırık al. Bunu yapmak istediğini biliyorsun.”

“Aile pikniği için uygun bir zaman değil.”

“Bunu bir aile ve şirket etkinliği olarak düşün.”

“Yemelisin Dallas,” dedi Feeney ona. “Bu harika bir et. Boşa gitmesini istemezsin.”

“Pekâlâ. *Pekâlâ*.” Eve hamburgeri ısırdı. “Mira dedi ki... ah, bu gerçekten çok lezzetli, oturup yerken bir yandan da sizi bilgilendirmemek için bir sebep göremiyorum.”

“Şunu otomatige almama izin ver, böylece ikimizi de bilgilendirebilirsin.”

Eve bir masaya gidip oturdu, hamburgeri iki eliyle kavradı. Bir ısırık daha alırken Roarke tabağına kızarmış sebzeler koydu.

“Dengelemek için,” dedi.

“Her neyse.” Aralarında her şey yolundaymış gibi yapmak istiyorsa ona katılabilirdi. Aklında evlilik sorunları dışında yeterince mesele vardı. “Pekâlâ, bana kalırsa şöyle oldu; Elektronik Keşifler ekibinin McCoy’un bağlantılarını inceleyip doğrulamasına ihtiyacım var. McCoy’u öldüren her kimse, onunla iletişime geçti. Komşusuyla içtiği şarabın etkisini geçirmesi için sober-up alacak kadar sevinçli ve heyecanlıydı. Doğum kontrol ilacı kullandı. Evini düzeltip kendisine çekidüzen verdi.”

“İntihar hapi almak üzere olan birinden ziyade ateşli bir randevuya hazırlanan biri gibi.” Feeney başını iki yana salladı. “Blair Bissel’la birlikteydi ve Blair öldü. Görüştüğü başka bir erkek olabilir mi?”

“Mümkün. Onunla iletişime geçen her kimse, ona birkaç ihtimalden birini düşündürdü. Bissel’la ilgili haberi olduğunu... her şeyin bir yanlışlık, bir örtbas, belki de bir

operasyon olduğunu. Bissel’i onun evine getireceğini, tehlike geçene kadar orada saklanacağını. Belki de onu kendisinin Bissel olduğuna inandırdı.”

“Bu biraz zor.”

“Adamın erkek kardeşiysen, zor değil. Aşırı derecede benziyorsan bunu kullanabilirsin. Hayatın boyunca o aşağılık herifi kıskanmışsın, arkasında bıraktığı genç kadınla eğlenme fırsatı yakalıyorsun.”

Feeney masaya getirdiği biraya dikkatle baktı. “Bu güçlü bir olasılık. Hem de çok. McCoy’un hazırlanmak için fırsatı olduğuna göre onunla önceden iletişime geçmiş olmalı. Tele-linkleri derinlemesine inceleyelim, McCoy’un ünitesini de aralarına katalım. Eğer eposta kullandıysa bulmak çok zor olacak.”

“Bu senin işin. Ben Carter Bissel’a bakıyorum. Ağabeyinin ne işler çevirdiğini biliyor. Onun eğiticiyle bir tür anlaşması vardı. Blair, Kade’le birlikte çalışıyor, onunla yatıyordu. Kade’in McCoy’dan ve Bissel’ın ona madalyonda sır olarak verdiği her neyse, ondan da haberi vardı. McCoy, ucu açık bir konu; çözüme ulaştırılması gerekiyor.”

“İyi de neden içeri girip direkt işini bitirmedi?” diye sordu Feeney. “Neden kocaman bir gösteriye dönüştürmek istedi?”

“Ewing’e yapılanlarla aynı sebepten ötürü. Pek çok cazip yan özellik, bol miktarda gösteri ve duman. Doğaçlama yapmaktan hoşlanıyor. Eğlencesine bakıyor. Belki gizlenme ihtiyacı ya da drama bunu gerektirdi. Belki de her ikisi.”

“Mantıklı.” Feeney başıyla Roarke’a işaret etti. “Onunla iyi iş çıkardım.”

“Evet, iyi iş çıkardın. Çok iyi bir polis oldu.”

“Konudan sapmamaya çalışalım.” Eve, hamburgerinden kocaman bir ısırık daha aldı. “Her halükârda, işin özünde

aynı operasyon yöntemi kullanılıyor. Öldür ve olayı farklı bir şekilde göstermek için onca zahmete gir. Birincisinde Ewing’le, ikincisinde de McCoy’la bunu denedi.”

“Çok iyi oynuyor,” dedi Roarke. “Fakat katil geldiğinde McCoy, Bissel’ı adamın yanında göremeyince sormaz mıydı, ona karşı çıkmaz mıydı?”

“Adam içeri giriyor. Kıza, dikkatli olmaları gerektiğini, onun yardımına ihtiyaçları olduğunu söylüyor. Hikâye ne kadar abartılı olursa, kız o kadar çabuk inanıp ayak uydurur. Tek yapması gereken onu bir not yazmaya ikna etmek. Hatta, notu kız önceden yazmış olabilir, sadece dramatik bir dokunuş. Adam çaktırmadan kızın şarabına ilaçları atıyor. Kız şarabı içtikten sonra tek yapması gereken onu yatağa yatırıp dışarı çıkmak.

“Ya da...” Eve hiç düşünmeden közlenmiş bir biber yedi; “her şeyi İç Güvenlik Teşkilatı sahnelemiştir. İçeri girip kızı etkisiz hale getirmiş olabilirler ama bu, doğum kontrol ilacını ya da sober-up’ı açıklamıyor. McCoy’u her kim öldürdüyse, onları kullanmış olduğunu bilmiyor olabilir. Adam sandığı kadar akıllı değil.”

Roarke, galeride gözyaşları içinde Eve’in bacaklarına sarılan genç kadını hatırladı. Anlatılanlar ona uyuyordu. Ona uyacak kadar üzücüydü. “Yine Bissel’in erkek kardeşine geldin.”

“Evet, onun paspallığı hoşuma gidiyor. Neredeyse bir aydır kayıp. Bu onu erkek kardeşine benzetecek küçük bir yüz operasyonu geçirmek için yeterince uzun bir süre.” Eve hamburgerini silip süpürdü, birasından bir yudum daha aldı. “Bir olasılık daha var, biraz düşük ama ilginç.”

“McCoy’u Blair Bissel öldürdü,” diye araya girdi Roarke.

“Boş zamanlarında hamburger pişiren bir adam için çok zekisin.”

“Duman ikinizin de başını döndürdü herhalde,” dedi Feeney. “Bissel morgda soğuk bir çekmece.”

“Öyle görünüyor. Muhtemelen öyle,” dedi Eve. “Bir dakikalığına bir casus filmi izlediğimizi düşünelim... Reva, Blair’in hobilerinden biri olduğunu söyledi... bildiğimiz kadarıyla bu onun mesleği. Ya Bissel ikili oynadıysa, yani İç Güvenlik Teşkilatının izni olsun olmasın, çift taraflı ajan rolü oynadıysa? Kade’in öteki tarafı seçtiğini fark ettiler, ya da Bissel erkek kardeşiyle birlikte olmasına kızdı. Onları tuzağa düşürdü, bayılttı, artık işinin bittiği karısını da kolayca zan altında bıraktı. McCoy, madalyonda onun için her ne saklıyorsa, onu da öldürüp madalyonu geri aldı.”

“Morris kadar zeki biri, cesedin kimlik fotoğrafıyla uyumadığını anlamaz mı sanıyorsun? Yüzüne darbe almış olsa bile diş kayıtları var. Parmak izleri var. DNA’sı var. Hepsi, Blair Bissel’inkiyle örtüşüyor.”

“Evet ve Blair muhtemelen buzlukta. Bunun düşük bir ihtimal olduğunu söylemiştim, Carter Bissel hâlâ listemin başında. Morris bir tarama yapıp kısa süre önce yüz operasyonu geçirip geçirmediğine bakacak. Eğer bu doğruysa, ucu açık olan bir başka mesele olacağı için IRCCA’yla iletişime geçmeni, yakın zamanda ölen bir yüzücü olup olmadığını öğrenmeni istiyorum. Carter Bissel’in yüz ameliyatı yaptırdığına bahse girerim... ya Kabil’i oynamak için ya da Habil’i oynamaya ikna edildiği için. Bissel kardeşlerden biri hayatta. Hangisi olduğunu çözmeliyiz.”

Eve içinden, kendisine yapılan şeyleri düşünmemesini söyledi. Aksi takdirde, küçük bir kız gibi çılgılık atabilirdi. Saçı yoğun kıvamlı pembe bir karışımla kafasına yapıştırılmıştı. Trina’nın söylediğine göre yeni bir üründü, saçına parlaklık ve hacim katıp doğal ışıltıları ortaya çıkaracaktı.

Eve için hiçbirinin bir önemi yoktu.

Yüzüne ve boynuna yeşil bir şey sürülmüş, bir tür sprey-

le kaplanmıştı. Öncesinde, cildi parlatılıp ovulmuş, derinlemesine incelenmiş ve eleştirilmişti. Sadece yüz ve boyun derisinin değil, vücudu örten derinin her santimetrekaresi, diye düşündü Eve içten içe ürpererek. Boynundan aşağısı sarıya boyandıktan sonra aynı spreyle kaplanıp dehşete düşen vücudu sıcak tutan bir tabakaya sarılmıştı.

En azından üzeri örtülüydü. Küçük lütuflar.

Trina bütün dikkatini Mavis'e verince, Eve onun programladığı sanal gerçeklik gözlüğünü çaktırmadan kapatmıştı. Rahatlama programının anlamsız doğa seslerine ya da dalgalanıp duran yumuşak renklerine maruz kalmak istemiyordu.

Dolgulu bir masada çıplak bir şekilde uzanmış, tepeden tırnağa yapışkan bir maddeyle kaplı olabilirdi ama o hâlâ bir polisti ve bir polis gibi düşünmek istiyordu.

Kurbanlara döndü. Zaten eninde sonunda kurbanlara dönülürdü.

Odak noktasında Bissel olmak üzere, Kade ve McCoy. Bu kişilerin ölümlerinden kim ya da ne kazanç sağlanabilirdi?

İç Güvenlik Teşkilatı. Şehir Savaşlarının ilk günlerinde hükümet, ülkeyi korumanın, sokaklarda güvenliği sağlamanın ve radikal gruplardan gizlice istihbarat edinmenin bir yolu olarak bu kuvveti kurmuştu.

İşe yaramıştı. Bu gerekliydi. O zamandan beri bazıları, koruma ve istihbarat operasyonundan ziyade yıllar içerisinde yasal hale gelmiş bir terörist grubuna dönüştüğünü söylüyordu.

Eve de aynı fikirdeydi.

O halde, cinayetler bir temizleme operasyonu olabilirdi. Eğer Bissel ve Kade taraf değiştirdilerse, McCoy da istemeden birçok şeyden haberdar olduysa üçü de küresel bir güvenlik projesini korumak için öldürülmüş olabilirdi. Kırmızı Kodun

yaylı pim olduğu aşikârdı. Veri üniteleri bozulmuştu. Hangi verilerin yok edilmesi gerekiyordu? Solucan kullanılması, tek-no-teröristlere işaret etmek için sadece bir taktik miydi?

Kıyamet Günü Grubu. Suikastler, cinayetler, büyük ve küçük çapta yıkımlar, teknolojik sabotaj yoluyla can kayıpları onların varoluş sebebiydi. Kade ve Bissel ikili oynamış ya da içeri sızmakla görevlendirilmiş olabilirlerdi. Teröristler tarafından hedeflenip öldürölmüş olabilirlerdi, McCoy ise sivil zayıat muamelesi görmüşti.

Öyleyse neden suçu üstlenmiyorlardı? Kanlı yumrukla-rını havaya kaldırıp çarpık mesajlar vererek basınla oynamak, her terörist grubu için programın büyük bölümüydü. Suçu üstlendiklerine dair ana akım medyaya bilgi sızması için yeterince zaman geçmişti.

Her halükârda, Ewing'i neden zan altında bırakmak istediler? İki teşkilattan birinin cinayetleri gizli tutmak için kendilerine göre nedenleri olsa bile Reva Ewing'i zan altında bırakmak için neden bu kadar zahmete girdiler?

İç Güvenlik Teşkilatının hedefi, Reva'nın yok etme programındaki çalışmalarını yavaşlatmak, sekteye uğratmak ya da sonlandırmak, böylece Bissel cihazlarından her ne topladıysa, onlarla herkesten önce bir program yaratmak; Kıyamet Günü Grubununki ise yok etme programını geçersiz kılmak için solucanı yeniden geliştirmek olabilir.

Mümkündü, Eve hiçbir ihtimale kapıyı kapatmayacaktı. Olasılıkları gözden geçirip zorlayacaktı.

Her iki senaryoda da Carter Bissel bir toz zerreciği gibi ortalıkta uçuşuyordu. Kade onu İç Güvenlik Teşkilatının izniyle ya da izni olmadan görevlendirmiş olabilir miydi, Blair Bissel'in bilgisi dahilinde veya değil?

Hem hangi cehennemdeydi o?

Eve onu zihninde canlandırmaya çalıştı ama bulanıktı,

beyninde miskin miskin dönüp duran erimiş renklere karışıp duruyordu.

Mavis’le Trina’nın kuş gibi cıvıdamalarını artık odak alanının bir köşesinde bile algılamıyordu, bir rahmin içindeki kalp atışına benzeyen hafif bir *pıtırıtı* vardı sadece.

Rahatlama programının yeniden açıldığını fark etmiş olsa da içine gömülüverdi.

Roarke’un evdeki bilgisayar laboratuvarında, Feeney çalışma alanında oturmuş, sızlayan gözlerine avuçlarını bastırıyordu.

“Göz yorgunluğu kaynaklı baş ağrısı için bir ilaç almalısın,” dedi Roarke. “Seni iyice perişan etmeden.”

“Evet evet.” Feeney derin bir nefes alıp verdi. “Bilgisayar işleriyle eskiden olduğu kadar uğraşmıyorum.” O sırada, bölümler ve küçük parçalar halinde tezgâhına saçılan üniteyi inceledi. “Bu tür detaylı işleri genç yardımcılarım-dan birine havale ederek kendimi şımarttım.”

Roarke’un çalışma alanına baktı, bu sivilin gelişiminin de onunki kadar yavaş ve zahmetli olduğunu görünce sakinleşti. “İkimiz bu şekilde çalıştığımız takdirde, bunlardan birini ne zaman kurup çalıştırabileceğimize dair bir tahminin var mı?”

“Şansımız yaver giderse, önümüzdeki on sene içinde, aksi halde dördüncü bin yılda. Bu kahpe, gitmiş.” Roarke kendisini masadan geri itip kaşlarını çatarak önündeki projenin yanan parçalarına baktı. “Değiştirebilir, onarabilir, yeniden ayarlayabilir, bir çekiçle vurabiliriz. Verileri geri alacağız. Bunu kendi işim olarak benimsediğim için yeterince kızgı-nım. Yemin ederim birkaç kişi, birkaç ekstra beyin hücre-siyle daha hızlı ve kolay sonuç alabiliriz. McNab iyi. Böyle

bir şeyin başında saatlerce çalışacak kadar becerikli elleri ve bilgisayar kurtlarına özel bir ilgisi var ama yeterli değil.”

Bir süre kara kara düşündükten sonra birbirlerini süzdüler.

“Onunla sen konuş,” dedi Roarke.

“Ah hayır, onunla evli olan ben değilim.”

“Polis olan sensin.”

“Bu senin düzeneğin.”

“Bu bir New York Polis Departmanı soruşturması.”

“Bu sana herhangi bir şey ifade ediyormuş gibi sanki. Pekâlâ pekâlâ.” Feeney Roarke’un tekrar konuşmasına fırsat vermeden elini kaldırdı. “Bu meseleyi iki erkek gibi halledelim.”

“Bilek güreşi yapmak ister misin?”

Feeney gülüp geçti, sonra da ceplerini karıştırdı. “Yazı tura atalım. Sen söyle.”

Eve flüt sesine benzer bir ses duydu. Bir an, kanatlı yaratıkların uzun, saz gibi enstrümanlar çaldıkları çiçeklerle dolu bir çayırda cıvılcıplak koştuğunu gördü. Kuşlar ötüyordu, güneş parlıyordu ve gökyüzü masmaviydi.

İrkilerek uyandı ve “Gak,” dedi.

“Vay canına Dallas, gerçekten kendinden geçmişsin.”

Eve gözlerini kırıştırıp masada, yanında sere serpe uzanmış figüre odaklandı. Mavis olduğunu düşündü. Mavis gibi geldi ama figürün vücudu, omuzlarından ayak parmaklarına kadar parlak pembe, yüzü saks mavisıyla kaplı, saçları da yeşil, kırmızı ve mor karışımı bir şeyle tepesine yapıştırılmış olduğu için kimliğini doğrulamak zordu.

Eve bir kez daha *gaklayabilirdi* ama bu gereksiz gibiydi.

“Salya akıtmadın,” dedi Mavis. “Bundan endişelendiysen, söylemek istedim.”

“Birkaç kez seks iniltisi çıkardın.” Trina’nın sesi ayaklarının yakınlarından bir yerden geliyordu, Eve donup kaldı.

“Ne yapıyorsun?”

“İşimi. Seni tamamen duruladım. Bu kısmı hiç hissetmedin. Cilt canlandırıcını sürdüm. Erkeğin buna bayılacak. Ayaklarınla işim bittikten sonra saçını ve makyajını yapacağım.”

“Ayaklarıma ne yapmaktan bahsediyorsun?” Eve yavaşça dirseklerinin üzerinde doğrulup aşağı baktı. “Of Allahım! Allahım! Tırnaklarımı boyamışsın.”

“Sadece lüks bir pedikür. Satanist ayini değil.”

“Ayak tırnaklarım *pembe*.”

“Evet, ölçülü oldum. Gül kurusu. Tenine uyumlu. Ayakların berbat haldeydi,” dedi Trina bitiş spreyini sıkarken. “Neyse ki, ayakların üzerinde çalışırken sanal gerçeklik gözlüğünün etkisindeydin.”

“Nasıl oluyor da o etki altında olmuyor?” diye sordu Eve Mavis’e işaret ederek.

“Uygulamaların farkında olduğumda daha çok keyif alıyorum. Bir şeylere bulanmak, törpülenmek, ovalanmak ve boyanmak. Bu benim için en üst nokta. Sen nefret ediyorsun.”

“Mavis. Bundan nefret ettiğimi biliyorsan, neden beni bunları yapmaya zorluyorsun?”

Mavis’in gülümsemesi de saks mavisiydi. “Çünkü eğlenceli.”

Eve yüzünü silmek için elini kaldırdı ama tırnaklarını görünce şaşkınlıkla bakakaldı. “Tırnaklarıma oje sürmüşsün. İnsanlar onları görecek.”

“Doğal Fransız manikürü.” Trina yanına gidip parmağını Eve’in kaşlarının üzerinde gezdirdi. “Kısaltılmaları gerekiyor. Sakin olmalısın Dallas.”

“Polis olduğumun farkında mısın? Bir şüpheliyi zaptetmem gerekse, parlak ama doğal Fransız manikürüme aval aval bakıp gülmekten boynunu kıracağını anlayabiliyor musun? Sonra da elimde ölen bir şüpheli yüzünden soruşturma geçireceğim.”

“Polis olduğunu biliyorum.” Trina dişlerini göstererek gülmüsedti. Sol köpekdişi küçük yeşil bir taşla süslenmişti. “Bu yüzden küçük göğüs dövmesini ücretsiz olarak ekledim.”

“Göğüs mü? Dövme mi?” Eve bir mancınıkla fırlatılmış gibi aniden doğruldu. “*Dövme mi?*”

“Sadece geçici bir dövme. Çok güzel oldu.”

Eve bakmaya çekindi. Korkusuna karşı koyup Trina’nın parlak siyah saçından bir avuç kavrayıp işkencecisinin başını öne doğru çekti. Gerekirse bilincini yitirene kadar kafasını dolgulu masaya vurabilirdi. Trina’nın bağırış çağrısına, Mavis’in kıkırdarak barış çağrısında bulunmasına aldırmadan Eve çenesini aşağı eğip göğsüne baktı.

Sol göğsünün kıvrımında rozetinin bir kopyası vardı, başparmağının tırnağı kadar olmasına rağmen en ince ayrıntısına kadar düşünülmüştü. Eve, ismini okumak için başını eğerken tutuşu biraz gevşedi. Trina böylece kaçmayı başardı.

“Ah Allahım, sen aklını mı oynattın? Sana geçici olduğunu söyledim.”

“Sanal gerçeklik gözlüğünü kullanırken bana halüsinasyon madde verdin mi?”

“Ne?” Sinirlendiği belli olan Trina dağılan saçını düzeltti, kollarını göğsünde birleştirip dik dik Mavis’e baktı. “Onun *neyi* var? Hayır. Sana hiçbir şey vermedim. Ben lisanslı bir vücut ve stil danışmanıyım. Menümden yasadışı maddeler yok. Bana böyle bir şey sorarsan...”

“Sana böyle bir şey sordum, çünkü senin vücuduma boyadığın bir şeye bakıyorum ve bu biraz hoşuma gitti, o

yüzden herhangi bir ilacın etkisi altında böyle hissetmediğinden emin olmak istiyorum.”

Trina burun kıvırdı ama gözlerinde hem keyifli hem de şakacı bir ifadenin ışığı vardı. “Hoşuna gittiyse onu kalıcı yapabilirim.”

“Hayır.” Eve göğsünü korumak için eliyle kapattı. “Hayır hayır hayır. Hayır.”

“Anlaşıldı. Sadece geçici. Mavis’in biraz daha pişmesi gerekiyor, o yüzden senin işini bitirelim.” Trina masadaki bir mekanizmaya bastı ve o bölüm bir sandalyenin arkası gibi yükseldi.

“Saçındaki karışımda neden o kadar çok renk var?”

“Birden çok renge boyatıyorum,” diye açıkladı Mavis. “Kırmızı buklelerim, mor sivri uçlarım ve...”

“Benim saçımda onlardan yoktu.” Eve korkuya kapıldı. “Değil mi?”

“Rahatla.” Trina, ödeşmek için Eve’in saçından kavrayıp kafasını kendisine doğru çekti. “Pembe tutamlar yıkanınca çıkar.”

“Şaka yapıyor,” dedi Mavis Eve’in rengi solarken. “Gerçekten.”

Her şey bittiğinde, Eve tamamen gevşemişti. Yalnız kalır kalmaz en yakın banyoya koşup kapıyı kapattı ve aynaya bakmak için kendisini hazırladı.

Saçında pembe tutamlar ya da öyle bir şey olmadığını görünce hissettiği rahatlamayla dizleri çözüldü. Kaşları da, Trina’nın Mavis’le işi bittiğinde olduğu gibi renk cümbüşü değildi.

Eve kibirli olmadığından emindi. Sadece olduğu gibi görünmek istiyordu. Bunda yanlış bir şey yoktu. Olduğu gibi görüldüğü için de kürek kemiklerinin arasındaki gerginlik yumağı çözülmeye başladı.

Pekâlâ, her zamankinden daha iyi görünüyor olabilirdi. Trina kaşlarının kıvrımının daha belirgin olması ve gözlerini çerçevelemesi için onlara bir şey yapmıştı. Cildi hoş bir şekilde parlıyordu.

Eve başını iki yana salladı, saçının kolayca yerine oturduğunu görünce hoşuna gitti.

Sonra şaşkınlıkla gözlerini ardına dek açtı. *Kibirliydi* ya da kibirli olmaya tehlikeli bir şekilde yakındı. Buna bir son vermeliydi. İnadına aynadan uzaklaştı. Bu aptal bornozu çıkarıp giysilerini giymeliydi. Bunu yapar yapmaz laboratuvara geçecekti.

İşinin, kibirlenmeye değer tek şey olduğundan emindi.

On Dördüncü Bölüm

Eve yatak odasına daldığı anda Roarke asansörden indi. “Üzerimi değiştirmeliyim, sonra laboratuvara geleceğim.”

“Seninle bir dakika konuşmak istiyordum, Mavis ve Trina’nın gittiğini gördüm.”

“Ne hakkında konuşmak istiyorsun?” Eve eski, rahat bir eşofman takımı bulmak için dolabını karıştırmaya başladı. Bunun Dallas’taki saha operasyonuyla bir ilgisi olmaması için dua ederken ellerini meşgul ediyordu. “İlerleme kaydedebildiniz mi?”

“Hayır. Bu zahmetli ve zor bir iş. Yavaş ve bıkkınlık verici. Feeney dinlenmek için bir saat mola verdi. Gözleri çok yoruyor.”

“Pekâlâ.” Eve gecenin büyük bölümünü bir karışıma bulanmış şekilde sırtüstü yatarak geçirdiği için mola vermelelerine ses çıkaramazdı. “Bilgisayar konusunda pek yardımcı olamam ama gözden geçirmem gereken bazı olasılıklar, ele almak istediğim birkaç teori var. Bundan nefret ediyorum.”

“Zihninin berrak olmasından mı nefret ediyorsun?”

“Hayır.” Eve’in omuzları tekrar rahatladı. Roarke’un ses tonundaki her ayrıntıya dikkat ediyordu, her şey yolundaydı. Şimdilik. “Trina’nın yaptığı şeylerin... beynimde işe yaramasından nefret ediyorum. Çok zindeyim,” dedi, ipek, kaşmir tişörtlerin altına gömdüğü yırtık pırtık kısa kollu bir eşofman üstünü çekip çıkarırken. “Düşünüyordum da... neye bakıyorsun?”

“Sana. Sevgili Eve, sen...”

“Sakın başlama.” Eve, eşofman üstünü ona doğru sallayıp iki adım geri çekildi. Bu bile sahte, diye düşündü. Roarke’un ona bu şekilde baktığını bilmek çok rahatlatıcıydı. Ona baktığında bunu bilmek Eve’in kanını kaynattı, vücudu gerildi. “Sakın başlama.”

“Pedikür yaptırmışsın.”

İçgüdüsel bir şekilde, utançla ayak parmaklarını kıvırdı. “Trina bana bunu sanal gerçeklik gözlüğünün etkisi altındayken yaptı ve nasıl çıkartacağımı bile söylemedi.”

“Hoşuma gitti. Çekici.”

“Pembe tırnakların nesi çekici? Bunun nesi çekici olabilir? Dur, kiminle konuştuğumu unuttum. Dişlerimi pembe boyasaydı, onu bile çekici bulurdun.”

“Ben aptal bir aşığım,” diye mırıldandı Roarke, başparmağıyla onun yanağını okşayacak kadar yaklaştı. “Yumuşak.”

“Kes şunu.” Eve onun elini itti.

“Ve... egzotik kokuyorsun,” dedi koklamak için biraz daha yaklaştıktan sonra. “Biraz tropikal. İlkbahardaki bir limon bahçesi gibi... biraz da yasemin sanırım. Gece açan yasemin.”

“Roarke. Kes şunu.”

“Çok geç.” Roarke gülüp onu kalçalarından yakaladı. “Bir erkeğin canlanmaya ihtiyacı vardır, biliyorsun. Neden benim olmuyorsun?”

Eve onundu ama yine de Roarke dudaklarını yaklaştırırken onu itti. “Mola süremi çoktan aştım.”

“Molanı uzatmak üzeresin. Tadın harika.” Roarke’un dudakları onun çenesinin üzerinde gezindi, sonra altına indi, hiç durmayan elleri bornozunun kuşağını açıp altına kaydı. “Bakalım...” Roarke onun alt dudağını ısırdı. “...Trina başka neler yapmış.”

Roarke bornozu onun omuzlarından indirip dişlerini çıplak teninde gezdirdi.

Eve’in midesinde kıvrılan küçük şehvet yumağı açıldı. Vücudunda daha rahat hareket edebilmesi için başını yana eğdi. “Sana kendini kontrol altına alabilmen için yirmi, en fazla otuz dakika veriyorum.”

“Otuz dakika benim için yeterince...” Roarke’un bakışları göğsüne kayarken cümlesi yarım kaldı. “Şuna bak.” Başparmağını Eve’in rozetinin kopyasının üzerinde gezdirirken sesi mırıldar gibi çıktı. “Burada ne var böyle?”

“Trina’nın küçük deliliklerinden biri. Geçici bir dövme, aslına bakarsan ilk şoku atlattıktan sonra çok hoşuma gitti.”

Roarke hiçbir şey söylemedi, dövmeyi başparmağıyla okşamaya, etrafında daireler çizmeye devam etti.

“Roarke?”

“Bunun beni bu kadar tahrik etmesine çok şaşırdım. Ne garip.”

“Şaka yapıyorsun.”

Roarke bakışlarını ona dikti, masmavi gözleri Eve’in içine işledi. “Pekâlâ.” Teninin altında sinirleri hareketlendi. “Şaka yapmıyorsun.”

“Teğmen.” Roarke onun kalçalarını tekrar kavradı ve Eve’in bacaklarını beline dolayarak onu tek seferde yukarı kaldırdı. “Kendini hazırlasan iyi olur.”

Duyuların uğradığı saldırıya, sistemin böylesine acıma-

sızca ihlal edilmesine hazırlanmak mümkün değildi. Yatak çok uzakta olduğu için Roarke onu kanepeye yatırdı, dudakları ve elleriyle onun kontrolünü devraldı.

Eve bacaklarını onun etrafına kenetledi. Ona sıkıca tutunmazsa, kendi bedeninden fırlayabilirdi. İçine hücum eden hisleri kanını, kaslarını ve sinirlerini sarstı, haykırarak doyumuna ulaşırken titremeye başladı.

Sersemleyen Eve nefes almaya çalıştı ve en sonunda o aç dudaklarla buluştu. Yarı şehvetle, yarı en azından burada birlikte olmalarının çaresiz rahatlığıyla Roarke'un gömleğini çekti. Roarke, tenin sadece tadına ve dokusuna bakmak istemiyordu. O arzuluydu, bütün vücudu onun için yanıyordu.

Onun mucizesiyle.

“İzin ver.” Eve onun kemeriyle mücadele etti. “Bana bırak.”

Kanepeden yuvarlanarak sertçe yere düştüler.

Eve'in nefessiz kahkahası içini aydınlattı. Onun güldüğünü duymaya ihtiyacı vardı.

Ona sarılmaya, Eve'in ona sarılmasına ihtiyacı vardı.

Eve'in kokusu, biçimi, tadı kontrol etmekte zorlandığı hatlarını yakıyordu. Onu krema gibi yalamak, kıtlık sonrası bir ziyafet gibi silip süpürmek istiyordu. Dünyanın sonuna kadar kendisini ona gömmek istiyordu.

Eğer çok fazla sevmek, istemek ve ihtiyaç duymak mümkünse, Roarke onunla bu sınırı çoktan aşmıştı. Geri dönüşü yoktu. Eve onun altında sarsılıp kıpırdadı. Elini uzatıp onun üzerinde kenetledi, Roarke'un sertliğini ıslak, çılgın sıcaklığına aldı.

Zevk Roarke'a hücum etti, onu sıırıslıklam etti, Eve'in kalçaları ona yaklaştıkça ve kendi kalçaları ona doğru indikçe zihnen ve bedenen bir doygunluk hissediyordu.

Roarke tahrik olduğu için Eve'in baygın bakan koyu

kehribar rengi gözlerini, başını geriye atıp boğuk bir şekilde inlemeden bir saniye önce dudaklarının titrediğini görüyordu.

Çözüldü, dudaklarını onun olduğu sembole bastırdı; vücudunun altında onun için gümbür gümbür atan kalbini hissetti. Onun polisi. Onun Eve'i. Onun mucizesi.

Roarke kendisini bu hisse verdi, ona teslim oldu.

Sırtüstü uzandı, Eve onun ağırlığının altında kalmak yerine göğsüne sere serpe uzandığında nabızı neredeyse normale dönmüştü.

Eve o anda kesinlikle rahatlamış göründüğünü düşündü, kısa bir uyku çekmek üzere olan bir adam gibi tamamen gevşemiş, tatmin olmuştu.

"Pembe ayak tırnakları ve göğüs dövmeleeri. Siz erkeklerin sorunu ne?"

Roarke'un dudakları kıvrıldı. "Kolay kandırılıyorz. Kadınların gizemli, baştan çıkarıcı oyunlarının merhametine kalmışız biz."

"Hormonlarının merhametindesin."

"O da var." Roarke memnuniyetle içini çekti. "Şükürler olsun."

"Gerçekten de bu tarz şeylerden mi hoşlanıyorsun? Losyonlar, karışımlar ve ojelerden mi?"

"Eve. Sevgili Eve." Roarke bunun üzerine gözlerini açıp saçını okşadı. "Ben senden hoşlanıyorum. Bu apaçık olmalı."

"Ama bütün o süsler seni tahrik ediyor."

"Süsler olsun ya da olmasın." Roarke dudaklarını onun kilere değdirene kadar onu kendisine doğru çekti. "Sen benimsin."

Eve'in dudakları seğıirdi. "Neyin sahibisin?"

"Her şeyin."

"Tatlı dilli," diye mırıldandı Eve ona sokularak. "Çok

tatlı dillisin. Bilmen için söylüyorum, bu dövme beni seks kölene dönüştürse bile kalıcı olmayacak. Sadece birkaç gün dayanacak, hepsi bu.”

“Senin bedenini, senin kararın ama dövmenin kalıcı olmasını istediğimi inkâr edemem. Böyle bir şey görmeyi hiç beklemediğim için içimde bir şey harekete geçti. Biraz şaşırtıcıydı.”

“Belki arada sırada seni şaşırtırım.”

“Beni her zaman şaşırtıyorsun.”

Bunu bilmek Eve’in hoşuna gitti, yanağına küçük bir öpücük kondurduktan sonra dönüp uzaklaştı. “Mola süresi sona erdi.”

“Bunda şaşırtıcı bir şey yok.”

“Üzerini giy sivil ve rapor ver.”

“Otuz dakikamı tamamen kullandığımdan emin değilim. Birinin biraz acelesi vardı.”

Eve onun pantolonunu alıp yüzüne fırlattı. “O güzel kichini ört dostum. Pembe ayak tırnaklarım başını döndürmeden önce benimle konuşmak istediğini söyledin. Ne hakkında konuşmak istiyorsun?”

“Ona gelmeden önce, önümüzdeki birkaç gün boyunca mümkün olduğunca yalınayak olmanı umduğumu söylemek istiyorum. Devam edelim,” dedi Eve ona dik dik bakınca. “Feeney ve ben laboratuvarıda daha fazla oyuncuya ihtiyacımız olduğu konusunda hemfikiriz. Sadece ikimiz varken bu restorasyon en iyi ihtimalle haftalar alır.”

“McNab yarın geri dönecek.”

“O halde üç kişi olacağız, birimizden biri başka bir şey için laboratuvarıdan ayrı kalmadığı sürece. Yanıt istiyorsan, bize onları bulmamız için gereken araçları vermelisin Eve.”

“Neden Feeney, ekibin şefi olarak bu talepte bulunmuyor?”

“Çünkü, Allahın cezası yazı turada kaybettim, eğer parayı elime geçirip kendi paralarımдан biriyle değiştirebilseydim, bu asla olmazdı. O dedi ki... kelimesi kelimesine şöyle söylediğini sanıyorum, ‘aynı köpek tarafından iki kez ısırılmazsın.’ Bu, daha önce yazı tura oyununda onu kandırdığının farkında olduğunu dile getirme biçimi.”

“O kolay hedef değil.”

“Hayır, değil. Söz konusu elektronik aletler olduğunda ikimiz de acemi ya da tembel değiliz. İkimiz de bunu kabullenmekten hoşlanmasak da yardıma ihtiyacımız var. Aklımda bize yardımcı olabilecek biri var..”

“Jamie Lingstrom’u düşünüyorsan unut gitsin. Böylesine istikrarsız bir duruma bir çocuğu dahil edemem.”

“Onu düşünmüyordum. Jamie’nin dersleri var, orada kalması konusunda kararlıyım. Reva’yı istiyorum. O zaten durumun farkında,” diye devam etti Eve’in konuşmasına izin vermeden. “O en iyilerden biri, en yüksek geçiş iznine sahip ve neler olduğunu zaten biliyor.”

“Çünkü o unsurlardan biri. Baş unsurlardan birini, başka bir sivilî olaya dahil etmek alengirli bir iş.”

“Onu konu hakkında bilgilendirmek zorunda olmadığımız için zamandan tasarruf ederiz. Kişisel çıkarı olduğu için herkesten daha çok çalışacak. O bir şüpheli değil, bir tür kurban Eve.” Roarke duraksadı, konuşmaya devam ettiğinde sesi daha sakindi. “Fırsatı varsa, bir kurbanın, birinin onu savunmasına hakkı olduğu kadar kendini de savunmaya hakkı yok mudur?”

“Olabilir.” Sivri kenarları olan o uçuruma doğru ilerliyorlardı. Eve geri çekilmek ya da orada değilmiş gibi yapmak istedi ama vücudunda hâlâ onun sıcaklığını hissederken aralarındaki mesafe büyüyordu.

“Bunu Feeney’e danıştın mı?”

“Danıştım ve şu anda ikimizin dans ettiği zeminde dolaşarak durdum. Sonra ona Reva’nın niteliklerini gösterdim. Onunla çalışmak için sabırsızlanıyor.”

“Feeney’i baştan çıkardın.”

Bunun üzerine Roarke hafifçe gülümsedi. “Bu benim için biraz rahatsızlık verici bir düşünce. Onu ikna ettiğimi düşünmeyi tercih ederim. Reva ve Tokimoto konusunda.”

“Seninkilerden biri. Bir sivil daha mı?”

“Evet, bu tercihin birkaç sebebi var. Öncelikle, bu ikili gibi yüksek güvenlik derecesine sahip sivillerin basına bilgi sızdırmaları daha düşük bir ihtimaldir. Dur, patlama hemen,” dedi Roarke Eve dışlarını gösterince. “Bu tercihlerin bilgi sızdırması başkalarına kıyasla daha düşük bir ihtimal. Reva bariz sebeplerden ötürü, Tokimoto ise ona aşık olduğu için bilgi sızdırmaz.”

“Aman ne güzel.”

“Reva’nın bundan haberi yok,” diye devam etti Roarke hiç istifini bozmadan. “Tokimoto da o yönde bir hamle yapmayabilir ama gerçekler ortada. Reva’ya olan hisleri yüzünden, bu işe doğal bir ilgi duyduğu için herkesten daha çok enerji ve çaba harcayacak. Aşk insana bu tür şeyler yaptırır.”

Eve buna karşılık vermeyince, Roarke dönüp bir paneli ve ardındaki mini buzdolabını açtı. Bir şişe su çıkardı. Onu açıp yudumladı.

Boğazını ıslatmak birikmeye başlayan öfkesini dindirmede. “Bunun dışında, eğer işe polisleri dahil edersen, evrak işleri ve bütçeyle ilgilenmen gerekecek; bu seviyedeki bir operasyon için onların güvenilirliğini araştırmak zorunda kalacaksın. New York Polis Departmanından daha büyük bir bütçeye sahibim.”

“Grönland’dan daha büyük bir bütçeye sahipsin.”

“Olabilir ama söylemeye çalıştığım şey şu, bu sorunu çözüp Kırmızı Kod sözleşmemi korumak istiyorum. Bir an önce bazı yanıtlar bulamazsak kaybedecek çok şeyim var. Bu ve arkadaşşıma yapılanlar yüzünden ve bu alanda ne yaptığımı bildiğim için işe en uygun kişileri dahil etmemizi öneriyorum.”

“Huysuz olmak zorunda değilsin.”

“Ama huysuzum. Kaypakça olan her şey huzurumu kaçırıyor. Sevdığım insanlar böyle bir sorunla boğuşurken rahat rahat oturamam; o karmakarışık üniteleri geri kazanmak için yavaş yavaş ilerleyip Dallas’ta olanlardan tam olarak kimin sorumlu olduğunu bulmak yerine vaktimi burada harcamak çok bunaltıcı.”

Eve’in midesine küçük, sert bir buz topu düştü. Göz ardı etmeyi umduğu kocaman gerçek oradaydı, borazan çalışıyordu. “Her şeyin altında yatan sorun bu, değil mi?”

“Evet, her şeyin altında, üstünde, etrafında ve içinde.”

“Senden bunu bir kenara bırakmanı istiyorum.” Eve’in midesi kasılsa da sesi sakinliğini korudu. “Görmezden gelmemin mümkün olmadığı bir sınırı geçmeden önce bu konuyu rafa kaldırmanı istiyorum.”

“Benim de sınırlarım var Teğmen.”

“Bu doğru, bu doğru. Teğmen.” Eve, şifonyerde duran rozetini alıp tekrar taktı. “New York Polis Departmanından Teğmen Eve Dallas. Karşımda durup bir cinayet bürosu polisine cinayetten bahsedip bunu göz ardı etmemi, önemsiz bir şeymiş gibi davranmamı bekleyemezsin.”

“Karımla konuşuyorum.” Roarke şişeyi o kadar sert bir şekilde vurdu ki, içindeki su taşıp masanın parlak yüzeyine döküldü. “Koruyacağıma dair yemin ettiğim kadınla. Bir kenara çekilip hiçbir şey yapmazsam onu korumuş olmam, bununla yaşamaya da tahammül edemem. Sana olanlardan

sorumlu kişiler *bu* önemsizmiş gibi hayatlarına devam edemezler.”

“Onların hayatı umurumda değil. Ama senin elinde ölmeleri umurumda.”

“Allah kahretsin Eve.” Roarke ona arkasını dönüp gömleğini giydi. “Benden olmadığım biri gibi davranmamı isteme. Benden bunu isteme. Ben senden böyle bir şey istemiyorum.”

“Hayır.” Eve sakinleşti. “Hayır, istemiyorsun. Benden böyle bir şey istemiyorsun,” diyerek alçak sesle tekrarladı, bu sözünün haklılığından etkilenerек. “O halde bu konuda konuşamam. Bunu düşünemem ve hemfikir olmaya asla yanaşmayacağımız bir konuda seninle tartışamam ama bir kez daha düşünsen iyi olur. Düşünürken, Marlena gibi bir çocuk olmadığımı unutma. Annen değilim.”

Roarke yavaşça ona doğru döndü, yüzü buz gibi ve kasatıydı. “Kim olduğun ya da olmadığın konusunda asla yanlış bir fıkre kapılmadım.”

“Sağlamak istediğin türde bir adalete ihtiyacım yok, çünkü başıma gelenleri atlattım ve ayakta aldım.”

“Ama uykunda ağlıyorsun ve kâbuslar yüzünden titriyorsun.”

Eve artık sinirden titremek üzereydi ama ağlamayacaktı. Gözyaşlarının ikisine de faydası yoktu. “Düşündüğün şey bunu değiştirmeyecek. Feeney kimi kabul ederse işe dahil et. Çalışmak zorundayım.”

“Bekle.” Roarke kendi şifonyerine gidip bir çekmeceyi açtı. Eve kadar kızgındı; cinsel ilişkiden öfkeye nasıl bu kadar kolay geçebildiklerini bilmeyi isterdi. Çekmeceye koyduğu küçük, çerçeveli fotoğrafı çıkardıktan sonra onu Eve’e vermeye gitti.

Eve fotoğrafta yüzündeki morlukları yeni iyileşmeye

başlayan kızıl saçlı, yeşil gözlü genç güzel bir kadın gördü, oğlunu tuttuğu elinin bir parmağında atel vardı.

Yanağını kadının, annesinin yanağına yaslayan muhteşem küçük çocuğun gözleri Kelt mavisiydi.

Roarke ve annesi.

“Onun için yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Bilseydim... ama bilmiyordum, hepsi bu. Anılarımda onun yüzünü düzeltecek kadar büyüyemeden annemi kaybettim. Ona bu kadarını bile veremedim.”

“Bunun seni üzdüğünü biliyorum.”

“Mesele bu değil. Ondan haberleri vardı. İç Güvenlik Teşkilatının, Interpol’ün ve bütün küresel istihbarat teşkilatlarının. Patrick Roarke’u, Richard Troy’la buluşmak için Dallas’a seyahat etmeden önce de tanıyorlardı. Ama o, beni doğuran kadın, babamın öldürüp bir kenara attığı kadın, dosyalarında dipnot olarak bahsedilmeye bile değer görülmedi. Annem onlar için bir hiçti, tıpkı Dallas’taki küçük, çaresiz çocuğun onlar için hiçbir şey ifade etmemesi gibi.”

Eve ona, kendisine ve hiç tanışmadığı kadına üzüldü. “Onu kurtaramazdın, üzgünüm. Beni de kurtaramazdın ama üzgün değilim. Kendimi kurtarmakta iyiyim. Seninle bu konuda tartışmayacağım, çünkü bunun hiçbir şeye faydası yok. İkimizin de yapması gereken çok iş var.”

Eve fotoğrafı şifonyere bıraktı. “Bunu dışarıda bırakmalısın. Annen çok güzelmiş.”

Eve odadan ayrılınca, Roarke fotoğrafı alıp kaldırdı. O resimlere uzun süre bakmak ona hâlâ acı veriyordu.

Gecenin geç saatlerine kadar farklı alanlarda çalışarak birbirlerinden uzak durdular. Belki de ilk kez yatakta, aralarında bir deniz kadar boşluk bırakarak yattılar ve ikisi de boşluğu kapatmaya çalışmadı. Sabah olunca, aralarında

açılan mesafenin etrafında dolaşıp birbirlerinin alanından kaçınmaya özen gösterdiler, o alanlar her kesiştiğinde hareketlerine dikkat ettiler.

Eve, Reva Ewing ve Tokimoto'nun evde olduklarını biliyordu; kendi ofisine çekilip onları Feeney'e bırakırken Peabody'yle McNab'in gelmesini bekledi.

Eve elindeki işe uzun süre konsantre olabiliyor, olasılıkları gözden geçiriyor ve sonra başka senaryolar yaratmak için verileri karıştırıyordu. Cinayet tahtasını inceliyor, elinde bulunan kanıtlardan yola çıkarak suçları, dürtüleri, yöntemleri yeniden oluşturdukça bir tablo görmeye başlıyordu.

O kanıtları diğer tarafa geçirdiğindeyse tamamen farklı bir tablo ortaya çıkıyordu.

Dikkati bir an bile bozulursa bir başka resim belirliyordu. O ve Roarke'un dipsiz bir uçurumun ayrı taraflarındaki resmi.

Özel hayatını işine karıştırmaktan nefret ediyordu. İşine konsantre olması gerekirken düşüncelerine sızmasına engel olamamaktan daha çok nefret ediyordu.

Bir fincan kahve daha almak için mutfığa giderken, kendi kendine tam olarak neye kızgın olduğunu sordu. Roarke'un, onun tanımadığı İç Güvenlik Teşkilatından birkaç ajanın peşine düşüp onların kanını akıtması ihtimaline mi? Eve onunla kavgalıydı; bağırılmaları ya da kapıları çarpmamaları kavgaya etmedikleri anlamına gelmiyordu.

Evlilik oyununun bu kadarını çözmüştü.

Roarke, çocukken Eve'e yapılanlar hakkında köşeye sığıp kışmış bir kaplan kadar öfkeli olduğu için kavgaya ediyordular. Üstüne üstlük, annesine olanlar da köşeye sıkışan kaplanın pençelerini ve dişlerini keskinleştiriyordu.

Acımasızlık, şiddet, ihmal. Şurası kesin ki ikisi de bunlarla yaşayıp ayakta kalmıştı. Öyleyse, bunu hâlâ sürdürememeleri için bir sebep var mıydı?

Eve terasa çıkıp biraz nefes almak için mutfak kapısını itti.

Peki o bunlarla nasıl yaşamıştı? İş... evet, bazen yorgun düşene, hatta perişan olana kadar çalışıyordu ama işinin süreç ve sonuçlar vasıtasıyla ona kattıklarına ihtiyacı vardı. Sadece kurbanların tepesinde dikilmekle kalmıyor, onların yanında olup sistemin izin verdiği dengeyi bulmaya çalışıyordu. Arada sırada o denge standartlarıyla örtüşmediğinde sistemden nefret ediyordu.

Fakat nefet edilen şeye bile saygı duyulabilirdi.

Peki ya kâbusları? Onlar korku, üzüntü, hatta utanç için bir tür savunma mekanizması, bilinçsiz bir çıkış yeri değil miydi? Mira ona konu hakkında muhtemelen bir sürü süslü terimle psikiyatrik açıklama sunabilirdi. Özünde, sadece hatırlamaya dayanabildiği olaylar için tetikleyici oluyorlardı. Birkaçına dayanabileceğinden emin değildi ama şimdilik üstesinden geliyordu.

Aslında Roarke yanında olup onu o duyguların yapışkan ellerinden çekip aldığı, ona sarılıp her şeyin geçmişte kaldığını hatırlattığı için daha iyi baş ediyordu.

Ona yapılanlarla acımasızlığa misliyle karşılık vererek mücadele etmiyordu. Yüreğinin derinliklerinde kanunun gücüne inanmazsa rozetini nasıl taşıyabilirdi?

Roarke ise inanmıyordu.

Eve elini saçının arasında gezdirirken, yaz sonunun hareketli bahçelerine, yemyeşil ağaçlarına, Roarke'un kendi tarzında kurduğu dünyanın ışıltısına baktı. Tanıştıklarında, ona aşık olduğunda bile, evlendiklerinde de onun kendisi gibi sabit fikirlere sahip olmadığını biliyordu.

Temelde birbirlerine bütünüyle zıttılar.

İki kayıp ruh, demişti Roarke bir keresinde. Öylelerdi. Ama birçok ortak noktaları olmasına rağmen, bu konuda asla kolayca uzlaşmayacaklardı.

Belki de aralarındaki şeyi böyle yoğun kılan bu zıtlık ve onun getirdiği gerilimdi. O müthiş ve korkunç aşka böylesine güç veren şey buydu.

Eve onun kalbine ulaşabiliyordu... öylesine şaşırtıcı bir açıklığı vardı ki. Onun üzüntüsüne erişebiliyor, nasıl yapacağını bilemese de onu teselli edebiliyordu. Öfkesine ise asla ulaşamıyordu ve ulaşamayacaktı. Roarke, içindeki o sert düğümü becerikli bir zerafetle saklayabiliyordu.

Belki de, ona ulaşmaması gerekiyordu. Roarke'un içine uzanıp o düğümü yakalayıp çözerse, o artık sevdiği adam olmayabilirdi.

Fakat... Allahım... ya onun yüzünden bir adamı öldürürse ne yapacaktı? Bunun üstesinden nasıl gelecekti?

Nasıl geleceklerdi?

Bir katille yaşadığını bildiği halde başka katillerin peşine düşmeye devam edebilir miydi? Yanıttan korktuğu için o kadar derinlere inmedi. Bunun yerine, içeri girip fincanını tekrar doldurdu.

Ofisine dönüp tahtasının önünde durdu, aklını işine vermeye zorladı. Biri kapısını tıklatınca dalgın ve biraz sinirli bir sesle “Ne?” diye karşılık verdi.

“Teğmen. Rahatsız ettiğim için özür dilerim.”

“Ah. Caro.” Roarke'un asistanını zarif, siyah bir takım elbiseyle ofisinin kapısında görünce şaşırdı. “Önemli değil. Burada olduğunu biliyordum.”

“Reva'yla birlikte geldim. Çalışmak için şehir merkezindeki ofise gidiyorum. Roarke'tan bir projeyle ilgili bazı detayları almam gerekiyordu. Her neyse, bunun önemi yok.” Caro, bıkkınlığını belirten garip bir hareketle ellerini kaldırıp indirdi. “Biraz vaktin varsa gitmeden önce seninle konuşmak istiyorum.”

“Elbette. Pekâlâ. Kahve ya da başka bir şey alır mısın?”

“Hayır. Hiçbir şey almayacağım, teşekkürler. Kapıyı... kapatmak istiyorum.”

“Kapatabilirsin.” Caro’nun bakışlarının olay yerinin ve cesetlerin gösterişli fotoğraflarının bulunduğu tahtaya kaydığını gördü. Eve bunun üzerine, bilerek kendi masasına geçti ve tahtadaki görüntülerin görüş alanına girmeyeceği bir sandalyeyi gösterip Caro’ya oturmasını işaret etti. “Lütfen, otur.”

“Sanırım, sürekli bu tür şeylere bakıyorsun.” Caro bacaklarına hareket etmeyi emredip sandalyeye oturmadan önce son kez baktı. “Buna alışabildin mi?”

“Evet. Aynı zamanda da hayır. Hâlâ biraz sarsılmış görünüyorsun. Belki de işe bu kadar çabuk dönmemelisin.”

“Çalışmalıyım.” Caro omuzlarını dikleştirdi. “Beni anlayacağını düşünüyorum.”

“Evet, anlıyorum.”

“Reva da anlıyor. İşinin başına dönmesinin ruh haline yardımcı olacağını biliyorum. O hâlâ kendinde değil. Ben de değilim. İyi uyumuyoruz ama birbirimizin hatrına uyuyormuş gibi yapıyoruz. Buraya bunları söylemeye gelmedim. Boş konuşmak bana göre değil.”

“Bence de. Bana hep çok verimli biri gibi görünüyorsun. Roarke’un işleriyle ilgilenmek için öyle olmalısın. Eğer böyle bir şey seni şaşkına çevirmeseydi, bir robot olduğunu düşünürdüm.”

“Doğru söyledin.” Caro başını salladı. “Kurbanlar ve hayatta kalanlar, tanıklar ya da şüpheliler hakkında hangi notları alman gerektiğini biliyorsun. Reva’ya karşı hızlı, hatta serttin. Stres altındayken en iyi yanıt verdiği ton budur. Sezgilerini dinleyen birisin Teğmen. Roarke’la baş edebilmek için... öyle olman gerekir.”

“Sen öyle san.” Eve önceki gece aralarında geçen ko-

nuşmanın zihninde tekrar etmesine izin vermemeye çalıştı. “Benden ne istiyorsun Caro?”

“Affedersin. Vaktini aldığımı biliyorum. Yaptığın her şey için teşekkür etmek istedim. Anladığım kadarıyla her gün o tahtadaki farklılıklara bakıyorsun. Kurbanlar ve hayatta kalanlarla uğraşıyor, ifadelerini, sorularını dinliyor, yanıtları bulmak için uğraşıyorsun. Bu senin işin. Benim içinse kişisel bir mesele, o yüzden sana şahsen teşekkür etmek istedim.”

“O halde, şahsen rica ederim. Senden hoşlandım Caro. Kızını sevdim. Sevmeseydim bile şu anda yaptığım şeyi yapardım.”

“Evet, biliyorum. Bunu bilmem sana olan minnettarlığımı değiştirmiyor. Reva’nın babası bizi terk ettiğinde, yıkıldım. Kalbim kırıldı, yaşama gücüm darmadağın oldu. Senden biraz daha büyüktüm... ve bana dünyanın sonu gibi geldi. ‘Ne yapacağım? Bunu nasıl atlatacağım? Bebeğimi nasıl yetiştireceğim?’ diye düşündüm.”

Caro duraksayıp başını iki yana salladı. “Bunlar seni ilgilendirmeyebilir.”

“Hayır.” Caro yerinden kalkmaya başlayınca, Eve ona oturmasını işaret etti. “Bitir. İlgimi çekti.”

Caro içini çekerek tekrar oturdu. “Anlatacağım o halde, ne de olsa bütün bunlar aklımda dolanıp duruyor. O zamanlar, maddi birikimim azdı... profesyonel bir anne olmak istediğim için sekreterlik becerilerimin körelmesine izin vermiştim. Borçlarım vardı, gerçi çoğu ona aitti, o benden daha akıllı ve acımasızdı.”

“Öyleyse, çok akıllı olmalı.”

“Teşekkür ederim. O zaman şimdi olduğum kadar tecrübeli degildim. Onun avukatları da daha iyiydi,” dedi belli belirsiz bir gülümsemeyle. “Stres ve üzüntüden hastalanmama izin verdiğim için maddi, manevi ve hatta fiziksel

olarak bir çukurdaydım. Çok korkuyordum. Bütün bunlarla kıyaslandığındaysa hiçbir şeydi... sadece bir an için dengeni bozan bir tümsekti. Reva öldürülebilirdi.”

Caro elini dudaklarına bastırdı, fark edilir şekilde kontrolünü korumaya çalıştı. “Kimse bunu dile getirmedi ama bu olasılık apaçık ortada. Bunu yapan her kimse onu izini gizleme amacıyla kullanmak yerine öldürebilirdi.”

“O öldürülmedi. Olasılıklar seni korkutmamalı.”

“Çocuğun yok,” dedi Caro daha güçlü bir gülümsemeye; gözleri dökmek için mücadele verdiği yaşlarla parlamaya başladı. “Olasılıklar, anne babalar için ürkütücü canavarlardır. Reva öldürülebilirdi ya da işinde bu kadar iyi olmasaydın, şu anda hapiste duruşmayı bekliyor olabilirdi. Sen ve Roarke yardım etmeye istekli olmasaydınız bunlar olabilirdi. Ona çok şey borçluyum. Ona borçluyum ama sana daha çok borçluyum.”

“Sana ve Reva’ya saldırdıkları için onlardan intikam almak istediğini mi düşünüyorsun?”

“Hayır. Roarke asla böyle yapmaz.” Caro çantasını açtı, bir mendil çıkarıp yanaklarını sildi. Hiçbir hareketi abartılı değildi. “Bu onu rahatsız ediyor. Sanırım seni de. Birbirinize çok uygunsunuz.”

Eve boğazının kasıldığını hissetti, sadece omuz silkmekle yetindi.

“Uygun olup olmayacağınızdan emin değildim. Ofise ilk geldiğinde, çok öfkeli, çok serttin. Soğuktun. En azından öyle olduğunu düşündüm. Sen gittikten sonra onu gördüm. Şaşırmış, sersemlemiş ve hüsrana uğramıştı. Roarke için bu duygular nadirdir.”

“Gerçekten mi? Seninle aynı fikirdeyim.”

“İkinizin birbirinizi bulmasını izlemek eğiticiydi.” Caro mendilini çantasına atıp siyah el çantasını kapattı. “Roarke hayatımın önemli bir parçası. Onu mutlu görmek güzel.”

Eve buna nasıl karşılık vereceğini bilemediği için aklında dönüp duran soruyu sordu. “Onun yanında çalışmaya nasıl başladın?”

“Giriş seviyesi sekreterlik işini kabul ettim, New York’taki bir reklam ajansı için insansız hava araçlarıyla çalıştım. Becerilerim sandığım kadar körelmemişti; onları yeniden hatırlamak için biraz para denkleştirip birkaç ders aldım. Bir süre hukuk departmanlarından birinde ayak işlerine baktım. Sonra bir departmandan diğerine geçerek dönüşümlü katiplik yaptım, gereken yerleri dolduruyordum.”

“Her şeyi azar azar tecrübe ettin.”

“Evet. Beni memnun etti, bunu bir eğitim olarak gördüm. İyi bir işti, kazancım da iyiydi. Bir ara, sanırım bundan on iki sene önce, Roarke çalıştığım şirketi satın aldı ve şirket, diğer birkaç şirketle birlikte şehir merkezindeki binaya taşındı.”

Caro kontrolünü geri kazandığı için artık sesi daha güçlü çıkıyordu. Şimdiki zamandan uzaklaşmıştı.

“Kısa bir süre sonra şirketin proje geliştirme kollarından birinde, asistanlardan birinin asistanı olarak terfi ettirildim. Yaklaşık bir sene sonra bir toplantıya katılmam istendi, sadece not almam, kahve getirmem için; Roarke da katılacağı için şık ve bakımlı görünmem gerekiyordu. New York şubesi o zaman çok yeniydi, enerji doluydu; bu büyük ölçüde Roarke’dan kaynaklanıyordu.”

“Roarke’un enerjisi içine sığmaz,” dedi Eve.

“Gerçekten de öyle. Toplantı sırasında, yöneticilerden biri beklediği kadar hızlı hareket etmediğim için bana bağırdı, ben de ona tavrının takım elbisesi kadar çirkin olduğunu söyleyerek karşılık verdim.”

“O halde, Reva öfkesini senden almış.”

Caro hafifçe güldü. “Sanırım öyle. Roarke küçük mü-

nakaşaya aldırmadı, ya da ben öyle sandım, toplantıya devam etti. Bir ara benden tasarladığı binanın hologramını yansıtmamı istedi, daha sonra da başka bir şeyin verilerini çıkarmamı söyledi. Beni oradan oraya koşturdu, farklı konularda görevler verdi ama dönüşümlü çalıştığım o yılların faydasını gördüm. Yine de, yöneticiye olan sinirim dindiğinde kovulmaktan çok korktum. Toplantı iki saatten uzun sürdü, bana yıllar gibi geldi. Bittiğinde, tek yapmak istediğim bir köşe bulup oraya yığılmaktı. Fakat Roarke bana işaret etti. ‘Caro’ydu, değil mi,’ dedi o muhteşem sesiyle. “O dosyaları al ve benimle gel, olur mu?”

“Bu kez kovulacağımdan emindim, çaresizce nasıl başka bir iş bulacağımı, Reva’yı üniversitede nasıl okutacağımı, üç sene önce satın aldığım evin borcunu nasıl ödeyeceğimi düşünüyordum. Roarke beni özel asansörüne aldığı anda, içten içe titriyordum ama bunu görmesine izin vermedim. Eski kocam beni bir ömür boyu yetecek kadar aşağılamıştı, o yüzden bu yön Türkün¹⁷ ne kadar korktuğumu görmesine izin vermeyecektim.”

“Biliyordun,” dedi Eve o anı gözlerinin önüne getirerek.

“Elbette. O her zaman bilir. O sırada, duruşumla gurur duyuyordum, benden geriye de ondan başka bir şey kalmadığını düşündüm. O adam hakkında ne düşündüğümü sordu bana...” Caro’nun alnı kırıştı. “Adamın adını unuttum. Toplantıda bana bağırarak yöneticiyi soruyordu. Nasıl olsa kovulacağımı düşündüğüm için ukala bir şekilde kişisel olarak mı, yoksa mesleki olarak mı diye sordum, sırtıttı.”

Caro bir an duraksayıp başını eğdi. “Bu noktada bir detayı eklememi umarım yanlış anlamazsın.”

“Devam et. Kolay kolay alınmam.”

“Annesi olacak yaşıyordum ama bana bakıp sırtınca

¹⁷ İngilizcede cesur, radikal, yenilikçi iş insanları, genellikle politikacılar için kullanılan bir ifade. (E.N.)

bunu karın boşluğumda hissettim. Kesinlikle cinsel olmayan bir durumda cinselliğinin gücünü kastediyorum. Bu açıklamadan sonra mantıklı bir düşünceyi ya da kelimeleri bir araya getirebilmeme şaşırdım.”

“Aynı şey bana da oluyor.”

“Buna hiç şüphem yok. Roarke bana sırtıp o yönetici hakkında hem kişisel hem de profesyonel fikrimi duymak istediğini söyleyince, verdiğim tepki yüzünden o kadar utanmış ve şaşırmıştım ki adamın işinde gayet iyi, kişilik olaraksa tam bir göt olduğunu düşündüğümü ona söyleyemedim.

“Sonra bir de baktım ki onun ofisindeyim, bana kahve ikram edip benden bir dakika beklememi istedi. Ben şaşkınlıkla orada otururken, masasına gidip bir süre çalıştı. Dosyayı neden açtığını, iş değerlendirmelerimi ve güvenlik derecelendirmelerimi neden kontrol ettiğini bilmiyordum.”

“Muhtemelen o sabah kahvaltıda ne yediğine de bakıyordun.”

“Bu beni şaşırtmaz,” dedi Caro. “Sonra hızlı düşünebilen, insanları, durumları iyi değerlendirebilen ve gerçeği istediğinde ona bir tabak pislik sunmayacak bir yönetici asistanı aradığını söyledi tatlılıkla. Aradığı kişinin liyakatli, yorulmak bilmeyen, sadık biri olması gerekiyordu; çünkü sadece ona yanıt verecek, bazen de sıradışı sorular sorabilecekti. Roarke konuşmaya devam etti, iş tanımını özetledi; onu doğru düzgün duyabildiğimden emin değildim. Ardından beni, o anda orada oturduğuma çok memnun eden bir maaştan söz etti. En sonunda da bana bu pozisyonla ilgilenip ilgilenmediğimi sordu.”

“Sanırım ilgileniyordun.”

“Kahramanca bir sakinlikle, evet efendim, bu pozisyona başvurmakla ilgileniyorum, dedim. İş görüşmesi için gerekli testlere girmekten çok memnun olacağımı söyledim.

Roarke iş görüşmesini az önce yaptığımızı, testleri çoktan geçtiğimi ve hemen başlayabileceğimi söyledi.”

“Seni önceden gözüne kestirmiş.”

“Öyle gibi. Bu sayede kızımı rahatça, güvenle yetiştirebildim. Kendimi keşfettim. O yüzden ona çok şey borçluyum. Beni geçmişe götürerek sakinleştirdin,” dedi Caro içini çekerek. “Bana bir krizin, yapılması gereken şeyleri yaparak atlatılabileceğini hatırlattın. Seni yapman gereken bir sonraki şeyi yapman için yalnız bırakacağım.” Ayağa kalktı. “Vakit ayırdığın için teşekkür ederim.”

“Reva’nın dayanıklılığının bir kısmını senden aldığını düşünüyorum. Bunu atlatıp düzlüğe çıkacak.”

“Buna güveniyorum.” Caro kapıya doğru ilerledikten sonra arkasını döndü. “Bu küçük bir şey ama hoşuna gidebileceğini, yardımın karşılığında sana verebileceğim küçük bir şey olduğunu düşünüyorum. Birçok meşgul insan, eşlerine verecekleri hediyeleri asistanlarına ya da idarecilerine seçtirir. Doğum günleri, yıldönümleri, barışma hatıraları. Roarke asla bunu yapmaz. Sana verdiği bütün hediyeleri kendisi aldı. Belki bu o kadar da önemsiz bir şey değildir.”

On Beşinci Bölüm

Peabody, limon küfü, boğazlı spor ayakkabılarıyla içeri girdi. Eve, ayakkabıların gıcırdamadığını fark etti, artık tıngırdıyordu. Alışması gereken başka bir şey daha çıkmıştı. Ayrıca, yüzünde dişlerini gözler önüne seren geniş bir gülümseme, saçında tepesinden çenesine kadar uzanan küçük, rengârenk boncuklar vardı.

“Merhaba Dallas. Jamaika’nın muhteşem olduğunu söylemeliyim.”

“Saçında boncuklar var.”

“Evet, küçük bir örgü yaptırdım.” Peabody onu çekiştirirdi. “Artık bunu yapabilirim. Üniformalı değilim.”

“Peki neden yapasın ki? Boş ver. Üniteler nerede?”

“Dedektif McNab’le ben, üniteleri gümrükten ve güvenlikli geçirip burada analiz edilecekleri için dış laboratuvara kadar onlara eşlik ettik. Hiçbir zaman kontrolümüzden çıkmadılar. McNab şu anda o lokasyonda, Elektronik Keşifler ekibiyle birlikte. Gelip rapor vermek için onu orada bıraktım. Efendim.”

“Boncuklarını eleştirdiğim için suratını asmana gerek yok.”

“Belki de sana hediyeni vermem.”

“Neden bana hediye aldın?”

“Dedektif olarak ilk şehirdışı görevimi kutlamak için.” Peabody onu çantasından çıkardı. “Ama bunu hak etmiyorsun.”

Eve, altından küçük plastik bir adamın uzandığı küçük plastik ağaca baktı. Adamın elinde ışıldayan yeşil bir sıvıyla dolu kase biçimli ufak bir kadeh vardı. Eve adamın yüzündeki gevşek gülümsemeden onun alkollü bir içecek olduğunu tahmin etti.

“Haklısın. Bunu hak etmiyorum.”

“Çok ucuz.” Keyfi kaçan Peabody onu Eve’in masasına bıraktı. “Hem de eğlenceli. İşte.”

“Hı-hı. Seni ve ekibin geri kalanını bir an önce bilgilendireceğim. Sivilleri de içeren kısa bir toplantı yapacağız, sonra... bekle,” dedi Eve tele-linki bipleynce. “Dallas.”

“Bir sorunumuz var.”

Morris’in ses tonundan ve yüzündeki tatsız ifadeden Eve sorunun ciddi olduğunu anladı. “Morgda mısın?”

“Morgdayım,” diye doğruladı Morris. “Ama Bissel değil.”

“Cesedi kaybettiğini mi söylüyorsun?”

“Cesetler kaybolmaz,” diye çıkıştı Morris, son otuz beş dakikayı hem bilgisayarlı hem de kişisel araştırma ve taramayla geçirmiş olmasına rağmen. “Misafirlerimiz nadiren ayağa kalkıp köşedeki şarküteriye ekmekle tereyağı almaya giderler. Bu da, buraya biri girmiş, onu alıp gitmiş demek oluyor.”

“Pekâlâ.” Morris’in sesi kızgın olmaktan çok hakarete uğramış gibiydi. Eve bunu değiştirmek üzereydi. “Orayı kilitle.”

“Anlayamadım.”

“Orayı kapat Morris. Ben oraya gelene kadar ölü ya da diri kimsenin içeri girmesine ya da dışarı çıkmasına izin verme. Yaklaşık bir saat içinde orada olurum.”

“Bir saat... ”

“Cesedin saklandığı odayı yalıtıcıyla kapla. Son yirmi dört saati içeren bütün güvenlik disklerini tekrar elden geçirip Bissel’la ilgili bütün çalışmalarını benim için kopyala. Cesedi senin bizzat gördüğün en son andan itibaren ölü bölgesinde işi olan herkesi bilmek istiyorum. Kade hâlâ orada mı?”

“Evet Kade hâlâ burada, Allah kahretsin Dallas.”

“Bir an önce oraya geleceğim.” Eve görüşmeyi bitirdi. “Ekibin geri kalanını topla,” dedi Peabody’ye; tele-linki tekrar bipleyince küfretti. “Kımlıda.” Eve sertçe emredince Peabody hızla kapıdan dışarı çıktı. “Dallas.”

“Teğmen.” Whitney’nin ekranda beliren yüzü Morris’inkinden daha neşeli değildi. “İç Güvenlik Teşkilatından şef ve müdür yardımcısı Sparrow’la toplantı için Kulede ol. Saat dokuzda.”

“Beklemek zorunda.”

Whitney bir kez gözlerini kırıştırdı, sesi buz gibi oldu. “Teğmen?”

“Efendim, ekibimi bilgilendirmek üzereyim. Bunu kısa tutacağım ama yapmak zorundayım. Daha sonra morga gitmem gerekiyor. Az önce, adli baştabip Morris’le görüştüm. Bissel’in cesedi kayıp.”

“Başka bir yere mi alınmış, yoksa gitmiş mi?”

“Gittiğini tahmin ediyorum efendim. Morgun kapatılmasını, yalıtılmasını ve verilerin gözden geçirilmesini emrettim. Dedektif Peabody ve ben bir saat içinde Morris’le buluşup durumu değerlendireceğiz. Bunun Kule toplantı-

sından daha öncelikli olduğunu düşünüyorum. İç Güvenlik ve Sparrow benimle dans etmek için sırasını beklemek zorunda.”

“Bir an önce bütün detayları öğrenmek istiyorum. Toplantı saat on bire alınacak. Orada ol Teğmen.”

Whitney görüşmeyi, Eve’in Morris’le görüşmesini bitirdiği gibi bitirirken, karşılık vermeye çalışmadı. Kaşlarını çatarak tele-linke bakıp “Siktir,” dedi.

Sonra ayağa kalktı, cinayet tahtasını duvara doğru çevirdi.

Reva’nın yanında içeri girerken Tokimoto’yu ilk kez gördü; bu insanların kim olduğunu bilmeseydi de, Feeney ve Roarke’un doğru kişileri seçtiğine güvenmesi gerektiğini kendisine hatırlattı. Reva’nın yüzü biraz çökük olsa da, yeterince sağlam görüldüğüne ve yerlerine otururken Tokimoto ona dokunmadığı, hatta dönüp bakmadığı için Roarke’un adamın Reva’ya aşık olduğu konusunda yanıldığına karar verdi.

“Şef Feeney elektronikler alanında sizi bilgilendirecek,” diye söze başladı Eve, “o yüzden ne olursa olsun bir an önce verilere ihtiyacım olduğunu söylemek dışında bu konuya değinmeyeceğim. Veri kurtarma önceliğimiz. Kırmızı Kod şimdilik ikinci planda.”

“Teğmen.” Tokimoto ilginç yüzünü özenle ifadesiz tutup yumuşak bir sesle konuştu. “Yapısı gereği, Kırmızı Kodun ikinci planda kalamayacağını söylememe izin verin. Verileri kurtarabilmek için nasıl bozulduklarını bilmek zorundayız. Nasıl bozulduklarını öğrenmek bizi bunu engellemeye götürecektir. Sizin de anlayacağınız gibi her şey için bir parçası.”

“Hayır anlamıyorum, Elektronik Keşifler ekibinde olmamamın sebebi bu. Bir cinayet soruşturmasına yardımcı olmak için işe dahil edildiniz. Üniteler bozulduğu için en

az üç insanı öldüren kişi ya da kişilerle ilgili söz konusu ünitelerde veriler olmalı. Verileri gördüğümde, bunun onları neden endişelendirdiğini anlayacağım, bu sebeple veri benim önceliğim. Anlaşıldı mı?”

“Evet. Elbette.”

“Güzel. Dedektif McNab’le Dedektif Peabody’nin Carter Bissel’in evinden getirdiği üniteler şu anda burada. Carter Bissel kayıp. Onun bu işin bir parçası olduğunu düşünmeliyiz. Ne derece dahil olduğunu henüz bilmiyoruz.”

“Blair nadiren ondan bahsederdi ama ne zaman konusu açılrsa, onun bir işe yaramaz olduğunu söylerdi. Bunun bir faydasının olup olmayacağını bilmiyorum,” dedi Reva Eve’e. “Fakat bana Carter’ın onun için her şeyden çok bir utanç olduğu izlenimini verdi.”

“Bildiğin kadarıyla, en son ne zaman birbirleriyle iletişim kurdular?”

“Sanırım yaklaşık bir sene önce; Carter Blair’ı arayıp ondan para istemiş olabilir. Elektronik transferi ayarlarken içeri girmiştım, sırtındaki Carter denen yüke boşu boşuna para göndermekten bahsetti. Sinirliydi, bu konuda konuşmak istemediği için üstelemedim. Geçmişe bakınca, birçok şeyi önemsemediğimi anlıyorum.”

“Kullandığı ifade bu muydu, sırtındaki yük?”

“Evet. Blair üzgün ve kızgındı. Carter’a borç verdiği, böyle söylediği için şaşırdığımı hatırlıyorum. Makineyi kapattı ve bunun onun parası, onun işi olduğunu söyleyip kopyayı sertçe çarptıktan sonra dışarı çıktı. Haklı olduğu için hiç tanımadığım bir pislik yüzünden tartışmanın anlamsız olacağını düşünüp umursamadım.”

“İlginç. Roarke, biraz vaktini ayır ve bana Blair Bissel adına olan özel, gizli hesapları bul. Kardeşini ne sıklıkla beslediğini görmek istiyorum.” Eve duraksayıp odaya göz gezdirdi.

“Bu ekibin sivil üyelerine soruşturma sırasında öğrenilen ya da verilen herhangi bir bilginin dışarıdan hiç kimseye paylaşılmamasının açıklanması gerekecek. Arkadaşlar, komşular, sevgililer, basın ya da evcil hayvanlar. Bunu tekrarlayacağım, başka birine bilgi aktarılırsa bu, yasalara engel olmak olarak görülecek. Sızıntı olursa, o sızıntı tıkanacak, yargılanacak ve hapiste uzun bir süre geçirecek. Sevimlilik yapacak vaktim yok,” diye ekledi Roarke’un zihnini okurken. “Bunlar senin arkadaşların olabilir ama benim arkadaşlarım değil.”

“Bu odada bulunanların tutumunu hafife alacaklarını sanmıyorum,” dedi Roarke. “Teğmen.”

“Darılan olduysa,” diye aynı şekilde karşılık verdi Eve, “ne yapalım, hayat böyle. Chloe McCoy’un şu anda anlayış ve hassas duygularla ilgilendiğini sanmıyorum. Öte yandan, ister tek başına ister İç Güvenlik Teşkilatıyla beraber çalışmış olsun, Bissel sanat eserlerine casus cihazları yerleştirmişti. O cihazların Reva Ewing’le paylaştığı evin farklı noktalarında bulunduğunu, amacının da onun Secu-recomp’ta çalıştığı projeler hakkında istihbarat toplamak olduğunu farz etmeliyiz.”

Eve konuşurken Reva’yı izledi, çenesinin titrediğini, sonra kendisini toparladığını gördü.

“Satış kayıtlarına ihtiyacımız var, bu sayede diğer heykellerin izini sürebiliriz. Hepsinin taranması gerekiyor. Bu iş bittiğinde, büyük bir hezimete uğrayacaklar. İşin doğası gereği sen de etkileneceksin Reva.”

“Üstesinden gelebilirim.”

“Herhalde, böylesine bir entrikayla kurban edilen Ewing, onu kullanan ve kandıran bir adamın eylemleri yüzünden suçlanamaz.”

Reva, sinirlenen Tokimoto’ya zoraki gülümsedi. “Elbette, suçlanabilirim. Dünya böyle bir yer.”

“Bazı ters tepkiler beklenenden daha çabuk gelebilir,” diye devam etti Eve. “Bissel’in cesedi kayıp.”

Eve dikkatle izledi. Reva, bilmediği dilde bir cümle duymuş gibi ifadesizleşti. Yanında oturan Tokimoto sandalyesinde irkildi, sonra hiç bakmadan uzanıp Reva’nın elini tuttu.

Demek Roarke yine haklı, diye geçirdi içinden Eve. Bazı konularda onunla asla iddiaya girmemeliydi.

“Ne demek istediğini anlamıyorum.” Reva konuşurken dikkatliydi. “Anladığımı sanıyorum.”

“Adli tabiple konuştum, bana Bissel’in cesedinin artık morgda olmadığını söyledi. Cesedin alındığını düşünerek hareket edeceğiz.”

“Ama... neden biri böyle bir şey...” Reva elini boğazına götürdü, kelimeleri bir düğümün içinden geçirmeye çalışır gibi boynunu ovuşturdu. “Buna anlam veremiyorum.”

“Anlam vermek benim işim. Dün gece nerede olduğunu kanıtlayabilir misin?”

“Çok acımasızsın,” dedi Tokimoto alçak sesle.

“İşimi eksiksiz yapıyorum. Reva?”

“Evet. Evet. Ee, akşam yemeğini evde yedik. Annem ve ben. Televizyon izledik. Onun fikriydi, sadece komedi izledik. Patlamış mısır yiyip şarap içtik. Çok fazla şarap içtim.” Reva içini çekti. “Saat bire kadar oturduk. Kanepede uyumuşum. Sabah dört gibi uyandım. Üzerimi örtmüştü. Yatakta dönüp uyumaya devam ettim. Günlerdir bu kadar iyi uyumamıştım.”

“Pekâlâ. Sivillerin laboratuvara dönmelerine ihtiyacım var.” Eve doğruca Roarke’a baktı. “Öğlen ikiye kadar eksiksiz bir ilerleme raporu istiyorum.”

“Evet, bunu istediğine eminim.” Roarke Reva’nın yanına gitti, ayağa kalkmasına yardımcı olmak için ona elini

uzattı. “Önce biraz hava almak mı, yoksa yalnız kalmak mı istersin?”

“Hayır. Hayır, ben iyiyim. İşe koyulalım. Bir an önce işe koyulalım.”

Eve, Roarke ona son bir soğuk bakış atıp kapıyı kapatana kadar bekledi.

“Vay canına.” McNab alaycı bir şekilde ürperdi. “Burası buz kesti.”

“Kapa çeneni, sersem,” diye fısıldadı Peabody. “Kusura bakma Teğmen, beş yüz küçük örgü beyninin kan dolaşımını bozdu.”

“Hey.”

“Devam edelim. Birçok olasılığı gözden geçirdim, hiçbirisi tatmin edici ya da özellikle aydınlatıcı değildi. Her şey verileri nasıl girdiğime bağlı. Sonuç olarak henüz neyle karşı karşıya olduğumuzu bilmiyoruz. Gizli operasyonlar, çapkın bir ajan, aile şiddeti. Bildiğimiz tek şey elimizde üç cinayet, bir kayıp ceset ve Jamaika bağlantısı olduğu.

“Chloe McCoy bildiği şeyler ya da elinde olan bir şey yüzünden öldürüldü. Otopsi, doğum kontrol yöntemi kullandığını doğruladı. Sevgilisinin gelmesini bekliyordu. Ortaya çıkabilecek tek sevgili Blair Bissel’dı.”

“Ama adam öldü, cesedi de kayıp,” diye araya girdi Feeney.

“McCoy’un Blair Bissel’ı beklediğini *sandığından* neredeyse şüphem yok. Saf, dramatik ve kolay aldatılabilir genç bir kadından bahsediyoruz. Doğru oynayan biri, kızı sevgilisinin dirildiğine, onunla oynamaya gelip her şeyi anlatacağına, yardımına sığınacağına ve birlikte günbatımına doğru yol alacaklarına inandırabilir. Katilin tek yapması gereken onun dairesine girmek, kızı sakın tutmak ve onu ilaç attığı şarabı içmeye ikna etmektir. Ben Blair’ın arkadaşım, bir yakınım, erkek kardeşimim. Sana her şeyi açıklamamı istedi. Tehlike geçer geçmez o da buraya gelecek.”

“Chloe onu içeri alırdı,” dedi Peabody. “Böyle bir şeyin heyecanı bile hoşuna giderdi.”

“Gelen kişi Blair Bissel’sa onu kesinlikle içeri alırdı.”

McNab dalga geçmemek için kendisini tuttu. “Hortlayan Blair.”

“Bu bir tezgâhsa, ölmediyse dirilmesine de gerek yok.”

“Cesedin kimliği doğrulandı Dallas,” dedi Peabody. “Parmak izleri, DNA, her şey.”

“O İç Güvenlik Teşkilatındandı, bilgilerin üzerinde oynanmış olma ihtimalini göz ardı edemem. McCoy bu ihtimali benim için eliyor. Eğer kııda bir şey varsa, bir şey biliyorsa, neden asıl oyunu oynamadan önce bununla ilgilenmedi? Bir de işin öbür tarafı var. Neden sevgilisini de beraberinde götürerek, karısına tuzak kurarak ölsün? Blair’ın dosyasında İç Güvenlikle başının dertte olduğuna işaret eden hiçbir şey yoktu. Görünürde her şeye sahipti. Çekici bir gizli iş, düzenli olarak istihbarat sağlayan her şeyden habersiz, sevgi dolu bir eş, çeşitlilik olsun diye birkaç sevgili, başarılı bir kariyer, maddi rahatlık. Hayatı bu kadar güzelken neden ölsün?”

Eve masasının kenarına oturdu. “Erkek kardeşe geçelim. Kıskançlık, kin. Kade’in onu Jamaika’da görmek istediğine, onu bir sevgili olarak kabul ettiğine inanmak için geçerli sebeplerimiz var. Bu, İç Güvenlik Teşkilatının emri miydi? Kade tek başına mı, yoksa Blair Bissel’la birlikte mi çalışıyordu? Peki neden? Belki tuzak işe yaramadı. Belki de bu bir Habil’le Kabil hikâyesiydi ve Carter riski artırıp kardeşini ortadan kaldırdı... bu arada kadına da yazık oldu. Reva’ya tuzak kurdu. O ev, geleceği için iyi bir tasarruftu. Eğer Reva yargılanıp cinayetten suçlu bulunursa, ev ona değil Carter’a kalacaktı.”

“Blair’a şantaj yapmış olabilir,” dedi Peabody. “Sırtındaki yük.”

“Güzel, Roarke bunu öğrenmemize yardımcı olacak. Carter’ın Blair’a karşı kullanabileceği bir şey var... İç Güvenlik Teşkilatı bağlantısı, evlilik dışı ilişkileri ya da başka bir şey... bu yüzden ondan düzenli olarak para sızdırıyor. Blair buna yeterince katlandığına ve sırtındaki yükten kurtulmaya karar veriyor ama üç kişiyi öldürmek biraz abartılı geliyor. Neden adaya gidip, kardeşini öldürüp hayatına devam etmesin? Bu soruların bazılarının yanıtları o ünitelerde gizli olmalı. Feeney, yanıtlara ihtiyacım var.”

“Senin için bir tane buldum. İsveç’teki en iyi yüz cerrahlarından biri ofisindeki acemi bir hırsızlık sırasında öldürülmüş. İki hafta önce. Veri ünitesi zarar gördüğü için hasta kayıtlarına ulaşamıyor.”

“Zarar mı görmüş?”

“Rapora göre öyle. Adamın adı Jorgannsen, boğazı kesilmiş. İlaç stoğu çalınmış ve veri ünitesi zarar görmüş. Virüs bulaştığını düşünüyorum ama üniteyi görmeden bunu doğrulamak mümkün değil.”

“İsveç’teki mevkidaşınla iyi geçinirsen, belki onu bize gönderir.”

“Denerim.”

“Bir an önce dene.” Eve ayağa kalktı. İç Güvenlik Teşkilatının boktan bir daveti üzerine Kuleye çağrıldım. Hepimizin kichını korumak için adımlar atıyorum, çünkü orada pek de hoş şeyler olmayacak. Bütün pislik ortaya dökülecek; umduğum gibi dökülürse casuslar beline kadar bu pisliğe batacak. Büyük bir patlama olacağı kesin. Soruşturma süresince buraya sığınacağız.”

“Allahım.” McNab aptal aptal sırtıttı. “Buna nasıl tahammül edeceğiz?”

“Yedi gün yirmi dört saat çalışacağız,” dedi Eve, o sırtıttı-şın sızlanmaya dönüşmesini izleyerek. “Dönüşümlü olarak. Hadi başlayalım. Peabody.”

“Emredersiniz efendim. Dinliyorum.”

“Sadece güvenli hatlarla iletişim kuracağız,” dedi, kapıdan çıkıp neredeyse Roarke’a çarparken.

“Teğmen, bir dakikanı ayırır mısın?”

“Hem konuşup hem yürüyelim. Ayıracak bir dakikam bile yok.”

“Ben sadece ah...” *Başka bir yere git*, diye geçirdi içinden Peabody, onların yanından hızla geçip gitti.

“Eğer ekibini idare etme biçimimden hoşlanmadıysan, bunu sonraya saklamak zorundasın. Acelem var.”

“Hassasiyetini ve insan becerilerini tartışmak için bir dakikadan fazlasına ihtiyacımız var. Reva’ya bakmadığını ve mazeretini kendine göre kanıtladığını fark ettim.”

“Ne olmuş?”

“Bilinmezlik içinde çalışamam Eve. Yardımımı istiyorsan, bana yapmam gereken görevler verip bir anda beni dışlayamazsın. Bütün detaylar hakkında bana güvenmeni bekliyorum.”

“Bilmen gereken her şeyi bileceksin. Daha fazla detay bilmen gerektiğinde, sana daha fazlasını söylerim.”

Roarke onu kolundan tutup kendisine doğru çevirdi. “Senin yüksek ahlaki zemininle aynı düzeyde durmayı reddettiğim için mi beni bu şekilde cezalandırıyorsun?”

“Seni cezalandırmak istersem dostum, inan bana bunu hissedersin. Bu ve o tamamen farklı meseleler.”

“Saçmalık.”

“Ah, sen ve senin o kocaman egon, siktirip gidin.” Eve kolunu kurtardı, onu geriye doğru iterken bir an dengesini yitirdi.

Roarke’un gözlerindeki öfkeyi gördü fakat o Eve’e aynı şekilde karşılık vermedi, ona dokunmadı bile. İçindeki şid-

deti dizginleyemezken, onun böylesine kontrollü olmasına içerlediği için kendisinden nefret etti.

“Bu benim işim, Allah kahretsin. Şu anda başka bir şeyi düşünme lüksüm, buna zamanım yok. Bu soruşturmayı ve ekibi idare etme şeklimden hoşlanmıyorsan, o halde çık. Çık git. Neyle uğraştığımı bilmiyorsun.”

“Az önce beni haklı çıkardın. Karımın İç Güvenlik Teşkilatına kafa tutması hakkında bazı endişelerim var, mantıklı endişeler. Bu sıradan bir katil ya da organize suç değil. Bir grup gözü dönmüş terörist de değil. Bu dünyadaki en güçlü teşkilatlardan biri. Eğer bu işe karıştılsa, ki bazı açılardan karışmış gibi görünüyorlar, önlerine çıkan bir New York polisine zarar verme konusunda pek de vicdan azabı duyacaklarını sanmıyorum. O polise kişisel ya da mesleki olarak zarar vermelerini kastediyorum. Benim polisime.”

“Üstesinden gelmeye çalış. Sorumluluğunu aldığın paketin bir kısmı da bu. Kıcımlı korumak istiyorsan bana bilgi ver. Bunu yapabilirsin. Hatta bu yapabileceğin tek şey.”

“Sorumluluğunu üstlendiğim paketin bir kısmı bu,” dedi Roarke, tehlikeli denebilecek kadar yumuşak bir ses tonuyla. “Sorumluluğunu aldığın paketin bütününü aklından çıkarmasan iyi olur. Hepsini Eve. Ya onunla ya da on-suz yaşamak zorundasın.”

Roarke arkasını dönüp ondan uzaklaşırken, Eve iliklerine kadar sarsılmış bir şekilde öylece durdu. Teni buz gibi oldu, basamaklardan hızla inip evden çıkarken midesine kramp girdi. Arabaya binip Peabody ona döndüğünde, halini yüzünden belli etmiş olmalıydı.

“Dallas? Sen iyi misin?”

Eve başını iki yana salladı. Konuşabileceğinden emin değildi. Boğazı yanıyordu. Gaza basıp arabayı hızla güzel ağaçlar ve sonbaharın ilk belirtilerini taşıyan sararmış çalılarla çevrili yola doğru sürdü.

“Erkekler çetin ceviz,” dedi Peabody. “Onlarla ne kadar çok vakit geçirirsem o kadar zorlaşıyorlar. Bana öyle geliyor ki Roarke birçoğundan daha zor.”

“O sadece sinirli, hepsi bu. Gerçekten kızgın.” Eve, elini bulanan midesine bastırmak zorunda kaldı. “Ben de kızgınım Allah kahretsin, ben de. Gardımı düşürdü. İnsanın gardını düşürmekte gerçekten çok iyi. Orospu çocuğu.” Eve hıçkırarak gibi olduğu için uzun uzun nefesini tuttu. “Darbeyi nereye indireceğini biliyor.”

“Ne kadar çok severlerse o kadar iyi nişan alıyorlar.”

“Ah, o zaman beni gerçekten çok seviyor olmalı. Şu anda bunu yapamam. Şu anda bunu yapamayacağımı biliyor.”

“İlişki fırtınası için asla uygun bir zaman olmaz.”

“Kimin tarafını tutuyorsun?”

“Yanında oturdüğuma, yumrukların da çok sert olduğuna göre senin tarafındayım. Kesin.”

“Bu konuyu bir kenara bırakmam lazım.” Eve midesindeki bulantının gün boyunca onu rahatsız etmesinden korkuyordu. Yine de, gösterge tablosundaki linki açıp bir sonraki adımı attı.

“Nadine Furst.”

“Öğle yemeğine yetişemeyeceğim. Yeniden planlamalıyız. Bir an önce.”

“Pekâlâ.” Nadine hiç istifini bozmadı. “Uygun bir vakit bulup sana haber veririm.”

“Sabırsızlıkla bekliyorum.” Eve görüşmeyi bitirdi.

“Bu da neydi?” diye sordu Peabody.

“Gizli kapaklı iş yapan tek meslek grubu casuslar değil. Az önce Nadine’e Blair Bissel’in İç Güvenlik Teşkilatından olduğu haberini doğrulaması ve şişirmesi gereken seçili birkaç detayla birlikte yayınlamasını söyledim. Günün sonuna kimin kışının kızardığını göreceğiz.”

“Çok kızgın olan tek kişi Roarke olmayacak.”

“Teşekkürler.” Eve hafıfçe gülümsemeyi başardı. “Şimdi gerçekten daha iyi hissediyorum.”

Morris Eve’in talimatlarını yerine getirmişti. O ve Peabody’nin morga girmeleri on dakika sürdüğü için Morris’in fazlasıyla sinirli olduğunu düşündü. Onları bizzat içeri aldıktan sonra soğuk beyaz tünelde otopsi ve izleme odalarına geçirdi.

“Bu sabah buraya saat kaçta geldin?” diye sordu Eve, Morris’in kaskatı sırtı ona dönükken.

“Yedi civarında. Erken geldim, çünkü bir polise iyilik yapıyordum, daha doğrusu planlanandan önce gelip Bissel’in kısa süre önce yüz ameliyatı geçirip geçirmediğini görmek için üzerinde testler yaparak ona iyilik yapmayı planlıyordum. Kahvemi aldım, dosyayla ilgili daha önceki notlarımı gözden geçirdim, sonra yediyi çeyrek geçe buraya indim.”

Depolama ve izleme alanlarından birinin güvenlik kapılarını açmak için şifresini kullanıp sesli komut verdi.

“Bu kapı kilitli miydi?”

“Kilitliydi.”

“Olay yeri ekibinden kapının kurcalanıp kurcalanmadığını gelip kontrol etmelerini isteyeceğim,” dedi Peabody.

“Bissel’in bölmesi boştu,” diye devam etti Morris, soğutucunun çelik bölmelerine yaklaştı. Birini açtı, dışarı soğuk hava dalgasıyla birlikte dondurucu beyaz bir buhar çıktı. “İlk önce yerinin değiştirildiğini ya da yanlış dosyalandığını sanıp sinirlendim, o yüzden son giriş kaydını kontrol ettim, bu da doğru bölmede saklandığını doğruladı. Gece vardiyasında olan adli tabip yardımcısı Marlie Drew’ü aradım. Vardiyası sabah sekizde bittiği için hâlâ buradaydı. Bu

bölüme birinin bir şey koymak ya da almak için girdiğine dair bir kaydı yoktu.”

“Onunla konuşmam gerekecek.”

“Ofisinde bekliyor. Kapsamlı bir arama yaptık. Bissel’in verileri hâlâ burada ama cesedi yok.”

“Şu anda burada kaç ceset bulunuyor?”

“Yirmi altı. Dördü dün gece geldi. 02:20’de bir trafik kazası olmuş.”

“Bütün depolama bölümlerini kontrol ettin mi?”

Morris hakarete uğramış gibi baktı. “Dallas, bu işteki ilk günüm değil. Sana buradaki cesetlerden birinin yerinde olmadığını söylüyorsam, yerinde yok demektir.”

“Pekâlâ. Saat 02:20’de, yeni cesetler gelmeden önce elinde yirmi iki tane vardı, değil mi?”

“Hayır, yirmi üç ceset vardı. İkisi elden çıkarılmak üzereydi; masrafı belediye üstlenecekti. Kimsesi olmayan iki evsiz.”

“Elden çıkarmak.”

Bunu duyunca hakaretin üzerine taze bir öfke eklendi, sesi buz gibi oldu. “Boktan prosedürü biliyorsun. Kimsesizlerle yoksulların cesedi kırk sekiz saat sonra yakılır. Gece vardığında onlarla uğraşıp sonra da krematoryuma göndeririz.”

“Onlara kim eşlik ediyor?”

“Şoför ve morg hizmetlisi.” Eve’in nereye varmaya çalıştığını anladığı için dişlerini sıktı. “Bissel’i yanlışlıkla almış olamazlar, eğer düşündüğün şey buysa. Burada rezil bir komedi dizisi çekmiyoruz. Ölülerle ilgilenmek ciddi ve hassas bir iştir.”

“Bunun farkındayım Morris.” Ona doğru bir adım yaklaşırken Eve’in de tepesi atmak üzereydi. “Ama Bissel burada değil, o yüzden adım adım ilerleyelim.”

“Pekâlâ. Bir bekleme alanı var. Transferi ve imha edilmesi planlanan cesetler depolama alanından çıkarılır, ka-

yıtlar görevli adli tabip yardımcısı tarafından kontrol edilir; bu kayıtlar, hata olmasın diye ikinci bir kontrole tabi tutulur. Transfer ekibi onları bekleme alanına alır, bir dizi başka kontrolün ardından çıkışını yapar. Bu, birinin Bissel'i yanlışlıkla yakılmaya gönderip şehirdeki işini riske atması meselesi değil. Allahın belası ceset kayıp. Sayım yanlış.”

“Bunun bir hata olduğunu düşünmüyorum. Önce krematoryumla iletişime geç. Dün gece senin için kaç ölüyü yaktıklarını öğren. Cesetleri transfer eden kişilerin isimlerini istiyorum. Hâlâ iş yerindeler mi?”

“Vardiyalarımız farklı.” Artık sinirli olmaktan ziyade endişeli görünen Morris önden dışarı çıkıp kapıyı tekrar kilitledi. “Saat altıda ayrılmış olmalılar.” Hızla ofisine doğru yürüdü. Tele-linkiyle meşgul olurken önceki gecenin programını talep etti.

“Powell ve Sibresky. O iki adamı da tanıyorum. Espri yapmaya bayılırlar ama işlerinde iyilerdir. Dikkatli. Adli baştabip Morris konuşuyor,” dedi tele-linkine. “Bu sabah erken saatlerde imha edilmesi için yapılan bir teslimatı doğrulatmak istiyorum, belediye sözleşmesi.”

“Bir dakika bekleyin lütfen Dr. Morris. Sizi Teslimat Bölümüne bağıyorum.”

“Bunun hastalıklı olduğunu düşünen sadece ben miyim?” dedi Peabody merakla. “Demek istediğim, Teslimat Bölümü. İğrenç.”

“Kapa çeneni Peabody. Powell’la Sibresky’yi hızla gözden geçir, bana fotoğraflarını bul.”

“Sana fotoğrafları gösteririm,” diyerek karşı çıktı Morris. “Buradaki insanlar başıboş bir cesedi durduk yere kızartmazlar. Çok titiz bir sistem var... Evet, ben Morris,” dedi Teslimat Bölümünden biri hatta belirince. “Bu sabah imha edilmesi için birer John ve Jane Doe gönderdik. Dosya numaraları NYC-JD500251 ve 252. Doğrular mısınız?”

“Elbette Dr. Morris. Numaraları kontrol etmeme izin verin. O teslimatlar tamam, imha işlemi tamamlandı. Teyit numaralarını ister misiniz?”

“Hayır, teşekkür ederim. Bu yeterli.”

“Üçüncü teslimatı da doğrulamak ister misiniz?”

Morris’in midesinin altüst olduğunu bilmek için Eve’in onu görmeye ihtiyacı yoktu. Sandalyesine yavaşça oturmasından belli oluyordu. “Üçüncü mü?”

“NYC-JD500253. Üçü de teslim alındı, Teslimat Bölümü denetmeni Clemment sabah saat 01:06’da imzaladı.”

“İmha işlemi tamamlandı mı?”

“Ah, evet Doktor. İmha işlemi sabah saat 03:38’de tamamlandı. Size yardımcı olabileceğim başka bir konu var mı?”

“Hayır. Hayır. Teşekkür ederim.” Morris görüşmeyi bitirdi. “Bunun nasıl olduğunu bilmiyorum. Hiç mantıklı değil. Sipariş burada, tam burada.” Morris ekrana parmağıyla vurdu. “İki ceset için, üç değil. Üçüncü bir imha talebi yok, depolama alanından üçüncü bir cesedin çıkmasına izin verilmedi.”

“Powell ve Sibresky’yle görüşmeliyim.”

“Seninle geleceğim. Bu konuyu takip etmem lazım Dallas,” dedi Morris itiraz etmesine izin vermeden. “Burası benim evim. Misafirlerim ölü olabilir ama onlar yine de benim.”

“Pekâlâ. Olay yeri ekibini buraya çağır Peabody. Feeney’den Morris’in ünitesine bakması için Elektronik Keşifler ekibinden becerikli birini seçmesini isteyelim. Son yirmi dört saat içinde herhangi bir verinin değiştirilip değiştirilmediğini bilmek istiyorum.”

Sibresky yatağından kaldırıldığı için çok sinirliydi. Morris’i görünce biraz yumuşamasına rağmen kıcıını kaşıyarak küfredti.

“Bu da ne? Ben ve yaşlı karım geceleri çalışıyoruz. Arada uyumamız lazım. Siz gündüz çalışanlar hayatın kendi saatinize göre aktığını sanıyorsunuz.”

“Seni uyandırdığımız için affedersin Sibresky,” diye başladı söze Eve, “bu küçük sohbetten önce dışlerini fırçalayamadığın için de üzgünüm.”

“Hey.”

“Haklısın, o sinir bozan gündüz soruşturmalarından birini yürütüyorum. Bu sabah erkenden krematoryuma teslimat yaptın.”

“Evet, ne olmuş? Bu benim normal işim bayan. Hey, Morris ne oluyor lan?”

“Sib, bu önemli. Sen...”

“Morris,” Başka biri olsaydı Eve sözünü keserken bu kadar nazik olmazdı. “Kaç ceset götürdün?”

“Sadece şehir morgundan bir sefer yaptım. Beşten az ceset varsa, onları gruplar halinde götürüyoruz. Beş ya da daha fazlaysa, iki sefer yapmak zorundayız. Kışın soğuktan ve diğer sebeplerden daha fazla evsiz ölür. Böyle iyi bir havada işler yavaş.”

“Tek seferde kaç ceset götürdün?”

“Hey allahım.” Sibresky alt dudağını büktü; Eve konstantre olmaya çalıştığını düşündü. “Üç. Evet, üç. İki John ve bir Jane. Her zamanki rutini tekrarladık, kayıtları, evrak işlerini, çıkışları, girişleri, bütün o saçmalıkları hallettik. Eğer kırk sekiz saatten sonra biri cesetlerden birine sahip çıkmaya karar verirse benim sorunum değil.”

“Sen ve Powell için transfere kim izin verdi?”

“Sal, sanırım. Onu bilirsin Morris, Sally Riser. Genellikle onları depolama alanında kaydeder. Vardiyam başladı-ğında iş bitmişti ama Powell değildi.”

“Ne Powell değildi?”

“Powell arayıp hasta olduğunu söyledi, o yüzden yeni oğlan çalışıyordu. Tam bir gösteriş budalası,” dedi Sibresky suratını ekşiterek. “Vardiyam başladığında, bütün evrak işlerini çoktan tamamlamıştı. Benim için bir bok fark etmez. Ben sadece onları gidecekleri yere götürüyorum.”

“Yeni oğlanın adı neydi?” diye sordu Eve.

“Allah kahretsin, sabahın onunda her şeyi hatırlamak zorunda mıyım? Angelo, sanırım adı buydu. Ne fark eder, sadece Powell’ın yerine bakıyordu. Bütün evrak işlerini kendisi yapmak istedi, benim için sakıncası yoktu. Dedğim gibi, gösteriş yapmayı seviyordu.”

“Bahse girerim öyledir. Peabody.”

Ne demek istediğini anlayan Peabody dosya çantasından Blair ve Carter Bissel’in fotoğraflarını çıkardı. “Bay Sibresky, Angelo olarak tanıdığınız adam bu adamlardan biri miydi?”

“Hayır. Gösteriş budalasının kocaman, aptal bir bıyığı ve gür kaşları vardı, saçını geriye doğru taramıştı, saçları homo film yıldızları gibi kışına kadar uzanıyordu. Yüzünde yara izi de vardı.” Parmağıyla sol yanağına işaret etti. “Gözünün ucundan ağzına kadar uzanan kötü bir iz. Bir de dişlekti. Adam bayağı çirkindi.”

“Sibresky, gününü berbat edeceğim,” dedi Eve ona. “Giyinip polis merkezine gelmen lazım. Bazı fotoğraflara bakıp bir polis ressamla konuşman gerekiyor.”

“Ah, *yapmayın* bayan.”

“Bu bayan bir Teğmen. Hadi, gidip pantolonunu giy.”

On Altıncı Bölüm

Eve, kendisini Joseph Powell'ın cesedi başında dikilirken bulduğuna hiç şaşırmadı ama çok kızgındı. Yargılama gücünü etkilemeden öfkesini kontrol altına almalıydı.

Adam yalnız yaşıyordu, bu, katil için pek çok avantajdan biri olmuştu. Cılızdı, kuş gibi kemiklerini azıcık bir et örtüyordu; kulaklarının etrafında kısa kesilmiş, parlak bir maviye boyalı saçları, her nasılsa başından on beş santimetre yüksekte, dimdik duruyordu. Yaşadığı ortama bakılırsa, müzikten, peynir aromalı soyalı cipslerden hoşlanıyordu. Kulaklıkları hâlâ kulağındaydı, yatakta yanında açık bir cips paketi duruyordu.

Tek kişilik yatak odasının pencerelerinde panjur yoktu ama saçıyla aynı tonda mavi bir güneşlik çekilmişti. Güneşi engelleyip odaya kasvetli bir hava katarken, bütün hava ve yer trafiğinin gürültüsünün bir fırtına gibi camdan içeri girmesine izin veriyordu.

Cipsleriyle birlikte biraz *zoner* almıştı. Eve komodindeki iri, çıplak bir kadın biçimindeki etkileyici tabakta kâğıt ve kül kalıntılarını görebiliyordu.

Katil için bir avantaj daha. Powell sızmıştı, yüksek sesli müzik kulaklarında çınılıyordu ve altmış kilodan fazla olamazdı. Şahdamarına dayanan lazerin şokunu hissetmiş olması bile mümkün değildi.

Küçük lütuflar.

Yatağın karşısında göz zevki için asıldığı belli olan, Mavis Freestone'un kollarını iki yana açıp gülümseyerek havaya sıçrarken gerçek boyutlarda bir posteri vardı. Yüzündeki gülümseme ve stratejik bir şekilde yerleştirilen simler dışında üzerinde pek bir şey yoktu.

MAVIS!

TAM ANLAMıyla OLAĞANÜSTÜ!

Pis bej duvarda asılı olduğu yerden ölüye güldüğünü görmek Eve'i çok rahatsız etti.

Morris yanında olduğu ve kontrolünü kaybetmemesi gerektiğini bildiği için geride durup ilk incelemeyi yapmasına izin verdi.

"Tek darbe," dedi Morris. "Tam temas. Silahın yanık izleri bariz bir şekilde görülüyor. Başka görünür travma yok. Boğuşma ya da savunma yarası yok. Nörolojik sistemi hemen hasar görmüş olmalı. Anında ölmüş."

"Kimliğinin doğrulanmasına ihtiyacım var Morris. İstersen..."

Morris aniden arkasına döndü. "Prosedürü biliyorum. Burada ne yapıldığını biliyorum, bana hiçbir şey söylemene..." İki elini birden kaldırdı. Titreyerek nefes alıp verdi. "Buna hiç gerek yoktu. Üzgünüm."

"Önemli değil. Senin için çok zor olduğunu biliyorum."

"Bu beni sarstı. Beni canevimden vurdu. Biri bu odaya girip bu oğlanı... bir sineği öldürür gibi umursamazca öldür-

dü. Bunu onu tanımadan, ona karşı hiçbir şey hissetmeden yaptı. Sırf karşısına çıkabilecek küçük engeli ortadan kaldırıp evime girebilmek için yaptı. Bu onun için ayağına vurma-sın diye ayakkabılarını bağlamak kadar önemsiz bir şeydi.

“Kurbanın Joseph Powell olduğunu teyit ediyorum. Ona ve sana faydalı olmadan önce kendimi toparlamak için biraz zamana ihtiyacım var Dallas.”

Eve, Morris odadan çıkana kadar bekledi. “Peabody, bu işi halletmeyi sana bırakıyorum. Olay yerinde ön inceleme yap, olay yeri ekibine haber ver ve kapıları çalmaya başla. Kuleye gitmek zorundayım.”

“Ben de orada olmalıyım.”

“Bunu bana emretiler, sana değil.”

Peabody’nin çenesi kasıldı. “Ben senin ortağınım, eğer senin kıçın sıkışırsa ben de zor duruma düşerim.”

“Benzetmen her ne kadar tuhaf olsa da, hassasiyeti-ni takdir ediyorum ama ortağımın burada üzerine düşeni yapmasına ihtiyacım var. Onun sana ihtiyacı var,” dedi Powell’a bakarak. “O yüzden süreci başlatıp Morris’e yardım etmelisin. Eğer beni ortadan kaldırmaya çalışırlarsa Peabody, bu soruşturmayı devam ettirmeni, ekibi bir arada tutmanı istiyorum. Seni korumaya çalışmıyorum. Sana güveniyorum.”

“Pekâlâ. Bunu hallederim.” Peabody ona yaklaştı ve Eve’le birlikte Joseph Powell’ın başında durdu. “Onunla ilgileneceğim.”

Eve başını salladı. “Burada neler olduğunu görebiliyor musun? Söyle bana.”

“Kapıdan içeri giriyor. Güvenliği nasıl atlatacağını biliyor, zaten burada atlatabileceği çok fazla şey yok. Kamera ya da kapıcı bulunmuyor. Sibresky yerine Powell’ı seçti, çünkü Powell yalnız yaşıyordu ve morg hizmetlisi olarak

muhtemelen daha fazla evrak işiyle meşguldü. Bunu bir iş olarak gördü ve hiç vakit kaybetmedi. Powell yataktaydı, sızmış ya da uyku halindeydi, belki de her ikisiydi. Eğilip silahı boğazına dayadı ve onu öldürdü. Hımm...”

Peabody hızla odaya göz gezdirdi. “Burada geçiş kartı ya da kimlik yok. Katil onu almış, kendisi kullanmak için değiştirmiş olabilir. Bunu kontrol edeceğiz. Sonra tekrar dışarı çıkıyor. Ölüm zamanını öğreneceğiz ama muhtemelen dün, öğle saatleriydi.”

“Buradan başla. Elimden geldiğince çabuk döneceğim. Morris en yakın akrabasına haber vermek isteyebilir. Aksi takdirde...”

“Ben hallederim. Bu kısmı merak etme Dallas.”

“O halde, anlaştık.”

Eve dışarı çıkmak üzereyken Mavis’in posterinin önünde duraksadı. “Sakın ona söyleme,” dedi ve olay yerinden ayrıldı.

Laboratuvarda, Reva Tokimoto’yla yan yana çalışıyordu. Nadiren konuşuyorlardı, konuşmaları gerektiğinde de ancak gerçek bir veri meraklısının tercüme edebileceği kısaltılmış bilgisayar dilini tercih ediyorlardı ama aralarında çoğunlukla kelimeler yoktu. Biri düşünüyor, diğeri de seziyordu.

Ancak Reva Tokimoto’nun konuşmayı ne kadar istediğinin, zihninin işe odaklanmayan kısmının kelimeleri ve cümleleri tekrar tekrar kurduğunun farkında değildi.

Tokimoto kendine Reva’nın başının dertte olduğunu hatırlattı. Kısa bir süre önce dul kalmıştı, onu kullanmış olduğunu öğrendiği bir adamın duluydu. Kırılgan ve duygusal olarak hassastı. Böyle bir zamanda onunla yakınlaşmayı düşünmek iğrenç olmaz mıydı?

Reva yorgunluğunu belirten bir ses çıkararak arkasına yaslanınca, kelimeler ağzından döküldü.

“Kendini fazla zorluyorsun. Mola vermelisin. Yirmi dakika. Temiz havada yürüyüşe çık.”

“Az kaldı. Bunu biliyorum.”

“O halde yirmi dakika mola vermen pek fark etmez. Gözlerin kıpkırmızı.”

Reva gülümsemeye çalıştı. “Dikkatimi çektiğin için teşekkür ederim.”

“Güzel gözlerin var. Onları kötüye kullanıyorsun.”

“Tabii tabii tabii.” Reva içini çekerek gözlerini kapattı. “Kırmızı olmaları dışında gözlerimin rengini bile bilmiyorsun.”

“Yeşil. Gri-yeşil. Aysız bir gecedeki sis gibi.”

Reva tek gözünü aralayıp ona baktı. “Bu da nereden çıktı?”

“Hiçbir fikrim yok.” Tokimoto mahcup olup kızarsa da devam etmeye karar verdi. “Belki benim beynim de senin gözlerin kadar kan çanağına dönmüştür. Bence biraz yürüyüşe çıkmalıyız.”

“Neden olmasın?” Reva ayağa kalkarken dikkatle ona baktı. “Elbette. Neden olmasın?”

Odanın öteki tarafından, Roarke dışarı çıkmalarını izledi. “Nihayet,” diye homurdandı.

“Bir şey mi buldun?” diye sordu Feeney, neredeyse yanına koşacaktı.

“Hayır. Affedersin. Başka bir şey düşünüyordum.”

“Bugün biraz dalgınsın, değil mi evlat?”

“Yeterince kendimdeyim.” Roarke kahve kupasına uzandı, boş olduğunu fark edince, onu duvara fırlatmamak için kendisini zor tuttu.

“Neden kahveni tazelememe izin vermiyorsun?” Feeney

onu hemen Roarke'un elinden aldı. "Kendi kahvemi tazelemek üzereydim."

"Minnettar olurum."

İşini bitirince geri döndü, sandalyesini Roarke'un yanına çekti. "O kendi başının çaresine bakabilir. Bunu biliyorsun."

"Bunu benden daha iyi kim bilebilir?" Roarke bir dişçinin kontrol çubuğu kadar ince bir alet alıp yıpranan yeri dikkatle kazıdı. Feeney sadece yanında oturup kahvesini yudumladığı için Roarke aleti bir kez daha kenara bıraktı.

"Gitmeden önce ona biraz zorluk çıkardım. Emin ol bunu hak etti, hem de nasıl. Ama zamanlamam yanlıştı."

"Bir adamla karısının arasına giremem. Bunu yapanlar genellikle vahşi köpeklerin saldırısına uğramış gibi olur. Şu kadarını söyleyeceğim, karımın kahvaltıda beynimi kızartacak kadar kafası attığında, kendimi genellikle çiçeklerle affettiririm. Bir sokak satıcısından aldığım buketi yüzümde aptal bir gülümsemeyle ona veririm." Feeney oturup kahvesini yudumladı. "Ama çiçekler Dallas'ın üzerinde işe yaramaz."

"Mümkün değil," diyerek doğruladı onu Roarke. "Taurus I'deki Mavi Madenlerden gelen bir çuval elmas bile onun üzerinde işe yaramaz, tabii o çuvalı kafa dediği odun kütlesine geçirmediğçe. Of Allahım, bu kadın beni canımdan bezdiriyor, baştan sona."

Feeney beş saniye kadar hiçbir şey söylemeyip mırıldandı. "Seninle hemfikir olmamı bekliyorsun. 'Ah evet, Dallas kesinlikle kalın kafalının teki,' gibi bir şey söylememi istiyorsun. Bunu yaparsam beni pataklarsın. O yüzden kahve mi içmekle yetineceğim."

"Bana çok yardımcı oldun."

"Sen akıllı bir adamsın. Ne yapman gerektiğini biliyorsun."

"Peki neymiş o?"

Feeney Roarke'un omzuna vurdu. "Dizlerine kapan," dedi ve sandalyesini tehlikeli bölgeden uzaklaştırdı.

Bitmemişti. Hayır, asla bitmemişti üstelik şimdi pilot koltuğundaydı.

Gurur duyduğu, tamamen kendisine ait olmasına sevindiği odasında endişeli bir biçimde dolanıp durdu. Kimsenin bulunduğu yerden haberi yoktu.

Yaşayan kimsenin.

Hamlelerini belirlemek için harika bir yerdi. Çıkardığı iyi işin ardından kendisini kutlamak için de.

Mavi saçlı ucube onun için çocuk oynucağıydı. Tamamen çocuk oynucağı. Enerjisinin düşmemesi, zihnini açık tutmak için küçük bir doz *zeus* aldı, çünkü kısa bir süre sonra halletmesi gereken oldukça kişisel bir işi vardı.

Kademe kademe, adım adım kendisini koruyordu. Bu kendini koruma çok önemliydi. Cinayetin bir anlık heyecanı, onu *silebilecek* kişileri zekâsıyla alt etmek yararlı oluyordu ama amacı bu değildi.

Amacı kıcını kollamaktı, öyle de yapmıştı... doğrusu, bunu da iyi becerdi. Üzerinde çalışabilecekleri bir ceset olmayan polisler zor durumdaydı.

Bir sonraki aşama kaynak bulmaktı. Ona ödenmesi gereken parayı nasıl eline geçireceğini henüz çözememişti.

Aynadaki yansımasına bakmak için duraksadı. Bu yüzü değiştirmek zorunda olmak onu üzüyordu. Ona bakan bu yüz hoşuna gidiyordu. Yine de, her şeyin iyiliği için bazı fedakârlıklar yapılması gerekiyordu.

İşini bitirip birkaç açık ucu daha bağlayınca, çok fazla soru sormayan bir cerrah bulacaktı. Bunu ödeyecek kadar parası vardı, tabii ki vardı. Üzerine hücum eden bütün bu

karışıklıklar olmadan *düşünebildiğinde* paranın geri kalanını, hepsini almanın bir yolunu bulacaktı.

Bunlar daha birinci ve ikinci aşamalardı. Üçüncü aşamaysa ona yapılanları geri ödetmek olacaktı, bu borcu nasıl tahsil edeceğini çok iyi biliyordu.

Kullanılıp aldatılmasına, aptal yerine koyulmasına izin vermeyecekti. Bu işi halledecekti.

Eve içinde bulunduğu an dışında her şeyi aklından çıkardı. Gözlerini hedefe dikti ve Şef Tibble'in kubbeli ofisinin dışındaki bekleme yerine doğru hızlı adımlarla ilerledi. Don Webster¹⁸ karşısına çıktığında, o adımları yavaşlatmak zorunda kaldı.

“Çekil önümden. İşim var.”

“Benim de. Aynı yer, aynı iş.”

Eve'in kalbi tekledi. Webster İç İşlerindendi. “İç İşleri Bürosunun bunun bir parçası olacağı konusunda bilgilendirilmedim. Bu ciddi bir ihlal Webster. Bir şube temsilcisi yetkilendirebilirim.”

“Ona ihtiyacın yok.”

“Bana neye ihtiyacım olduğunu söyleme,” diye tısladı Eve. “Biri sıçan ekibine bana saldırmayı için emir verirse, temsilci tutarım.”

“Sıçan ekibi senin tarafında.” Webster onun koluna girdi ama Eve'in gözlerindeki kızgın ifadeyi görünce hemen bıraktı. “Yapma lütfen, sana asılmıyorum Dallas. Bana bir dakika ver. Bir dakika.” Webster köşeye işaret etti.

“Acele et.”

“Öncelikle, bunun kişisel olmadığını söylememe izin

¹⁸ Teğmen Donald Webster. New York Polis Departmanının farklı bir şubesinde teğmen. Serinin önceki bölümlerinden birinde Eve'le bir kez birlikte oldu. Ona duygusal yönden hâlâ bağlı. (E.N.)

ver. Daha doğrusu, samimiyetle ilgisi olmadığını söyleme izin ver. Roarke'un beynimi sebze püresine çevirmesini istemiyorum.”

“Onun böyle bir şey yapmasına ihtiyacım yok.”

“Anlaşıldı. Sana yardım etmek için buradayım.”

“Bana ne konuda yardım etmekten bahsediyorsun?”

“İç Güvenlikten birinin kığını biraz tekmelemek konusunda.”

Eve, Webster'in yüzüne dikkatle bakarken birlikte bir geçmişleri olduğunu kendisine hatırlattı. Bu geçmiş yıllar önce yatakta geçirdikleri tek geceyi de içeriyordu. Eve'in asla tam olarak anlayamadığı bir sebepten ötürü, o gece Webster'ı çok etkilemişti. Webster onu takıntı haline getirmişti, Roarke'un ona fırsat vermeden Webster'ın bu hislerine son verdiğinden oldukça emindi.

Bunları hesaba katınca, garip bir şekilde arkadaş olduklarını düşündü. Webster iyi bir polisti, İç İşleri Bürosunda ziyan olduğunu düşünüyordu ama iyi bir polisti. Dürüsttü.

“Neden?”

“Çünkü Teğmen, İç İşleri Bürosu dış teşkilatların bizden biriyle uğraşmasından hoşlanmaz.”

“Hayır, bizimle bizzat uğraşmak istiyorsunuz.”

“Sakin ol, tamam mı? İç Güvenlik Teşkilatının polislerimizden birini incelediği bilgisini alınca o polisi incelemeye almaya mecburuz. O polis tertemiz çıkarsa, ki sen çıktın, vaktimizi ve kaynaklarımızı boşa harcadığımız için güceniriz. Dışarıdan biri iyi bir polisi hedef alırsa, İç İşleri Bürosu bir koruma sunar. Beni boktan bir beyaz atlı prens gibi görebilirsin.”

“Çekil karşımdan.” Eve arkasını döndü.

“Bir korumayı başından savma Dallas. İç İşleri Bürosunun bu görüşmeye katılması gerekiyor. Ben sadece içeri girmeden önce hangi tarafta olduğumu bilmeni istedim.”

“Pekâlâ pekâlâ.” Kolay değildi ama Eve öfkesini ve dar-
gınlığını gizlemeyi başardı. Muhtemelen yardıma ihtiyacı
olacaktı. “Minnettarım.”

Tibble’ın ofisine yaklaşırken başını dik tuttu. “Teğmen
Eve Dalas,” dedi kapıyı tutan üniformalı asistana. “Talep
üzerine buradayım.”

“Teğmen Webster, İç İşleri Bürosu, bekleniyorum.”

“Bir dakika.”

Fazla uzun sürmedi. Eve Webster’ın birkaç adım önün-
den Tibble’ın ofisine girdi.

Tibble penceredenin önündeydi, ellerini belinin arkasın-
da gevşek bir şekilde birleştirmiş, aşağıdaki şehri izliyordu.
Eve’e göre o iyi bir polisti. Akıllı, güçlü ve sağlamdı. Bütün
bunlar onun Kuleye yerleşmesine yardımcı olmuştu ama Eve
onu orada tutan şeyin siyasi ustalığı olduğunu biliyordu.

Tibble arkasına dönmeden konuşurken, sesi otoritenin
izlerini taşıyordu. “Geciktin Teğmen Dallas.”

“Evet efendim. Özür dilerim. Elimde olmayan sebepler
yüzünden.”

“Ajan Sparrow’la tanışyorsun.”

Eve çoktan yerine oturan Ajan Sparrow’a baktı. “Ta-
nıştık.”

“Otur. Sen de Teğmen Webster. Webster İç İşlerini tem-
silen burada. Kumandan Whitney benim ricam üzerine
geldi.” Dönüp şahin bakışlarını odada gezdirdikten sonra
masasına doğru ilerledi.

“Teğmen Dallas, şu anda yürüttüğün soruşturmanın gi-
dişatı ve senin tekniklerin İç Güvenlik Teşkilatında bir ta-
kım endişeler yaratmış gibi. Benden soruşturmayı durdur-
manı, bütün notları, verileri ve kanıtları Müdür Yardımcısı
Sparrow’a teslim etmeni, böylece dosyayı İç Güvenlik Teş-
kilatının himayesine vermeni söylememi istediler.”

“Bu talebi yerine getiremem Şef Tibble.”

“Bu bir küresel güvenlik meselesi,” diye söze başladı Sparrow.

“Bu bir cinayet meselesi,” diye sözünü kesti Eve. “New York şehrinde dört sivil öldürüldü.”

“Dört mü?” diye sordu Tibble.

“Evet efendim. Dördüncü kurban bulunduğu için geciktim. Joseph Powell, morgda transfer ve imha etmeden sorumlu bir belediye çalışanı. Ortağım ve Adli Tabip Morris şu anda olay yerinde.”

“Bunun olayla bağlantısı ne?”

“Dr. Morris, Blair Bissel olarak teyit edilen cesedin morgdan çıkarıldığını haber vermek için bu sabah beni aradı.”

Sparrow sandalyesinden fırladı. “Cesedi kaybettiniz, öyle mi? Soruşturmadaki kilit unsuru kaybetmenize rağmen karşımda öylece oturup dosyayı bize teslim etmeyi red mi ediyorsun?”

“Ceset kaybolmadı,” dedi Eve hiç istifini bozmadan, “çalındı. Sinsice. Bu tür şeyler genellikle sizden çıkar, öyle değil mi Müdür Yardımcısı?”

“Eğer İç Güvenlik Teşkilatını bir cesedi çalmakla suçluyorsan...”

“Böyle bir suçlama yapmadım, sadece işinin gizliliği hakkında yorumda bulundum.” Eve cebinden bir mikro takip cihazı çıkardı. “Bu tür şeylerle oynuyorsunuz, değil mi?” Onu havaya kaldırıp baş ve işaret parmaklarının arasında çevirdi. “Tuhaf. Bunu aracımda buldum, morgun önüne park ettiğim resmi polis aracımda. İç Güvenlik Teşkilatı yeminli görevini yerine getiren bir New York Polis ve Güvenlik Departmanı memurunun izini sürüp gizlice gözlemlemeyi küresel bir güvenlik meselesi olarak mı görüyor?”

“Bu hassas bir mesele, senin ötende...”

“Resmen suçlanmayan, bir suç ya da kanun ihlali şüphesi taşımayan bir polis memurunu elektronik olarak gözlemlemek,” diye araya girdi Webster, “federal ve eyalet gizlilik yasalarının yanı sıra departman düzenlemelerini de ihlal eder. Teğmen Dallas İç Güvenlik Teşkilatı tarafından söz konusu gözetimi gerektiren bir suç ya da kanun ihlali sebebiyle şüpheli konumundaysa, İç İşleri Bürosu bu gözetime yol açan evrakları, emri, suçlamayı ve kanıtları görmek ister.”

“Teşkilatımın böyle bir gözetime gerek duyduğunu bilmiyordum.”

“Bu, makul inkâr dediğiniz şey mi Sparrow?” diye sordu Eve. “Yoksa kocaman bir yalan mı?”

“Teğmen,” dedi Tibble alçak ve otoriter bir sesle.

“Evet efendim. Özür dilerim.”

“Şef, Kumandan, Teğmenler.” Sparrow duraksayıp karşındaki yüzlere göz gezdirdi. “İç Güvenlik Teşkilatı mümkün olduğunca yerel polis kuvvetleriyle işbirliği yapmak istiyor ama küresel meseleler önceliğimiz. Teğmen Dallas’ın bu soruşturmadan alınmasını ve ilgili bütün verilerin teşkilatın temsilcisi olarak bana teslim edilmesini istiyoruz.”

“Bu talebi yerine getiremem,” diye tekrarladı Eve.

“Şef Tibble,” diye devam etti Sparrow, “müdürün talep ve yetki mektubunu size verdim.”

“Evet, onu okudum. Teğmen Dallas’ın temin ettiği raporları ve dava dosyasını da okudum. İkisi içinde onunkileri daha ikna edici buldum.”

“Bu talep reddedilirse, o raporlarla dava dosyalarının alınıp soruşturmanın durdurulması için federal izin çıkarabilirim.”

“Zırvalamayı kes Müdür Yardımcısı.” Tibble ellerini

birleştirip öne doğru eğildi. “Bunu yapabilecek olsaydın, burada vaktini boşa harcamak yerine çoktan yapardın. Teşkilatın bu konuda beline kadar çamura batmış durumda. İki elemanınız öldü, iddialara göre, özel bir kuruluşla ilgili istihbarat edinmek için her şeyden habersiz masum bir sivili kendi rızası olmaksızın kullanıyorlardı.”

“Securecomp, Teşkilatın takip listesinde şef Tibble.”

“Teşkilatın takip listesindekileri tahmin edebiliyorum. Buna ya da öyle bir liste bulundurmak için geçerli sebeplerinize bakılmaksızın, Reva Ewing affedilmez ve yasadışı bir şekilde kullanıldı, itibarı zedelendi, hayatı altüst oldu. O sizden biri değil. Chloe McCoy öldü. O sizden biri değildi. Joseph Powell öldü. O da sizden biri değildi.”

“Efendim... ”

Tibble sadece parmağını kaldırdı. “Hesabıma göre üç kurbanı karşı iki kurban daha ağır basıyor. Teğmenimi aktif soruşturmadan geri çekilmeye zorlamayacağım.”

“Soruşturması süresince, teğmeniniz İç Güvenlik Teşkilatının dosyalarını yasadışı olarak ele geçirdi ya da onlara erişim sağladı. Bu açıdan onu suçlayabiliriz.”

Tibble ellerini iki yana açtı. “Bunu yapmakta serbestsiniz. Kumandan Whitney’e ve bana karşı da suçlamalarda bulunmanız gerekebilir, ne de olsa ikimiz de teğmendenden aynı bilgileri aldık.”

Sparrow yerinden kalkmadı ama Eve adamın ellerini yumruk yaptığını görebiliyordu. Onun açısından gidişata bakılırsa, bir şeyleri yumruklamak istediği için onu suçlamazdı.

“Onun kaynağını bilmek istiyoruz.”

“Kaynağımı açıklamam gerekmiyor.”

“Gerekmiyor olabilir,” diye çıkıştı Sparrow, “ama suçlanabilir, hapse girebilir ve rozetini kaybedebilirsin.”

Eve, Sparrow'un öfkelenip hüsrana kapıldığını gördükçe, kendi sinirinin ve hayal kırıklığının hafiflediğini hissetti. "Beni resmen suçlayabileceğini sanmıyorum, çünkü bunu yaparsan ekibinin adı kötüye çıkar. Basın, İç Güvenlik Teşkilatının Bissel'in oynamasına izin verdiği küçük kirli oyunlara dişlerini geçirir; suikaste kurban gittiğine, o ve ortağının teşkilatın tarafından vahşice öldürüldüğüne ve Bissel'in kullanılan masum karısının zan altında bırakıldığına dair tahminlerde bulunmaya başlar... sizi paramparça ederler."

"Bissel ve Kade'in öldürülmeleri talimatını İç Güvenlik Teşkilatı vermedi."

"O halde, teşkilatının sorumlu olduğunu kanıtlayan yanıtlar bulmamamı umman iyi olur."

"Hükümet dosyalarına izinsiz girdin," diye çıkıştı Sparrow.

"Bunu kanıtla," diye karşılık verdi Eve.

Sparrow konuşmaya başladı, aslında daha ziyade tükürükler saçtı, o sırada tele-linki bipledi. "Böldüğüm için özür dilerim ama bu öncelikli bir sinyal. Görüşmeyi kabul etmek zorundayım. Yalnız."

"O kapıdan içeri gir," diye işaret etti Tibble. "Kullanabileceğin küçük bir ofis var." Sparrow kapıyı arkasından kapatınca, Tibble parmaklarıyla masasının kenarında ritim tuttu. "Seni suçlayabilirler Dallas."

"Evet efendim, bunu yapabilirler ama yapacaklarını sanmıyorum."

Tibble başını salladı, düşüncelere dalmış gibi göründü. "Bu konuda sivil vatandaşları kullanmalarından hoşlanmıyorum. Memurlarımı gözetlemek için cihazlar yerleştirmelerinden, bunu yapabilmek için gizlilik, ahlak ve kanun standartlarını hiçe saymalarından hoşlanmıyorum. Bu teşkilatların kendi amaçları var, belirli bir tolerans talep ediyorlar fakat bazı sınırlar var. Reva Ewing'le o sınırları aşılar; o,

Allah'ın belası Birleşik Devletler'in bir vatandaşı. Bu yüzden hükümetinin ona adil bir şekilde davranmasını beklemeye hakkı var. Hal böyleyken, polis kuvvetinin tam desteğini hak ediyor. Bu konuda seni destekliyorum ama seni uyarıyorum, bu işi bir an önce bitir. Seni yere sermek için Sparrow'dan daha büyük silahlar gönderecekleri kesin.”

“Anlaşıldı. Desteğiniz için teşekkür ederim efendim.”

Sparrow hışımla içeri daldığında, yüzünde zar zor bastırdığı bir öfke vardı. “Basma gittin.”

Eve, Nadine'in çok hızlı çalıştığını düşündü; yüzünün ifadesiz kalmasına özen gösterdi. O da biraz makul inkârâ başvuracaktı. “Neden bahsettiğini bilmiyorum.”

“Bissel'in teşkilatla olan bağlantısını basına sızdırdın. Kade'in de. Kıcıını kurtarmak için İç Güvenlik Teşkilatını boktan bir medya sirkinin ortasına attın.”

Eve yavaş yavaş ayağa kalktı. “Kıcıımı kurtarmak için basına hiçbir şey sızdırmadım. Kendi kıcıımı koruyabilirim. Bu tür suçlamalarda bulunacaksan, onları desteklesen iyi olur Sparrow.”

“Bunu yoktan var etmiş olamazlar.” Sparrow Tibble'a döndü. “Bu gelişmeyle birlikte bu memurun soruşturmadan alınması ve dava dosyalarının İç Güvenlik Teşkilatına teslim edilmesi hiç olmadığı kadar önem kazandı.”

“Basının İç Güvenlik Teşkilatına ilgi göstermesi, teğmenin içinde bulunduğu durumun şartlarını hiçbir şekilde değiştirmiyor.”

“Teğmen Dallas'ın teşkilata karşı kişisel bir garezi var; yirmi sene önce başına gelenler yüzünden bu soruşturmayı intikam almak amacıyla kullanıyor...”

“Dur bakalım.” Eve'in midesi altüst oldu. “Orada dur. Efendim,” dedi Tibble'a, “Müdür Yardımcısı Sparrow kişisel bir meseleye değinmek üzere. Bu soruşturmayla ya da

bir memur olarak benim davranışım ile hiç ilgisi yok. Bu konuyu çözmek için onunla konuşmak istiyorum. Bana onunla baş başa konuşma fırsatını vermenizi rica ediyorum efendim. Kumandan...”

Kendini kaybetme, dedi içinden. *Lütfen, sakın kendini kaybetme.*

“Kumandan Whitney konuyu biliyor. Onun yanımızda olmasına karşı değilim.”

Tibble bir süre hiçbir şey söylemedi, sonra ayağa kalktı. “Teğmen Webster, dışarı çıkalım.”

“Teşekkür ederim efendim.”

Oda boşaltılırken kendisini topladı. Yine de tam olarak sakinleşemedi. “Seni orospu çocuğu,” dedi alçak sesle. “Seni orospu çocuğu, bunu yüzüme vurdun. İstedğini elde etmek için... onun, senin o değerli teşkilatın tarafından bana yapılanları kullanacaksın.”

“Özür dilerim.” Sparrow da onun kadar sarsılmış görünüyordu. “Öfkemin sağduyumu etkilemesine izin verdiğim için gerçekten özür dilerim Teğmen. O olayın burada yeri yok.”

“Ah evet, yeri var. Bahse girerim yeri var. Dosyayı okudun mu?”

“Okudum.”

“Senin miden bunu kaldırmıştır.”

“Aslına bakarsan Teğmen Dallas, okudularımı midem kaldırmadı. Yaptığımız işe inanıyorum ve bazen fedakarlıkların yapılmak zorunda olduğunu, verilen kararların duygusuz görüldüğünü biliyorum. Ancak dava dosyana müdahale etmek için hiçbir mantık, amaç, mazeret bulmıyorum. Reşit olmayan bir çocuğu bile bile o durumda bırakmak... insanlık dışıydı. Seni oradan uzaklaştırmaları gerekirdi, mevcut durumu koruma kararı yanlıştı.”

“İç Güvenlik Teşkilatı Teksas’taki durumundan haberdar mıydı?” diye sordu Whitney.

“Max Ricker’la bağlantısı sebebiyle onu takip ediyorlardı. Bana ne yaptığını biliyorlardı, onu dinlediler. Bana tecavüz ederken, ben ona yalvarırken dinlediler. Ben yalvarırken.”

“Otur Dallas.”

Eve başını iki yana sallamakla yetindi. “Yapamam. Efendim.”

“Bu bilgiyle ne yapacağımı biliyor musun Müdür Yardımcısı Sparrow?”

“Kumandan,” diye araya girdi Eve.

“Geri çekil Teğmen.” Whitney ayağa kalkıp Sparrow’un tepesinde dikildi. “Memurumu rahatsız etmeye, herhangi bir şekilde görevini yapmasına engel olmaya devam eder ya da itibarına leke düşürmeye çalışırsan, sen ya da amirlerin bu bilgiyle ne yapabileceğimi anlıyor musunuz? Medyaya sızmakla kalmaz. Sel olur. Kamuoyunun tepki dalgasına kapılıp gidersin. Teşkilatın nesiller boyunca yasal sorunlar ve halkla ilişkiler kâbusları yüzünden belini doğrultamaz. Tasmanı kim tutuyorsa, ona bunları ilet, bu sözlerin de kimden geldiğini bildiğinden emin ol. Buna rağmen beni karşına almak istiyorsan, hiç çekinme.”

“Kumandan Whitney... ”

“Artık gitmek isteyeceğini düşünüyorum Sparrow,” diyerek onu uyardı Whitney. “Önlüğüne salyanı akıtırken olan bir şey yüzünden yumruk yemeden önce çek git.”

Sparrow evrak çantasını almaya gitti. “Bu bilgiyi aktaracağım,” diyip dışarı çıktı.

“Kendini toplamalısın Dallas.”

“Efendim. Emredersiniz efendim.” Göğsündeki baskı çok fazlaydı. Eve bir sandalyeye yığılıp başını dizlerinin arasına aldı. “Affedersiniz. Nefes alamıyorum.”

Ağırlığın büyük bir bölümü hafifleyip hava boğazından akciğerlerine inene kadar bekledi.

“Kendini toparla Teğmen, aksi takdirde sağlık ekibini çağırmak zorunda kalacağım.” Eve doğrulunca Kumandan başını salladı. “Bunun işe yarayacağını biliyordum. Su ister misin?”

Eve küçük bir okyanusu içebilirdi. “Hayır efendim. Teşekkür ederim. Anladığım kadarıyla Şef Tibble’ın bilgilendirilmesi gerekebilir...”

“Eğer Tibble’ın yirmi seneyi aşkın süre önce başka bir eyalette gerçekleşen bir olay hakkında bilgilendirilmesi gerekiyorsa, bilgilendirilir. Fakat bence bu kişisel bir mesele. Öyle kalacağından emin olabilirsiniz. Basına sızdırarak ilk ateşi ettin. Bunu çekip çevirmekle meşgul olacaklar. İkinci bir kasırgayla uğraşma riskine girmek isteyeceklerini sanmıyorum. Bunu çoktan hesapladın.”

“Evet efendim.”

“O halde işinin başına dönüp bu konuyu kapatsan iyi olur. Bu esnada, birkaç casusu haşlamak zorunda kalırsan bu da yanımıza kâr kalır.” Whitney sırtarak dişlerini gösterdi. “Hem de ne kâr.”

On Yedinci Bölüm

Eve polis merkezinin garaj katına çıktı, Quinn Sparrow bir sütunun arkasından çıkarken elini silahına koydu.

“Riske giriyorsun Sparrow.”

“Hiçbir şeyden haberin yok. Seninle resmi şartlar dışında konuşmamam gerekiyor Teğmen. Ama aramızda kalsın, elimizde büyük bir pislik var. Vazgeçmeyeceğine göre, ortak bir noktada buluşup bir şekilde uzlaşmalıyız.”

“Elimde dört ceset var. Vardı.” Eve elini silahından çekip aracına doğru ilerledi. “Ben uzlaşmam.”

“O iki ceset bizden. Teşkilatımıza, bana ya da talimatlarımıza saygı duymayabilirsin ama içimizden birini kaybettiğimizde bunu önemseriz.”

“Açık konuşalım. Teşkilatın hakkında ne düşündüğümün önemi yok, bir amaca hizmet etmediğini düşünecek kadar saf değilim. Gizli operasyonlar, Şehir Savaşlarının sona ermesini, Birleşik Devletler ve dünya çapında pek çok terörist saldırısının önlenmesini sağladı. Bazı yöntemlerinizi en hafif deyiimiyle tartışılır bulabilirim ama bu, konunun dışında.”

“O halde asıl mesele ne?”

“Şu anda dinleniyor musun Sparrow?”

“Paranoyak mısın Dallas?”

“Ah, evet.”

“Dinleme cihazı taşımıyorum,” diye çıkıştı Sparrow.
“Hatta, seninle konuşmamam gerekiyor.”

“Senin tercihin. Asıl mesele şu. Dört kişi öldü, teşkilatın da bu işin bir parçası.”

“İç Güvenlik Teşkilatı kendi ajanlarını öldürüp bir sivil zan altında bırakmaz.”

“Öyle mi?” Eve kaşlarını kaldırırken, cebinden bir tarayıcı çıkardı. “Bir çocuk istismar edilirken, tecavüze uğrarken ve işkence görürken arkalarına yaslanıp izlediler; o çocuk çaresizce kendisini savunurken birini öldürünce de onun pisliğini temizlediler. Travma geçirmiş, umudunu yitirmişken. Sonra da onu sokaklarda yapayalnız dolaşmaya terk ettiler.”

“Neler olduğunu bilmiyorum.” Sparrow bakışlarını ondan kaçırdı. “Nedenini bilmiyorum. Dosyayı okudun, o yüzden verinin silindiğini biliyorsun. Üstü örtüldü. İnkâr etmiyorum, bu yetersiz kararın...”

“Yetersiz karar mı?”

“Sana söyleyebileceğim bir şey yok. Olanlardan sonra hiçbir şey adaleti sağlamaz. Hiçbir mazeret sunamam, o yüzden bunu yapmayacağım. Senin gibi ben de sana meselelerin bu olmadığını söyleyebilirim.”

“İlk puanını kazandın.” Eve ondan uzaklaşıp tarayıcıda bir program açtı, arabasına bir cihaz yerleştirilip yerleştirmediğini kontrol etti. “Kızgınım Sparrow ve yorgunum, ayrıca yabancıların özel hayatımı bilmelerini kabul etmek benim için çok zor. Bu yüzden sana ya da hizmet ettiğin insanlara güvenmek için bir sebebim yok.”

“Sana güvenmen için bir sebep sunmayı, ikimizi de tatmin edecek bir uzlaşma noktası bulmayı denemek istiyorum. Sana bir şey sormam gerek, o şeyi nereden buldun?”

Sorusu Eve’in hoşuna gitmişti, Sparrow’un yüzündeki merak ve şaşkınlığa bakılırsa Eve bunu beklemiyordu. “Bağlantılarım var.”

“Daha önce ona benzer bir şey görmemiştim. Çok ufak. Birden fazla işi yapabilir mi? Affedersin.” Sparrow belli belirsiz gülümsedi. “Cihazlara çok meraklıyım. Bu iş koluna girme sebeplerimden biri de bu. Bak, arabanın temiz olduğundan eminsen belki küçük bir yolculuğa çıkabiliriz. Seni uzlaşmaya ikna edebilecek bazı bilgiler sunabilirim.”

“Çantayı aç.”

“Tabii ki.” Sparrow çantayı arabanın bagajının üstüne koyup kilidin şifresini tuşladı. Açınca, Eve gözlerini kırptırdı.

“Vay canına... Sparrow bu aletler sana yetecek mi?”

İçinde bir şok tabancası, mini patlayıcı, karmaşık bir avuçiçi linki, bir şarj aleti ve şimdiye dek gördüğü en küçük veri sistemi vardı. Aynı zamanda, o gün aracından çıkardığı takip cihazına benzer bir sürü cihaz bulunuyordu.

Eve onlardan birini alıp havaya kaldırdı ve Sparrow’un gözlerinin içine baktı.

Sparrow sevimli bir ifadeyle gülümsedi. “Aracından çıkardığın cihazın İç Güvenlik Teşkilatına ait olmadığını söylemedim, ben sadece söz konusu cihazın aracına yerleştirilmesi emrinin verildiğinden haberdar olmadığımı söyledim.”

“Ağzın iyi laf yapıyor.” Eve takip cihazını tekrar çantaya attı, Sparrow’un onu özenle yuvasına yerleştirmesini izledi.

Şartlar farklı olsaydı, o ve Roarke’un iki kardeş gibi birbirlerine bağlanabileceğini düşündü.

“Cihazları severim,” diye tekrarladı Sparrow. “Aracına

takip cihazı yerleştirmedim. Bu, emredildiği takdirde benim ya da teşkilattan başka birinin bunu yapmayacağı anlamına gelmez ama bugünkü cihazı ben yerleştirmedim. Buradaki hiçbir şey aktif değil. Tarayıcın bunu doğrulayacaktır.”

Doğrulayınca Eve onu tepeden tırnağa süzdü. “Peki ya sen?”

“Üzerimde bir tane var.” Sparrow tarayıcı için kollarını iki yana açtı. “Hepsi devre dışı bırakıldı. Gördüğün gibi, şu anda bu konuşmayı yapmıyoruz. Toplantının sonucu tatmin edici olsaydı yapacaktık. Fakat olmadı ve her şeyi Tibble’in ofisinde bıraktık.”

Eve başını iki yana salladı. “Arabaya bin. şehir merkezine gideceğim. Söyleyeceklerinden hoşlanmazsam seni en uygunsuz yerde bırakırım. Bu şehirdeki bütün uygunsuz noktaları biliyorum.”

Sparrow yolcu koltuğuna oturdu. “Basına bilgi sızdırarak her şeyi gerçekten berbat ettin.”

Eve ona sevimli bir gülümsemeyle baktı. “Basma bilgi sızdırmak konusunda bir rolüm olduğunu doğruladığımı sanmıyorum.” Eve tarayıcıyı etkinleştirip yanındaki koltuğa yerleştirdi. “Herhangi bir şeyi etkinleştirme ihtimaline karşı,” dedi Sparrow kaşlarını çatarak ona bakınca.

“Bu alaycılık ve paranoyayla, bizden biri olmalısın.”

“Bunu unutmamaya çalışırım. Konuşmaya başla.”

“Bissel ve Kade’in öldürölme emrini teşkilat vermedi. Elimizde doğrulanmış istihbarat olmasa da, Kıyamet Gününün Bissel’in kimliğini ortaya çıkardığına ve ikisini de öldürdüğüne inanıyoruz.”

“Neden?” Eve park yerinden geri geri çıktı. “Eğer onu, Ewing’le olan ilişkisini, Ewing’in de Kırmızı Kodla olan bağlantısını biliyorlarsa, onu takip edip kaçırmak ve bildiği her şeyi ona işkence ederek öğrenmek daha mantıklı olurdu.”

“İki tarafı da idare ediyordu. Onu Kıyamet Günü ajanlarından biriyle görüştürmek için bir seneyi aşkın bir süre uğraştık. Adamın profiline bakınca ne görüyorsun? Bir fırsatçı, karısını aldatan, rahat bir hayat sürmekten, bolca para harcamaktan hoşlanan bir metresi olan bir adam. Öyle görünmesini istedik, bu kısım kolaydı, Bissel görüldüğü gibiydi. Bu yüzden dikkatle hazırlanan verileri Kıyamet Gününe aktarması için onu kullandık. Onların parasını aldı. Blair’ın onların felsefelerini benimsediğine inanmaları mümkün değildi. Sadece işinde sivrilmek için bunu yaptı.”

“Ewing’le yakınlaşması için tuzak kurdunuz. Böylece Securecomp’u takip edebilecektiniz. Onlarla yakınlaşması Kıyamet Günü Grubunu alt etmenizi sağlayacaktı, siz de onu kullandınız. Siz inanılmazsınız.”

“İşe yarıyordu. O sırada geliştirmekte oldukları, daha doğrusu geliştirdikleri solucan,” diye düzeltti Sparrow, “hükümetleri zayıflatabilir, teröristlere açık kapı sunabilirdi. Eğer veri bankalarımız ve gözlemleme ekipmanlarımız ciddi olarak tehlikeye düşerse, onların izini süremeyiz, ne zaman, nasıl saldıracaklarını bilemeyiz. İç krizlere değinmiyorum bile; bankalar, ordu, ulaşım. Onları yavaşlatmalı, ishtihbarat toplamalı ve kusursuz bir savunmaya sahip olmalıyız.”

“Solucanın kendinize ait bir versiyonunu yaratabilmeniz için de teknolojiyi onlardan çalmalısınız.”

“Bu varsayımını doğrulayamam.”

“Buna gerek yok. Carter Bissel hangi aşamada devreye giriyor?”

“Serseri mayın. Erkek kardeşiyle ciddi sorunları var, evlilik dışı ilişkilerini öğrenmek için onca zaman harcaayıp zahmete girdi. Ona şantaj yaptı. Bu aslında işimize yaradı. Bissel’in kılıfını sağlamlaştırdı, acilen paraya ihtiyaç duyması için ona bir sebep daha verdi. Nerede olduğunu ya da

hayatta olup olmadığını bilmiyoruz. Belki işini bitirmişler, ya da onu yanlarına almışlardır. Kaçmış ya da bir yerlerde alem yapıyor olabilir.” Sesindeki bıkkınlık yükseldi. “Ama onu bulacağız.”

“Bu benimle uyuşmuyor Sparrow. Tam olarak değil.” Eve garajın çıkışında duraksadı. “Bissel ve Kade’in o şekilde öldürülmeleri baştan savmaydı. Üstelik Kıyamet Günü bunu üstlenmedi. Suçu üstlenmeyi severler.”

“Evet ama aldatılmaktan hoşlanmıyorlar. Bissel onları aylarca kandırdı. Bissel aracılığıyla solucan hakkında önemli bilgiler edindik. Kalkanı geliştirmemize yetecek kadar detay biliyoruz...”

“Securecomp’tan önce mi? Allahım, gerçekten iğrençsiniz.”

“Bak.” Sparrow koltuğunda kıpırdadı. “Kalkana sahip olduğumuz sürece onu kimin geliştirdiğini götüme bile takmam. Ama Roarke gibi... tartışmaya açık bağlantıları olan bir adamın bu kadar hassas bir konuda, pastada parmağının olması fikrinden hoşlanmayan kişiler var.”

“O halde, kırmızı-beyaz-mavi göğüslerinize vurarak birbirinizi tebrik edip bütçenizin artırılması için Securecomp’un kuyusunu kazacak, Roarke’dan önce davranmak için arı gibi çalışacaksınız.”

“Sizin departmanınızda her şey güllük gülistanlık, değil mi Dallas? Buradaki sisteminiz çok mu kusursuz?”

“Hayır ama sırf işimde sivrilmek için kimseyle uğraşmam.” Eve trafikten çıktı. “Seni *zeus* bağımlılarının takıldığı bu küçük, güzel kafenin önünde indirmeyi düşünüyorum.”

“Hadi Dallas, biraz verirsen karşılığını alırsın. El koyduğunuz, koruma altına aldığınız ünitelere bakmamız gerekiyor. Farklı suç mahallerinden aldığınız üniteleri kastediyorum. En azından tarama ve analiz raporlarını paylaşa-

bilirsin. Kıyamet Günü solucana sahip. Koruma kalkanını bir an önce tamamlamamız için gereken danışman grubunu Roarke bile bir araya getiremez. O olmadan, çok büyük capta, bela bir krizle karşı karşıya kalabiliriz.”

Bu sözlerle, Tanrı’nın gazabı kendisini gösterdi. Eve şiddetli bir sıcaklığa eşlik eden göz alıcı bir parlaklık gördü. Cam patladı ve parçalar yüzüne uçuştı.

İçgüdüsel olarak direksiyonu yana kırıp frene bastı ama tekerlekler artık yolla temas etmiyordu. Belli belirsiz bir biçimde havalandıklarını fark etti.

Boğuk bir sesle Sparrow’a dayanmasını söyledi, dumanın içinden dünyanın döndüğünü gördü. Çarptılar, çarpmanın etkisiyle emniyet kemeri koptu. Yuvarlanırken midesi alt üst oldu, başı zonklamaya başladı, patlarcasına açılan hava yastıklarına sertçe çarptı. Hatırladığı son şey, kendi kanının ağzındaki tadıydı.

Baygınlığı fazla uzun sürmedi; dumanın keskin kokusu ve duyduğu bolca çığlık bilincini en fazla bir iki dakika kaybetmiş olduğunu gösteriyordu. Beyni, henüz acıyı tamamen algılayacak fırsatı bulamamıştı. Arabası, arabasından geri kalan şey, kabuğunun üzerinde yatan bir kaplumbağa gibi ters dönmüştü.

Eve kan tükürdü ve hafifçe kıpırdayıp Sparrow’un nabzını kontrol etmek için boynuna doğru uzandı. Nabzı zayıftı; eli, Sparrow’un yüzünden akan kanla ıslandı.

Artık sirenleri, koşturan ayakları, *polisler* diye bağırarak verilen emirleri duyabiliyordu. Belli belirsizce, *Yol modundayken aniden havalanacaksan, bunu Polis Merkezinin bir blok ötesinde yapmak iyi bir şey*, diye içinden geçirdi Eve.

“Görevdeyim,” diye seslendi, parçalanmış sürücü kapısıyla camından geri geri çıkmaya çalıştı. “Teğmen Dallas. Burada sıkışmış bir sivil var, çok kan kaybediyor.”

“Yavaş ol Teğmen. İlk yardım ekibi yolda. Onlar gelene kadar hareket etmezsen...”

“Çıkarın beni buradan.” Eve botlarının ayak ucuyla aşağı bastırıp kendisini yukarı çekmeye çalıştı. Beş santimetre ilerledikten sonra bacaklarını ve kalçasını tutan eller onu enkazdan çekip çıkardı.

“Ne kadar kötü yaralandın?”

Eve karşıdaki yüze odaklanmayı başardı ve onun Dedektif Baxter olduğunu anladı. “Seni hâlâ görebiliyorum, çok ağrım var. Sanırım sadece sarsıldım. Diğerinin durumu kötü.”

“Onunla ilgilenenler.”

Baxter kırığı olup olmadığını anlamak için ellerini üzerinde gezdirirken Eve suratını ekşitti. “Umarım, beni yoklamak amacıyla fırsatçılık etmiyordursun.”

“Hayatın insana sunduğu küçük sürprizlerden biri. Birkaç kesğin var, o güzel vücudun muhtemelen moraracak.”

“Omzum yanıyor.”

“Kontrol edersem beni yumruklar mısın?”

“Bu kez değil.”

Eve başını geriye atıp gözlerini kapatırken, Baxter perişan olan gömleğinin düğmelerini çözdü. “Emniyet kemerinin sürtünmesinden kaynaklanan bir yara gibi görünüyor,” dedi ona.

“Ayağa kalkmak istiyorum.”

“İlk yardım ekibi seninle ilgilenene kadar ağır ol.”

“Uzat şu elini bana Baxter. Hasarı görmek istiyorum.”

Baxter kalkmasına yardım etti; görüş alanı sabit kalınca Eve, ucuz kurtulduğunu anladı.

Aynı şey Sparrow için söylenemezdi. Dönüş sırasında, uzun bir otobüse bindiren yolcu tarafı asıl darbeyi almıştı. Trueheart, Sparrow’u içeriye hapseden metali kopartmak için bir başka üniformalıyla birlikte çalışıyordu.

“Kapıyla gösterge paneli arasına sıkışmış,” diye seslendi Trueheart. “Bacağı kırılmış gibi görünüyor, kolu da kırılmış olabilir. Hâlâ nefes alıyor.”

İlkyardım ekibi acele ederken Eve geri çekildi. Biri, az önce güçlkle çıktığı sürücü kısmından içeri girdi. Bağırışlar tıbbi terimlere, emirlere dönüştü. Birinin belkemiği ve boyun yaralanmalarından bahsettiğini duyunca Eve küfretti.

Sonra arabaya baktı.

“Allahım.”

Ön kısmı tamamen paramparça olmuştu. Metal kararıp erimiş ve metalle kaynaşmıştı. Pencere camı toz olmuştu, üzerinden duman tütmeye devam ediyordu.

“Görünüşe bakılırsa...”

“Kısa menzilli bir roketle vurulmuşa benziyor,” dedi Baxter cümleyi onun yerine tamamlayarak. “Ön tarafı sıyırmak yerine sana yandan çarpmış olsaydı tost olurdu. Merkeze gidiyordum, bir parlama ve hızlı bir şey fark ettim. Büyük bir patlama oldu, sonra da aracın benimkinin üzerinden uçtu. Havaya yükseldi, yere çakıldı, üç kez takla attıktan sonra bir topaç gibi kendi etrafında döndü. Birkaç sivilin arabasına çarptı, bir sokak satıcısının tezgâhını yerle bir etti, kaldırımdan sekti, geriye kayıp bir torpido gibi uzun otobüse bindirdi.”

“Sivil kayıp var mı?”

“Bilmiyorum.”

Eve yaralılardan bazılarını görebiliyordu, ağlayanlar, çığlık atanlar olduğunu duydu. Soyalı sandviçler, içecek kutuları, şekerlemeler yola ve kaldırıma darmadağın bir açık büfe gibi saçılmıştı.

“Son ana kadar emniyet kemeri beni korudu.” Eve dalgın bir şekilde şakağından süzülen kanı sildi. “O korudu ya da kimbilir... Tavandaki dolgular bir çift geri dönüşümlü süt kartonu gibi ezilmemizi önledi. Kazada yolcu tarafı ağır hasar gördü. En kötü etkilenen o.”

Baxter ilkyardım ekibinin bilinçsiz adamı bir sedyeye almalarını izledi. “Arkadaşın mı?”

“Hayır.”

“Birilerini sana roket atacak kadar kızdırdın mı, yoksa bunu o mu yaptı?”

“Güzel soru.”

“İlkyardım ekibinin seni muayene etmesi gerek.”

“Muhtemelen.” Ağrı yavaş yavaş kendini belli ediyor, adrenalin ve şoku ezip geçiyordu. “Bundan nefret ediyorum. Gerçekten nefret ediyorum. Başka ne var biliyor musun? Talep bölümündekiler bu yüzden beni tokatlayacak. Beni cezalandırmak için berbat bir araç tahsis edecekler bana.”

Eve topallayarak kaldırıma doğru ilerleyip karışıklık ve gürültünün ortasına oturdu. Sonra ilkyardım çantasıyla ona doğru ilerleyen doktora uyarıda bulunur gibi dişlerini gösterdi. “Üzerimde basınçlı enjektör kullanırsan,” dedi, “seni etkisiz hale getiririm.”

“Acı çekmek istiyorsan çekebilirsin.” Doktor omuzlarını silkip ilkyardım çantasını açtı. “Ama önce bir bakalım.”

Eve varması iki saat sürdü, araba sürmemesi emredildiği için Baxter’la birlikte yolculuk etmek zorunda kaldı. Sürebileceği bir arabası *olmadığı* için emirlere itaat etmesi zor olmadı.

“Sanırım sana bir içki ya da o tür keyifli bir şey teklif etmeliyim.”

“Bu doğru ama hakkımı sonra kullanacağım. Bir randevum var. Ateşli bir randevu ve ben gecikiyorum.”

“Beni bıraktığın için teşekkür ederim.”

“Tek söyleyeceğin bu mu? Kötü durumdasın. Baxter, “Bir ilaç al Dallas,” diyerek öneride bulunurken, Eve sızlayan bedenini yavaşça arabadan çıkardı. “Bir süre uyu.”

“Ben iyiyim. Git ve haftanın fıstığıyla yat.”

Eve topallayarak eve girdi ama Summerset’in elinden kurtulacak kadar hızlı topallayamadı.

Summerset ona tepeden bakıp havayı kokladı. “Gördüğüm kadarıyla, birkaç giysini daha perişan etmeyi başarmışsın.”

“Evet, sırf ne olacağını görmek için giysilerim üzerimdeyken onları yırtıp yakmayı düşündüm.”

“Kanıt olarak bulunmadığına göre, aracının da aynı kaderi paylaştığını tahmin ediyorum.”

“Hurdaya döndü. Gerçi, zaten öyleydi.” Eve merdivenlere doğru yöneldi ama Summerset önünü kesti, sonra Eve’in bacaklarına tırmanmaya çalışan kediye kucağına aldı.

“Ah, lütfen Teğmen, asansörle çık. Ağrıların seni küçük düşürmeden, kendi isteğinle bir ilaç alsan iyi olur.”

“Kaskatı kesilip sana benzememek için zamana bırakıp geçmesini bekleyeceğim.” Eve inatçılık ve aptallık ettiğini biliyordu ama merdivenleri çıkmaya başladı. İşin kötüsü, Summerset kapının civarında sinsice bekliyor olmasaydı, yukarı asansörle çıkacaktı.

Yatak odasına vardığında ter içindeydi, berbat olan giysilerini çıkardı, silahını ve iletişim cihazını yatağa atıp inleyerek duşa doğru ilerledi.

“Duş başlığını yarı güçte çalıştır,” diye emretti. “37 santigrat derece.”

Yumuşak bir şekilde püsküren su önce yaktı, sonra ra-

hatlattı. Ellerini fayansa koydu, başını eğip suyun altında öylece durdu.

Kimin peşinde olduklarını merak etti. Onun mu, yoksa Sparrow'un mu? Onun peşinde olduklarına bahse girebilirdi. Sparrow ve ateş hattındaki o siviller, onların deyişiyle, ikinci derece zayıttı. O halde neden onu öldürmeye çalıştılar, neden daha iyi bir iş çıkarmadılar?

Baştan savma, baştan savma, diye geçirdi içinden. Her şey baştan savmaydı.

"Suyu kes," diye homurdandı, duştan biraz daha güçlü hissederek çıktı.

Roarke'u görünce kalbinin yerinden fırlamaması gerektiğini biliyordu. Summerset, koca ispiyoncu, ona söylemiş olmalıydı.

"Doktorlar beni muayene ettiler," dedi Eve hemen. "Sadece biraz sarsıldım, hepsi o."

"Bunu görebiliyorum. Kurulanma kapsülüne girmek istemezsin. Sıcak hava sana iyi gelmez. Al şunu." Roarke bir banyo havlusu alıp ona doğru ilerledi, nazıkçe onu etrafına doladı. "Sana zorla bir ağrı kesici mi vermeliyim?"

"Hayır."

"Bu da bir şey." Roarke parmaklarını onun yüzündeki kesiklerde gezdirdi. "Birbirimize kızgın olabiliriz Eve ama benimle iletişime geçmeliydin. Kaza geçirdiğini boktan bir basın bülteninden öğrenmemeliydim."

"İsim vermediler," diye söze başladı Eve, gerisini getirmedi.

"Vermelerine gerek yoktu."

"Düşünemedim. Affedersin, bunu gerçekten akıl edemedim. Şu anda aramız kötü olduğu için değil. Basını ya da eve dönüp sana bizzat söyleyene kadar bunu öğrenebileceğini düşünemedim."

“Pekâlâ. Uzanmalısın.”

“Ağrı kesici alırım ama uzanmayacağım. Müdür Yardımcısı Sparrow’un durumu kötü. Benimle birlikteydi. Belkemiği berbat durumda, şiddetli bir kafa travması geçirdi. Yolcu tarafı... çok boktan. Allah kahretsin. Kazadan nasıl sağ çıktığını bilmiyorum. Kısa menzilli bir roketti.”

Eve saçını geriye itip oturmak için yatak odasına gitti.

“Roket dedin.”

“Evet. Muhtemelen o tek kişinin yapabileceği temiz işlerden biri. Portatif roketatar kullanmış olmalı. Polis merkezinin karşısındaki çatılardan birinden ateşlemiş olabilir. Beni hedef aldılar. Belki de Sparrow’u ama bence asıl hedefleri bendim. Soruşturmayı berbat etmek için mi? Seni mahvetmek için mi? Yoksa her ikisi mi?” Eve başını iki yana salladı. “Belki de, soruşturmayı onlara devretmeyen bir polisi ortadan kaldırarak İç Güvenlik Teşkilatını zor durumda bırakmak içindir. Ya da terörisleri şüpheye düşürmek içindir.”

Roarke ona küçük mavi bir hapla bir bardak su verdi. “Bunu yutacağına söz ver, yoksa dilinin altını kontrol ederim.”

“Şu anda seninle fingerdeşecek halde değilim. Dilimi rahat bırak. Onu yutacağım.”

Roarke onun yanına otururken gözlerindeki sıcaklık kısmen geri döndü. “Neden İç Güvenlik Teşkilatı ya da Kıyamet Günü olmasın?”

“Gün ortasında New York trafiğinde bir polis arabasına roketle saldırı düzenlemek pek gizli bir iş değil. İşimi bitirmek isteselerdi, müdür yardımcılarından birini kaybetme riskine girmeden bunun daha gizli bir yolunu bulabilirlerdi.”

“Aynı fikirdeyim.”

“Bu bir sorgulama mı?”

“Doktorlar eve gidebileceğini söylemiş olabilir ama kamyon çarpmış gibi görünüyorsun. En azından doğru düzgün düşünebildiğini görmek istiyorum. Neden Kıyamet Günü olmasın? Gizli kapaklı çalışmak onların tarzı değil.”

“Öncelikle, tekno-teröristler roket atması için bir adam yollamazlar. Onlara bu yüzden tekno-terörist deniyor. Alışılmış tarzlarının dışına çıksalardı, ıskalamazlardı ama ıskaladılar. Roket birkaç metre aşağıdan arabanın yan tarafına isabet etseydi ikimiz de ölmüştük. Bir polisi veya ajanı öldürmesi için birini gönderselerdi, bunu yarım yamalak yapmazlardı. Ayrıca, daha etkili bir yöntem seçerlerdi. O pozisyonda bir adam ayarlayabiliyorlarsa, neden daha büyük bir oyuncak kullanıp polis merkezinden koca bir parça koparmasınlar? Polis merkezini hedef alırlarsa, bayıldıkları medyanın ilgisini üzerlerine çekerler. Bir arabayı hedef alırlarsa bu en fazla haber bültenine çıkar. Büyük bir etkisi olmaz. Bu saldırı çaresizliğin ya da öfkenin işareti, bir teşkilatın değil. Nasıl gidiyorum?”

“Kafan allak bullak olmuş gibi görünmüyor.” Roarke ayağa kalkıp pencereye doğru gitti. “Neden bana Kuleye çağrıldığını söylemedin?”

“Burada ince bir çizginin üzerinde dengede durmaya çalışıyoruz,” dedi Eve bir süre sonra. “Bundan hoşlanmıyorum, aramıza mesafe girmesi... fikrinden hoşlanmıyorum. Ama işin aslı bu.”

“Öyle görünüyor.”

“Bugün biri beni öldürmeye çalıştı. Onların peşine düşecek misin?”

Roarke arkasını dönmedi. “Bu tamamen farklı Eve. Söz konusu olan şey senin işin, sana yapılabilecek şeyler olduğunda... buna uyum sağlamak zorundaydım. Seni seviyorum, seni sevdiğim için de yaptığın işi ve seni böyle kabul etmek zorundayım. Bu bana pahalıya patlıyor.”

Roarke arkasını döndü ve o mavi gözleriyle ona baktı.
“Hem de çok.”

“Bu senin tercihindir. Her zaman senin tercihindir.”

“Sanki seni gördüğüm andan itibaren seçim yapma şansım varmış gibi. Şu an karşı karşıya olduğun şeyi kabul edebilirim, buna göğüs gerdiğin için sana hayranım. Ama geçmişte, savunmasızken karşı karşıya kaldığın şeyi kabul edemem.”

“Bu hiçbir şeyi değiştirmez.”

“Bakış açısına bağlı. Kurban mezara girdikten sonra bir katili hapse atmak herhangi bir şeyi değiştiriyor mu? Sen değiştirdiğine inanıyorsun, ben de buna inanıyorum. Şu anda bunu tartışmak ikimizi de o çizginin farklı taraflarına itmekten başka bir işe yaramayacak. İkimizin de yapması gereken işleri var.”

“Evet, ikimizin de işi var.” Eve ayağa kalktı. Dayanacağını düşündü. Buna mecburdu. Onun desteği olmasa bile dayanmak zorundaydı.

“Kaba bir şekilde konuşmamız bölünmeden önce, Sparrow bana Bissel’in ikili oynayan bir ajan olduğunu söyledi. İç Güvenlik Teşkilatı, Kıyamet Günü hakkında istihbarat edinmek için onu kullanıyordu. Ödeme karşılığında onlara yapılandırılmış bilgi veriyordu. Uzun süren bir aldatmacaymış. Securecomp’taki konumu sebebiyle Ewing’i de bu işe karıştırmışlar. Teknolojine ve projelerine hakim olmak istiyorlardı, özellikle de son aylarda, Kırmızı Kod hakkında ne öğrenebilirlerse öğrenmek istediler. Görünüşe bakılırsa, koruma kalkanı konusunda ciddi ciddi senden hızlı davranmak istiyorlar.”

“Sanırım özel sektörün bu tür bir teknolojiye sahip olması fikri onları rahatsız ediyor. Bissel’i kullanmak mantıklıydı. O iki tarafı da idare etmiş; Securecomp hakkında istihbarat

edinmek için Reva'yı kullanırken ağgözlü bir döne  rolünü oynayarak Kıyamet Günü hakkında bilgi edinmiş.”

“Blair’ın erkek kardeşı evlilik dışı ilişkilerini öne sürerek ona şantaj yapıyormuş. Ama bu amaçlarına yaramış. Sparrow, Carter Bissel’in nerede olduğunu bilmediklerini iddia etti. Doğru söylüyor olabilir ama küçük kardeşin sıradan bir şantajcı olduğuna inanmıyorum.

Kişisel ünitelerini bozması, ortadan kaybolması ya da kaybedilmesi için bir sebep yok. Hiçbir şeyle uyuşmuyor.”

“Döne  rolünü oynayan biri gerçekte de döne  olabilir.”
Eve gülümsedi. “İşte bu.”

Eve kabul etmekten nefret etse de ağır kesici işe yaramıştı. Buna rağmen, üzerindeki ince pamuklu pantolonla bol tişört hırpalanan bedenine ağır geliyordu. Peabody ona bakıp suratını ekşitince, hissettiğinden daha kötü görünüyor olabileceğini düşündü.

“Şu anda bana vurabilecek gibi görünmüyorsun,” diye söze başladı Peabody, “o yüzden soracağım. Hastanede olman gerektiğini düşünmüyor musun?”

“Görünüşümün seni yanıltmasına izin verme. Hayır, hastanede olmama gerek yok ve evet, her şeye rağmen sana vurabilirim. Beni Powell hakkında bilgilendir.”

“Olay yerinde değerlendirildiği gibi, tek, tam temas; el lazeriyle tam güç verilmiş. Ölüm zamanı dün sabah 10:15. İçeri zorla girilmemiş. Olay yeri ekibi maymuncuk kullanıldığını düşünüyor. Powell’ın kimliği, araç şifresi, personel kartı evinde yok. Önceki gün öğleden sonra civardaki bir restorandan pizza sipariş ettiğinden beri evindeki tele-lin-kiyle görüşme yapmamış. Öldüğü sabah, saat sekizi biraz geçte bir görüşme yapmış. Powell uyuklu bir şekilde yanıt

verdikten sonra arayan kişi görüşmeyi bitirmiş. İzini sürünce, olay yerinden üç blok ötedeki bir metro istasyonunda bulunan umumi tele-link olduğunu keşfettik. Sonuç; katil, Powell'ın evde ve yatakta olduğunu doğruladı. Tekrar uykuya dalması için yeterince zaman tanıdıktan sonra evine girip onu öldürdü.”

“Olay yeri ekibi ne buldu?”

“Sadece ön incelemeyi tamamladılar ama kurbanın parmak izleri dışında hiçbir iz ya da DNA'ya rastlamadılar. Fakat bir komşu buldum, Bayan Lance, o esnada şarküteri-dönüyormuş. Saat on buçuğa doğru binadan çıkan bir adam görmüş. Tarifi Sibresky'nin bize verdiği Angelo'nun-kine uyuyor.”

“Peki ressamın çizimi nasıl gidiyor? O elimize ulaştı mı?”

“Üzerinde çalışıyor. Son aldığım bilgiye göre, Sibresky işbirliği yapmaya yanaşmıyordu ya da bu konuda açık görüşlü değildi. Ressama eğer bugün öğlen bize bir şey sunabilirse, bir sonraki Mavis Freestone konserinde kulise giriş izni vereceğimize söz verdim.”

“Harika bir rüşvet. Seninle gurur duyuyorum.”

“Çok iyi bir eğitmenim vardı.”

“Yağcılığı sonra yaparsın. McNab'le görüştün mü?”

Peabody doğruldu. “Sadece işlerin nasıl gittiğini görmek için laboratuvara uğradım.”

“Evet, bir de cılız kıcını okşamak için tabii.”

“Ne yazık ki ziyaretim sırasında cılız kıcının üzerinde oturuyordu, o yüzden misyonumun o kısmını tamamlayamadım.”

“Bütün çabalarıma rağmen, o cılız kıcın görüntüsü ateşli zihnimde belirmeye başladığı için bana misyonunun geri kalanını anlat. Orada işler nasıl gidiyor?”

Peabody Eve'e neden laboratuvara gidip bakmadığını

sormak istedi ama Roarke’la ikisinin etrafındaki gerginlik-ten bunun sebebini bildiğini düşünüyordu.

“Bol bol teknolojiyle ilgili konuşup yaratıcı küfürler ediyorlar. Roarke’un ‘hadi lan’ demesi hoşuma gidiyor. Tokimoto buz gibi duruyor, Reva ise dinî bir arayış içindeymiş gibi. McNab cennette, uğraşmaya devam ediyor. Asıl ilgimi çekense Feeney’di. Gözlerinde bir ışıltı var. Sanırım bir sonuç almaya çok yaklaştılar.”

“Onlar dünyayı demokrasi için güvenli hale getirmeye çalışırken, biz şu birkaç cinayeti çözebilecek miyiz bakalım.”

“İzninle Teğmen,” dedi Peabody iletişim cihazı biple-yince. “Görüşmeyi bitirdikten sonra o küçük görevle ilgileneneceğim. Dedektif Peabody,” diyerek cevap verdi, “Hey Lamar, bizim için bir şeyler yapabildin mi?”

“Kulise giriş iznimi hallettin mi?”

“Sözüm söz.”

“O halde, yüzü bitirdim. Onu nasıl göndermemi istersin?”

“Lazer faksla,” diye emretti Eve masasından. “Buradaki üniteme de bir dosya yollansın. Basılı bir kopyasını, kendi bilgisayarımda da bir kopyasını istiyorum.”

Peabody mesajını ilettikten sonra faksı almaya gitti. “Lamar çok iyi iş çıkarmış. Kötü adamları çizmek yerine portre yaparak muhtemelen daha fazla para kazanabilir. Pek de erkek güzeli sayılmaz,” diye ekledi resmi Eve’e uzatırken. “Sibresky’nin söylediği kadar da çirkin değil. Sadece yara yüzü berbat etmiş.”

“Evet, insanın dikkatini çekiyor, değil mi? Bu yüzü gören kişi yarayı düşünür. Kocaman, çirkin bir yara izi, o yüzden belki de fazla dikkatli bakmak istemez, çünkü bu kabalık olur.”

“Sibresky’nin böyle bir sorunu varmış gibi görünmüyor.”

“Sibresky’nin duyarlı, görgü kurallarını düşünecek bir adam olduğunu sanmıyorum. Bir oyun oynayalım Peabody.”

“Gerçekten mi? Tamam.”

“Senin mutfaktan kahve ve... yanında bir şeyler almanla başlayalım. Yiyecek bir şeyler olmalı.”

“Yiyecek bir şey mi istiyorsun?”

“Hayır, midem hâlâ rahatsız. Sen ye.”

“Hey, şimdilik bu oyuna bayıldım.”

“Sana söyleyene kadar geri dönme.”

“Tamam.”

Eve bilgisayarına dönüp ellerini ovuşturdu. “Pekâlâ, oynayalım.”

Süreç ve olasılıklar bir süredir beyinde dönüp durduğu için fazla uzun sürmedi. Eve görüntüleme programını kullandı, detayları incelerken görselleri duvardaki ekranlara yansıttı.

“Pekâlâ, Peabody, ayakta olduğuna göre bana kahve getirebilirsin.”

“Elmalı ve yabanmersinli tatlıdan biraz yemelisin.” Peabody bir kase tatlı ve Eve için bir fincan kupayla içeri girdi. “Gerçekten muhteşem.”

“Ne görüyorsun?”

Peabody kalçasını masanın kenarına koydu, meyveli tatlıyı kaşıklamaya başladı. “Ressamın çizdiği Angelo olarak bilinen şüpheliyi.”

“Pekâlâ. Bilgisayar, ekranı böl, mevcut resmi tut ve CB-1 isimli resmi görüntüle.”

ÇALIŞIYOR... RESİM GÖRÜNTÜLENDİ.

“Şimdi ne görüyorsun?”

“Ekranın bir tarafında Angelo’yu, diğerinde Carter Bis-

sel'ı.” Peabody kaşlarını çattı, Eve'in nereye varmak istediğini anında anlasa da başını iki yana salladı. “Angelo'nun kılık değiştirmiş biri olduğunu düşünüyorum. Orada Carter Bissel'i göremiyorum. Onun kılık değiştirme konusunda uzman olduğuna dair bir veri yok. Bir peruk alıp takma bıyık takabilir tabii. Hatta yara izini bile ayarlayabilir ama çene hattı farklı... diş implantıyla dişlek bir görüntü elde edip ağız biçimini değiştirebilir ama çenesini değil. Bundan daha fazlasına ihtiyacı var; Kade onun üzerinde ya da onunla birkaç ay çalışmış olsa bile kılık değiştirme konusunda nasıl bu kadar becerikli olabilir?”

Peabody tatlısını biraz daha kaşıkladı; iki resmi inceleyip karşılaştırmaya devam etti. “Carter Bissel'in kulakları daha büyük. Önemli nokta bu. Kulaklar kişiyi hemen ele verir. Onları Angelo için daha büyük yapabilir ama küçültemez.”

“Çok dikkatlisin Peabody ama izle ve öğren.”

On Sekizinci Bölüm

Peabody tatlısını yiyip Eve ve bilgisayarın birinci resimden alınan saçı ikinci resmin kafasına eklemesini izledi.

“Biliyor musun, bütün bunları tek bir komutla yapabilirsin...”

“Her şeyi tek bir komutla yapabileceğimi biliyorum,” dedi Eve sinirle. “Ama söylemeye çalıştığım şey o şekilde etkili olmaz. Bu oyunu kim yönetiyor?”

“Kısa menzilli bir roketle saldırıya uğramak seni gerçekten asabi yaptı.”

“Bu şekilde devam edersen, bir sonraki kısa menzilli senin kıcına girecek.”

“Dallas, tatlı dilini ne kadar sevdiğimi biliyorsun.” Daha rahat bir pozisyon alan Peabody kaşığını yalayıp onunla ekrana işaret etti. “Pekâlâ, berbat saçı ekledin ama bu çene yapısını ya da kulak büyüklüğüyle şeklini değiştirmiyor. Ayrıca tanığın ifadesi Angelo’nun zayıf, Carter Bissel’dan çok daha zayıf olduğuna işaret ediyor. En az yedi kilo. Kimlik bilgilerine göre Bissel’in kilo fazlası vardı.

Tanık, Angelo'nun zayıf ve fiziksel durumunun iyi olduğu söyledi. Gerçi, kılık değiştirirken kilo eklenebilir ama bir gecede yedi kilo verilmez. Eğer böyle bir şey mümkünse, o programa katılırım."

"Oynamak istemiyorsan tatlını al ve git. Bilgisayar, birinci görüntüdeki yara izini ikinci görüntüdeki yüze uygula."

"Bissel'in evinde olduğu gibi, Powell'in apartman dairesine giriş de oldukça kurnazcaydı." Peabody kaseyi sıyrıp gözünden kaçan bir parça olup olmadığına bakarken, bilgisayar komutu yerine getirdi. "Tecrübeli ya da eğitilmiş birinin işi olmalı. Bu dosyadaki bütün cinayetler, öfkeyle işlenmiş gibi görünmesi için uğraşılan ilk cinayetler bile soğukkanlılıkla işlenmişti. Sahnelenme biçimi onları duygusuz kılıyor."

"Kimse buna itiraz etmiyor. Bana bir sebep göster. Bilgisayar, birinci resimdeki st n dişlerin implant olduğunu farz et. Gereken hesaplamaları yap ve aynısını ikinci resme yansıt."

"Gizli bir teşkilatın işi berbat etmesi... iki organizasyondan birini kastediyorum, ya da bir tür çete savaşı... bunu bir süredir düşünüyordum. Solucan tamamlandı, o yüzden Kıyamet Günü ondan faydalanmak istiyor olmalı. Bir koruma kalkanı üzerinde çalışıldığını biliyorlar. İ Güvenlik Teşkilatı ve bağlantıları tekno-teröristleri yavaşlatmak, engellemek ya da solucanı yok etmek için karışıklığa sebep oluyor. Kıyamet Günü Grubu kaynakları dağıtmak için karışıklık çıkarıp yıkıma sebep oluyor; zaten teröristlerin yaptığı budur, harcadıkları zaman, girdikleri zahmet ve masrafın biraz karşılığını alana kadar kalkanın oluşturulmasını önlemeye çalışıyorlar. Bir taraf birkaç ajanı öldürüyor, diğeri tamamlanmamış bir işi bitiriyor... McCoy. Bir taraf casusun erkek kardeşini kapıyor. Diğeri, len casusun cesedini alıp baş dedektife abartılı bir saldırı düzenliyor.

Kızıışmış casusluk,” dedi Peabody omuz silkerek. “Bond kadar soğuk değıl ama oldukça karmaşıık. Bana öyle geliyor ki casuslar her şeyi karmaşııklaştıyor.”

“Resimlere bak Peabody.”

Peabody talimata uydu ve kaşığı yavaşça dişlerine vurdu. “İki resim arasında büyük ölçüde yüzeysel bir benzerlik görüyorum. Dallas, oraya benim resmimi koyup bilgisayar bileşimleri yaparsan beni de Angelo’ya benzetebilirsin. Ama yapma, olur mu, çünkü az önce yedim.”

“Hâlâ çene hattıyla kulak farklılıklarına mı kafayı takıyorsun?”

“Bunu mahkemeye delil olarak sunmaya çalışırsan, seni salondan dışarı atarlar.”

“Sanırım haklısın. Bilgisayar, ikinci resmi kaldır ve üçüncü resimle değıştir.”

Ortadan ikiye bölünen ekranda Angelo’nun iki görüntüsü belirince Peabody kaşlarını çatı. “Anlamıyorum.”

“Neyi anlamıyorsun?”

“Neden aynı adamın iki resmini görüntölüyorsun?”

“Öyle mi yapıyorum? Onların aynı adam olduğundan emin misin? Belki de, arabanın içinde savrulmak görme becerilerimi bozmuştur.”

“Angelo’dan iki tane yan yana duruyor.” Endişelenen Peabody Eve’in yüzünü dikkatle inceledi. “Bak, hastaneye gitmek istemiyorsan Louise¹⁹’i arayabilirsin. Seni evde ziyaret edebilir.”

“İşı başından aşkındır, Dr. Dimatto’yu rahatsız etmek istemiyorum. Ne yaptığıma bir bakalım... ah evet, tabii. Yapmak istediğim şey şuydu. Bilgisayar, üçüncü resimdeki bütün kopyaları kaldır ve orijinal resmi göster.”

¹⁹ Dr. Louise Dimatto. (E.N.)

Eve tatmin olmuş bir şekilde sırtarak arkasına yaslanırken, Peabody kaşığını düşürdü. “Bu Bissel. Bu *Blair* Bissel.”

“Kesinlikle o, değil mi? Biliyor musun, ölümüne dair raporların büyük ölçüde abartıldığını düşünüyorum.”

“Bu teoriye değindiğini biliyorum ama gerçekten bunun üzerine gideceğini hiç düşünmemiştim. DNA, parmak izleri Blair Bissel’a aitti. Kendi karısı onun kimliğini teşhis etti.”

“İç Güvenlik Teşkilatı eğitimi, işte geçirdiği birkaç sene, düşük seviyeli bir casus olsa bile, adama doktor kayıtlarını kardeşininkiyle değiştirebileceği kadar beceri kazandırmıştır. Abartılı şiddet, kan, vahşet, Ewing’in şok olması ve Carter Bissel’in erkek kardeşiyle benzerliğini artırmak için kısa süre önce ameliyat geçirmiş olması ihtimalini de ekle. Vücut ağırlığı Blair’in kayıtlarına göre yüksekti ama birçok insanın resmi belgelerde yalan söylediğinden daha fazla değildi. Hiç kimse fazladan beş ya da yedi kiloya dikkat etmez.”

“Ben kendi kilomdan beş kilo eksik belirttim. Sebebini bilmiyorum. Bu bir dürtü.”

“Blair Bissel’ı görmeyi beklediğimiz için onu gördük. Neden kurbanın kimliğini sorgulayalım ki?”

“Peki Carter buna neden razı olsun? Zorlama ya da bağlama işareti yoktu. Birini ameliyata girmeye, görünümünü değiştirmeye nasıl ikna edebilirsin?”

“Ona para vermiş olabilirler. Para, seks... muhtemelen her ikisi. Hazır işe koyulmuşken, büyük kardeş ve onun kız arkadaşıyla da uğraşalım. İki kardeş birbirinden hiç hoşlanmıyordu.”

“Hoşlanmamakla kardeşiyle sevgilisini kasten öldürmek arasında büyük bir uçurum var. Kade Carter’a tuzak kurulmasına yardım ettiyse...”

“O halde Blair en başından beri onu öldürmeyi planlıyordu. Evet, böyle düşünüyorum. Kendini ölmüş gibi gös-

tereceksen, bu işi iyice büyüt. Kanı, en azından başlangıçta karının yüzüne sıçrat, hem sırtındaki yükten hem de seni anlaşmayı bozacak kadar iyi tanıyan birinden kurtulmuş ol. Arkandan karısını aldatan, yalancı bir pislik olduğunu söylerler. Neden umrunda olsun ki, artık ölüsün.”

“Bunu düşünmeliyim.” Peabody kendisini iterek masadan uzaklaşıp ileri geri yürümeye başladı. “Bu teoriye göre, Blair ve Kade, İç Güvenlik Teşkilatının talimatı dışında Carter’a bir oyun oynadılar.”

“Buna içeride başlamış olabilirler, muhtemelen öyle ama bir noktada boyayı çizgilerin dışına taşırdıklarını düşünüyorum.”

“Şantajla bir çözüm olarak.”

“Kısmen. Para, macera, risk. Hepsi profilleriyle örtüşüyor. Ama daha büyük hedefleri vardı. Devam et.”

“Vay canına. Blair bir bağlantıydı, İç Güvenlik Teşkilatı talimatı altında aynı zamanda Kıyamet Günü Grubuyla bağlantılıydı. Onlara para karşılığında belirli bilgiler veriyor, kendisini bir kaynak, bir köstebek, serbest ajan olarak kanıtlıyordu. Bu kılıfın bir kısmı İç Güvenlik Teşkilatının tasarladığı Reva Ewing’le olan evliliği idi.”

“Kurumsal casusluk bir yandan kazançlı bir oyun ama son senelerde istihbarat ve veri toplama kaynakları fazlasıyla özelleştirildiği için İç Güvenlik Teşkilatı kazanç uğruna sivil şirketlerle yarışmak zorunda kaldı.”

“Securecomp gibi.”

“O ve Blair’ın dinleme kapsüllerini yerleştirmesi için ayarladıkları gezegen içi ve gezegen dışı düzinelerce farklı şirket gibi. Şunu düşün Peabody. Her zaman bir yedek planın olmak zorunda. Makul inkâra ihtiyaç duyuyorsun. Sence heykellerden birinin keşfedilmesi durumunda bu planın mimarlarının ne tür bir acil eylem planı olabilir?”

Peabody ekranların öndünde durup yüzleri inceledi. “Blair Bissel, günah keçisi.”

“Şüphesiz, aralarındaki bağ sebebiyle Reva da onunla birlikte düşecek ve Securecomp tehlikeye girecekti. Bana kalırsa birlikte çalıştıkları iddia edilebilirdi. Ne de olsa karı kocaydılar.”

“Öyleyse, bir tezgâh kuruyorlardı.”

“Acil durum planı. Blair bunu düşünecek kadar teşkilat-ta kaldı. O düşünmese bile Kade akıl ederdi.”

“Kendisini korumak için bazı adımlar mı attı?” Peabody başını iki yana salladı. “Bunlar gerçekten büyük adımlar.”

“Sadece koruma değil. Ona şantaj yapan kardeşiyle, İç Güvenlik’le... onu kullanan ve işler ters giderse bir kenara atabilecek insanlarla, hükümetle ödeme faktörünü de he-saba kat. Sonra buna yüklü miktarda parayı ekle.”

“Tekno-teröristlerden mi? Onlarla bir anlaşma yapıyor. Yetki dışı bir bilgi sızdırma karşılığında. Büyük bir şey.”

“Blair, A ve B noktaları arasındaki köprü, her iki nok-ta hakkında da iki noktanın birbiri hakkında bildiğinden daha çok şey biliyor. Çünkü bilgi aktarımı yapan o. Bunun kontrolü onda. Karakter profili düşünüldüğünde oldukça kurnazca bir şey. Neden daha fazlasını almasın? Daha fazla kontrol, daha fazla güç, daha fazla para kopartıp gitmesin? Tek bir çıkış yolu var. Döneklik edersen seni bulup avlarlar. Her iki taraf da.”

“Öldüğünü düşünürlerse peşine düşmezler.”

“İşte böyle. İç Güvenlik Teşkilatının geride bıraktığın pisliği kapatmaya çalışmasını, polislerin kendilerine sunu-lan baş şüpheliyi soruşturmakla meşgul olmasını, planla-rından haberi olan tek kişinin de ölmüş olduğunu hesaba katarsan, kendini güvenli ve rahat bir yaşamın kollarında bulursun.”

“Ters giden neydi? Neden cennet gibi bir adanın kıyısında oturup rom kokteyli yudumlarken parasını saymıyor?”

“Belki de ödemeyi henüz almadı. Bütün yumurtalarını teröristlerin sepetine koymak istemezsin. Genellikle birbirlerine girerler. Ama acil durum planı oluşturacak kadar iyi eğitim almıştı. McCoy’a bir şey verdi. Bunun için geri dönmesi gerekti. Bu yüzden kızın ölmesi gerekti.”

“Bu arada, baş dedektif kendisine sunulan baş şüphelinin suçlu olduğuna inanmadı. Polisler her şeyi daha yakından incelerken, herkes aynı şeyi yaptı.”

“Evet, neredeyse en başından beri işler onun için ters gitti. Roarke, Yeats denen ölmüş, İrlandalı bir yazara bayılır. Parçalara ayrılan şeyler hakkında söylediği bir söz vardı. Merkez ayrıışan şeyleri taşımaz. Merkez Blair Bissel’i kaldırmadı.”

“O suç mahalline adımını attığından beri her şey birbirinden ayrılıyor.”

“Çaresiz, öfkeli ve aşırı düşünüyor. Kıçını korumaya o kadar kafasını takmış ki, onu açıkta bırakıp duruyor. Ölü olarak kalması ve parasını alması gerekiyordu. İkisini aynı anda yapması çok zor. Powell’ı öldürüp o olarak teşhis edilen cesedi yok etmek aptalcaydı. Olumlu kimlik teşhisine engel olur ama aynı zamanda dikkatleri çeker ve herkes kafasını tekrar ona çevirir. O kanıtın yok edilmesini isteyecek tek kişi o.”

“Sonra da seni öldürmeye çalıştı.”

“Dediğim gibi, o kızgın ve çaresiz. Bütün bu casusluk, sanatkarlık, zamparalık saçmalıklarının altında onun ne olduğunu biliyor musun Peabody? Tam bir beceriksiz. Bir önceki hatasını kapatmak için daha büyük ve pis hatalar yapıp duran türden. Soğukkanlı bir katil olduğunu sanıyor ama... neydi adamın adı... James Bond’u oynayan, işler is-

tediği gibi gitmeyince de öfke krizi geçiren bencil, şımarık küçük bir oğlan.”

“Soğukkanlı olmayabilir ama dört kişiyi öldürdü, seni fazlasıyla sarstı ve İç Güvenlik Teşkilatının müdür yardımcısını hastanelik etti.”

“Tehlikeli olmadığını söylemedim. Öfke krizine giren çocuklar oldukça tehlikelidir. Beni çok korkuturlar.”

“Teorine göre, elimizde huysuz, olgunlaşmamış, İç Güvenlik Teşkilatının eğittiği bir katil var.”

“Aşağı yukarı.”

Peabody nefesini verdi, dümdüz kaküllerinden biri yukarı doğru havalandı. “Bu fazlasıyla korkutucu. Onu nasıl yakalayacağız?”

“Bunun üzerinde çalışıyorum.” Eve ayaklarını masasına koymaya kalkışırken, isyan eden kaslarının sancısı vücuduna saplandı. “Allah kahretsin.”

“O morluklarıyla ilgilensen iyi olur.”

“Beynimde morluk yok. Hâlâ düşünebiliyorum. Siviller de dahil olmak üzere ekibin geri kalanını buraya çağırıp bu topu çevirelim.”

“Ewing’in de bu işe dahil olmasını istiyor musun?”

“Onunla iki sene evli kaldı. Blair için bu sadece bir rahatlıktı ama Ewing onun hakkında bir şeyler öğrenmiş olabilir. Alışkanlıkları, hayalleri, takıldığı mekânlar. Sparrow hayatta kalıp kendine gelir ve Bissel’la ilgili bilgi paylaşmaya yanaşırsa, bunun faydası olabilir ama şimdilik Reva Ewing bizim en iyi kaynağımız.”

“Ona öldürmekle suçlandığı eşinin hayatta olmakla kalmayıp onu tuzağa düşüren kişi olduğunu düşündüğünü mü söyleyeceksin?”

“Bununla baş edemezse işimize yaramaz ama bu bizi herhangi bir zarara uğratmaz. Annesinin dayanıklılığını alıp almadığını görelim.”

Feeney bir avuçiçi bilgisayarına bazı rakamlarla komutlar homurdanarak içeri girdi. Çenesinde kızıl-gri sakallar belirmişti, göz altı torbalarına üç kişilik bir ailenin haftalık öte berisi sığardı ama gözleri ışıl ışıldı.

“Bölmek için kötü bir zaman evlat,” dedi Eve’e. “Bir şeyler bulmak üzereyiz.”

“Soruşturma farklı bir açı kazandı; bu konuda da bir şeyler bulmak üzere olabiliriz. Diğerleri nerede?”

“Roarke ve Tokimoto bir dizi kontrol yapıyor. O noktaya varmaları çok uzun sürdüğü için işin ortasındaiken ayrılmak istemediler. Kade’in ünitelerinden birini mümkün olduğunca temizledik. McNab ve Ewing bazı şeyleri yeniden yükleme işini tamamlamak üzere...”

Feeney duraksadı, nihayet başını kaldırıp ona iyice bakınca dudaklarını büzüştürdü. “Sarsıldığını söylemişlerdi. Haklılarmış. Gözüne biraz buz koymalısın.”

“Moraracak mı? Allah kahretsin.” Eve parmaklarını elmacık kemiğinin üstünde hafifçe gezdirince, sancının ayak parmaklarına kadar yayıldığını hissetti. “Ağrı kesici aldım. Bu yeterli değil mi?”

Peabody mutfaktan elinde bir buz bandajıyla geldi. “Gözüne bunu koymama izin verirsen, bir dakika canın yanar, biraz da aptalca görünür. Ama bereyi ve şişliği hafifletir. Gözün tamamen morarmaz.”

“Yap şunu, bundan da daha fazla bahsetme.”

Peabody bandajı takarken Eve dişlerini sıktı. Batma hissi zonklamayı bastırsa da, bu tam anlamıyla bir gelişme sayılmazdı.

“Off,” dedi McNab anlayışlı bir şekilde suratını ekşiterek içeri girerken. “Arabayı kaybettiğini duydum.”

“Büyük bir kayıp değil. Ewing nerede?”

“Hemen arkamda. Kısa bir mola vermesi gerekti. Biraz yakıt almamın sakıncası var mı? Midem tamamen boş.”

“Meyveli pasta var,” diye seslendi Peabody, McNab mutfağa doğru ilerlerken. “Elmalı ve yabanmersinli.”

“Meyveli pasta mı?” diye tekrarladı Feeney.

“Allahım. Yiyin yiyin.” Eve ellerini havaya kaldırdı. “Ye, iç, mutlu ol. Her çoklu cinayet soruşturmasında bir meyveli pasta olmalı.”

“Sana içecek soğuk bir şey getireceğim,” dedi Peabody. “Sanırım biraz sıvı almalısın.”

Eve bunun üzerine kendisini ofisinde tek başına, ekibinin dizginlerini nasıl bu kadar çabuk kaybettiğini düşünürken buldu.

Evlilikte geçimsizliğin insanın sisteminin tam kapasiteyle çalışmasını engelleyen hafif ateş gibi bir şey olduğuna karar verdi.

Tam formunda olmadığı kesindi ve tekrar o noktaya nasıl çıkacağına dair bir fikri yoktu.

“Yiyecek bir şeyler istiyorsan ye,” diye çıkıştı, Reva içeri girince, “İçecek bir şey istiyorsan iç ama çabuk ol. Burası yirmi dört saat açık boktan bir büfe değil.”

Reva başını eğerek ona bakmakla yetindi. “Aç değilim, teşekkürler. Görüldüğün kadar kötü hissediyor olmalısın. Roarke ve Tokimoto birkaç dakika sonra gelecekler. Parlama noktasındalar.”

“Bir yere varmak üzere olanlar tek onlar değil. Onların gelmesini bekleyeceğiz. Ya da diğerlerinin!” diye seslendi. “Bunu dinlerken oturmak isteyeceksin.”

“Çok uzun bir konuşma olacağı için mi, yoksa söyleyeceklerin bir yumruk etkisi yaratacağı için mi?”

“Umarım bu yumruğu karşılayabilirsin.”

Reva başını sallayıp ona en yakın sandalyeye oturdu. “Lafı uzatma. Söyleyeceğin şey her neyse, beni deneyecek çok sayıda yumruk yerine nakavt olmayı tercih ederim.

Yorgunum. Her geçen saat, iki sene boyunca her gün gözümün önünde olan şeyi görmediğim için kendimi daha aptal hissediyorum.”

“Gözünün önünde olan şey, kendisini seni seven biri gibi gösteren, güvendiğin başka biri tarafından hayatına sokulan bir adamdı.”

“İnsanları ne kadar iyi tahlil ettiğimi çok iyi gösteriyor.”

“Onlar yaptıkları işte profesyoneldi, en başından beri seni tuzağa düşürmek için çok çalıştılar. Adama bakıp da ‘Bu gizli ajan olabilir,’ diye mi düşünmen gerekiyordu?”

“Hayır.” Reva dudaklarını büktü. “Ama yalancı, iki yüzlü biri olduğunu hissetmem gerekirdi.”

“Seni gözlemleyip incelediler. Sen ikisiyle de tanışmadan önce onlar senin hakkında bilmeleri gereken her şeyi biliyordu. Aileni ve özel olan her şeyi biliyorlardı. Bir başkanı koruduğunu, işini yaptığın için aylarca yataktan çıkamadığını. Belki de, buna içereceğini ya da hükümete hizmet ettiğin için onlarla çalışmaya razı olacağını umdular.”

“Hiç şansları yoktu.”

“Bunu anlayınca, sana kişisel olarak yaklaşmayı tercih ettiler. Blair ne yemekten hoşlandığını, ne tür çiçekleri tercih ettiğini, hobilerini, maddi durumunu, kiminle yattığını ya da kimi önemseydiğini biliyordu. Onlar için sadece bir alettin, seni nasıl kullanacaklarını biliyorlardı.”

“İlk gece, resim sergisinde, bana onunla bir içki içmek isteyip istemediğimi sordu. Çok yakışıklı, komik ve tatlı bir adamdı, neden olmasın diye düşündüm. Saatlerce oturup sohbet ettik. Onu hayatım boyunca tanıdığımı hissettim. Sanki hayatım boyunca onu bekliyordum.”

Reva ellerine baktı. “Daha önce de hayatımda biri oldu, yaralanmadan önce ciddi bir ilişkim vardı, sonra ayrıldık.

Hiçbir şey Blair’a hissettiklerimle kıyaslanamazdı. Her şey bir yalandı. Kusursuz değildi. En ufak sözde ya da eleştiride suratını asar, sinirlenirdi ama bunun anlaşmanın bir parçası olduğunu düşündüm, biliyorsun. Evliliğin, birbirimizi tanımanın ve mutlu etmenin bir parçasıydı. Onu mutlu etmek istedim. Bunu yürütmek istedim.”

“Asla kusursuz değildir,” dedi Eve kendi kendine konuşur gibi. “Kusursuz olduğunu sandığında, bir şey sinsice yaklaşıp seni tam kıcından ısıtır.”

“Kesinlikle. Her neyse, yorgunum. Aptal gibi hissetmekten ve kendime acımdan bıktım. O yüzden, bana neden oturduğumu söyle. Tek yumrukta.”

“Pekâlâ. Bana öyle geliyor ki Felicity Kade’in evindeki cinayetleri planlayan ve işleyen Blair Bissel’di, kendisini ölmüş gibi göstermek, seni de zan altında bırakmak için Felicity’yle kendi erkek kardeşini öldürdü.”

“Bu çılgınlık.” Yumruk, Reva’nın boğazına inmiş gibi kelimeler hırıltılı bir şekilde çıktı. “O öldü. Blair öldü. Onu gördüm.”

“Sen görmek gereken şeyi gördün, tıpkı iki buçuk sene önce Blair sana yaklaştığında görmek gereken şeyi gördüğün gibi. Bu kez şok geçirdin, neredeyse anında etkisiz hale getirildin.”

“Ama... o olduğu doğrulandı.”

“Sanırım hazırlık aşamasında kimlik bilgilerini kardeşininkilerle değiştirdi. Senin, polisin ve ikili oynadığı gizli teşkilatların öldüğüne inanmaları için özenle düşünülmüş bir sahne kurdu. Kimse ölmüş birini aramaz Reva.”

“Bu delilik. Sana bunun *delilik* olduğunu söylüyorum Dallas.” Reva ayağa kalkarken, diğerleri mutfaktan içeri girdi. “Blair bir yalancı ve ikiyüzlüydü. Beni kullandı. Bunu kabul etmek için elimden gelen her şeyi yapıyorum. Bunun-

la yaşayabilirim. Ama o bir katil değildi, o... iki insanı doğrayabilecek biri değildi.”

“Ölümünden kim kazançlı çıktı?”

“Maddi olarak mı?”

“Herhangi bir şekilde.”

“Sanırım ben. Parası var, çok parası var. Her şeyi biliyorsun.”

“Çok parası var,” diye tekrarladı Eve. “Senin de çok paran var. Gizli banka hesapları olmalı, onları bulduğumuzda...”

“Saptandı, listelendi, bilgisayarında dosyalandı,” dedi Roarke içeri girerken. “İstedğin gibi Teğmen.”

“Ne kadar?”

“Beş hesapta dört milyonu aşkın.”

“Yeterli değil.”

Roarke başını eğdi. “Yeterli olmayabilir ama hepsi bu. Ne tutumlu ne de yatırım alanında becerikli. Açıldıkları tarihten bu yana, altı sene içinde bütün hesaplardan yavaş ve istikrarlı bir şekilde para çıkmış. Para harcıyor, borsada oynuyor ve genellikle kazancını kaybediyor.”

“Bu doğru.” Reva tekrar değerlendirmeye başladı. “Pekâlâ, bu doğru. Parasını tükettikçe, daha fazla paraya ihtiyacı oluyor. Büyük bir vurguna.”

“Parayı almak için Felicity’yle kardeşini öldürüyor, suçu üzerime yıkıyor. Bir canavar tablosu çiziyorsun. Ben bir canavarla evli değildim.”

“Sen bir ilüzyonla evliydin, bir hayalle.”

Reva darbe yemiş gibi başını geriye attı. “Elinde başka bir şey olmadığı için yoktan var etmeye çalışıyorsun. Bana bir şeyler sunmak istediğin için. Bir ilüzyon olsun olmasın, onu *sevdim* ben. Bu kavramı anlıyor musun?”

“Aşinalığım var.”

“Benden cinayet işleyebilecek birini sevdiğime inanmamı bekliyorsun. Soğukkanlılıkla sakince işlenen cinayetler.”

Eve gözlerini bir an için bile Roarke’a doğru çevirmek için kendisini zor tuttu. Yüreğinin ve zihninin kendisine aynı soruyu sormasına engel oldu.

“Neye inanacağın seni ilgilendirir. Bununla nasıl baş edeceğin seni alakadar eder. Soruşturmamın aldığı yönü kaldıramıyorsan, işime yaramazsın.”

“Soğukkanlı ve duygusuz olan sensin. Yeterince kullandım.”

Reva hızla dışarı çıkarken, Tokimoto kapıdan uzaklaşıp onu takip etti.

“Buna iyi dayandı.” Eve yavaşça karşısındaki yüzleri inceledi. “Bu kısa toplantıyı tamamlamak isteyen var mı, yoksa hassasiyet eğitimi almaya ihtiyacım olduğuna dair yorumlara mı geçelim?”

“Bu çok sert bir darbeydi Dallas,” dedi Feeney. “Onun için bunları süslemenin bir yolu yoktu. Reva sakinleşince geri dönecektir.”

“Onsuz çalışacağız. Bissel’in farklı noktalarda hesapları vardı, bir sığınağı olduğunu düşünüyorum... konforlu bir yer, belki birden fazla. O hâlâ şehirde, kendi pisliğini temizliyor, o yüzden burada bir yer olmalı. Onu bulacağız.”

“İki mesken buldum,” diye araya girdi Roarke. “Biri Kanarya Adaları’nda, diğeri Singapur’da. İkisi de doğru düzgün gizlenmemiş, onları bu kadar kolay bulduğuma göre başkaları da bulabilir.”

“Muhtemelen birer oyalama taktiği. O kadar aptal değil. Kardeşinin, Kade’in ya da Ewing’in adına olan mal varlıklarına bakalım. Onları bir paravan olarak kullanarak kendisini tuzağa düşürmüş olabilir, o zaman... Hayır, hayır. Allah kahretsin! McCoy. Chloe McCoy. Onunla arada

sırada sevişmekten daha fazla çıkarı olmalı. Onu kontrol et. Blair'ın McCoy'un adına bir şekilde kenara para ya da mülk ayırıp ayırmadığını bul. Onu öldürmesinin bir sebebi olmalı, bana kalırsa bu adam para için ve kendisini korumak amacıyla cinayet işliyor.”

“Buna inanıyorum,” dedi McNab. “Tam bir acemi gibi telaşla hareket ediyor.”

“İşe koyulun. Sparrow'u kontrol edip aklı başında mı, ondan herhangi bir şey öğrenebilir miyim, bir bakacağım. Feeney, seni ve Roarke'u makinelerin başında bırakıyorum. Reva bu işten vazgeçtiyse, Tokimoto da onun başını okşamakla meşgulse, eleman sıkıntısı çekeceksiniz.”

“Bir tanker kahve bizi oyunda tutar.”

“Aceleyle çıkıp gitmeden önce son gelişmelerden haberdar olmak isteyebilirsin Teğmen. Kade'in ünitesindeki verileri kurtarıyoruz. Şifrelenmişler ama bunu aşabiliriz.”

“Harika, güzel. Bana haber verirsin...”

“Söyleyeceklerim bitmedi. Kate'in her iki ünitesi de bozulmuştu ama bir ağ üzerindeki solucan aracılığıyla değil. İkisi de teker teker yakılmış.”

“Ne olmuş? Bu Elektronik Keşifler ekibinin iş alanına girer. Tek ihtiyacım olan şey bir sonuç. Veriye ihtiyacım var.”

“Elektronik aletlere yeterince saygı göstermiyorsun,” dedi Feeney.

“Sanırım Bissel da onlara yeterince saygı göstermiyor.” Eve, Peabody'nin onun için getirdiği bir bardak soğuk meyve suyuna dokunmadığı için Roake onu alıp içti. “Potansiyel solucanın amacı, büyük ya da küçük, basit ya da karmaşık bir şebeke sistemini tek tuşla geri dönüşü olmayacak şekilde bozma ve kapatma becerisidir. Bizim karşı karşıya olduğumuz şey bu değil. Bunun bir gölgesi, belki

ilk versiyonlarından biri ama sandığımız kadar güçlü değil. Elimizdeki üniteleri temizleyip verileri kurtarmak nispeten kolay oldu.”

“Nispeten.” Feeney sızlayan gözlerini devirdi. “Bu pis bir iş ama küresel güvenlik meselesi değil. Bu sadece duman.”

“Bu, Blair’ın iyi bir emeklilik fonuna yatıracığını sandığı herhangi bir varlığa sahip olmadığı anlamına geliyor. Belki başka biri buna sahiptir ya da... Orospu çocuğu. Beni öldürecek.” Eve dalgın bir şekilde parmaklarını moraran gözüne dokundurdu. “Hedefini vurdu. Biraz ıskalasa da, vurdu.”

Roarke onunla aynı şeyi düşünüyormuş gibi başını eğdi. “Sparrow.”

“İçeriden biriyle, kurum içi verileri düzeltebilecek ya da yaratabilecek tecrübeli biriyle bağlantıda kalması işine yarayacaktı. Bu ona koruma sağlayacaktı. Sparrow. O organize düşünen kişi. Planlayıcı. Bir de Bissel’a bakın. Cesur değil, çok akıllı değil, teşkilatta yükselmeyi beceremedi. Sadece bir teslimatçıydı. Karşısına, altın tepside sunulmuş kocaman bir fırsat çıktı. Büyük vurgun. Ona eşlik eden küçük vurgunlar. Kurumsal casusluk. Bir kısmı İç Güvenlik Teşkilatının dışında dönen küçük bir kişisel ortaklık olmuş olabilir. Fakat Bissel sermaye sağlayamaz. Para konusunda beceriksiz. Bahse girerim ortağı daha akıllıca davranmıştır. Çok daha akıllıca.”

“O halde neden Bissel’ı öldürmedi?” diye sordu Peabody.

“Çünkü beklenmedik bir duruma ihtiyacın var. Bir günah keçisine ihtiyacın var. Aptalı tuzağa düşürdü. O hâlâ teslimatçı oğlan. Bissel solucan diskini en yüksek fiyat veren kişiye teslim etmeye gidiyor ama anlaşma olmuyor. Kazıklanan o. Artık ölü ve çaresiz bir adam. Kaçıyor, saklanıyor, çünkü ne pahasına olursa olsun ölü kalmalı. İç Güvenlik Teşkilatından dostumuz da ölü kalmasını istiyor, soruştur-

ma umduğu gibi gitmeyince şirketin küresel güvenlik hakkındaki masalını anlatmaya hazır.”

“Bana kalırsa, Bissel’ı ölü bir adama dönüştürerek ondan dürüst bir adam yapmayı planladı,” dedi Roarke. “Bir şekilde, sessizce.”

“Bu konuda daha hızlı davransaydı şu anda hastanede olmazdı. Sanırım denkleme çok önemli bir faktörü eklemeyi unuttuk. Bissel gibi biri bir kez öldürmeye başlarsa, bunu yapmak her defasında kolaylaşır.”

Eve iletişim cihazını çıkardı. “Sparrow’un korunmasını istiyorum. Ben onunla konuşana kadar doktorlar da dahil olmak üzere kimsenin onunla konuşmasını istemiyorum. Bu bilgiyi aktarmaya başla.”

Feeney, “şu kahve tankerini bağla,” diye hatırlattıktan sonra dışarı çıktı.

“Bir dakikana ihtiyacım var Teğmen.” Roarke yan gözle Peabody’ye baktı. “Baş başa.”

“Dışarıda bekliyorum.” Peabody dışarı çıkıp kapıyı kapattı.

“Kişisel meselelere girmeye ayıracak zamanım yok,” diye söze başladı Eve.

“Sparrow, verilerine, Dallas’ta olanlara ulaşabilir. Eğer bütün bunlar hakkında haklıysan, bunu sana karşı kullanabilir. Ortaya dökebilir, hatta gerçeği çarpıtabilecek şekilde değiştirebilir.”

“Bu konuda endişelenemem.”

“Onu ortadan kaldırabilirim. Eğer o... unsurun kaldırılmasını istiyorsan onu silebilirim. Mahremiyetini korumaya hakkın var Eve. Kendi mağduriyetinin spekülasyon ya da dedikodu yapmak amacıyla kullanılmamasını sağlamaya hakkın var... sen her ikisinden de nefret edersin.”

“Benden hükümet dosyalarını kurcalamana onay vermemi mi istiyorsun?”

“Hayır, o dosyaların var olmamasını ister miydin? Bunu söylemeni istiyorum. Varsayalım ki...”

“Beladan böylece kurtulmuş olacağım. Yasal olarak. Küçük bir dilekte bulunursam suç ortağı olmayacağım ve her şey *puf* diye ortadan kaybolacak. Çok ilginç bir gün. Gerçekten komik bir gün geçiriyorum.”

Duyguları boğazına hücum ettiği için Eve başını çevirdi. “Sen ve ben, başından beri birbirimizden hiç bu kadar uzak olmadık. Sana ulaşamıyorum ve bana ulaşmana izin veremiyorum.”

“Beni görmüyorsun Eve. Bana baktığında, beni tam olarak görmüyorsun. Belki de, bunu tercih ettim.”

Eve, Reva’yı, illüzyonları ve evliliğin gülünçlüğünü düşündü. Uğraştıkları şeyle bunun hiçbir ilgisi yoktu. Roarke ne yalan söylemişti ne de olmadığı biri gibi davranmıştı. Eve en başından beri onu görüyordu.

“Yanılıyorsun ve aptalsın.” Sözlerinde öfkeden ziyade yorgunluk vardı, bu Roarke’un üzerinde daha etkili oldu. “Bunu nasıl atlatacağımı bilmiyorum. Bu konuda seninle konuşmam çünkü aynı şeyin etrafında dönüp duruyorum. Başkalarıyla da konuşamam, çünkü bizi neyin kopardığını söylersem, bu onları suç ortağı yapar. Seni görmediğimi mi sanıyorsun?”

Eve arkasını dönüp onun gözlerinin içine baktı. “Sana bakıyorum ve seni görüyorum. Birini öldürebileceğini, haklı olduğunu ve doğru şeyi yaptığını düşüneceğini biliyorum. Bunu biliyorum ve hâlâ buradayım. Ne yapacağımı bilmiyorum ama hâlâ buradayım.”

“Eğer bunu yapabilecek biri olmasaydım, şu anda olduğum yerde, olduğum gibi biri olmazdım. İkimiz de burada böyle bir sorunla boğuşuyor olmazdık.”

“Olmayabilirdik ama boğuşamayacak kadar yorgunum. Gitmek zorundayım. Gitmeliyim.” Eve hemen kapıya doğ-

ru yürüyüp onu sertçe çekti. Sonra gözlerini kapattı. “Onu yok et. Varsaymayı siktir et. Söylediğim ve yaptığım şeyin sorumluluğunu alıyorum. Onu ortadan kaldır.”

“Olmuş bil.”

Eve onun yanından ayrılınca Roarke sessizce masasına oturdu ve bütün kalbiyle geri kalan her şeyi kolayca silebilme-yi diledi.

Reva dışarı çıkarken onun yolunu kesti. “Zamanım yok,” dedi Eve kısaca ve yürümeye devam etti.

“Sadece bir dakikanı alacağım. Özür dilemek istiyorum. Lafı dolandırmadan bana anlatmanı istedim ama bunu yapınca da baş edemedim. Affedersin, o şekilde tepki gösterdiğim için kendime kızgınım.”

“Unut gitsin. Artık üstesinden gelebilecek misin?”

“Evet, artık üstesinden gelebilirim. Neye ihtiyacın var?”

“Düşünmene. Blair’ın gidebileceği yerleri, kriz anında atacağı bir sonraki adımları. Bir çıkış yolu bulmaya çalışmak dışında şu anda ne yapıyor olabilir? İyice düşün ve tasarla. Geri döndüğümde hazır olsun.”

“Hazır olacak. Blair’ın çalışması gerek,” diye seslendi Eve kapıdan hızla çıkarken. “Sanat onun için sadece bir paravan değildi, olamazdı. Onun için bir tutku, bir kurtuluş, onun egosu. Çalışmak için bir yere ihtiyaç duymuş olmalı.”

“Güzel. Böyle devam et. Geri döneceğim.”

“Çok iyiydi.” Tokimoto salondan antreye çıktı.

“Umarım. Aksi takdirde, pek işe yaramıyorum.”

“Alışmak, yas tutmak ve kızgın olmak için zamana ihtiyacın var. Umarım birine ihtiyacın olduğunda benimle konuşursun.”

“Bu zamana dek seninle hararetli bir şekilde konuştum.” Reva içini çekti. “Tokimoto, sana bir şey sorabilir miyim?”

“Elbette.”

“Bana asılıyor musun?”

Tokimoto kaskatı kesildi. “Bu şartlar altında uygunsuz olur.”

“Hâlâ evli olabileceğim ya da ilgilenmediğin için mi?”

“Düşününce, evliliğin bir etken olamaz ama ruh halin buna uygun değil... Duyguların ve durumun belirsizliğini korurken özel bir yaklaşımın uygunsuz olacağı aşikâr.”

Reva kendisini gülümserken buldu. İçinde bir şeyin hafifçe aralandığını hissetti. “İlgilenmediğini söylemedin, o yüzden bana asılmanın sorun olmadığını söyleyeceğim.”

Denemek için, Reva ayak parmaklarının ucunda yükselip dudaklarını hafifçe onunkilere değdirdi. “Hayır,” dedi bir süre sonra, “sorun olacağını sanmıyorum. Neden bunu biraz düşünmüyorsun?”

Reva merdivenlerden çıkmaya başladığında hâlâ gülümseyordu.

On Dokuzuncu Bölüm

Quinn Sparrow yaşayacaktı. Birkaç ay süren yoğun tedavi ve tedavilerle tekrar yürüyebilirdi... tabii eğer Reva Ewing'in yaralarının iyileşmesini sağlayan irade ve cesarete aynı düzeyde sahipse.

Eve'e göre bu sağlam bir adaletti.

Sparrow'un kırılan kemikleri, çatlayan omurgası ve beyin sarsıntısının yanı sıra birçok yarası vardı. Yüzünden estetik ameliyat geçirmesi gerekecekti.

Ama yaşayacaktı.

Eve bunu duyduğuna sevindi.

Yoğun bakımdaydı ve en az kırk sekiz saat boyunca orada kalacaktı. Ona sakinleştirici verilmişti ama Eve rozeti ve kabadayılığı sayesinde içeri girebilmişti.

Peabody'yi kapıda nöbete bıraktı.

İçeri girdiğinde, Sparrow ya uyuyordu ya da ilaç etkisindedeydi. Eve ilaç etkisi altında olduğunu düşündü; en ufak bir tedirginlik hissetmeden ağrı kesici veren serumunu kapattı.

İnleyerek kendisine gelmesi sadece birkaç dakika aldı.

Çok kötü görünüyordu, sargılarının etrafı fazlasıyla morarmıştı, sağ kolunda bir alçı, sağ bacağında da biraz Bissel'in heykellerinden birine benzeyen bir sabitleme kafesi vardı.

Kocaman boyunluk kafasını ya da boynunu hareket ettirmesine engel oluyordu.

"Beni duyuyor musun Sparrow?"

"Dallas." Dudakları bembeyazdı, gözlerini ona doğru çevirip odaklanmaya çalıştı. "Ne oluyor lan?"

Eve yaklaşarak Sparrow'un onu görüş alanında tutmasını kolaylaştırdı, elini "savaş gazileri"ne yapılacağını düşündüğü bir hareketle onun omzuna koydu. "Hastanede-sin. Hareket etmemen için bağlandın."

"Hatırlamıyorum. Ne... ne kadar kötü?"

Eve konuşmakta zorlanıyormuş gibi bir süre bakışlarını kaçırmanın hoş bir dokunuş olduğunu düşündü. "Oldukça kötü. Bize çok sert çarptı. En ağır darbeyi sen aldın. Araba bir roket gibi havalanıp bomba gibi yere çakıldı. Senin bulunduğu taraftan uzun bir otobüse bindirdi. Çok kötü yaralandın Sparrow."

Eve, Sparrow hareket etmeye çalışırken omzunun titre-diğini hissetti. "Off Allahım, ağrı."

"Biliyorum. Şiddetli olmalı. Ama onu yakaladık." Eve elini onun elinin üzerine koyup sıktı. "Adi herifi yakaladık."

"Ne? Kimi?"

"Bissel'i yakalayıp gözaltına aldık. Bizi hedef aldığı portatif roketatar hâlâ üzerindeydi. Blair Bissel yaşıyor ve iyi durumda, bir kanarya gibi ötüyor Sparrow."

"Bu çılgınlık." Sparrow inledi. "Doktora ihtiyacım var. Ağrı için bir şeye ihtiyacım var."

"Beni dinlemeni, iyice düşünmeni ve dikkat etmeni istiyorum. Ne kadar vaktin olduğunu bilmiyorum."

“Vakit mi?” Sparrow’un parmakları elinin altında seğirdi. “Vakit mi?”

“Vicdanını hafifletmen için sana bir şans vermek istiyorum Sparrow. Bütün yanlış anlamaları ortadan kaldırmak için. Bu kadarını hak ediyorsun. Bütün suçu senin üzerine atıyor. Beni dinle. Dinle.” Eve Sparrow’un parmaklarını sıkıca tuttu. “Sana bunu söylemeliyim, sen de kendini hazırlamalısın. Başaramayacaksın.”

Sparrow’un yüzünün rengi değişti. “Sen neden bahsediyorsun?”

Eve sadece yüzünü görebileceği şekilde ajana doğru eğildi. “Doktorlar ellerinden gelen her şeyi yaptılar. Üzerinde saatlerce uğraştılar. Çok ağır yaralandın.”

“Ölüyor muyum?” Zaten güçsüzce titreyen sesi çatladı. “Hayır. Hayır. Bir doktor istiyorum.”

“Birazdan dönecekler. Sana... sana insancıl bir doz verecekler. Huzur içinde öleceksin.”

“Ölmeyeceğim.” Gözleri doldu, gözyaşları süzölmeye başladı. “Ölmek istemiyorum.”

Eve çok üzülmüş gibi dudaklarını birbirlerine bastırdı. “Bunu benden... bir meslektaşından duymak isteyebileceğini düşündüm. Blair daha iyi nişan alsaydı, ikimiz de ölüm döşğinde olurduk. Arabanın ön kısmını sıyırdı ve takla attık. Bacağını kurtardılar,” diye devam etti Eve, duraksayıp boğazını temizledi. “Ahh... tek umutları... Çarpışma iç organlarını çok kötü etkilemiş. O aşağılık herif seni öldürdü Sparrow ve beni de öldürmeyi denedi.”

“Göremiyorum. Kımıldayamıyorum.”

“Sessiz ve hareketsiz kalmalısın. Biraz daha zaman kazanırsın. Baygının Sparrow ve Blair bundan faydalaniyor. İkimizi de ortadan kaldırmaya çalıştı, bu yüzden sana onurluca ölmen için bir şans veriyorum. Sana haklarını

okuyacağım.” Eve tekrar duraksayıp başını iki yana salladı. “Allahım, bu berbat bir durum.”

Eve yeniden düzenlenen Miranda haklarını okurken, Sparrow titremeye başladı. “Haklarını ve yükümlülüklerini anlıyor musun Müdür Yardımcısı Sparrow?”

“Bu da ne demek oluyor?”

“Her şeyi açıklığa kavuşturmak, ondan biraz olsun intikam alman için. Bana tam olarak neler olduğunu anlatmazsan, iyi bir avukat Bissel’i birkaç tokatla kurtaracak. Senin ölmene güveniyor. Ölüp asıl suçu beraberinde götürmene. Carter Bissel ve Felicity Kade’i senin öldürdüğünü söylüyor.”

“Bu saçmalık.”

“Biliyorum ama bölge savcısını ikna edebilir. Ahh Sparrow, ölmek üzeresin! Bana doğruyu söyle, bu işi bitirmeme, onu hapse atmama izin ver. O seni öldürdü.” Eve iyice yaklaşıp sesini alçalttı. “Ona bunu ödetmelisin.”

“Rezil herif. İçinde böyle bir şey olduğu kimin aklına gelirdi? Her şey bu noktaya nasıl geldi?”

“Anlat ve onu içeri tıkmayı bana bırak. Sana söz veriyorum.”

“Carter Bissel’la Felicity Kade’i o öldürdü.”

“Kim?”

“Blair! Blair Bissel, Carter Bissel ve Felicity Kade’i öldürdü. Cesaretini toplamak için biraz *zeus* çekti ve onları doğradı.”

“Neden? Bana biraz bilgi ver ki onu bununla boğayım.”

“Yüklü miktarda parayla ortadan kaybolacaktı. Polislerin dosyayı kapatması için suçu karısına atacaktı. Kolayca çözümlenecekti. Kolayca çözümlenmesi gerekiyordu.”

“Blair ve Kade’in fotoğraflarını Reva’ya sen mi gönderdin?”

“Evet. Onları ben çektim, geri kalanı ayarlandığında paketi evine bıraktım. Bacaklarımı hissedemiyorum. Bacaklarımı hissedemiyorum.”

“Bekle. Biraz bekle. Bunu kaydediyorum Sparrow. Kayıttasın. Sana bunu yaptığı için onu hapse tıkacaksın. Kade’i neden öldürdü?”

“Yaptığı paketin üzerine bir fyonk olarak ona ihtiyacı vardı. Ayrıca, Kade ikimiz hakkında çok şey biliyordu. Riske giremezdi.”

“Bu işin beyni sendin. Bana o aptalın her şeyi tek başına düşündüğünü söyleyemezsin.”

“Her şeyi düşündüm. Basit olması gerekiyordu. Birkaç hafta sonra bir kumsalda boktan mai tai’ımı²⁰ içiyor olacaktım ama o her şeyi berbat etmeye devam etti.”

“Kade de mi işin içindeydi? Erkek kardeşi o mu dahil etti?”

“Çok fazla şey biliyorsun, değil mi?” Sparrow boş gözlerle Eve’e baktı.

“Bütün parçaları birleştiriyorum. Sana karşı dürüst olacağım. Bunu hak ediyorsun. Bir ölüm döşeği itirafı...” Eve cümlesini yarım bırakıp Sparrow’un yüzünün bembeyaz olmasını, onun yıkılışını izledi. “Bunun önemini biliyorsun. Onu parmaklıkların ardına tıkan sen olacaksın. Bu son perdeyi sana vermek istiyorum. Mesleki saygıdan ötürü. Felicity Kade, Carter Bissel’ı bu plana dahil etti.”

“Onu dahil etti.” Sparrow hırıtlı bir şekilde nefes alıyordu; Eve birdenbire aşağılık herifin telkin gücüyle gözünün önünde ölebileceğini düşündü. “O aptal puştı, İç Güvenlik Teşkilatı için çalıştığına ve erkek kardeşinin yerini alacağına ikna etti. Buna inandı. Yüzünü değiştirip birkaç teslimat yaptı. Eğitimciyle yattı. Tam bir ahmaktı.”

“Bahse girerim öyledir. Yüz ve vücut ameliyatını yapan adamı kim öldürdü? Kade mi?”

²⁰ Rom, misket limonu ve meyve suyuyla hazırlanan bir kokteyl. (ç.n.)

“Hayır. Hayır, Kade ellerini kirletmek istemedi. Bunu Bissel’a yaptırdı... Carter’a. Erkeklerle istediği şeyi yaptırmak konusunda çok iyiydi.”

“Ama mimar sendin, değil mi? Kade değildi, Blair Bissel olmadığı da kesin. Önüne geleni öldürecek kadar aptal değilsin ama ipleri nasıl elinde tutacağını biliyordun. Bilgisayar solucanının onda olduğunu sandı. Onu satabileceğini düşündü. Hayatının geri kalanı boyunca bu parayla yaşayacaktı ama para eline hiç geçmedi.”

“Olmayan şeye sahip olamazsın. Bunu uydurdum.” Sparrow gülümserken suratını ekşitti. “Ağrıya dayanamıyorum Dallas. Buna dayanamıyorum.”

Sparrow’un inlemeleri Eve’in sinirini bozdu, onu destekler gibi elini sıktı. “Biraz daha dayan. Solucan yok mu?”

“Evet, bir solucan var ama anlatıldığı gibi değil. Onu ben uydurdum, abarttım, çarpıtılan verileri ve istihbaratı belgledim. Kıyamet Günü on senedir bir solucan oluşturmaya çalışıyordu. Teoride işe yarıyor ama pratikte kalkanlara çarptığında kendisini yok ediyor ya da mutasyona uğruyor. Onu bir girişe takarsan üniteyi berbat eder, yakar ama şebekeye bulaşmaz ve uzaktan kontrol edilemez. Bütün bunları yapabilseydi...” Sparrow’un solgun, hırpalanmış yüzü bir an keyifle parladı, “değeri milyarları bulurdu.”

“Her şey bir aldatmacaydı; İç Güvenlik Teşkilatını, küresel teşkilatları ve Kıyamet Günü Grubunu kandırdın. Solucanın gerçek olduğu ve tehdit oluşturduğuna dair masalı destekleyen istihbaratı yarattın. Sonra adamını Kırmızı Kod sözleşmesini kapalı şirkette projenin başındaki kişiyle bir araya getirdin. İç Güvenlik Teşkilatının verilerini beslemek ve ilgilenen taraflara aynı şeyi satmak için. Henüz var olmayan, belki de hiç var olmayacak bir şey sayesinde her iki taraftan da para kazandın. Ama Securecomp onun

üzerinde çalışıyordu, solucanı senin için oluşturabilirlerdi. Evet, akıllısın.”

“Çok yaklaşmışlardı. Roarke’un Securecomp’ta çok sağlam bir danışman grubu var. Ellerindeki verileri kendi elimdeki verilerle ve Kıyamet Gününden edindiğim bilgilerle birleştirirsem iyi bir kazanç elde edebileceğimi düşündüm. Müdür yardımcısı olarak yılda ne kadar kazandığımı biliyor musun? Bir bok değil. Tıpkı bir polis gibi.”

“Az para kazandıkları için polislerin Bissel ve Kade cinayetlerini derinlemesine incelemeyeceğini düşündün.”

“Çok düzgün ve güzelce sunulmuştu ama işler ters gitti.”

“Ama soruşturmayı size teslim etmeleri için yerel güvenlik güçlerine baskı yapmayı uygun gördün. Bissel’in tepesini attırdın. Diski satmaya çalıştığında işe yaramaz olduğunu keşfetti.”

“Solucanın, iddia ettiği gibi olmadığını anlayınca alıcının onu öldüreceğini, cesedini de gömeceğini düşünmüştüm. Bu biraz zaman alacak, onunla arama mesafe koyacaktı. Fakat bu işten sıyrıldı. Ağzı çok iyi laf yapar.”

“Ama dikkat çekmeden, senin dikkatini çekmeden paraya erişemez. Bunu deneyecek kadar çaresiz olsa bile, banka hesaplarını bulmaya ve dondurmaya başladık. O yüzden McCoy’a intihar süsü verdi. Kızda Blair’in peşinde olduğu ne vardı?”

“Bilmiyorum. Kızın bu işteki rolünü bilmiyorum. Ortadan kaybolup hayatına devam etmesi gerekirdi ama aptal puşt paniğe kapılıp kızla o salak morg görevlisini öldürdü ve cesedi çaldı. Polislerin ne yapacağını sanıyordu? Boktan bir zeplinin üstüne ilan verse daha iyi olurdu.”

“İkiniz ne zamandır kurumsal casusluk yapıyordunuz?”

“Ne fark eder?”

Eve Sparrow’un dudaklarını büktüğünü düşündü. Koca

planları suya düştüğü ve onu ölüme mahkûm ettiği için şimdi dudaklarını büküyordu.

“Bana ne kadar çok detay verirsen onu o kadar derine gömerim.”

“Altı, yedi senedir. Güzel bir emeklilik fonum, Maui’de bir evim ve Toskana’da göz koyduğum başka bir yer vardı. Her şeyi ayarlamıştım, kırk yaşına bile girmeden lüks içinde yaşayacaktım. İzlerimi gizlemeye başlamak zorundaydım.”

“Ortaklarını ortadan kaldırmaktan bahsediyorsun,” dedi Eve. “Birbirlerini ortadan kaldırmalarını izlemek daha iyi ve akıllıca. Böylece tek kişilik daha kârlı bir teşkilata dönüşecektin. Bissel’in yeryüzündeki ve dünya dışındaki heykellerine yerleştirdiğin bütün o dinleme cihazları sadece senin olacaktı. İstihbaratını toplayabilir, yatırım yapabilir ve bekleyebilirdin. Evet, mai tai’ını yudumlayıp *hâlâ* para kazanmaya devam edecektin. Bunun harika bir plan olduğunu söylemem gerek Sparrow.”

Sparrow’un yaşlı gözleri bir an zevkle parladı. “Benim işim bu. Veri toplamak, senaryolar düşünmek, hedeflerle anlaşmaya varmak ya da onlardan kurtulmak için kirli oyunlar oynamak. İnsanları nasıl ve ne zaman kullanacağını bilmek zorundasın.”

“Bissel’i nasıl kullanacağını biliyordun. Her ikisini de. Kade’i de. Ewing’i de.”

“O kadar karışık olması gerekmiyordu. Bissel Kade’i öldürüp ortadan kaybolacaktı. Birkaç hafta ortada dolaşmaması gerekiyordu, sonra da satışı gerçekleştirecekti. Hiç vakit kaybetmeden satışın peşine düştü. Ortalığın yatışmasını, bunun işe yarayıp yaramadığını görmemi beklemedi.”

“Her şeyin durulmasını ve ona ihtiyacın olmadığından emin olmayı bekliyordun, böylece Blair ortadan kaldırılabilirdi.”

“Miadını doldurduğundan emin olana dek hiçbir aleti atmazsın. Suikastlar oyunun bir parçasıdır. Bunu biliyorsun. Ölüm gereklidir. Ben kimseyi öldürmedim, onu da öldürmek zorunda kalmayacaktım. Biraz bilgi sızdırıp doğru kişiyi doğru yöne çekmem yeterli olurdu. İş bitirilirdi. Ben bir katil değilim Dallas. Sadece bir aleti kullandım. Cinayetleri Blair Bissel işledi. Her birini. Blair, kardeşini ve Kade’i öldürdüğünde Flatiron’daki veri ünitelerini bozmakla meşguldüm.”

“Neden oraya gittin?”

“Operasyon hakkında orada tuttuğu bütün verileri yüklemem, onları kullanamaması için ünitelerini bozmam gerekiyordu. Sadece izleri kapatıyordum. Cinayetler işlendiğinde Kade’in evinin yakınında bile değildim; McCoy ve Powell’ın cinayetleri esnasında başka bir yerde olduğuma dair tanıklarım var. Cinayetleri Blair Bissel işledi. Öleceğim ama beni cinayetten asılarak ölüme göndermesine izin vermeyeceğim.”

“Sanırım bunu suç öncesi ve sonrasında cinayet işlemek amacıyla plan yapıp cinayete suç ortaklığı etmek olarak ele alabiliriz. Birden çok cinayete. Adaletin engellenmesi, hükümet dosyalarıyla oynamak, casusluk ve o büyük ihanet suçu gibi artıları da ekleyebiliriz. Bence Maui’ye veda edebilirsin Sparrow, Toskana’daki o güzel tepelere de.”

“Ölüyorum, Allah kahretsin. Beni rahat bırak.”

“Pekâlâ.” Eve elini onun elinden çekip gülümsedi. “Sana bir iyi bir de kötü haberim var. İyi haber, senin açımdan bakılırsa ölmeyeceksin. Sağlık durumunu biraz abarttım.”

“Ne?” Sparrow doğrulmaya çalıştı ama ağrıdan bembeyaz oldu. “İyileşecek miyim?”

“Yaşayacaksın. Bir daha yürüyemeyebilirsin, önümüzdeki birkaç ay boyunca fizik tedavi ve diğer tedaviler ciddi anlamda canını yakacak. Ama yaşayacaksın. Kötü habere

gelince, doktorlar çok güçlü ve sağlıklı olduğunu söylüyorlar, o yüzden hapiste yıllarca sürünebilirsin.”

“Öleceğimi söyledin. Dedin ki...”

“Evet.” Eve başparmaklarını ön ceplerine taktı. “Polisler böyle yalan söylerler. Sizin gibi boktan herifler bize niye inanırlar, bilmiyorum.”

“Kaltak. Adi kaltak.” Doğrulamak için mücadele etti, sabitleyicilere karşı zorlanırken önce bembeyaz, sonra kıpkırmızı oldu. “Bir avukat istiyorum. Bir doktor istiyorum.”

“İkisini de çağırabilirsin. İzinle Sparrow, gidip amirlerin ve amirlerim arasında bir görüşme ayarlamak zorundayım. Bu kayıtle çok eğleneceklerine bahse girebilirim.”

“Eğer buradan o şeyle çıkarsan...” Sparrow’un ağrı ve korkuyla nefesi kesildi. Eve gözlerinde ikisini de görebiliyordu. “O kayıtle buradan çıkarsan, bir saat içinde bütün kayıtlarını basına sızdırırım. Dallas’ta olan her şeyi. Babanı öldürdüğüne dair spekülasyon da dahil olmak üzere o dosyadaki her şeyi. O kayıtları basınla paylaştığımda, bir polis olarak işin biter.”

Eve başını eğip gülümsedi. “Hangi kayıtlar?”

Kapıyı iterken gülümsemeye devam etti. “Duvara çakıldı,” dedi Peabody’ye.

Eve uzaklaşırken Sparrow’un doktor çağırmak için haykırdığını duyabiliyordu.

“Kayıdı alıp kopyalamana, raporu yazmana ihtiyacım var. Sparrow’un cezasının bir an önce kesinleşmesini istiyorum. Whitney’le temasa geç ve çarkları döndürmeye başla.”

“Suçlamalar ne olacak?”

“Her şey kayıtle mevcut. O hiçbir yere gitmiyor,” dedi Eve, birlikte kalabalık asansörle aşağı inerken. “Bissel’im tekrar onu öldürmeye çalışacağını sanmıyorum ama kapıda birinin nöbet tutmasını istiyorum.”

“Pekâlâ. Bir yere mi gidiyorsun?”

“Bir kısmını Mira’yla paylaşıp bu yeni bilgiler, Bissel’in bir sonraki hamlesinin nasıl olabileceğine dair ona bir fikir verir mi, görmek istiyorum. Sparrow’u ciddi anlamda mahvetti, paketledi, bu da onu daha tehlikeli yapabilir. Peşine düşebileceği kimse kalmadı.”

“Sen varsın.”

“Evet. Bu da güzel bir sürpriz olur.”

“Çok tuhaf bir iyimserlik anlaşıyor var.”

“Ahh, evet Pollyanna’yım. Sen Arabayla git. Ben Mira’nın nerede olduğunu öğrenince metroyla gideceğim.”

“Sivilin o muhteşem arabasını mı kullanacağım? Yine mi?” Peabody küçük bir sevinç gösterisi yaptı. “Dostum, dedektif olmaya bayılıyorum.”

“Sparrow’u güvenceye al, raporu yaz, Whitney’den tutuklama kararını çıkarması için acele etmesini söyle, sonra buraya geri dönüp işe yara. Dedektifliğe bayılıp bayılmadığını o zaman konuşuruz.”

Eve cep tele-linkini çıkardı. “Ah, ayrıca bizim için yeni bir araç talep et.”

“Kıdemli memur sensin,” diye hatırlattı Peabody. “Talep senden gelmeli.”

“Talep Bölümü’nde kışına tekme yemesi gereken kişi olarak tanınıyorum. Eğer ben talep edersem işe yaramaz bir şey gönderirler. O tür şeyleri benim için saklıyorlar.”

“Bu bir etken. Biliyor musun, yeni araba talep etmeyi bir kenara bırakıp Roarke’un arabasını kullanmaya devam edebiliriz. Ne de olsa onun yeterince arabası var.”

“Biz polisiz. Polis arabası kullanırız.”

Eve uzaklaşırken “Şımarık şey,” diye homurdandı Peabody.

Eve Mira’nın evine bir taksi tuttu çünkü vücudu sızlı-

yordu, kalabalık ve leş gibi kokan metroya binme fikri hak ettiğinden daha büyük bir ceza gibi göründü.

Kapıyı Mira açtı, iş kıyafetlerini çoktan çıkarmış, turuncu bir pantolonla bol beyaz bir bluz giymişti.

“Vaktini ayırdığın için teşekkür ederim.”

“Hiç önemli değil. Şu haline bak,” dedi Mira endişeyle elini Eve’in yüzüne götürürken. “Olay bütün haberlerde yer aldı. Polis merkezine düzenlenen bir terörist saldırısı olduğu tahmin ediliyor.”

“Bissel’a uzanıyor, çok daha kişisel bir sebebi de var. Açıklayacağım.”

“Oturmalısın ve...” Mira başını çevirdi ve dolu bir tepsiyle ona doğru yaklaşan kocasına gülümsedi. “Dennis, unutmadın.”

“Eve kahve sever.” Buğulu gözleriyle Eve’e göz kırptı. Üzerinde kolu delik bol bir hırka ve eskimiş kahverengi bir pantolon vardı. Eve, adamın kiraz gibi koktuğunu düşündü.

Dennis yaralarına göz gezdirirken ifadesi ciddileşti. “Kaza mı geçirdin?”

“Kasıtlıydı. Sizi görmek güzel Bay Mira.”

“Charlie, bu kızla ilgilenmelisin.”

“Evet, ilgilenirim. Üst kata çıkıp sana bir bakayım.”

“Teşekkürler ama gerçekten vaktim yok...”

Dennis çoktan tepsiyi alıp yukarı çıkmaya başladı. “Seni tedavi ederken dosya hakkında konuşabiliriz,” dedi Mira Eve’in koluna girip. “Aksi takdirde, dikkatim dağınık.”

“Olduğundan daha kötü görünüyor,” diye söze başladı Eve.

“Evet, her zaman öyle söylerler.”

Çok fazla renk vardı. Eve’in Mira’nın evine dair fark ettiği şeylerden biri her zaman buydu. Renkler, ortalıkta duran küçük güzel objeler. Çiçekler ve fotoğraflar.

Mira onu mat maviler ve puslu yeşillerle dekore edil-

miş hoş bir oturma odasına aldı. Küçük şöminenin üzerinde Mira'ların, çocuklarının, eşleriyle torunlarının bir aile portresi vardı. Resmi bir poz değildi, sohbet eder gibi gelişigüzel toplanmışlardı.

“Hoş,” dedi Eve.

“Öyle değil mi? Kızım onu bir fotoğraftan yaptı ve geçen Noel’de bana verdi. Çocuklar o zamandan beri çok büyüdüler. Pekâlâ. Sadece birkaç şeye ihtiyacım var. Dennis, bir süre Eve’i eğlendir.”

“Hımm?” Dennis tepsiyi koymuştu, dalgın bir şekilde etrafına baktı.

“Eve’e arkadaşlık et.”

“Kocan gelmeyecek mi?” Dennis kahve doldurdu. “İyi adam.”

“Hayır... bu mesleki bir ziyaret. Gecenizi böldüğüm için özür dilerim.”

“Güzel bir kız asla rahatsızlık vermez.” Dennis ceplerini yoklayıp boş gözlerle etrafına baktı. “Sanırım şekeri yanlış yere koydum.”

Adamın dağınık saçının, bol hırkasının ve şaşkın ifadesinin Eve’in içinde küçük bir şefkat pırıltısı uyandıran bir yanı vardı. “Şeker kullanmıyorum.”

“Güzel. Onu nerede bıraktığımı bilmiyorum ama kurabiyeleri unutmadım.” Dennis birini alıp ona verdi. “Bir tane kurabiye sana iyi gelir gibi görünüyor tatlım.”

“Evet.” Eve ona baktı; bu kurabiye, bu davranış, bu oda ve bu şömine rafındaki çiçeklerin kokusunun neden gözlemini sızlattığını merak etti. “Teşekkürler.”

“Nadiren sandığımız kadar kötüdür.” Dennis hafifçe onun omzuna vururken, Eve’in boğazını ateş bastı. “Tabii daha kötü değilse. Charlie seni iyi eder. Kahvemi verandada içeceğim,” dedi Mira geri dönünce. “Siz kızları çene çalmaya bırakıyorum.”

Eve kurabiyeyi ısırdı, güçlükle yutkundu. “Ondan hoşlanıyorum,” dedi o ve Mira yalnız kalınca.

“Ben de. Giysilerini  ıkarmalısın.”

“Neden?”

“Bu şekilde daha fazla yaran ya da ağrın olup olmadığını anlayamam. Hadi şunu halledelim.”

“İstemiyorum...”

“Bu arada bana Bissel’den bahsederek yaptığım şeylere odaklanmaktan kurtulabilirsin.”

Onunla tartışmaya girmenin işi daha fazla uzatacağını kabullenen Eve gömleğini ve pantolonunu çıkardı. Mira’nın anlayışla suratını ekşitmesi Eve’in savunmacı bir şekilde kamburlaşmasına sebep oldu.

“ oğu güvenlik önemleri yüzünden oldu. Emniyet ke-meri, hava yastıkları falan.”

“Onlar olmasaydı çok daha kötü olurdu, evet. Olay yerinde muayene edildin mi?”

“Evet.” Mira bir sağlık çantasını açarken, Eve i  organlarının altüst olduğunu hissetti. “Dinle, her şeyi yaptılar. Bir ağrı kesici de aldım, o yüzden...”

“Ne zaman?”

“Ne ne zaman?”

“Ne zaman ağrı kesici aldın?”

“Bir süre önce. Birkaç saat oldu,” diye homurdandı Mira’nın ona sabırla baktığını görünce. “İlaç almaktan hoşlanmam.”

“Pekâlâ, onlar olmadan neler yapabileceğimize bir bakalım. Koltuğu geriye yatıracağım. Rahatla. Gözlerini kapat. Güven bana.”

“Herkes aynı şeyi söylüyor.”

“Bana Bissel hakkında neler öğrendiğini anlat.”

Eve o kadar da kötü olmadığını düşündü. Mira her ne

yapıyorsa, ağrısını artırmıyor, batmalarına ve sancılarına yenilerini eklemiyordu. En iyisi de, kendisini sersem ya da aptal gibi hissetmiyordu.

Dosyanın ilerleyişini çabucak özetledi, Mira yüzünde çalışmaya başladığında bile duraksamadı.

“Öyleyse, Blair şu anda yalnız,” dedi Mira. “Kızgın, yerinden edilmiş ve muhtemelen kendisine çok ama çok acıyor. Onunki gibi duygusal kapasiteye sahip bir adam için çok tehlikeli bir karışım. Egosu, ağır bir saldırıya uğradı. Şu anda müsrifçe kendi sırtını sıvazlaması gerekiyordu. Aksine, her şey ters gitmeye devam etti... ama ona göre hiçbirisi onun suçu değildi. Kendisini çok üstün gördüğü için suçu bir başkasına atmalıydı. Karısını, erkek kardeşini, her iki metresini hiç tereddüt etmeden feda etti. Gerçek duygular hissedebilecek ve gerçek bağ kuracak kapasiteye sahip değil.”

“Sosyopat mı?”

“Bir tür sosyopat, evet. Ama bu vicdansızlıkla açıklanacak kadar basit değil. O sadece kendisini toplumun davranışları, ihtiyaçları, bağlılıkları ve kurallarından üstün görüyor. Bir yandan sanatçı, diğer yandan casus. Bu yanlarının getirdiği heyecan hoşuna gitti, kendi zekâsıyla gurur duydu. Blair şımarık ve daha fazlasını istiyor. Daha fazla para, daha fazla kadın, daha fazla pohpohlanma. Öldürme riski hoşuna gitmiş olmalı. Planlama aşamaları, kendi çıkarı için ikili oynama fikri.”

“Planlamayı Sparrow yaptı.”

“Evet, organize düşünürümüz o ama Bissel’in bunu böyle gördüğünü sanmıyorum. Saha ajanı oydu, hızlı düşünüyor ve işleri bitiriyordu. Kendisini geliştiriyordu. İç Güvenlik Teşkilatında o sadece bir teslimatçıydı. Bu Bissel’a, onlara ve herkese bundan çok daha fazlası olduğunu gösterme fırsatı verdi.”

“Ama işe yarasaydı kimsenin haberi olmayacaktı.”

“O bilecekti. Herkesi kandırmış olacaktı ve bunu bilecekti. Eninde sonunda, böbürlenmek için bu yaptıklarını biriyle paylaşmak zorunda hissedecekti. Kade, İç Güvenlik Teşkilatındaki iş arkadaşları, Sparrow. Bu insanlara gerçek yüzünü gösterebilirdi. Onlar olmayınca, başka kapılar aramak zorunda kalacaktı. Halinden memnun olmak ona uzun süre yetmezdi.”

Mira nazıkçe Eve’in saçını geriye itip şakağındaki kesikle ilgilendi. “Sparrow’un hatası, Bissel’in ilgi odağı olmaktan, cinayet işlemenin heyecanından ve planın kritik bir parçası olmaktan ne kadar hoşlanacağını dikkate almamasıydı.”

“Her şey berbat olduğuna göre şimdi ne olacak?”

“Bissel’in kanıtlayacak daha çok şeyi var. Saklanabilir ama saklandığı yerde sonsuza kadar kalamaz. Geçmişte, egosunun tanınmaya, övgüye ve hayranlığa ihtiyaç duyan kısmını sanatı besliyordu. O ilgi de elinden alındı. Bir gösteriye, bir sahneye ihtiyacı var.”

“Hâlâ hayatta olduğunu... hâlâ bir yıldız olduğunu kamuya açıklarsam, bu ona istediği gösteriyi verir. Ortaya çıkması gerekiyor, değil mi? Selam vermeli.”

“Bunu yapacağına inanıyorum. Ama şiddet eğilimi ve hızla buna kapılması onu tehlikeli kılıyor. Öldürme biçimi hız kazandı. En vahşisi olsa da, ilk cinayetleri belirli ve kişisel sebeplerden ötürüydü, planın bir kısmı onun için çoktan çizilmişti. McCoy cinayeti daha acımasız ve soğukkanlıydı, onu tamamen kendisi planladı. Powell’la işi ileri götürdü. O daha tuhaf bir cinayetti. Sonuncusu, her şeyi mahvettiğini düşündüğü adamı hedeflemiş olsa da çok sayıda masum vatandaşın yaralanmasına sebep oldu. O insanlar ona hiçbir şey ifade etmiyorlardı. Kendisinden başka kimseyi umursamıyor.”

Mira sağlık çantasını kapattı. “Şimdi koltuğun arkasını kaldıracayım. Giyinebilirsin. Bir kurabiye daha al.”

Eve gözlerini açıp kendisine baktı. Kesikleri ve morlukları, yaralanmalardan daha iyi görünmeyen, açık altın rengi bir şeyle kapatılmıştı ama ağrıları büyük ölçüde dinmişti. “Daha iyiyim.”

“Umarım öyledir. Merhem kullandım. Bir ağrı kesicinin faydası olabilir ama fazla zorlamayalım.”

“Minnettarım.” Eve ayağa kalkıp giyinmeye başladı. “Ekibimdeki teknoloji uzmanları Blair’ın saklanabileceği yerleri aramakla meşguller ve ben de fonlarını bloke etmeye devam ederek herhangi bir şeye erişimini zorlaştırebilirim. Karısı ve kayınvalidesi dışında aklıma hıncını almak için peşine düşebileceği kimse gelmiyor ve ikisi de güvende. Basma şüpheli olarak onun ismini vereceğim ve altında ateş yakacak kadar ayrıntı paylaşacağım. Onu saklandığı yerden çıkartacağım.”

“O zaman bu senin suçun olur. Önce panikler ama sonra planlarının geri kalanını altüst ettiğin için seni cezalandırmanın bir yolunu bulmaya çalışır.”

“O aptal.” Eve gömleğinin düğmelerini ilikledi. “Onu bu noktaya büyük ölçüde acemi şans getirdi. Şansı dönmek üzere. Geri dönüp basın bağlantım aracılığıyla bir açıklama yayınlamalıyım. Bunun gerçekten resmi olmasını istiyorum.”

“Bir dakika oturur musun?” Oturmasını garantilemek için Mira da oturdu. “Bana canını başka neyin sıktığını söyler misin?”

“Sanırım bütün sorunlu bölgelere değindin.”

“Fiziksel yaralardan bahsetmiyorum. Artık yüzünü çok iyi tanıyorum. Ne zaman çalışmaktan yorgun düştüğünü ve ne zaman daha fazlasının olduğunu, seni çıldırma noktası-

na getiren başka bir şey olduğunu biliyorum. Kendini çok yoruyorsun. Yaralı ve mutsuzsun.”

“Şu anda bundan bahsedemem. Yapamam,” dedi Mira’nın konuşmasına izin vermeden. “Bir sorun var, sana olmadığını söylememin bir anlamı yok. Düzeltilebilir olup olmadığından emin değilim.”

“Öyle ya da böyle, her şey düzeltilebilir. Eve, bana anlatabileceğin her şey aramızda kalır. Sır olarak. Yardımcı olabilirsem...”

“Olamazsın.” Yüzeye çıkan çaresizliği ses tonunu sertleştirdi. “Yardım edemezsin, bunu düzeltemezsin, beni konuşturmak için duymayı istediğimi sandığın şeyler söylemenin ya da boktan bir merhem sürmenin anlamı yok. İşim var.”

“Bekle.” Mira Eve’le aynı anda ayağa kalktı. “Bu ne anlama geliyor... duymayı istediğini sandığım şeyleri söylememle neyi kastettin?”

“Hiçbir şey.” Eve ellerini saçının arasında gezdirdi. “Hiçbir şey. Bugün biraz keyifsizim, hepsi bu.”

“Hepsinin bu olduğunu sanmıyorum. Güzel, önemli ve özel bir dostluğumuz olduğunu düşünüyordum. Buna müdahale eden bir şey varsa bilmek isterim.”

“Bak Mira, bir şeyleri derinlemesine incelemek, bunun için gereken her araçtan faydalanmak senin işin. Yardımına minnettarım, sadece işim konusunda değil, kişisel yardımına da. Şimdilik burada bırakalım.”

“Bunu kesinlikle yapamam. Sana karşı dürüst olmadığımı mı düşünüyorsun?”

Eve’in kişisel meselelere ayıracak zamanı ve eğilimi yoktu. Mira’nın yüzündeki kararlı ifadeyi görünce, Mira’nın yaralarına yaklaştığı gibi bunu ele almanın en iyisi olacağına düşündü. Soyunup bir an önce işi bitirmek.

“Bana kalırsa sen... Pekâlâ, terapistin hastasıyla ortak

bir zemin bulması ya da yaratması bir yöntem, öyle değil mi? Bir tür bağ.”

“Olabilir, evet. Seninle böyle yaptım...”

“Bana uzun zaman önce üvey babanın sana tecavüz ettiğini söyledin.”

“Evet. Çocukken başına gelenleri, babanın sana tecavüz etmesini hatırlamanın nasıl bir his olduğunu anlamayacağımı düşündüğün için seninle bu kişisel bilgiyi paylaştım.”

“Bu sana açılmamı sağladı, çünkü senin için bu. Görev tamamlandı.”

Çok şaşırdığı aşikâr olan Mira ellerini havaya kaldırdı. “Eve?”

“Bu yaz başında, verandada oturmuş şarap içerek yorgunluğunu atıyordun. Küçük hoş bir andı. Sana Mavis’in hamile olduğunu söyledikten sonraydı. Bana aileden bahsettin. Annenden, babandan, uzun soluklu güzel bir evlilikleri olduğundan ve hoş anılarından bahsettin.”

“Ah.” Mira hafifçe gülüp tekrar oturdu. “O zamandan beri seni rahatsız eden şey bu mu? Yine de hiçbir şey söylemedin.”

“Sana nasıl yalancı diyeceğimi bilemedim... ne anlamı vardı ki? Sadece işini yapıyordun.”

“Sadece işimi yapmıyordum, yalan söylemedim. Her iki seferde de. Ama neden yalan söylediğimi düşündüğünü ve nasıl hissettiğini anlayabiliyorum. Beni dinlemeni istiyorum. Lütfen.”

Eve bileğindeki üniteden saati kontrol etmemek için kendisini zor tuttu. “Pekâlâ.”

“Küçük bir kızken, anne babamın evliliği dağıldı. Esaslı bir sorun olması dışında sebebini bilmiyorum, hiçbir şekilde çözemedikleri bir problemdi. Birbirlerinden uzaklaştılar, ilişkilerinin dokusu bozuldu. Boşandılar.”

“Demiştin ki... ”

“Evet, biliyorum. Benim için zor bir zamandı. Kızgın, incinmiş ve şaşkındım. Birçok çocuk gibi içe dönüktüm. Elbette, kabahatli olduğumu düşündüm. Buna inandığım için ikisine de daha çok kızdım. Annem hayat dolu ve çekici bir kadındı, hâlâ öyle. Maddi durumu iyiydi, önemli bir kariyeri vardı ama son derece mutsuzdu. Etrafını insanlarla çevirerek ve sürekli meşgul olarak mutsuzluğuyla mücadele ederdi. Anneler ve kızları bazen didişirler, özellikle de birbirlerine çok benziyorlarsa. Biz de öyleydik, sık sık tartışırdık.

“Bu zor, kavgalı zamanlarımızda annem bir adamla tanıştı.” Mira’nın sesi belli belirsizce değişip biraz gerginleşti. “Hoş, cana yakın, kibar ve yakışıklıydı. Onun ayaklarını yerden kesti. Çiçekler ve hediyeler veriyor, ona vaktini ayırıyordu. Annem babamdan boşanmasının üzerinden dört ay bile geçmemişken hiç düşünmeden onunla evlendi.”

Mira ayağa kalkıp bir kahve almaya gitti. “İkinci fincanı içmemeliyim. Gece boyunca Dennis’in dikkatini dağıtacağım. Ama...”

“Bana bunu anlatmak zorunda değilsin. Ne söylemeye çalıştığını anlıyorum. Üzgünüm.”

“Hayır, bitireceğim ama ikimizin hatrına hikâyeyi kısaltacağım.” Kahve demliğini bıraktı, bir süre parmaklarını onu süsleyen mor menekşelerin üzerinde gezdirdi.

“Üvey babam bana ilk kez dokunduğunda şok geçirdim. Sarsıldım. Annemin buna asla inanmayacağını, beni evden göndereceğini söyledi. Başım biraz dertteydi. Yaramazlık yaptığımı söyleyebiliriz.” Mira gülümseyip tekrar oturdu. “Fazla detaya girmeyeceğim. Fakat annem ve ben anlaşmazlık içindeydik, hem de nasıl. Üvey babam ikna ediciydi, beni korkuttu. Gençtim ve güçsüz hissettim. Anlıyor olmalısın.”

“Evet.”

“Annem sık seyahat ederdi. Sanırım, daha sonra onunla evlenerek hata ettiğini anladı. Bir evliliği zaten başarısız olmuştu, bu kez çabuk pes etmeyecekti. Bir süre kariyerine odaklandı; üvey babamın eline beni taciz etmek için birçok fırsat geçti. Sessiz kalmam için ilaçlar kullandı. Uzun bir süre böyle devam etti. Kimseye anlatmadım. Zihnimde, babam beni terk etmişti, annem o adamı beni sevdiğinden daha çok seviyordu. Yaşayıp yaşamadığım ikisinin de umurunda değildi. İntihara teşebbüs ettim.”

“Zor,” diyebildi Eve, “bütün bunları tek başına yaşadığını hissetmek gerçekten zor.”

“Sen de yalnızdın. Ama evet, yalnız, çaresiz ve suçlu hissetmek eşit ölçüde zor. Neyse ki, intiharı yüzüme gözüme bulaştırdım. Hastane odasında annemle babam, eli ayağı birbirine dolanmış haldeydi. Her şey bir anda ortaya saçıldı. Öfke, korku, nefret. İki buçuk sene süren taciz ve tecavüz ortaya döküldü.”

“Nasıl karşıladılar?” diye sordu Eve, Mira sessizliğe gömülünce.

“Beklenmedik bir şekilde. Bana inandılar. Üvey babam tutuklandı. Ne kadar şaşırdığımı tahmin edebilirsin,” diye mırıldandı. “Sadece bundan bahsederek olanlara son verebileceğimi, yüksek sesle dile getirirsem her şeyin son bulacağını düşünmemiştim.”

“Bu yüzden doktor oldun. Başkalarının başına gelenlere engel olmak için.”

“Evet. O zaman bunu düşünmedim. Hâlâ kızgın ve kırgındım ama evet. Terapi gördüm, bireysel terapi, grup ve aile terapisi. O iyileşme sürecinde annem babam bir şekilde birbirlerini tekrar buldular. Bozulan ilişkilerini düzelttiler. O günlerden pek bahsetmeyiz. Bunu sık sık düşünmüyo-

rum. Annemle babamı düşündüğümde, onları ilişkileri bozulmadan önceki, hasarı onardıktan sonraki halleriyle düşünüyorum. Kötü yılları aklıma getirmiyorum.”

“Onları affettin.”

“Evet, kendimi de affettim. Onlar da birbirlerini ve beni affettiler. Bu sayede daha güçlü olduk,” diye ekledi Mira. “Sanırım uçsuz bucaksız iyiliği ve anlayışı yüzünden Dennis’e kapıldım. Tam tersini gördüğüm için bu şeylerin değerini öğrenmiştim.”

“Nasıl geri dönebilirsin? Bir evlilik ayaklarının altında ufalanırken, birbirinize sırt çevirmişken ilişkiyi korumanın yolunu nasıl bulabilirsin? Konuşamayacak ya da düşünemeyecek kadar kötü olduğunda?”

Mira uzanıp ellerini Eve’in ellerinin üzerine koydu. “Bana seni ve Roarke’u neyin incittiğini anlatamaz mısın?”

“Anlatamam.”

“O halde, sana en basit ve karmaşık yanıtın sevgi olduğunu söyleyeceğim. Başladığın, yeterince çaba gösterip isteyerek geldiğin noktada o var.”

Yirminci Bölüm

Eve, eve gitmek istemedi. Bunun bir kaçış olduğunu biliyordu ama insanlarla dolu bir eve gitmek istemiyordu. Roarke'un olduğu bir eve gitmek istemiyordu.

Yanıt sevgi olabilirdi... basit ya da karmaşık; bunun nasıl olabileceğini anlamıyordu. Evliliğini boğan bu şeyde önünü göremiyordu. Kocasını bundan daha da fazla severse cayır cayır yanabilirdi.

Kaçmanın bir çözüm olabileceğini düşünmüyordu ama o anda ona yardımcı oluyordu. Ilık bir gecede şehirde dolaşmak, aşına olduğu ortam, sinir bozucu trafiğin alışık olduğu sesleri, aşırı pişmiş soyalı hamburgerlerin kokusu, yeraltında hızla ilerleyen metronun arada sırada duyulan *vınn* sesi.

Kendi işinin peşinde koşturan, kendi düşünceleriyle meşgul olan bir grup insan birbirlerini ve onu görmezden geliyorlardı.

Eve yürürken artık bunu yapmadığını fark etti. Gideceği belirli bir yer olmadan şehirde amaçsızca dolaşmaya hiç

çıkılmıyordu. Hiçbir zaman başıboş dolaşan biri olmamıştı. Bir vitrinden diğerine baka baka gezmekle ilgilenen biri olmadı da kesindi.

Çakma bilek üniteleri, avuçiçi bilgisayarlar, o yıl pek moda olan sahte yılan derisi çantalar satan birkaç sokak dolandırıcısını enseleyebilirdi ama kendisini onlarla uğraşacak kadar kötü hissetmedi.

Çıtçıt yerine köpekdişi kullanılan yılan derisi çantalar için iki kadının yetmişer dolar ödemelerini izlerken, insanların sorununun ne olduğunu düşündü.

Aç olduğundan değil, sırf karşısına çıktığı için soyalı hamburger satan bir sokak satıcısının tezgâhına uğradı. Tezgâhtan yükselen dumanın kokusu onu takip etti; ilk ısırık ona iki küçük ekmeğin arasındaki sahte etin iğrenç tadını ve bu tadın tuhaf bir şekilde nasıl bağımlılık yaptığını hatırlattı.

Birkaç gencin hava kaykayıyla yaya trafiğinin arasında ilerlemesini izledi. Hava kaykayının arkasına binen kız, kollarını vargücüyle oğlanın beline dolamış, kulağının dibinde çılgık atıyordu. Oğlanın yüzünde umursamaz bir ifade vardı. Eve, bir kız ona sıkıca tutunup korkuyormuş gibi yaptığı için oğlanın kendisini erkek gibi hissettiğini düşündü.

Rol yapmaya gerek duymadığı için çiftleşme ritüellerinde çok kötü olduğuna karar verdi. Gerçi Roarke'layken rol yapmasına gerek yoktu.

Bir haberci robot, devrelerini yakıp araçları birbirine sokma tehlikesini göze alarak *Zip* motoruyla hızla yanından geçti, iki *Rapid* taksinin arasındaki dar boşluğa dalıp bir diğerinin çamurluğuna hafifçe çarptı. Taksi şoförü kornasını sertçe çalarak yanıt verdi, ardından başka kornalar da birlikte aya uluyan köpekler gibi onu izledi.

“Burada araba sürmeye çalışıyorum!” Şoför kafasını ve gövdesini pencereden çıkarıp bağırdı. “Burada araba sürmeye çalışıyorum, bok herif seni!”

Sarı ışığa aldırmadan geçerek hızlanan haberci robotun kırmızı şapkasıyla botları bir bulanıklıktan ibaretti.

Eve yürürken kulağına, her biri aynı tutkuyla dile getirilen cinsel içerikli, alışveriş ya da iş kaçamaklarıyla ilgili parça parça sohbetler çalındı.

Lisanslı bir dilenci, battaniye paçavrası üzerine oturmuş paslı flütüyle acıklı bir melodi çalıyordu. Yılan derisi çantası ve onunla uyumlu botlarıyla bir mağazadan çıkan kadını parlak alışveriş çantaları taşıyan üniformalı bir robot izledi. Kadın ıslıl ıslıl, siyah bir limuzine bindi.

Eve kadının flütü duyduğunu sanmıyordu... dilencinin, kadının varoluş düzleminde bile olmadığına bahse girebilirdi. İnsanların, geçip giderken yeterince dikkat etmedikleri için dilenciye bir şey ödemediklerine karar verdi.

Rengârenk, gürültülü, enerji dolu şehir ufak tefek ah-laksızlıklar ve özensiz iyilikler barındırıyordu. Yeterince dikkat etmemişti. Buna bayılıyordu ama nadiren dikkatini veriyordu.

Eğer bu evliliğiyle ilgili bir tür bilinçaltı metaforuysa, sosyal hamburgerden geri kalanı atıp işe dönmenin vakti gelmişti.

Bir çarpışma ve kapkaç gördü. Evrak çantası taşıyan takım elbiseli bir adam bir taksi durdurmak için kaldırımında ilerliyordu. On iki yaşlarındaki oğlan ona çarptı ve aralarında kısa bir diyalog geçti.

Dikkat et evlat.

Özür dilerim efendim.

Hızlı, çok hızlı ve hafif eller takım elbisenin cebinden cüzdanı alıp çıkardı.

Eve hâlâ soyalı hamburgerini çiğnemekle meşguldü, oğlan kalabalığa karışmak için arkasını dönerken hızla onlara doğru ilerleyip onu yakasından yakaladı.

“Bekleyin,” dedi Eve takım elbiseli adama.

Oğlan Eve’in elinde mücadele ederken adam ona sinirli bir bakış attı. “Acelem var.”

“Cüzdanınız olmadan taksinin ücretini ödemekte zorlanırsınız,” dedi Eve.

Adam içgüdüsel bir şekilde cebini yokladıktan sonra hızla arkasına döndü. “Bu da ne demek oluyor? Cüzdanımı bana ver, seni küçük pislik. Polis çağıracağım.”

“Ben bir polisim, o yüzden sakın ol. Çek ellerini,” diye çıkıştı Eve, adam oğlana uzanırken. “Ver cüzdanı dostum.”

“Neden bahsettiğini bilmiyorum. Bırak beni. Annem bekliyor.”

“Bekleyen her kimse sırasını kaybetti, o yüzden bu adamın cüzdanını ver ve bu işi burada bitirelim. İyi bir çocuksun sen,” dedi Eve, oğlanın yumuşak, hafif çilli yüzünü incelerken. “Hem zararsız görünüyorsun hem de ellerin çok iyi. Hızlı ve rahat. Burada olmasaydım, bu işten rahatlıkla sıyrılabilirdin.”

“Memur Hanım, bu çocuğun tutuklanmasını istiyorum.”

“Bekle biraz.” Eve, elini oğlanın ceketinin iç kısmındaki küçük cebe sokup cüzdanı aldı. Cüzdanı baş parmağıyla açıp kimliği okudu. “Marcus.” Adam cüzdanı aldı. “Eşyanı geri aldın. Zararı yok, bir şey olmadı.”

“Onun yeri hapisane.”

Eve sıkıca tuttuğu oğlanın titremeye başladığını hissetti. Dublin sokaklarında koşturarak kapkaççılık yapan, o gün ne kazanmış olursa olsun muhtemelen dayak yiyeceği bir babanın evine dönen Roarke’u düşündü.

“Pekâlâ. Hep birlikte polis merkezine gidip önümüzdeki birkaç saati form doldurarak geçirelim.”

“Vaktim yok...”

“Öyleyse, o taksiyi tutsan iyi olur.”

“Polis, kanunlara uyan vatandaşları böyle hor görürken şehrin her yanını suçun sarmasına şaşırmamalı.”

“Evet, sebebi bu olmalı,” diye karşılık verdi Eve adam taksiye binip kapısını sertçe kapatırken. “Rica ederim canım!”

Eve oğlanı kendisine doğru çevirdi; genç, kızgın yüzüne dikkatle baktı. “Adm... yalan söylemeye kalkma, bana sadece ilk ismini söyle.”

“Billy.”

Eve bunun yalan olduğunu anladı ama üzerinde durmadı. “Pekâlâ Billy, söylediğim gibi iyisin ama çok iyi değilsin. Bir dahaki sefere seni yakalayacak olan kişi, benim gibi aşırı şefkatli ve iyi karakterli biri olmayabilir.”

“Off.” Oğlan hafifçe sırtıttı.

“Hiç çocuk hapishanesine girdin mi?”

“Olabilir.”

“Eğer girdiysen berbat olduğunu biliyorsundur. Yiyecekler kötüdür, her gün fırça atmaları ise daha da kötüdür. Evde ya da herhangi bir yerde bir sorunun olursa, bu numarayı ara.”

Eve cebinden bir kart çıkardı.

“Dufus mu? Bu da ne?”

“*Duchas*. Orası bir sığınak. İslahevinden çok daha iyi,” dedi Eve oğlan dudak bükünce. “Onlara seni Dallas’ın gönderdiğini söyleyebilirsin.”

“Evet, tabii.”

“Kartı cebine koy. En azından, gözümün önünden kaybolana kadar onu atma. Seni hapse girmekten kurtardıktan sonra bana saygısızlık etmenin anlamı yok.”

“Beni yakalamasaydım cüzdan şimdi bendeydi.”

Ukala, diye geçirdi içinden Eve. Ah, ukalalara karşı bir zaafı vardı. “O konuda haklısın. Şimdi kaybol.”

Oğlan koştı, sonra arkasına dönüp ona tekrar sırtıttı. “Hey! Bir polise göre o kadar da kötü sayılmazsın.”

Eve bunun, takım elbiselinin beceremediği teşekkürden de daha iyi bir teşekkür olduğunu düşündü. Kendisini daha iyi hissetti, bir taksiyi durdurdu.

Şoföre Reva Ewing’in ev adresini verdi. Adam arkasına dönüp ona keyifsiz bir bakış attı.

“Seni Queens’e mi götürmemi istiyorsun, cehennemin dibine?”

“Evet. Beni cehennemin dibine götürmeni istiyorum.”

“Bayan, burada geçimimi sağlamaya çalışıyorum. Neden bir otobüse, metroya ya da hava tramvayına binmiyorsun?”

“Çünkü taksi tutuyorum.” Eve rozetini çıkarıp şoförün etrafını saran emniyet kalkanına yapıştırdı. “Ben de geçinmeye çalışıyorum.”

“Off Allahım, bir de polis tarifi isteyeceksin. Seni cehennemin dibine yüzde on daha ucuza götüreceğim. Bunun beni ne kadar uzun süre alıkoyacağından haberin var mı?”

“Sana normal tarife üzerinden ödeyeceğim, o yüzden şu bok tenekesini bir an önce hareket ettir.” Eve rozetini kaldırdı. “Bana da bir daha bayan deme.”

Eve beklemesini isteyince şoförün gecesı mahvoldu, sonra adamın onu bekleyeceğinden emin olmak için adıyla plakasını not aldı. Şoför direksiyonun arkasında kaykılırken, Eve evin kapılarının mührünü bozup kilidini açmak için taksiden indi.

“Ne kadar beklemem gerekiyor?”

“Bir bakalım. Ah, evet. Ben dönene kadar.”

Elektronik Keşifler ekibi heykelleri götürmüştü, bu bir gelişmeydi. Yine de, Reva’nın evi satacağını düşündü. Onu kullanan ve ona ihanet eden adamla birlikte yaşadığı evde yaşamak istemeyecekti.

Ön kapının mührünü bozup kilidini açtı ve içeri girdi.

Terk edilmiş boş bir ev gibiydi. Ev olma özelliğini yitirmiş bir ev olduğunu düşündü.

Eve ne aradığını bilmiyordu ama sokaklarda dolaştığı gibi evin içinde amaçsızca dolaştı. Kimyasalların hafif, metalik kokusu hâlâ belirgindi.

Kendisini tatmin etmek için Bissel'in dolabına göz gezdirdi. Geniş bir gardırobu ve pahalı giysileri vardı. Artık pahalı kumaşları ve kesimleri tanıyordu.

Blair döner askısı, otomatik çekmeceleri, içeriği ve konumunu belirten bilgisayarlı menüsü olan iki katlı bir alanla kendisini şımartmıştı.

Roarke bile gardırobunu bilgisayar ortamına aktarmamıştı. Tabii onun beyni Allah'ın cezası bir bilgisayar gibi çalıştığı için herhangi bir siyah gömleğin nerede olduğunu, onu en son ne zaman, ne vesileyle ve hangi takımla birlikte giydiğini biliyordu. Hatta, o gün hangi ayakkabılarıyla hangi boktan iç çamaşırını giydiğini bile hatırlıyor olmalıydı.

Eve derin bir nefes verip duvardaki küçük ekrana kaşlarını çatarak baktı.

Bissel gardırobunun ünitesini bozmamıştı. Orada kurcalanmaya değer bir şey olmadığı için mi, yoksa kurtarmayı istediği bir şey olduğu için mi?

Eve dikkatle onu etkinleştirdi. "Son gardırop tercihlerini ve tarihleri listele."

ÇALIŞIYOR...SON SEÇİM 6æ EYLÜL, SAAT 21:16'DA BLAIR BISSEL TARAFINDAN YAPILDI. DOLAPTAN ALINANLARIN İÇERİKLERİ ŞÖYLE...

Eve listeyi dinlerken içinden onu cinayetlerden sonra Bissel'in çantaları ve Kade'in dolabından alınan giysilerle karşılaştırdı. İki liste birbirini tutuyor gibiydi.

“Pekâlâ, şunu deneyelim. Bu ünite Blair Bissel tarafından herhangi bir amaçla en son ne zaman kullanıldı?”

SON KULLANMA 23 EYLÜL, SAAT 06:12'DE.

“O orospu çocuğu bu sabah burada mıymış? Gardırobu kullanma amacı neydi?”

AMAÇ BLOKE EDİLDİ. GİZLİLİK DEVREDE.

“İyi, boş ver.” Eve polis şifresini ve rozet numarasını tuşladı, birkaç sinir bozucu dakika boyunca sistemi etkisiz hale getirmeye çalıştı. Bilgisayar, dördüncü kez GİZLİLİK DEVREDE diyince duvarı tekmeledi.

Lüks odanın duvarındaki boşluktan bir ses geldi. “Bu da ne?” Eve diz çöktü, duvara vurup bastırmaya başladı.

Bir an için, kocaman bir bıçak alıp duvar panosunu doğramayı düşündü ama soğukkanlı olanın kazanacağını biliyordu. İletişim cihazını çıkarıp Feeney’le temasa geçti.

“Queens’te, Bissel’in giysi dolabındayım.”

“Queens’teki bir dolapta ne arıyorsun?”

“Sadece dinle, o buradaydı. Bu sabah. Giysi dolabında bir bilgisayar menüsü var. Onu bu sabah kullanmış ama bu küçük pislik bana sebebini söylemiyor. Gizlilik engeli var. Bir de, buradaki dolabın arkasında bir şey var, bir tür saklama yeri. Bilgisayarın bana izin vermesini nasıl sağlayacağım?”

“Ona vurmayı denedin mi?”

“Hayır.” Eve biraz neşelendi. “Bunu yapabilir miyim?”

“Pek faydası olmaz. Onu açabilir misin?”

“Yanımda hiç alet yok.”

“Onu bana gösterirsen nasıl yapacağını anlatabilirim ya

da birimiz gelip onun üzerinde çalışabilir. Ekipten birini görevlendirmek muhtemelen daha hızlı sonuç verir.”

“Bu bir hakaret, fark etmediğimi sanma. Bu Allah’ın belası bir gardirop menüsü Fenney, sisteme girmeme yardım et.”

Feeney derin bir nefes verdi, Eve ekranında görebileceği şekilde üniteyi tararken alçak sesle bir şeyler söyledi. “Pekâlâ, şu şifreyi tuşla.”

Feeney şifreyi okurken Eve rakamları elle girdi. “Bu ne? Gizliliği geçersiz kılma şifresi mi?”

“Sadece söylediklerimi yap. Parmaklarını şıklat ve ‘Açıl Susam Açıl,’ de.”

Eve talimatları yerine getirmeye yeltendikten sonra dişlerini sıktı. “Feeney.”

“Pekâlâ, pekâlâ, küçük bir şakaydı. Şifre burada kurtardığımız verilerden geliyor. Bunu o ünite de kullanıp kullanmadığını görelim.”

“Bilgisayar, Blair Bissel’in son kullanımında dolaptan ne alındı?”

ÇALIŞIYOR... ACİL DURUM PAKETİ OLARAK LİSTELENEN İÇERİKLER.

“Acil durum paketi. Acil durum paketi ne?”

BU VERİ MEVCUT DEĞİL.

“Bilgisayar, söz konusu acil durum paketinin çıkarıldığı bölmeyi aç.”

ONAYLANDI.

Panel kayarak açıldı, ortaya küçük bir kasa çıktı. “İşte! Bilgisayar, bölmeyi aç dedim.”

ONAYLANDI. BÖLME AÇIK.

“Daha net olmalısın Dallas,” dedi Feeney. “Kasanın açılmasını istiyorsan, ona kasayı açmasını söyle. Zihnini okuyamaz.”

“Aç şu boktan kasayı.”

ONAYLANDI. ARAYÜZ BAŞLIYOR.

Hafif bir uğultu duyuldu, kasa ve duvar ünitesi iletişim kurarken üzerlerindeki kırmızı ışıklar yanıp söndü. İşlem bitince Eve kasanın kapağını çekip açtı.

“Boş,” dedi Eve. “İçinde her ne varsa hepsini almış.”

* * *

Eve, kendi kendine Blair Bissel’in acil bir durum için ne gizlemiş olabileceğini sordu. Para, sahte kimlik, şifreler ya da sığınaklar için maymuncuklar. Fakat Kade ve kardeşini öldürmeden önce hepsini yanına almış olması gerekirdi, değil mi?

Kaçmaya hazırlanan bir adam kendi evine gizlice girme riskini göze alacak kadar neye ihtiyaç duyar, diye düşündü Eve.

En mantıklı yanıt silahtı.

O küçük kasaya bir roketatar saklamamıştı ama daha ufak silahlar ve anahtarlar saklamış olabilirdi.

Taksi, evin çıkış kapılarından geçerken Blair’ın onları evde bırakmış olmasının aptalca olduğunu düşündü. Er ya da geç kasa keşfedilecekti ve geride bıraktığı her neyse bulunacaktı.

Gerçi, her şey gizemini koruyacaktı, değil mi? Cesedi çoktan yakılmış olacak, bu sayede de ölü olduğunu sağlama alacaktı. İnsanlarsa kasayı ve içindekileri merak edeceklerdi.

Geride İç Güvenlik Teşkilatına, ortaklığına işaret eden bir şey bırakmış olabilirdi. Bu onu önemli, konuşmaya değer biri yapacaktı.

Ölmemiş bir ölü adam için başka bir ölümsüzlük.

Tabii. Tabii. Bu tam ona göre bir şey olurdu.

“Yine mi beklememi istiyorsun?”

Eve düşüncelerinden sıyrıldı, pencerelerinden bazılarında ışık yanan kocaman eve baktı. “Hayır, son durak. Yayılanabilirsin.”

Kredi kartını çıkarıp onu tarayıcının üzerinden geçirdi.

“Burada yaşadığını mı söylüyorsun?”

Taksimetre ücretini doğruladı, daha fazla üzerine gitmeyip adama güzel bir bahşış vermeye karar verdi. “Ne olmuş?”

“Öyleyse, sen bir polis değilsin.”

“Buna ben de hep şaşıyorum.”

Eve, eve girer girmez doğruca ofisine çıktı. Hemen yatağına girmeyi çok istiyordu. Hâlâ kaçma oyunu oynadığı için laboratuvara uğramadı.

Ekibinin, yokluğunda çok meşgul olduğunu fark etti. Quinn Sparrow’a dair tam rapor hazırlanıp kopyalanmıştı. Resmen suçlanmıştı. Peabody’nin ilıstırdığı not Eve’e, Sparrow’un sahibinin kim olduğu konusunda İç Güvenlik Teşkilatıyla New York Polis Departmanı arasında çoktan beri siyasi bir çekişme olduğunu gösteriyordu.

Bu savaşı kimin kazandığını umursayacak kadar öfkelenmedi. Sparrow’un işi bitmişti, olan şey buydu.

Reva, Bissel’in alışkanlıkları, rutini, sık sık uğradığı mekânlarla kaçış yerlerinden oluşan bir liste bırakmıştı. Bu mekânların çoğu popüler ya da egzotik yerlerdi.

Sabah Reva'nın listelediği şehir dışındaki ve yabancı bölgelerdeki bütün yerel yetkililerle temasa geçip yardımlarını talep edecekti.

Bissel şehir dışında ya da yabancı bir bölgede değildi.

Şimdilik New York'taydı. Belki bu çok uzun sürmeyecekti ama şimdilik buradaydı.

Eve McNab'ın raporunu okudu. Chloe McCoy'un adı altında hiçbir şey bulamamıştı, şimdi de bu isme dayanan değişkenlerin ve şifrelerin izini sürüyordu.

Kız ne uğruna öldürülmüştü? Bissel'a olan faydası sona erdiğinde onu kurbanı dönüştüren şey neydi?

Bir madalyon, heykel ve ucuz bir masa ünitesindeki bozulmuş veriler uğruna mı?

Feeney'den, ekibin McCoy'un ünitesine odaklanmalarını talep edeceğine dair bir not aldı.

Eve geç saatlere kadar tek başına çalıştı, beyni zonklayıncaya kadar sessizlikle, rutini ve bilmeceleriyle kendisini avuttu.

O geceki çalışmasına son verdikten sonra asansörü kullandı. Yatak odası boştu. Görünüşe bakılırsa kaçma oyununu Roarke da biliyordu.

Eve, üzerini çıkarırken kedi sessizce içeri girdi. Arkadaşlığına minnettar bir şekilde mırılayan kediye yerden alıp ona sokuldu. Karanlıkta yatakta yanma kıvrılan kedi çift renkli gözlerini ona kırptı.

Eve uyuyacağını düşünmüyordu. Kendisini gecenin büyük bir kısmını karanlığa bakarak geçirmeye hazırladı.

Birkaç dakikada dalıp gitti.

* * *

Taksiyle evin bahçe kapılarından içeri girdiği an Roarke'un bundan haberi oldu. Ekibin büyük bir bölümü yattıktan sonra bile çalıştığını biliyordu. Onu arayıp bulmaya kalkmaması kalbini biraz sızlattı. Son günlerde kalbi o kadar sık sızlıyordu ki, onlarsız hayatın nasıl olduğunu unutmuştu.

Bitkin halde, yatakta yüzüstü seresperpe yatarken Roarke tepesinde dikildi. Eve uyanmadı ama kedi uyandı, karanlıkta parlayan çift renkli gözleriyle ona baktı. Roarke kedinin bakışlarının suçlayıcı olduğundan nasıl bu kadar emin olduğunu bilmiyordu.

“İlkel ve içgüdüsel duyguları daha iyi anlayacağını, bu konuda biraz yanımda olacağını sanıyordum.”

Galahad ona dik dik bakmaya devam edince Roarke alçak sesle küfredip başını çevirdi.

O da uyuyamayacak kadar huzursuz, aralarında tombul bir kediden daha fazlası olduğunu bildiği için Eve'in yanına uzanamayacak kadar tedirgindi.

Bunu bilmek onu öylesine çileden çıkarıp korkuttu ki Eve'in yanından uzaklaştı ve onu uyandırmaktan vazgeçti. Diğerleri uyurken evde dolaştı, kayıtsız ünitesinin bulunduğu yüksek güvenli odaya girdi.

Eve ve Reva'ya bütün vaktini ayırmıştı. Bu yüzden işi kötüye gidiyordu, sabah olduğunda bunu telafi etmeye başlayacaktı. Bu gece tamamen onundu. Bu gece tek başınaydı ve Dallas'ta Eve'in başına gelenlerde payı olan herkes hakkında bilgi toplayacaktı.

“Roarke,” dedi buz gibi bir sesle. “Operasyonları aç.”

Eve, şafaktan önceki karanlığın derin sessizliğinde kırılandı. Rüyadan uyanmaya çalışırken boğazından bir inilti çıktı. Sırtının boşluğunda ter birikirken iyice rüyanın içine düştü.

Ufak tefek ve zayıftı. Çok da açtı. Bir parça peyniri ısır-
mak uğruna cezalandırılmayı göze alacak kadar aç. Acı-
masız kedi ortalıkta yokken tuzağa doğru sinsice ilerleyen
küçük bir fare gibiydi.

Bıçakla peynirin küflü kısmını keserken kısmen korkuy-
la, kısmen beklentiyle midesi kasılıp düğümlendi. Belki ba-
bası bu kez fark etmezdi. Belki. Çok üşüyordu. Çok acık-
mıştı. Belki babası fark etmezdi.

O içeri girdiğinde, bu umuda tutundu. Richie Troy. Bey-
ninin bilinçsiz bir kısmında tekrar tekrar onun adı yankı-
landı. Artık onu tanıyordu, adını biliyordu. Hiçbir şey, hiç-
bir canavar onun kadar korkutucu değildi.

Bir an umutlandı. Onu rahat bırakacak kadar sarhoş
olmasını umdu. İtaat etmeyip peyniri yemesini umursama-
yacak kadar sarhoş olmasını ümit etti.

Richie Troy ona doğru yaklaştı, Eve o gece yeterince içme-
diğini gözlerinden anladı. Onu kurtaracak kadar içmemişti.

Ne yapıyorsun küçük kız?

Sesi Eve'in iç organlarını dondurdu.

İlk darbe onu sersemletti, yavaşça yere yığıldı. Yeterince
sık tekmelenen bir köpek yerde kalıp boyun eğmesi gerek-
tiğini bilirdi.

Richie'nin onu cezalandırması gerekiyordu. Ona bir
ders vermeliydi. Eve bunu bilmesine ve korkmasına rağ-
men yalvarmaktan kendini alamadı.

Lütfen yapma, lütfen yapma, lütfen yapma.

Elbette yapacaktı. Yaptı. Eve'i sıkıştırıp ona vurdu. Ca-
nını acıttı, yalvarırken, ağlarken, elinden kurtulmaya çalı-
şırken onu incitti.

Kolu kırılırken, şaşkın çığlığı kadar tiz bir ses çıkardı.

Düşürdüğü bıçağı tekrar eline aldı. Onu durdurmalıydı.
Durdurmalıydı. Ağrı, kolundaki ve bacaklarının arasında-
ki korkunç ağrı. Durmak zorundaydı.

Kan Eve'in elinin üstüne hücum etti. Sıcak ve ıslaktı, vahşi doğadaki bir hayvan gibi onun kokusunu aldı. Richie'nin bedeni üzerinde seğirirken, bıçağı ona tekrar tekrar sapladı. Sürüklenerek kaçmaya çalışırken tekrar tekrar saptırmaya devam etti. Kan kollarına, yüzüne ve giysilerine tekrar tekrar sıçrarken, Eve'den insan sesine hiç benzemeyen sesler çıkıyordu.

Titreyerek nefes nefese bir köşeye çekildiğinde, o kendi kanında boğularak yere serilmişti.

Her zamanki gibi.

Bu kez öldürdüğü adamla yalnız değildi. O berbat odada ölüyle bir başına değildi. Başkaları vardı, sıra sıra dizili sandalyelerde oturan çok sayıda koyu renk takım elbiseli kadın ve erkek vardı. Tiyatrodaki insanlar gibi görünüyordular. İfadesiz seyirciler.

Ağlamasını izlediler. Kan dökmesine, kırık kolunun yanında öylece sallanmasına seyirci kaldılar.

Hiçbir şey söylemeden izlediler. Hiçbir şey yapmadılar. Richie Troy, bazen yaptığı gibi ayağa kalktığı anda bile. Eve'in, vücudunda açtığı yaralarla kan kaybederken, ayaklarını sürterek yerden kalkıp ona doğru ilerlerken bile hiçbir şey yapmadılar.

Eve boğazını yırtan bir çığlıkla ter içinde uyandı. İçgüdüsel bir şekilde Roarke'a uzandı ama yanında değildi. Yanında olmadığı için onu kollarının arasına alıp rüyanın o korkunç keskinliğini yatıştıramadı.

Eve tortop oldu, kedi başını onunkine sürterken gözyaşlarıyla mücadele etti.

"Ben iyiyim, iyiyim, bir şey yok." Islak yüzünü kedinin tüylerine bastırıp ileri geri sallandı. "Allahım. Ahh Allahım. Işıklar yüzde yirmi beş oranında yansın."

Loş ışık iyi geldi, göğsündeki yanma kesilene kadar öylece uzandı. Sonra titreyerek yataktan kalkıp kendisini duşa, suyun sıcaklığına doğru sürükledi. Yeni bir güne doğru.

Yirmi Birinci Bölüm

Ekibin kalkması için henüz çok erkendi ve Eve bundan memnundu. Ekip çalışması yapacak halde değildi. Kendisini ofisine kapatıp her şeyi tekrar gözden geçirecekti. Bissel’la ilgili her şeyi bir kez daha inceleyecekti.

Roarke’un nerede olduğunu görmek için evin izleme sistemini kontrol etme arzusuna karşı koydu. Olmadığı yer daha önemliydi, bu da yatakta onun yanıbaşydı. Uyuduyorsa, ki bir vampirden daha az uykuya ihtiyaç duyduğunu düşündüğü zamanlar olmuştu, başka bir yerde uyumuştı.

Bunun konusunu açmayacak, buna değinmeyecek, Roarke’a bu *zevki* vermeyecekti. Soruşturmayı tamamlayıp dosyayı kapatacaklardı, Bissel ele geçirildiğinde de...

Sonra ne yapacaklarını bilebilmeyi diledi.

Ofisinin bitişiğindeki mutfakta kahvesini programladı. Sadece kahve içecekti, çünkü yemek düşüncesi bile midelerini kaldırıyordu. Kedinin acı acı yalvarmasına dayanamayıp ona iki porsiyon kuru mama verdi.

Arkasını dönünce Roarke’u kapıya yaslanmış onu izler-

ken buldu. Güzel yüzü tıraşsız, ki bu nadir bir şeydi, ifadesi ise rüyasında gördüğü insanlarınki kadar donuktu.

Bu kıyaslama kanını dondurdu.

“Daha fazla uyumalısın,” dedi Roarke en sonunda. “İyi görünmüyorsun.”

“Yeterince uyuyorum.”

“Geç saatlere kadar çalıştın, en az bir saat daha kimse ortalıkta dolaşmaya başlamayacak. Lütfen bir sakinleştirici alıp uzan Eve.”

“Neden kendi tavsiyene uymuyorsun? Sen de pek ateşli görünmüyorsun dostum.”

Roarke ağzını açtı. Eve zehri neredeyse görebiliyordu. Söylemek üzere olduğu zehirli şey her neyse, söylemekten vazgeçti. Bu hareketi için ona artı puan vermeliydi.

“Laboratuvarda biraz gelişme kaydettik. Ekibi bilgilendirmek ve bilgilendirilmek isteyeceğini düşündüm.” Roarke kendisine kahve programlamaya gitti.

“Evet.”

“Morlukların daha iyi görünüyor,” dedi Roarke kahve fincanını kaldırırken. “En azından yüzündekiler. Geri kalanı nasıl?”

“Daha iyi.”

“Çok solgunsun. Uzanmayacaksan en azından bir şeyler ye.”

“Aç değilim.” Sesinin hırçın çıktığını fark edince kendisinden nefret etti. “Acıkmadım,” dedi daha sakin bir sesle. “Kahve yeterli.”

Eve, fincanı tutan eli titreyince onu her iki eliyle kavradı. Roarke ona doğru yaklaşıp çenesini tuttu. “Kâbus gördün.”

Eve başını çekmeye çalıştı ama Roarke onu daha sıkı tuttu. “Artık uyanığım.” Elini onun bileğine koyup itti. “İyiyim.”

Ofisine geri dönerken, Roarke ona hiçbir şey söylemedi, sadece fincanındaki kahvenin koyu tortusuna baktı. Karısı onu itmişti, bu küçük bir sızıdan da fazlasıydı. Kalbinde açılan korkunç bir yaraydı.

Roarke onun bitkin ve üzgün olduğunu anlamıştı, bu ruh halindeyken kâbus görmeye ne kadar yatkın olduğunu biliyordu. Yine de onu yalnız bırakmıştı, bu da başka bir yaraydı.

Eve'i düşünmemişti. Onu düşünmemişti, karanlıkta tek başına bu yüzden uyanmıştı.

Lavaboya gidip kahveyi döktü, fincanı dikkatle tezgâha bıraktı.

İçeri girdiğinde, Eve çoktan masasındaydı. “Bunların bazılarını yeniden gözden geçirmek, onlara farklı bir açıdan bakmak istiyorum. Bunu tek başıma, sessiz bir ortamda yapmak benim için daha kolay. Dün bir ağrı kesici aldım, Mira evine uğradığımda beni tedavi etti. Kendimi ihmal etmiyorum ve aşırı yormuyorum ama çalışmak zorundayım. İşimi yapmalıyım.”

“Evet, işini yapmalısın. Haklısın.” Roarke’un kırılan kalbinin hemen altında içi boşalmış gibi hissettiği bir yer vardı. “Ben de biraz arayı kapatmak için erken kalktım.”

Eve kafasını kaldırıp ona baktıktan sonra hafifçe salladığı başını çevirdi.

Roarke, Eve’in ona nerede uyuduğunu ya da neyle meşgul olduğunu sormayacağını fark etti. Gözlerinden bariz bir şekilde okunan şeyi, onu incittiğini söylemeyecekti.

“Bu işe çok vaktini ayırdın,” dedi Eve. “Reva ve Caro’nun yaptığın her şeye minnettar olduklarını biliyorum. Ben de minnettarım.”

“Benim için önemliler. Sen de öylesin.” *Çok kibar değil miyiz? Baktan diplomatlar gibi konuşmuyor muyuz?* diye

geçirdi içinden Roarke. “Çalışman gerektiğini biliyorum, ben de çalışmalıyım ama bir dakikalığına ofisime gelmene ihtiyacım var.”

“İşimi bitirene kadar bekleyebilirse... ”

“Daha sonraya bırakmamamız ikimiz için de iyi olur. Lütfen.”

Eve kalkıp kahvesini almadan masasından uzaklaştı. Roarke bunun tedirgin olduğunun kesin bir işareti olduğunu düşündü. Bağlantı kapısından geçip önden ilerledi, sonra kapıyı kapatıp tam tecrit istedi.

“Neler oluyor?”

“Bu şartlar altında, mutlak gizliliği tercih ederim. Dün gece yatak odasına uğradım. Saat ikiye doğru olmalı. Kedi şövalyen seni koruyordu.”

“Yatağa girmedin.”

“Girmedim. Rahat edemedim. Ayrıca kızgındım.” Roarke onun yüzüne dikkatle baktı. “İkimiz de çok kızgınız, değil mi, Eve?”

“Sanırım öyleyiz.” Kızgınlık yanlış bir kelime gibi olsa da, Roarke’un bunun kendisi kadar farkında olduğunu düşündü. “Bu konuda ne yapacağımı bilmiyorum.”

“Geldiğinde bana haber vermedin Eve.”

“Seninle konuşmak istemedim.”

“Pekâlâ.” Roarke hızlı ve şaşırtıcı bir darbe yemiş gibi derin bir nefes aldı. “Pekâlâ. Aslında ben de seninle konuşmak istemedim. Uyuduğunu gördükten sonra, yapmam gereken işlerimi yapmak için kayıtsız ünitemin başına geçtim.”

Eve’in yanaklarının rengi soldu. “Anlıyorum.”

“Evet.” Roarke gözlerini onunkilerden ayırmadı. “Anlıyorsun. Anlamamış olmayı dilerdin ama anlıyorsun.” Panelin üzerinde parmaklarını hızlıca hareket ettirerek bir bölmenin kilidini açıp içinden tek bir disk çıkardı.

“Burada, saha ajanı, onun amiri, İç Güvenlik Teşkilatının müdürü, Dallas’ta Richard Troy’u takip eden ekipteki herkesin ismi, nerede oldukları, mali ve tıbbi kayıtları, mesleki değerlendirmeleriyle diğer önemli bilgiler bulunuyor. Bu disk onlarla ilgili her şeyi, muhtemelen gereksiz şeyleri de içeriyor.”

Eve’in göğsüne inen ağırlık kalbine baskı yapınca, çarpıntısı kulaklarında zonkladı. “Bunların hiçbirisi olanları değiştirmez. Yapabileceğin hiçbir şey, olanları değiştirmez.”

“Elbette değiştirmez.” Roarke diski ellerinde çevirdi, yüzeyi ışığı yakalayıp yansıttı. Bir silah gibi. “Hepsinin iyi kariyerleri olmuş, bazılarının fazlasıyla iyi. Çalışmaya ya da danışmanlık yapmaya devam ediyorlar, golf oynuyorlar ve hatta biri onca şey dururken squash²¹ oynuyor. Yemek yiyip uyuyorlar. Bazıları eşlerini aldatıyor, bazıları her pazar kiliseye gidiyor.”

Roarke mavi birer şimşek gibi gözlerini onunkilere çevirdi. Bu da başka bir silahtı. “Sence o kahrolası heriflerden biri yıllar önce feda ettikleri o çocuğu düşünüyor mudur Eve? Acı çekip çekmediğini hiç merak ediyorlar mıdır; karanlıkta ağlayarak uyanıp uyanmadığını?”

Eve sersemlediğini, dizlerinin zayıfladığını hissetti. “Beni düşünüp düşünmemeleri neden umurumda olsun? Bu hiçbir şeyi *değiştirmez*.”

“Onlara hatırlatabilirim.” Roarke’un sesi tamamen duygusuzdu, bir yılanın tıslamasından daha korkutucuydu. “Bu bir şeyleri değiştirir, değil mi? Arkalarına yaslanıp bir çocuğu bir canavara karşı kendisini savunmak zorunda bırakarak ne yaptıklarını onlara bizzat hatırlatabilirim. O canavar o kızı döverken, ona tecavüz ederken ve kız yardım dilenirken

²¹ Özel topu ve raketleriyle kapalı bir odada oynanan tenis benzeri bir oyun. (ç.n.)

koca hükümet kıçlarının üzerinde oturup nasıl dinleyip kaydettiklerini onlara hatırlatabilirim. Bunun bedelini ödemele-ri gerektiğini biliyorsun. Bunu çok iyi biliyorsun.”

“Evet, bedelini ödemeliler!” Kelimeler Eve’in gözlerinin arkasını yakan gözyaşları kadar kızgın bir şekilde döküldü. “Bunu hak ediyorlar. Duymak istediğin bu muydu? Yaptıkları şey yüzünden cehennemde kızarmalılar ama onları oraya göndermek ne sana ne de bana düşer. Eğer böyle bir şey kalkışırsan bu cinayet olur. Bu cinayet olur Roarke ve eline onların kanının bulaşması, bana olanları değiştirmez.”

Roarke uzun bir süre duraksadı. “Ben bununla yaşayabilirim.” Eve’in gözlerinin karardığını, cansızlaştığını gördü. “Ama sen yaşayamazsın. O yüzden...”

Roarke diski ortasından kırıp parçalarını geri dönüşüm yuvasına attı.

Eve ona bakmakla yetindi, sessizlikte sadece titreyen nefesini duyabiliyordu. “Peşini bırakıyorsun...”

Roarke yuvaya bakarken öfkesini asla bu kadar kolay yok edemeyeceğini biliyordu. Bütün hayatı boyunca bunun getirdiği acizlikle yaşayacaktı. “Başka bir şey yaparsam, bu senin için değil, kendim için olur. Anlamı yok. O yüzden evet, peşini bırakıyorum.”

Eve’in midesinde bir kıpırdanma oldu, başını sallayarak karşılık verebildi. “Güzel. Böylesi daha iyi. En iyisi.”

“Öyle görünüyor. Tecriti bitir.” Roarke’un havalı emri kalkanları kaldırdı, pencerelerden içeri ışık süzüldü. “Sana bu sabah daha sonra biraz zaman ayıracağım ama şimdi halletmem gereken birkaç şey var. Dışarı çıkarken kapıyı kapatır mısın?”

“Elbette. Pekâlâ.” Eve odadan dışarı çıkmak için ilerledi ama güç bulmak için elini kapıya yasladı. “Bunun senin için ne kadar zor olduğunu bilmediğimi, anlamadığımı sanıyor-

sun. Fakat yanılıyorsun.” Sesinin titremesine engel olamadı ve mücadele etmekten vazgeçti. “Yanılıyorsun Roarke. Biliyorum. Yeryüzünde benim için birini öldürmek isteyecek, buna gerek duyacak başka kimse yok. Ben söylediğim için bundan vazgeçecek biri de yok. Sırf ben istediğim için.”

Eve arkasını döndü, ilk gözyaşı döküldü. “Senden başka.”

“Yapma. Ağlarsan beni kahredersin.”

“Birinini beni her şeyimle sevebileceğini hiç düşünmedim. Bunu nasıl hak edebilirdim? Bununla ne yapabilirdim? Sen seviyorsun işte. Bu birlikte sahip olmayı başardığımız, birbirimize karşı olduğumuz her şeyden çok daha fazlası. Az önce bana verdiğin şeyi ifade etmek için doğru kelimeleri asla bulamayacağım.”

“Beni mahvediyorsun Eve. Hiçbir şey yapmadığım halde senden başka bana kim kendimi kahraman gibi hissettirebilir?”

“Sen her şeyi yaptın. Her şeyi. Sen her şeysin.” Mira bir kez daha haklı çıkmıştı. Sevgi, o tuhaf ve korkutucu şey her şeyin yanıtıydı. “Ne olursa olsun, başıma ne gelirse gelsin ya da beni nasıl etkilerse etkilesin, az önce bana bulacağımı sandığından çok daha fazla huzur verdiğini bilmen gerek, bilmeni istiyorum. Beni sevdiğini hissettiğim sürece her şeyle yüzleşebileceğimi bilmelisin.”

“Eve.” Roarke geri dönüşüm yuvasından, oradan giden şeyden uzaklaştı. Ona doğru, asıl önemi olana doğru yaklaştı. “Elimden seni sevmekten başka bir şey gelmez.”

Eve koşup kollarını ona dolarken gözleri karardı. “Seni özledim. Seni çok özledim.”

Roarke yüzünü onun omzuna yaslayıp kokusunu içine çekti. Dünyanın yeniden döndüğünü hissetti. “Affedersin.”

“Hayır, hayır, hayır.” Eve ona sıkıca tutundu, sonra yüzünü ellerinin arasına almak için geri çekildi. “Seni anlıyorum. Seni *tanıyorum*. Seni seviyorum.”

Eve duyguların gözlerine hücum etmesini izledikten sonra dudaklarını dudaklarına bastırdı.

“Sanki dünya rayından çıktı,” diye mırıldandı Roarke. “Sana gerçekten dokunamadığım zaman hiçbir şey kendi ritminde değil gibi.”

“Bana şimdi dokun.”

Roarke gülümseyip saçını okşadı. “Kastettiğim bu değildi.”

“Biliyorum ama dokun bana. Sana yine yakın hissetmeliyim.” Eve dudaklarını tekrar onunkilere çevirdi. “Sana ihtiyacım var, sana bunu göstermeyi istiyorum.”

“Yatakta öyleyse.” Roarke onu asansöre doğru götürdü. “Yatağımızda.”

Asansörün kapıları kapanınca, Eve vücudunu onunkine bastırdı.

“Yavaş ol.” Roarke ellerini gövdesinin yanından aşağı indirdikten sonra onu kucağına aldı. “Yaralısın.”

“Artık yaralı gibi hissetmiyorum.”

“Ne olursa olsun. Çok narin görünüyorsun.” Eve’in kaşlarının çatıldığını görünce güldü ve alnına bir öpücük kondurdu. “Bu bir hakaret değildi.”

“Öyle gibi gelebilir, bunun üzerinde durmayacağım.”

“Solgun görünüyorsun,” dedi Roarke asansörden inip yatak odasına girerken. “Biraz da kırılğan. Kirpiklerinde hâlâ gözyaşları, gözlerinin altında da halkalar var. Altın rengi gözlerini ne kadar sevdiğimi biliyor musun Eve. Sevgili Eve.”

“Gözlerim kahverengi.”

“Gözlerinle beni takip etmen hoşuma gidiyor.” Roarke onu yatağa yatırdı. “Gözlerin hâlâ yaşlı.” Göz kapaklarını öperek kapattı. “Ağlaman beni kahrediyor. Güçlü bir kadının gözyaşları bir erkeği bir bıçaktan daha hızlı doğrayabilir.”

Roarke sözleri ve sabırlı elleriyle onu teselli ederken baştan çıkarıyordu. Bu kadar enerji dolu ve onun ihtiyaçlarına sahip bir adamın böyle sabırlı olması Eve’i şaşırtıyordu. Vahşi ve soğuk; hassas ve sıcak. Roarke’un çelişkileriyle birlikte her şeyi, onun her şeyiyle bir şekilde birbirine geçiyordu.

“Roarke.” Eve aniden doğrulup kollarını ona doladı.

“Ne?”

Gözlerini açıp dudaklarını onun yanağına dokundurdu, kendi içindeki hassasiyeti aradı. “Benim Roarke’um.”

Eve de yatıştırıcı ve baştan çıkarıcı olabilirdi. Hayat karşalarına ne çıkarırsa çıkarsın, geçmişten ne gelirse gelsin ya da gelecekte onları sinsice ne beklerse beklesin, ona birlikte olabileceklerini gösterebilirdi.

Roarke’un gömleğinin düğmelerini çözdü, omzuna bir öpücük kondurdu. “Sen hayatımın aşkıydın. Bunun kulağa ne kadar klişe geldiği umrumda değil. Sen her şeyin başlangıcı ve sonusun. En iyisisin.”

Roarke onun ellerini ellerinin arasına alıp dudaklarına götürürken içi sevgiyle doldu. Aralarındaki bu duygu selini temizlediğini düşündü. Her şeye rağmen, geride kalan şey saftı.

Roarke onun gömleğini araladı, sonra parmaklarını nazikçe morlukların üzerinde gezdirdi.

“Seni bu şekilde yaralı görmek ve yine yaralanacağını bilmek beni üzüyor. Aynı zamanda da gururlandırıyor.” Dudaklarını hafifçe morluklarına dokundurdu, rozet dövmesine yumuşak bir şekilde bastırdı. “Ben bir savaşıyla evlendim.”

“Ben de.”

Roarke tekrar onun gözlerine odaklandı, dudakları birbirlerinin dudaklarını bulurken bakışlarını ondan ayırmadı. Eller güven ve tutku içinde birbirini okşadı. Sabahın

sessizliğinde birlikte hareket ettiler, kelimeler iç çekmelere dönüştü.

Eve üzerine çıkıp onu içine aldığında, parmakları birleşti. Kenetlendi. Sevginin kalbi zevk ve heyecanın etkisiyle düzenli atmaya başladı.

Eve Roarke'un yanına kıvrılırken, ikisinin tatminle gevsemeye olduğu kadar bu yakınlığa da ihtiyaç duyduklarını fark etti.

Dünyası sarsılmıştı. Her şey yeniden düzene girdiği için bunun ne kadar şiddetli bir sarsıntı olduğunu şimdi daha iyi anlayabiliyordu. Aynı şeylerin Roarke için de geçerli olduğunu yeni fark ediyordu.

Roarke onun isteğini yerine getirdiği için barıştıklarının farkındaydı. Onun için kendi egosunu bastırmış ya da reddetmişti. Bunun basit bir yanı yoktu. Roarke'un egosu... fazlasıyla tatmin olduğu için ona sadece *iyi* demekle yetinecekti.

Boş vermiş, kendi ihtiyaçlarından vazgeçmişti, onunla aynı ahlaki değerlere sahip olduğu için değil, ona ve evliliklerine kendi egosundan daha fazla değer verdiği için.

"Bana yalan söyleyebilirdin."

"Hayır." Roarke yatağın tepesindeki pencereden gökyüzünde güçlenen ışığı izledi. "Sana yalan söyleyemezdim."

"Seni kastetmiyorum, genel anlamda söyledim." Eve kıpırdadı, Roarke'un saçını yüzünden çektikten sonra parmaklarını o sabah tıraş etmeyi ihmal ettiği kirli sakalında gezdirdi. "Eğer zayıf bir erkek olsaydın, bana yalan söyleyebilir, istediğin şeyi yapabilir, egonu okşayabilir, tatmin olup hayatına devam edebilirdin."

"Bunun egoyla bir ilgisi yok..."

“Hayır hayır.” Eve gözlerini devirdi ama bunu Roarke ona bakmıyorken yaptığından emin oldu. “Egonun her zaman payı vardır, bunu kırıcı anlamda söylemiyorum. Elbette, benim de bir egom var.”

“Anlatsana,” diye homurdandı Roarke.

“Dinle dinle, söylediklerimi takip et.” Eve kıpırdandı, yüzünü ona dönüp oturacak şekilde doğruldu.

“Çıplak karımı hayranlıkla izleyebilmem için birkaç dakika burada sessizce uzanamaz mıyız?”

“Bunun büyük bir kısmı hoşuna gidecek, çünkü seninle ilgili her türlü iltifat ve hayranlık içeriyor.”

“Öyleyse, sözlerini bölmeme izin verme.”

“Seni gerçekten seviyorum.”

“Evet.” Roarke’un dudakları kıvrıldı. “Biliyorum.”

“Bazen bunun, o Plüton boyutlarındaki egon yüzünden, bazen de buna rağmen olduğunu düşünüyorum. Her türlü, sana hastayım dostum. Fakat mesele bu değil.”

Roarke parmaklarının tersiyle onun kalçasını okşadı. “Bu hoşuma gitmeye başladı.”

“Biraz şapşallık ediyor olabilirim ama... ” Eve onun eline hafifçe vurup itti. “An itibarıyla mesaim başladı.”

“Evet, şu anda rozetine hayranlıkla bakıyorum.”

Eve buna gülmekten kendini alamadı. Gömleğine uzandı. “Senin önemli ve başarılı bir adam olduğunu söylemeye çalışıyorum. Bazen bununla dikkat çekiyorsun, bazen çekmiyorsun. Amacına bağlı. Çok mühim olduğun için her şeyi de büyük bir mesele haline getirmek *zorunda* değilsin. Bu birinci kısım.”

“Tam olarak neyin birinci kısmı?”

“Ego meselesinin. Erkeklerin egosu kadınlardan farklı. Bence. Her neyse, Mavis bunun penisle ilgili olduğunu düşünüyor. O genellikle bu tür konularda haklıdır.”

“Mavis’le penisim hakkında konuşmanla ilgili ne hissedeceğimi bilemiyorum.”

“Ona her zaman bir boğanınki kadar kocaman olduğunu, bütün gece devam edebildiğini söylüyorum.”

“İyi o zaman.” Sohbetin yönü Roarke’a kendisini biraz çıplak hissettirdiği için pantolonuna uzandı.

“Söylemeye çalıştığım şey şu... çok güçlü bir egon var. Şu anda olduğun yere gelmek için buna ihtiyacın vardı; şapşallık ediyor olmalıyım, çünkü bunu hak ettiğini söyleyeceğim. Kendine güveniyorsun, sırf benim için önemli olduğunu düşünerek bir kavgadan çekilecek kadar kendinden, olduğun kişiden eminsin. Benimle aynı fikirde değilsin. Daha önce bunun sonuçlarıyla yaşayabileceğine dair söylediğin şey doğru. Haklı olduğunu hissedecektin. Adaletin yerini bulduğunu düşünecektin.”

“İhmallerinde suç ortaklığı vardı. Seni görmezden geldikleri için suçlular. Yetkili konumda oldukları için daha çok suçlular.”

“Bu konuda tartışmayacağım.” Eve üzerini giyinirken düşüncelerini birbiriyle bağlantılı kelimelere dökmeye çalıştı. “Bu yönde bir harekette bulunsaydın, bunun bana zarar vereceğini bilecek kadar beni anlıyorsun. Egonu zaptedip buna önem verdin. Bunu yapabilmek göt ister.”

“Hassasiyetini takdir ediyorum ama belaltı metaforlar kullanmaya devam edecek misin, merak ediyorum. Tuhaf hissetmeye başladım da.”

“Yüreğinin bir yerinde korkakça gördüğün bir şeyi yapacak kadar cesursun.” Roarke gömleğini iliklemeği bırakıp ona bakınca Eve ona doğru yaklaştı. “Seni tanımadığımı mı sanıyorsun? Bunun başlattığı çirkin küçük savaşı anlamadığımı mı?”

Eve parmağıyla hafifçe onun kalbine dokundu. “Teslim

olmanın sana neye mal olduğunu bilmiyor muyum? Bu seni tanıdığım en cesur adam yapıyor.”

“Seni incitmenin cesur bir yanı yoktu. Seni üzüyordum.”

“Bana öncelik verdin. Bu cesurca ve güçlü bir şeydi. Benimle aynı fikirdeymiş gibi yapıp arkamdan istediğin işi çevirerek meseleden kurtulmadın. Aramıza bir yalanın girmesini istemedin.”

“Aramıza hiçbir şeyin girmesini istemiyorum.”

“Hayır, çünkü nasıl seveceğini biliyorsun. İşini nasıl yapacağını biliyorsun. Nasıl bir erkek olacağını biliyorsun. Önemsemediğin, hatta önemsemediğin insanlarla nasıl ilgileceğini biliyorsun. Gerçekten akıllısın, hem çok korkunç şeyler yapabilecek hem de son derece düşünceli davranışlar sergileyecek kapasitedesin. Olayı bütünüyle görüyorsun ve detayları asla kaçırmıyorsun. Birçok insanın hayal edebileceğinden daha fazla güce sahipsin, zayıf insanları çiğnemiyorsun. Bunun seni ne yaptığının farkında mısın?”

“Ne diyeceğimi bilemiyorum.”

“Bu seni Blair Bissel’in tam tersi yapıyor.”

“Ah. Demek bütün bu iltifat festivali soruşturmana geri dönmenin bir yoluydu. Bu egomu büsbütün ayaklar altına aldı.”

“Egonu bir mengeneye sıkıştırırsan bile parçalayamazsın. Söylemeye çalıştığım kısmen bu. Onunki kırılgan, çünkü bir hiçe dayanıyor. O gerçekten akıllı ya da zeki değil, yetenekli bile değil. Sanatı anlayışı berbat, modaya uyan pahalı saçmalıklar. İlişkileri yok. Fetihleri var. Başlangıçta, penisine ve dolayısıyla egosuna kancasını takan bir kadın tarafından bu işin içine çekildi. ‘Harika değil miyim? Siktir! Resmen bir casusum.’”

“Ve?”

“Blair asla işe alınmamalıydı. Adamın profiline bak. İs-

tikrarsız, olgunlaşmamış ve dikkatsiz. Kade ve Sparrow'un onu isteme sebeplerinden bazıları da bunlardı. Kimseyle gerçek bir bağı yok. Çekici, etkileyici olabiliyor, sanat çevreleriyle bağlantısı var, nasıl seyahat edeceğini biliyor.”

“Ayrıca insafsız. Gizli iş alanlarında bu özelliğin faydası olabileceğini düşünüyorum.”

“Bu doğru, onu kontrol ettikleri sürece öyle ama Sparrow açgözlülük edip Bissel'in verebileceğinden daha fazlasını istedi. Bissel'i cinayet işletmek için kullandı, Reva gibi tuzığa düşürüldüğünü anladığıdaysa kuyruğunu bacaklarının arasına kıştırıp kaçmaktan fazlasını yapacağını hiç düşünmedi. Eğer sorun çıkarırsa, bu İç Güvenlik Teşkilatında kalacaktı, ona hain yaftası koyacak, ortadan kaldırılmasını emredecek, Kıyamet Günü ya da başka bir gruba yeterince istihbarat sızdırarak bu işi onlara bırakacaktı.”

“Haklı olduğuna eminim ama ikisinin de seni düşündüklerini sanmıyorum. Bir şekilde bu işe dahil olacağını düşünmeleri gerekirdi, en azından Sparrow'un. Reva'yı kullanmak, beni kullanmak seni de kullanmak demekti. Fakat görünüşe bakılırsa, ikisi de sadece benim ya da Reva için değil, şu anda kalbinin üzerinde taşıdığın sembol için ne kadar ileri gideceğini öngöremediler.”

“Durum tatsızlaştı. Sparrow beklediğin şeyi yaptı. Teşkilattaki konumunu kullanarak önce fiziksel güç, sonra ikna, ardından da işbirliğini denedi ama her defasında bunları İç Güvenlik Teşkilatının kalkanı arkasından yaptı.”

“Bissel onu hastanelik etmeseydi seni öldürmeye çalışabilirdi, ya da dediklerine bakılırsa, bu işi kendisi yapacak kadar cesareti olmadığı için seni birine öldürtebilirdi. Bir sonraki adımı bu olacaktı.”

“Bunun acil durum planlarının arasında olduğuna eminim. Son bir çare olarak. Bissel'in, eline kan bulaştığında

bunun sapkın egosuna ne yapacağını hesaba katacak kadar akıllı olması gerekirdi. Cinayet işledi. Artık berbat bir ikinci seviye ajan değildi. İki kişiyi başarılı bir şekilde öldürdü ve bahse girerim, bu heyecan hoşuna gitti.”

“Ama heyecan uzun sürmez.”

“Hayır, sonrasında boşta kalırsın. Casuslar buna böyle demiyorlar mı? Boşta kalmak.”

Eve Roarke’un masaya yerleştirdiği tabaklara şaşkınlıkla odaklandı. “Yemek mi yiyeceğiz?”

“Evet.”

Eve düşünceli bir şekilde elini karnına bastırdı. “Bir şeyler yiyebilirim.” Yumurtalar ve çıtır çıtır domuz pastırması dilimlerinin olduğu bir sofraya oturdu. “Her neyse, boşta kaldı. Amirleri ya onun elinde can vermişti ya da onu avlamaya çalışıyorlardı. Polisler cinayetleri ona söz verilenin aksi yönünde soruşturuyordu; er ya da geç o taraftan da sıkıştırılacaktı. Ona ne yapması, nasıl düşünmesi gerektiğini söyleyen biri yoktu. Kendisini korumak ve izini kaybettirmek için iki cinayet daha işledi. İkisi de gereksizdi, birer hataydı çünkü cinayetler sadece polis soruşturmasını onun hâlâ hayatta olduğuna yönlendirmeye yaradı. Sen ne yapardın?”

“Onun yerinde olsam mı?” Roarke kızarmış ekmeğine reçel sürerken bunu düşündü. “Derinlere girerdim. Sakladığım paranın bir kısmına erişirdim, Sparrow’u öldürmek ya da onu bir hain olarak ifşa etmek için bir plan yapana kadar kendimi yeraltına gömerdim. Bekler ve izlerdim. Bir iki sene, belki daha uzun süre, sonra da ona saldırırdım. Öyle ya da böyle.”

“Bissel öyle yapmayacak. Yapamaz. Egosunu o kadar uzun süre bastıramaz, o kadar net ve soğukkanlı bir şekilde düşünemez. Onun için bu işi berbat etmekte payı olan her

şeye ve herkese tokat atmaya ihtiyacı var. Aynı zamanda, anne babasının tek başına bıraktığı küçük bir oğlan gibi korkuyor. Güvende hissetmeli. Hâlâ New York'ta, güvende hissettiği bir yerde. Bir hamle yapacak.”

Eve onu neredeyse görebiliyordu, neredeyse. “Daha büyük, daha şiddetli ve daha düşüncesiz bir hamle. Her cina-yeti tam isabetten bir derece uzaktı. Her biri bir öncekin-den daha özensiz düşünüldü ve daha fazla sivil kaybına se-bep oldu. Kendisini kanıtladığı sürece artık kimin incindiği umurunda değil.”

“Reva'nın peşine düşeceğini düşünüyorsun.”

“Er ya da geç. Reva işbirliği yapmadı. Bir hapishanede tortop olup ölen kocasının ardından ağlarken masum ol-duğunu ilan etmiyor. Bissel'a onun peşine düşmesi için şans vermeyeceğiz.”

Roarke'un ona uzattığı kızarmış ekmeği alıp ısırdı. “Böyle bir şey yapmadan, bir kez daha hedeflerle tema-sa geçmeye başlamadan onu hapse atacağız. Er ya da geç Sparrow'u öldürmeyi tekrar deneyecek. O aşağılık herifi yem olarak kullanmaktan çekinmem ama Bissel'ı hasta-neye çekip sivilleri tehlikeye atma fikri hoşuma gitmiyor. Onun izini sürmeli, sivillere mümkün olduğunca az zarar verecek şekilde onu saklandığı delikte ele geçirmeliyiz. New York'ta kalsaydın nerede saklanırdın?”

Onunla bu şekilde oturup kahvaltı etmek ve tutkulu ol-duğu bir işi paylaşmak Roarke'un ruhuna iyi geldi. Bunun sevişme kadar rahatlatıcı ve tatmin edici olduğunu fark etti. Ona gülümseyince Eve de gülümseyerek karşılık verdi.

“Kendim gibi mi, yoksa Bissel gibi mi düşünmeliyim?”

“Kendin gibi.”

“Kimsenin kimseye dikkat etmediği alt orta sınıf bir ma-halledeki küçük bir apartman dairesinde saklanırdım. Şe-

hir dışında, rahatlıkla seyahat edebileceğim, toplu taşımaya yakın bir yer olması daha iyi olurdu.”

“Neden müstakil bir evde olmasın?”

“Çok fazla yük getirir, evrak işine sebep olur. Başımı sokacağım müstakil bir ev için boşa para harcayıp avukatlarla uğraşmak istemezdim. Görünmez olabileceğim, basit, birkaç mütevazı odası olan, kısa süreliğine tutacağım kiralık bir ev yeterli olurdu.”

“Evet, bu akıllı ve beklemeyi bilen birinin yapacağı bir şey.”

“Onun şehir merkezinde, kendi zevkine uygun bir yerde olduğunu düşünüyorsun.”

“Evet, öyle düşünüyorum. Çalışabileceği kadar büyük bir yer olmalı. Kendisini kapatıp endişeleneceği, söyleneceği ve komplo kuracağı yüksek güvenli bir yer.”

“Şehirde bu gereksinimleri karşılayan çok sayıda yer olduğunu söylememe gerek yok sanırım.”

“Onların çoğunun sahibi olan da sensin. Ben...” Eve ağzına bir çatal dolusu yumurta götürürken cümlesi yarım kaldı. “Ahh, bu kadar aptal olabilir mi, ya da akıllı?”

Eve yumurtaları ağzına tıktı, yerinden kalkarken kahvesini aldı. “Ekibi bilgilendirelim. Bir şeyi kontrol etmek istiyorum.”

“Önce ayakkabılarını giymek isteyebilirsin,” dedi Roarke. “Birinin kışını tekmelemek üzereymişsin gibi görünüyorsun ama güzel, pembe ayak parmaklarını incitmenin anlamı yok.”

“Çok sevimlisin.” Eve ayaklarına bakınca suratını ekşitti. Pembe ayak tırnaklarını tamamen unutmuştu. Bir çekmeceyi açıp içinden bir çift çorap çıkardı ve pedikür yaptırığının kanıtını telaş içinde gizledi.

“Teğmen.”

Eve botlarını giyerken homurdandı.

“Yeniden bir ekip olduğumuzu bilmek güzel bir his.”

Eve uzanıp onun elini tuttu. “Hadi gidip beraber birkaç kış tekmeleyelim.”

Yirmi İkinci Bölüm

Ekibindeki teknisyenler teknisyen olmayanlardan sayıca daha fazla olduğu için Eve herkesi laboratuvarında bilgilen-dirmeye karar verdi.

İşin yapısını ya da tezgâhlarda, çalışma istasyonlarında özenle yerleştirilen aletlerin amacını anlamıyordu. Renk-lerle kodlanan tahtalardaki modelleri, ekranlarda kayan anlaşılmaz yazıları ya da makine ağındaki tuhaf iletişimi simgeleyen uğultulu tıkırtıları çözemiyordu.

Fakat saatlerce emek verilen ve yüksek dozda beyin gücü gerektiren bir şeye baktığını biliyordu.

“Solucanı öldüreceksiniz.”

“Evet, onu öldüreceğiz. Çoktan başarısız olmaya başladı.” Roarke ekranların birindeki kod ve komut satırlarına baktı. “O olduğundan daha tehlikeli görünebilen akıllı bir böcek.”

“Bunun onu oldukça tehlikeli kıldığını söyleyebilirsin.”

“Söleyebiliriz,” dedi Roarke. “Kısıtlamaları birçok ev ünitesine zarar verebileceği gerçeğini değiştirmiyor. Sparrow’a ve kaynağına doğru izini sürüyoruz.”

“Bundan büyük ölçüde Tokimoto sorumlu,” diye araya girdi Reva.

“Tek başıma çalıştığımı söyleyemem. Ayrıca,” diye ekledi Tokimoto, “bana verilen veriler olmasaydı kaynak olasılığını incelemeyiz ya da keşfetmeye çalışmazdım.”

“Sparrow buna güvendi. Solucanı yarattı, sonra da Bissel’i ikili oynaması için görevlendirdi. Bizim tarafımız solucanın Kıyamet Gününde, onlarsa bizde olduğuna inanıyor. Her iki taraf da, aşıladığı istihbarat sebebiyle solucanın olduğundan daha güçlü olduğuna inanıyor ve onun için fazlasıyla para döküyor. Bissel parayı ya da paranın büyük bir bölümünü Kade aracılığıyla Sparrow’a aktarıyor.”

“Güzel bir tezgâh,” dedi Roarke. “Kısa vadede temiz olabilir. Bunu küçük ölçekte tutup İç Güvenlik Teşkilatı ve benzerlerini bu işe dahil etmek yerine solucan karşılığında pazarlık yapmak için birkaç şirketi kandırarak akıllılık edebilirdi.”

“Hırslı adam ve açgözlü,” diye ekledi Eve. “Secure-comp’un solucan üzerinde kaydettiği gelişmelerin bilgilerini temin ediyordu, bu şekilde araştırma ve geliştirme her yaklaştığında kendisini saklayabiliyordu. Onun için güzel bir iş düzeniydi.”

“Ama kıt fikirliydi.” Roarke kodların hızla akmasını izleyerek gelişmeyi takip etti. “Elini kana bulamadan her şeyi kontrol edebileceğine, işe yaramaz hale gelene kadar da Bissel’in dizginlerini elinde tutabileceğine inandı.”

“Bissel’a bütün bu sorunları çözen yeni bir görev verdi.” Peabody başını iki yana salladı. “Abartılıydı, Bissel da tezgâhın nasıl kurulduğunu göremeyecek kadar aptaldı. Affedersin,” dedi Reva’ya.

“Önemli değil.”

“Sadece aptal değil,” diye ekledi Eve. “Fazla bencil. Rüyasını yaşıyor. Ona öldürme izni veriliyor.”

“Efendim!” Peabody gülümsedi. “Bond’u iyice kapmışsınız.”

“Dersime çalışıyorum. Şimdiyse, beline kadar battı. İç Güvenlik Teşkilatına gidemez. Diğer tarafla çalışamaz. Kaçmak için fazla bekledi, o yüzden hesapları belirlendi ve donduruldu. Ölü kalmak için insanları öldürdü ama bu paravan da devrildi. Sparrow’u öldürmeyi denedi, ıskaladı. Ölmüş olmak yerine, Sparrow gözaltında ve bir anlaşma yapıp Bissel’i gömmek için bildiği her şeyi anlatacak. Bissel hayallerindeki işi, sanatından elde ettiği bütün ihtişamı ve ısıltıyı kaybetti.”

“O saçmalığa sanat denebilirse.” Herkes ona bakınca Reva sırttı. “Hey, rol yapabilen tek kişi Blair değildi. Sanatından hiçbir zaman hoşlanmadım.” Reva bir yükten kurtulmuş gibi omuzlarını esnetti. “Bunu söyleyebilmek güzel. Her şey daha iyi gelmeye başlıyor.”

“Fazla sevinme,” diye uyardı Eve. “Etkileyici bir şey yapmaya ihtiyaç duyacak ama önce yaralarını sarması, kendisini yeniden ortaya koyup bir tatmin bulması gerekiyor. Reva, sanatının onun gerçek tutkusu olduğunu söyledin.”

“Evet. O konuda rol yapmış olabileceğini sanmıyorum. Yıllardır çalıştı, öğrenim gördü, onun peşinde koştu. Bir parça için günlerce ter döker, kendisini tamamen kaptırdığında doğru düzgün uyumaz ya da bir şey yemezdi. Ortaya çıkan eserlerden hoşlanmamış olabilirim ama onlara yüreğini ve ruhunu katardı... kapkara, solmuş, çürümüş kalbini ve ruhunu. Bir süre sert konuşacağım,” diye devam etti, “ve onu mümkün olduğunca eleştiri yağmuruna tutacağım.” Reva tekrar sırttı. “Haberiniz olsun.”

“Bence bu sağlıklı,” dedi Tokimoto. “Gayet insani.”

“Sanatı da öyleydi, pek anlamı olmasa da onun için ger-

çekten önemliydi. Hayallerindeki işi elinden alabilirler ama o hâlâ bir sanatçı.” Eve başını salladı. “O hâlâ yaratabilir. Yaratmak zorunda. McNab, bir kiracı araştırması yap, Bissel’la herhangi bir bağlantı olup olmadığına bak. Flatiron’ı hedef al.”

“Elbette,” diye mırıldandı Roarke. “Bu konuda sana yardım edebilirim Ian,” dedi McNab’e, Eve’e bakmaya devam ederken. “Güçlü, kontrolün kendisinde olduğunu hissettiği işine yakın olmak isteyecektir. Eğer binada başka bir yeri varsa, Chloe McCoy’un bundan haberdar olması mümkündür.”

“Bissel gibi bir adam onu diğer mekâna götürüp orada becermek isteyebilir tabii ama aynı zamanda ona ne kadar önemli olduğunu da göstermek isteyecektir. Dinle, gizli bir yerim var. Orayı senden başka kimse bilmiyor.”

“Sonra işler ters gitti ve oraya ihtiyaç duydu,” diye tamamladı Peabody. “McCoy, sırf öyle bir yer olduğunu bildiği için ölmek zorundaydı.”

“Teğmen.” Roarke, McNab’la birlikte çalıştığı yerde ekrana hafifçe vurdu. “LeBiss Danışmanlık. LeBiss, Bissel’in bir anagramı.”

“Evet, kendi adını korumak istemiş olmalı. Egosunu gösteren bir şey daha.” Eve Roarke’un omzunun üzerine eğildi. “Nerede?”

Roarke’un emri üzerine, Flatiron’ın planı ekranda belirip kendi etrafında döndükten sonra vurgulanması istenen bölüm büyütüldü. “Kendi galerisinin bir kat altında. Stüdyosuna erişmek isterse, mümkün olduğunca az riske girerek katlar arasında hareket edecek kadar becerisi var.”

“Tamamen ses geçirmez, değil mi?”

“Elbette.”

“Pencerelerde panjurlar var. Monitörler. Bir kademe gü-

venlik daha olduğunu varsayarsak, biri o asansöre binmeye ya da kapıdan geçmeye çalışırsa haberi olur. Sparrow'un ilk cinayetlerin işlendiği gece yaptığı gibi bunu berbat edebilir. Sonra herhangi biri içeri girmeden dışarı çıkabilir.”

“Muhtemelen geceleri çalışıyordur,” dedi Eve kendi kendine. “Genellikle binanın ve ofislerin kapalı olduğu, kimsenin onu rahatsız etmeyeceği gece vakti çalışıyor olmalı. Polisler çoktan her yeri aradılar, orada soruşturmayı ilgilendiren hiçbir şey yok. Kira ödenmiş. O yüzden miras meselesi sonuçlanana kadar pek fazla yakalanma riskine girmeden orayı kullanabilir.”

“O stüdyoya bayılırdı.” Reva bir adım öne çıkıp şemayı inceledi. “Evde bir stüdyo inşa ettirmesi olasılığından bahsederdim ama bunu asla düşünmezdi. Bunun evden uzaklaşmak, görüştüğü kadınlara kolay erişim sağlamak için olabileceğini biliyorum ama işte, yüreğinin derinliklerinde o yeri çok seviyordu. Allah kahretsin, bunu unuttum. Benden istediğin, Bissel’in alışkanlıklarıyla sevdiği mekânlar listesine bunu eklemeyi düşünemedim.”

“Neden ekleyesin ki? Orası zaten listemdeydi.”

“Evet ama orası *onun* yeri idi, doğru düzgün düşünebilseydim bunu akıl edebilirdim. Her zaman evimizin sakinliği ve mahremiyetine ihtiyaç duyduğu gibi o ortamın teşvikine, şehrin enerjisine de ihtiyacı olduğunu söylerdi. Biri onu şarj ediyor, diğeri onu rahatlatıyordu.”

“Oraya girmeliyiz,” dedi Eve.

“Dallas,” diye ekledi Reva. “O sadece geceleri çalışmaz, özellikle de kendisini bir esere kaptırdıysa. Ondan ayrı kalamaz. Onunla ilgili her konuda yanılmadıysam, riski göze alacağını sanmıyorum. Belki de, bir bakıma yaratıcı dürtüsünü kamçıliyordur.”

“Güzel. İyi bir noktaya değindin. Orada olduğunu

varsaydığımız gibi, silahlı ve tehlikeli olabileceğini de göz önünde bulundurmalıyız. Bina sivillerle dolu. Onları dışarı çıkarmalıyız.”

Toplantı boyunca McCoy’un veri ünitesi üzerinde çalışmaya devam eden Feeney nihayet başını kaldırdı. “Yirmi iki katlı bir binayı boşaltmak mı istiyorsun?”

“Evet. Bissel’in haberi olmadan. Bu ilk önce onun orada olduğunu doğrulamamız gerektiği anlamına geliyor. Köşedeki şarküteriden bir sandviç alırken orayı boşaltmak istemeyiz. Öyleyse, önce onun orada olduğunu nasıl doğrulayacağımızı düşünelim, sonra sivilleri nasıl dışarı çıkartacağımıza bakarız.”

Feeney derin bir nefes verdi. “Eve çok fazla şey talep etmiyor. Kenar notu: Bundan bazı veriler elde ettim. Günlük gibi görünüyor. McCoy, BB adını verdiği biriyle yaşadığı seks maceralarından tecrübeli bir lisanslı eşi bile utandıracak kadar çok bahsetmiş.” Reva’ya doğru bakarken kendisinin de yüzü kızardı. “Affedersin.”

“Önemli değil. Önemli değil,” dedi Reva iki kısa kelimeyi tiksintiyle tekrarlayarak. “Bana yalan söyledi, beni aldattı, beni cinayetten zan altında bırakmaya çalıştı. Zavallı küçük bir budalanın ortalıkta cırılçıplak dolaştığını bilmek beni neden...”

Reva duraksadı, odadaki makineler dışında herkes sessizliğini korurken derin bir nefes aldı. “Pekâlâ, bir sorun olmadığını kanıtlamaya çalışırken onu bir sorun haline getiriyorum. Şöyle izah etmeme izin verin.” Bu kez hemen Tokimoto’ya baktı. “Aşk ölebilir. Ne kadar canlı olursa olsun öldürülebilir, kurşun geçirmez bir şey değildir. Benimki öldü. Öldü ve gömüldü. Tek bir şey istiyorum, yüzüne bakıp ona bir hiç olduğunu söyleyebilmeyi. Eğer bunu yapabilirsem benim için yeterli olur.”

“Sana o fırsatı sağlayacağım,” diyerek söz verdi Eve. “Pekâlâ, onu nasıl yakalayacağız?”

“Bir bomba korkusu binayı boşaltır ama yaralılar olur,” dedi Peabody. “İnsanlar paniğe kapılır, özellikle de onlara paniğe kapılmamaları söylendiğinde. Ses yalıtımı olmasına rağmen Bissel bunu duyar.”

“Katları teker teker tahliye edersek, hayır.” Eve ileri geri yürüyerek bunu iyice düşündü. “Bomba korkusu olmaz. Bir elektrik sorunu nasıl? Sinir bozan ama paniğe yol açmayan bir şey.”

“Olası bir sızıntı... tehlikeli atık, kimyasal. Belirsiz kalsın,” diye öneride bulundu Roarke. “Katları teker teker tahliye etmek çok zaman alır ve çok sayıda polis gerektirir.”

“Bu operasyonda gerekenden daha fazla polis görevlendirmek istemiyorum. Destek amaçlı küçük, sıkı bir Kriz Ekibi olmalı. Onu sıkıştıracağız, işimiz bu. Onu kapana kıştıracağız.” Eve duraksayıp şemayı tekrar inceledi. “Stüdyodan üç çıkış mı var?”

“Evet. Ana koridor, lobiye inen asansör ve çatıya çıkan yük asansörü.”

“Flatiron’da kayan bantlar²² olmaması bir avantaj.”

“Göze de daha çok hitap ediyor,” dedi Roarke.

“Asansörlere erişimi engelleyeceğiz. Çatıdaki Kriz Ekibinden bir birim getirebiliriz. Bissel sıkıştırıldıktan sonra koridordan gireriz. Eğer onu bu dar uçta kıştırabilirsek manevra yapabilecek çok fazla alanı olmaz. Bu alanda ve stüdyoda bir taktik belirleyeceğiz. Aşağıdaki alanda da. Orada olabilir. İçeri girdiğimizdeyse onun nerede olduğunu bilmemiz gerekiyor, yaklaştığımızı anlamamalı.”

“Bunu yapabiliriz.”

²² *Ölüm* serisinde binaların içinde ve dışında bulunan, yürüyen bant ile asansör arası bir araç. (ç.n.)

Eve başını eğip Roarke’a baktı. “Bunu yapabiliriz, değil mi?”

“Hımm.” Roarke onun elini tuttu, korku dolu ifadesini izlerken çekmesine izin vermeden elini dudaklarına götürdü. “Teğmen bir operasyonu koordine ederken onunla ilgilenmemden hoşlanmıyor. O yüzden buna karşı koyamıyorum.”

“Burada çok fazla cinsellik var,” diye homurdandı Feeney çalışma alanından.

“Binadaki konumunu doğrulayıp onu nasıl gafil avlayacağız?” Eve takdire şayan olduğunu düşündüğü bir sabırla sorusunu yöneltti.

“Neden taktiklerin üzerinde çalışıp bu sinir bozucu detayları bana bırakmıyorsun. Reva, güvenliği devre dışı bırakıp binanın bu kısmındaki monitörleri bozmak için ne kadar zamana ihtiyacın var?”

Kaşlarını çatan Reva ellerini beline koydu. “Teknik özellikleri inceledikten sonra söylerim.”

“Bir dakika içinde hazır olacaklar. Securecomp’tan birkaç şeye ihtiyacım var,” dedi Roarke Tokimoto’ya. “Mümkünse onları getirir misin?”

“Elbette.” Tokimoto’nun dudakları kıvrıldı. “Sanırım aklımdan ne geçtiğini biliyorum.”

“Öyleyse, bu işi bilgisayar kurtlarına bırakalım.” Eve kapıya doğru ilerlerken arkasına döndü. “Sivil bilgisayar kurtlarını kastediyorum,” dedi Feeney’le McNab yerinden kıpırdamayınca.

Sivilleri ve ekibini mümkün olduğunca az tehlikeye atan bir yaklaşım belirlemek bir saatini alırken, bütün binayı tahliye etme izni almak için bürokratik işlemleri halletmesi daha uzun sürdü.

“Elinde kısa menzilli bir roketatar olduğunu biliyoruz.

Orada başka hangi oyuncakları olduğunu bilmiyoruz. Patlayıcılar, kimyasal silahlar, flaş bombası. Kendisini korumak ya da kaçışını kolaylaştırmak için onları kullanmaktan çekinmez. Silahlar konusunda eğitilmiş olmadığı için daha tehlikeli. Birkaç flaş bombasıyla ne yaptığını bilmeyen bir adam ne yaptığını bilen bir adamdan daha tehlikeli olabilir.”

“Binayı tahliye ettikten sonra havalandırma deliklerine gaz verip onu uyutabiliriz,” diye öneride bulundu McNab.

“Filtreleri ya da maskesi olmadığından emin olamayız. Bissel, gizli ajan oyuncaklarını seviyor. Nerede olduğunu teyit ettikten sonra, o kısmı kısıp alacağız. Alternatif çıkışları kapatıp kapıyı aşağı indiririz. Hızla içeri girip onu kontrol altına alırız. Sicilinde temel prensipler dışında göğüs göğse eğitim ya da beceriye işaret eden bir şey yok. Bu tehlikeli olmadığı anlamına gelmez.”

“Paniğe kapılacak.” Feeney alt dudağını ısırıldı. “İlk cinayetlerini işlediğinde, kurbanlarını öldürmeden önce etkisiz hale getirmişti. McCoy’a ilaç verdi, Powell’ı da sızdığı anda öldürdü. Sparrow’u uzaktan vurmaya çalıştı. Burada yüz yüze bir mücadeleden bahsediyoruz, o yüzden bir an önce etkisiz hale getirilmezse paniğe kapılacak. Böylesi daha tehlikeli olur.”

“Katılıyorum. O profesyonel olduğunu zanneden bir amatör. Hayatı berbat oldu. Kızgın ve korkuyor, gidebileceği bir yer, kaybedeceği çok fazla şey yok. Önceliğimiz siviller, çünkü herhangi birini öldürmekte hiç tereddüt etmez, elinde ne tür bir ateş gücü olduğunu da bilmiyoruz. Sivilleri çıkarıp onu kıştıracağız. Onu oradan çıkaracağız. Canlı olmasını istiyoruz. O, Sparrow’a karşı dosyadaki kilit nokta. Onu kaybetmek istemiyorum.”

“Onun için ajanları karşına alacaksın,” dedi McNab. “Onu geri isteyecekler.”

“Kesinlikle. Planlı cinayet davasını sonlandırmak için Bissel’a ihtiyacım var. Bunu kazanmak istiyorum. Feeney, bilgisayar kurtlarıyla birlikte çalış, Ewing ve Tokimoto’yla,” diye düzeltti Eve. “Roarke onlara ne kadar güvenirse güvensin, bu operasyonda kullanılan bütün elektronik aletlerin başında olmanı istiyorum. Ewing güçlü ve üzerine düşeni yapıyor ama baskı altında kırılabilir.”

“O birçok kişiden daha dayanıklı çıktı ama bu konuda sana katılıyorum.” Feeney badem paketini karıştırdı. “Bu onu biraz sarsacak. Her şey kontrolüm altında olacak.”

“Kriz Ekibi sadece destek amaçlı bulunacak. Bu operasyonda kovboyculuk oynamalarını istemiyorum. Dördümüz, iki kişilik ekipler halinde içeri gireceğiz. McNab ve Peabody, birbirinizi iki polis olarak görmenizi istiyorum. Kapıdan içeri girmeden önce şahsi duygularınızı dışarıda bırakın. Bununla baş edemeyecekseniz bana şimdiden söyleyin.”

“Hurma rengi bir gömlek giyerken McNab’i bir polis olarak görmek benim için biraz zor.” Peabody tek kaşını kaldırarak ona baktı. “Bunun dışında bir sorun yok.”

“Bu işin üstesinden geleceğiz,” diye temin etti McNab. “Ayrıca, bu gömlek iç çamaşırımla uyumlu.”

“Bu hepimizin bilmesi gereken bir detaydı. Eğer McNab’in iç çamaşırına odaklanmayacağımız konusunda hemfikirsek işe koyulalım.”

“Dördümüz dedin,” diye ekledi Peabody.

“Roarke da geliyor. McNab, Bissel’ın iş yerinde olabilecek elektronikleri idare edebilir ama silahlar konusunda eğitimli değil. En azından, karşılaşılabileceğimiz türde silahlar hakkında değil. Roarke savaş oyuncaklarını iyi biliyor. Bir kapıdan içeri nasıl gireceğini de biliyor. İtirazı olan var mı?”

“Benim için sorun yok.” McNab omuz silkti. “Roarke’un silah koleksiyonunu gördüm. İnanılmaz.”

“O halde, bu ekibin her iki ucunu birleştirip bu işi bitirelim. Feeney, seninle konuşmak istiyorum.”

Eve onunla yalnız kalana kadar bekledi, Feeney badem paketini ona uzatınca başını iki yana salladı. “Daha önce konuştuğumuz veriler, elime geçen kişisel bilgiler. Bunun bir sorun olmayacağını bilmeni istedim. Eyleme geçilmeyecek.”

“Pekâlâ.”

“Verilerden ve endişelerimden bahsederek seni zor bir duruma soktum. Bunu yapmamam gerekirdi.”

Feeney paketin üst kısmını katlayıp cebine koydu. “Bana böyle bir şey söylemeni gerektirmeyecek kadar uzun bir geçmişimiz var. Dostluğumuz çok eskiye dayandığı ve neyi kastettiğini bildiğim için sana kızmayacağım.”

“Teşekkürler. Kafam çok karışıktı.”

“şu anda iyi misin?”

“Evet.”

“O halde, roketleri yükleyelim de işe başlayalım.”

“Yapmam gereken bir şey daha var, sonra hemen peşinden geleceğim.” Feeney dışarı çıkınca Eve masasına gidip tele-linkini açtı.

“Nadine Furst.”

“Dallas. Görünüşe bakılırsa, birkaç saat içinde programımı boşaltabileceğim. En azından üç saat. O ögle yemeğini es geçtiğimiz için neden bugün bir araya gelmiyoruz? Sadece sen ve ben.”

“Kulağa eğlenceli geliyor. Nerede buluşmak istersin?”

“Halletmem gereken bir iş var. Benimle 22. Cadde ve 23. Cadde arasında kalan 5. Cadde üzerinde buluşmaya ne dersin? Saat iki civarı. Yemek benden.”

“Harika. Seni görmek için sabırsızlanıyorum.”

Eve görüşmeyi sonlandırdı, Nadine’in yalnız buluşma teklifini anlamış olmasına sevindi. Bu, şehirdeki en azılı ba-

sın tazısına İç Güvenlik Teşkilatına kaçacak delik aratacak bir haber vereceği anlamına geliyordu.

Roarke, Feeney için ekipmanı gösterirken, Eve laboratuvar da diğerlerine katıldı.

Eve ekrana ve üzerinde hareket eden renklere kaşlarını çatarak baktı. “Sanırım bu yeni bir video oyunu değil.”

“Sensör. Vücut sıcaklığına göre ayarlı. Summerset’in aşağıdaki mutfakta ufak tefek işler yapmasını izliyorsun. Taramak istediğin lokasyonun koordinatlarını ve izini sürmek istediğin objenin yapısını giriyorsun. Duvarlar, kapılar, cam ve benzeri katı objelerin ardındakini okuyabiliyor. Çeliği bile. Flatiron’ın iskeleti çelik. İşe yarayacağı mesafe basit müdahalelere bağlı. Elbette, benzer yapıya sahip diğer nesneler araya girecek ama bir kez hedefine yönelince, kilitlenip takip edebilirsin.”

“Şu ne?” Eve kırmızı- turuncu yuvarlak bir kütlenin olduğu ekrana hafifçe dokundu. “O...”

“Kedi.” Roarke ona sıırıttı. “Sanırım ona yiyecek bir şeyler vermesini umuyor. Sesi hallettin mi Tokimoto?”

“Neredeyse. Bir dakika sonra hazır.”

“Kilitlendik,” diye açıkladı Roarke. “Ses sensörünü arayüzle ve doğru filtre kombinasyonunu bul, bu sayede sesi alabileceğiz.”

“İki kat aşağıdan mı? Direkt bağlantı ya da uydu iletişimi olmadan mı?”

“Uydu kullanıyoruz. Laboratuvardaki ekipmanla Galahad’in bıyıklarını bile sayabilirdik ama bu portatif linkle sadece vücut ısı görüntüsünü alabiliriz.” Roarke başını kaldırıp baktı. “Amacın için yeterli olacağını sanıyorum.”

“Evet. İşe yarar.” Eve, ekipmandan gelen keman sesini,

ardından da Galahad'ın en ikna edici miyavlamasını duyunca dudaklarını büktü.

"Bu," dedi McNab hırslı bir şekilde içini çekerek, "muhteşem bir cihaz."

"Bissel'in güvenliği ve monitörleri ne olacak?" diye sordu Eve.

"Onları uzaktan kapatabilirim. Tahliye emrini duymaması için binasının sesini saptırabiliriz. Bu ekipmanı yirmi dakika içinde onun civarına kurabiliriz, otuz dakika içinde de onu taratıp kilitletebiliriz."

"Önce onu sıkıştırıp kilitlemekle başlayalım, daha sonra binayı tahliye ederiz. Üs için onun bulunduğu katın altını boşaltmamız gerekecek. Bunu sessiz ve hızlı yapacağız, sonra bu ekipmanı oraya yerleştireceğiz. Feeney?"

"Anlaşıldı."

"Peabody, baskın ekibi için çelik yelekleri çıkar. Yüklen. Roarke, benimle gel."

"Her zaman," dedi Roarke ve onun peşinden dışarı çıktı.

Eve ofisine dönene kadar bir şey söylemedi. Silahını ve şarjörünü kontrol ettikten sonra çalışma bölümündeki bir çekmeceyi açıp şok tabancasını çıkardı. "Buna ihtiyacın olacak. İçeri girerken yanımda olmanı istiyorum."

Roarke silahı elinde evirip çevirdi. Daha güçlü ve etkili silahları vardı ama önemli olan bunu düşünmüş olmasıydı. "Sormama gerek kalmadı."

"Hayır. Bunu hak ettin. Benimle birlikte o kapıdan içeri girmeni istiyorum. Dahası, Bissel'in orada neleri olduğunu bilmiyorum. İçeri girdiğimizde silahlara odaklanmalısın. Onu bana bırak. Onu bana bırak Roarke."

"Anlaşıldı Teğmen."

"Bir şey daha var. Nadine'e bir uyarı gönderdim. Bu iş bittiğinde, Bissel ve Sparrow'un bir çalışanına nasıl ihanet

ettikleri, Securecomp'tan bilgi sızdırmaya çalıştıkları, Kırmızı Kodu sabote etmeleri ve benzer şeyler hakkında basına demec vermek istersen bu duygularımı incitmez.”

“Onları köpeklerle yem edeceksin.” Roarke parmağını onun çenesindeki oyuktan aşağı kaydırırken dudakları seğirdi. “Teğmen. Beni heyecanlandırıyorsun.”

“Kanı ve kemikleri temizlemeleri zaman alacak. O kan ve kemiklerin çoğu İç Güvenlik Teşkilatına saçılacak. Geri ödetme her türlü olabilir Roarke.”

“Evet.” Roarke onun yüzünü ellerinin arasına alıp alnına bir öpücük kondurmak için silahı cebine attı. “İşte. Eğer bu seni tatmin ettiyse benim için de yeterli.”

“O zaman gidip şunlara günlerini gösterelim.”

Kumandan Whitney ve Şef Tibble’ın operasyona gözlemci olarak dahil olmaları, durumu tatsız ve biraz sinir bozucu kıldı. Eve, personeli koordine ederken onları elinden geldiğince görmezden geldi.

“Blair Bissel’in yerini saptadığımızda, hem protokol hem de nezaket gereği İç Güvenlik Teşkilatının bilgilendirilmesi gerekiyor,” dedi Tibble.

“Şu anda beni asıl ilgilendiren birden fazla cinayetten şüpheli şahsın yerini belirlemek, zapt etmek ve yakalamak, protokol ya da nezaket değil efendim. İç Güvenlik Teşkilatı üyelerinin, üç ajanın dahil olduğu bir plan ve eylemden haberdar olması gayet muhtemel. Aslına bakarsanız, operasyonun bu noktasında teşkilatı bilgilendirmek Bissel’in yanında biri varsa onu tehlikeye atabilir.”

“Yanında biri olduğuna kesinlikle inanmıyorsun, birazcık bile,” dedi Tibble başını sallayarak. “Mantıklı, bütün pislik ortaya döküldüğünde benim de böyle düşüneceğim-

den emin olabilirsin. Bissel'ı burada ıskalarsanız ya da onu ele geçirmekte başarısız olursanız, o pisliğin bir kısmı üzerinize yağacak.”

“O yakalanacak.” Eve monitörlere dönüp saate baktı. Bekledi.

LeBiss Danışmanlık'ın bir kat aşağısındaki ofis süitindeydiler. Sakinler tahliye edilmişti; Eve bir sonraki aşamaya geçmek için Roarke'un LeBiss'teki ve çatı katındaki güvenliğin devre dışı bırakıldığını onaylamasını bekliyordu.

“Onu almak isteyecekler Teğmen,” diye ekledi Tibble. “Hem onu hem de Sparrow'u federal bölgeye taşımak isteyecekler.”

“Bahse girerim, öyle olacak,” dedi Eve. “İkisi de cinayet ve gizli cinayet anlaşması suçlarıyla karşı karşıya geldiği sürece, onları kimin hapse tıktığı umurumda değil.”

“Her şeyin sessiz sedasız olmasını isteyecekler. Kendi saflarında bu tür bir beceriksizlik kamuya hoş gözükmeyecek.”

Evet, dedi Eve içinden, kesinlikle tatsız olacaktı. “Bana bunu kamuoyundan sır gibi saklamamı mı emrediyorsunuz Şef Tibble?”

“Böyle bir emir vermiyorum Teğmen ama bu dosyanın bazı detaylarıyla ilgili basın açıklamalarının siyasi olarak akıllıca olmayacağına dikkat çekiyorum.”

“Bunu aklımda tutarım.” Roarke içeri girerken Eve ona baktı.

“Tamamdır,” dedi Roarke. “Adamınız kör ve sağır. Stüdyoya çıkan asansör devre dışı bırakıldı.”

“Onaylandı.” Eve iletişim cihazını aldı. “Dallas konuşuyor. O merdivenlerin engellenmesini ve başına adam yerleştirilmesini istiyorum. İki hedef mevkiine de girmeyin, tekrar ediyorum, girmeyin. Tahliyeyi başlatın.”

Eve monitöre işaret etti. “Bul onu.”

“Tarayıp yerini belirlemek istiyorum,” dedi Reva. “Bu kontrollerin bana bırakılmasını istiyorum.”

“Karar Feeney’e ait.”

Feeney Reva’nın omzuna hafifçe vurdu, programı idare etme isteğini bastırmaya çalıştı. “Hadi.”

Reva, LeBiss için belirlenen koordinatları girdi, vücut ısısı görüntüleme sistemini ayarladıktan sonra yavaşça taramaya başladı. “Orada hiçbir şey yok.” Sesi hafifçe titre-di, boğazını temizleyip çatı katının koordinatlarını girdi.

Kırmızı ve turuncu ışık kütesini görünce bakakaldı. “Hedef doğrulandı,” dedi Eve öne çıkarken. “Yalnız. Ko-ordinatlar stüdyo alanında olduğunu gösteriyor.”

“Bu ne?” Eve mavi bir çizginin etrafında daire çizdi.

“Alev. Ateş. Yüksek ısı. Çalışıyor.”

“Silahlı,” diye araya girdi Roarke. “Şuraya bakın, şu kısım, bedenın açısı ve pozisyonu. Tahminimce belde taşınan bir silahı var.”

“Pekâlâ. Hazırlanın.” Eve kendi çelik yeleğini aldı.

“Sesi ver. Müzik diniliyor. Trash rock,” dedi Reva bir süre sonra. “Heyecanlı, hareketli,” diye ekledi. “Enerjik olduğunda bu tür şeyler dinler. Orada çok fazla metal var. Ekipmanlar, yapım aşamasındaki eserler. Gördüğüm şeylerin silah olup olmadığını anlamak zor olacak.”

“Biz silah olduklarını farz edelim. Gözünü ondan ayırma.” Eve mikrofonlu kulaklığını taktı. “Her an nerede olduğunu ve ne yaptığını bilmek istiyorum. Bina tahliye edilir edilmez bana haber verilmesini istiyorum. Konumlanalım.”

“Hazır.” Feeney iletişim cihazına konuştu. “Altıncı Birim, üstten bildiriyorum. Arkadaşlar sizin biriminize doğru ilerliyorlar. Tekrar ediyorum, arkadaşlar harekete geçti.”

“Bize tabloyu özetleyecekler,” dedi Eve merdivenlere

doğru ilerlemeye başlarken. “Şok tabanları hazır. Dallas kapıda,” dedi mikrofonlu kulaklığına, sonra merdivenlere açılan kapıyı açtı.

Kriz ekibindeki iki adam hazır bekliyordu. “Her şey sakin,” dediler.

“Bissel’a şok vereceğiz. Silah çekmesini istemiyorum. Bu operasyonda kimse incinmeyecek. Onu yere serecek, zapt edecek ve sorunsuz bir şekilde binadan çıkaracağız.”

“Bunu halledebilirim,” diye homurdandı McNab.

Eve, Bissel silahlıysa, dördünün de aynı kapıdan içeri hücum etmelerinin fazla riskli olduğunu düşündü.

“Sen ve Peabody galeri kapısına gidin. Roarke komutum üzerine bölmeler arasındaki kapıyı uzaktan açacak. Stüdyo kapısından içeri gireceğiz. Onu kıştıracağız. İşaretimi bekleyin.”

Merdiven boşluğu kapısından içeri girdi, McNab ve Peabody’ye koridorun öteki tarafında konumlanmalarını işaret etti.

Eve mikrofonlu kulaklığından tahliyenin gidişatını duyabiliyordu. Yavaş ama kesintisizdi. Omuzlarını geriye doğru hareket ettirdi.

“Ahh, bu yeleklerden *nefret* ediyorum. Bunları daha rahatsız yapmaları mümkün mü acaba!”

“Başka bir çağda, benim beyaz zırlı şövalyem olablirdin Teğmen. O zamanki korunma biçiminden çok daha fazla nefret ederdin.”

“Onu tahliyeye gerek olmadan da ele geçirebilirdik, onu yakalayabilirdik. Bekleyip onu gözetim altında tutabilirdik. Bir ara uyuması gerekiyor ama...”

“İçgüdülerin sana insanları tehlikeden uzaklaştırmanı ve ona şimdi saldırmanı söyledi.”

Eve mikrofonlu kulaklığını çıkarıp onunkine işaret etti.

“Eğer onu yere sermek sana kendini daha iyi hissettirecekse, kendimi tutarım.”

Roarke parmağının ucunu onun çenesinde gezdirdi. “Bana bayılıyorsun, değil mi?”

“Neredeyse.”

“Aynı şey benim için de geçerli. Hayır, kendini tutma. Onu kimin yere serdiğinin önemi yok.”

“Pekâlâ.” Eve mikrofonlu kulaklığını tekrar başına yerleştirdi. Birkaç dakika sonra tahliyenin tamamlandığı haberi gelince ayak parmaklarının üzerinde ileri geri sallandı.

“Peabody, kapıda hazır olun. Roarke, onları galeriye sok.”

Roarke uzaktan kumandasını tuşladı. “Tamam.”

“İçeri girin. Hazır olun.” Eve stüdyo kapısının yanında ki yerini alıp Roarke’a başını salladı. “Şimdi!”

Eve kapıdan içeri girdi, Roarke yanında dikilirken yere çömelerek ilerledi. Bir saniye sonra bölümler arasındaki kapı açıldı ve Peabody’yle McNab içeri daldılar.

Bissel heykellerinden birinin yanında duruyordu, kafasında koruyucu kask ve gözlükler, üzerinde de hafif çelik yelek vardı. Elinde ince alev püskürten bir pürmüz tutuyordu.

“Polis! Ellerini havaya kaldır. Bunu hemen yap!”

“Bir önemi olmayacak. Hiçbir önemi olmayacak.” Bissel, pürmüzü Peabody ve McNab’a doğru savurdu, şok tabancasını hissettiğinde aniden geri çekildi.

“Hiç önemi olmayacak.” Pürmüzü yere atınca alev, zeminin yansıtıcı yüzeyi boyunca sekti. “Bunu ben uydurdum. Beni duyuyor musunuz?” diye bağırdı. “Bombam var. Üzerime gelerseniz onu patlatırım. Bu binanın yarısını, içindekilerle birlikte havaya uçururum. O silahlarınızı bırakıp beni *dinleyin*.”

“Seni dinliyorum Blair.” Eve kulaklığında Bomba ve Patlayıcı imha ekibi için emir geçtiğini duydu. “Bomba nerede?”

“Silahlarınızı yere bırakın.”

“Bunu yapmayacağım.” Gözünün ucuyla Roarke’un kıpırdadığını, sonra pürmüzü alıp kapatmak için yere çömeldiğini gördü. “Seni dinlememi istiyorsan dinleyeceğim. Bomba nerede? Belki bana boktan bir oyun oynuyorsun. Seni dinlememi istiyorsan bana onun nerede olduğunu söylemek zorundasın.”

“Bu. Bu rezil şey.” Bissel eliyle dolambaçlı metal sütuna vurdu. Yüzü terden parlıyordu. Eve, bunun çalışmaktan ve panikten olduğunu düşündü.

“Burada bu binayı ve yüzlerce insanı cehenneme yollayacak kadar patlayıcı var.”

“Sen de onlarla birlikte gideceksin.”

“Beni dinle.” Bissel kaskını geriye itince, Eve gözlerini gördü. *Zeus*, diye geçirdi içinden. *Zeus* etkisindeydi. *Zeus* ve çelik yelek varken birkaç kez şok yemeden yere serilmeyecekti.

“Seni dinlediğimi söyledim. Ne söyleyeceksin?”

“Hapse girmeyeceğim. Bir kafese girmeyeceğim. Sparrow, bu tezgâhı kuran Quinn Sparrow’du, beni tuzağa düşürdü. Hapse girmeyeceğim. Ben görevde olan bir İç Güvenlik Teşkilatı ajanıyım. New York polisine hesap vermem.”

“Bunu konuşabiliriz.” Eve sesinin düzgün, anlayışlı bir tonda çıkmasına özen gösterdi. “Bana görevinden bahsedebilirsin, tabii öncesinde kendini havaya uçurmazsan.”

“Konuşmayacağız. Dinleyeceksiniz. Ulaşım talep ediyorum. Çatıda bir jet helikopter ve pilot istiyorum. Takip edilemez bir para biriminde on milyon isiyorum. Güvende olduğumda, etkinsizleştirme kodunu size yollarım. Aksi takdirde...”

Bissel sol elini kaldırıp avucuna bağladığı uzaktan tetikleyiciyi gösterdi. “Bunu kullanırım. Ben İç Güvenlik Teş-

kilatındanım!” diye bağırdı. “Bunu kullanmayacağımı mı sanıyorsunuz?”

“Onu kullanabileceğinden şüphem yok Ajan Bissel ama patlayıcının var olduğunu doğrulamak zorundayım. Tehdidi doğrulayıp amirime söyleyemezsem seni dinlemeyecekler. Kontrolün sende olması için bunu doğrulamam gerek.”

“Patlayıcı orada. Ani bir hareket...”

“Prosedürü ve protokolü biliyorsun. Biz profesyoneliz. Amirlerime rapor vermek zorundayım. Önce doğrulayalım, sonra da taleplerine geçer, pazarlık ederiz.”

“Patlayıcı içinde, seni aptal fahişe. Onu içine yerleştirdim. Bu işe karışmasaydınız, benimle oyun oynadıkları için onu İç Güvenlik Teşkilatının boktan üssüne atardım.”

“Onu tarayacağız. Kimsenin canının yanmasının anlamı yok. Sparrow elimizde. O benim için yeterli. Seni bu pisliğe bulaştıran o. Sadece süreci başlatabilmemiz için doğrulamam gerekiyor.”

“Tarayın öyleyse. Göreceksiniz. Jet helikopter istiyorum. Geri çekilip cehennemin dibine gitmenizi istiyorum. Nereye istersem oraya götürülmek istiyorum.”

Roarke iki elini havaya kaldırdı. “Tarayıcıyı çıkarmama, patlayıcıyı okuması için onu ayarlamama izin ver. Biliyorsun, bu binanın bir kısmı bana ait. Zarar görmesini istemem.”

Bissel bakışlarını Eve’in yüzünden Roarke’unkine çevirdi. Dudaklarını ıslattı. “Hoşlanmadığım bir hareket yaparsan patlatırım.”

Roarke cebinden çıkardığı tarayıcıyı görebilmesi için Bissel’a doğru tuttu.

“Zeus almışsın Ajan Bissel,” dedi Eve, dikkatini tekrar kendi üzerine çekmek için. “Bu senin için iyi değil. Zihnini bulandırabilir.”

“Ne yaptığımı bilmediğimi mi sanıyorsun?” Yüzünden süzülen ter boynunun altında birikiyordu. “Cesur olmadığımı mı düşünüyorsun?”

“Hayır. Cesur olmasaydın yaptığın şeyi yapamaz, olduğun kişi de olamazdın. Sparrow seni tuzağa düşürmeseydi şimdi sefa sürüyor olacaktın.”

“O orospu çocuğu.”

“Onun köpeği olduğunu, tasmanı elinde tutması gerektiğini düşündü.” Eve Roarke’a bakmadı ama yanında olduğunu hissetti. “Ama ona kim olduğunu gösterdin. Bence, tek istediğin görevini tamamladıktan sonra çekip gitmekti. Sana vaat edilen parayı alıp gitmek istedin ama her şey ters gitmeye devam etti. Biliyor musun, bahse girerim Chloe seninle birlikte gelirdi. Onu öldürmene gerek yoktu.”

“O bir *aptaldı!* Yatakta fena sayılmazdı ama onun dışında insanı deli ediyordu. Bilgi saklayıp plan oluşturmak için onun veri ünitesini kullandım. Kendi planlarımı nasıl yapacağımı biliyorum. Acil durum planları. Yatak odasına yerleştirdiğim dinleme cihazını kontrol edince ne gördüğümü sanıyorsunuz? Sisteme girmeye, şifremi geçersiz kılma ya çalışıyordu. Muhtemelen onu aldattığımı düşünüyordu. Aptal, kıskanç, küçük fahişe.”

“Peki ya ona verdiği madalyon?”

Bissel önce boş gözlerle baktı, sonra gergin bakışları yumuşadı. “Kasalar için ana anahtar. Kendimi nasıl koruyacağımı bilmediğimi mi sanıyorsunuz? O boktan evin her tarafında kasalarım vardı. Acil durumlar için para, silahlar, ihtiyaç duyabileceğim şeyler. Her şeyi tek bir yere saklayamazdım. Farklı noktalara dağıtmam gerekiyordu.”

“Chloe burayı biliyordu. O suçlayıcı veriler de ev ünitesinde gömülüydü, ana anahtarlarından biri. Galiba yanılmışım. Onu öldürmek zorundaymışsın.”

“Tabii ki. İşe yaraması gerekiyordu. İşe yaramalıydı. Hatta ona bir not bile yazdırdım. Yaz bunu bebeğim. Sadece öldüğümü sandığında nasıl hissettiğini belirten bir satır. Bunu yapacak kadar aptaldı.”

“Güzel bir plandı. Powell da öyle. Sadece şansın kötü gitti.”

“Patlayıcı doğrulandı,” dedi Roarke sakın bir şekilde. “Vay canına Bissel, bütün yumurtalarını patlamaya hazır bir sepete koymuşsun. Onu patlatırsan, parçaları asla süpüremezler.”

“Size söylemiştim. Söyledim, değil mi? Şimdi bana o jet helikopteri bulun. Hemen onu buraya getirin!”

“Tabii eğer onu patlatabilirsen,” diye devam etti Roarke. “Patlatamayacaksın çünkü zamanlayıcıyı devre dışı bıraktım. Tehlike geçti Teğmen.”

“Teşekkürler.” Eve, Bissel’in korunaksız bacaklarını hedef aldı. Bissel titreyerek sendeledi, patlayıcıları tetiklemek için avcunu kapatırken kükredi, gözleri vahşi bir hayvanın gözleriydi.

Bissel belinde taşıdığı silaha uzanırken Eve onu ikinci kez vurdu, Peabody yan tarafından yaklaşıp üzerine atıldı; ikisi birlikte zeminde boğuşarak yuvarlandılar.

Zeus’un etkisinde olduğu için Blair onu elinin tersiyle uzaklaştırmaya çalıştı ama Peabody tutmaya devam etti.

McNab fırlayıp Bissel’i başından tutmak için aralarına daldı, silahı yerine yumruğunu kullanarak yüzüne üç kısa ve sert darbe indirdi.

Peabody’nin burnundan oluk oluk kan akıyordu, hemen zaptedici kemerini kaptı. Aralarında sıkıştırdıkları Bissel’i yere yatırıp bileklerini kelepçelediler.

“Ayak bileklerini de bağlayın,” dedi Eve ve kendi kemerini onlara attı. “Hâlâ uyuşturucu etkisinde. Ben Dallas,”

dedi mikrofonlu kulaklığına. “Şüpheli emniyete alındı. Bomba ve Patlayıcı ekibini cihazı almaları için yollayın.”

Peabody, nefes nefese Bissel’in hâlâ mücadele eden sırtına oturunca McNab ona puantiyeli bir mendil uzattı. “Al bakalım bebeğim. Burnun kanıyor. Yani... dedektif bebeğim,” dedi Eve’e yan gözle bakarak.

“İyi misin Peabody?” diye sordu Eve.

“Evet. Kırılmadı.” Peabody renkli mendili burnuna tuttu. “Onu yakaladık Teğmen.”

“Evet, onu yakaladık. Suçlunun polis merkezine transferi ayarlansın. İyi işti dedektif bebek. Sen de iyi iş çıkardın McNab.”

“Kendini tuttu,” dedi Roarke, Eve bomba imha ekibinin heykele bakması için geçmesine izin verirken. “McNab, Peabody için birkaç yumruk atabilsin diye.”

“Bence Peabody tek başına onun üstesinden gelebilirdi ama McNab bir fırsatı hak etti. Onun gibi cılız bir adam için sağ yumruğu çok iyi, çok sağladı.”

Eve, bilek ünitesini kontrol etti. Nadine’e tam zamanında vakit ayırabilecekti.

Siyasi aklın canı cehenneme.

“Gidip evrak işlerini hallettikten sonra Bissel’i soruşturmaya hazırlamalıyım. Biraz zaman alacak. Belki Reva’yla Tokimoto’yu bilgilendirebilir, yardımları ve işbirliklerinin takdir edildiğini söyleyebilirsin. Reva’ya, Bissel’la beş dakika yalnız kalmasını ayarlayacağımı söyle. Caro’ya da kızını çok iyi yetiştirdiğini söylemek isteyebilirsin.”

“Bunu ona kendin söyleyebilirsin.”

“Sanırım söyleyebilirim. Bu arada...” Eve galerinin kısmen sakın bir köşesine geçmeleri için başparmağıyla işaret etti, “bu soruşturmaya çok fazla enerji ve vakit harcadın. Kişisel çıkarın olsun ya da olmasın, bu da dikkate alındı ve takdir edildi.”

“Teşekkür ederim.”

“Kendi işlerini yoluna koyman biraz zaman alacak gibi görünüyor. Bütün o evrensel sermayedarlar ve kurumsal tanrı saçmalıkları.”

“Birkaç gün. Yaklaşık bir hafta içinde yine dengemizi bulacağız. Bir süre şehir dışında olmam gerekecek. Bazı işlerimi bizzat halletmeliyim.”

“Pekâlâ. Ama bir hafta içinde normale döneceksin, değil mi?”

“Aşağı yukarı, neden sordun?”

“Çünkü her şey rayına oturunca seninle uzun bir hafta sonu tatiline çıkacağım. Rahatlaman için.”

Roarke kaşlarını kaldırdı. “Öyle mi?”

“Evet. Bir süredir bütün motorların aşırı devir yapıyor. Bir molaya ihtiyacın var. Cumadan itibaren... bir hafta diyelim. Nereye gitmek istersin?”

“Nereye mi gitmek isterim? Bunu molaya ihtiyacım olduğu için mi yapıyorsun?”

Eve kimsenin onlara dikkat etmediğinden emin olmak için kapıya doğru baktı. Sonra Roarke’un yüzünü ellerinin arasına aldı. “Tatile ihtiyacın var. Ayrıca birkaç günlüğüne seni seks kölem yapmayı planlıyorum. Nereye gitmek istersin?”

“Ne zamandır adaya gitmedik.” Roarke birinin onları izleyip izlemediğini kontrol etmeye gerek duymadan eğilip onu öptü. “Hazırlıkları bana bırak.”

“Hayır. Hazırlıkları ben yapacağım. Bunu yapabilirim,” dedi Eve, Roarke suratını ekşitmeye devam edince. “Yapabilirim. Off, büyük bir operasyonu yönetebiliyorsam boktan bir tatili de planlayabilirim. Bana biraz inan.”

“Sana bütün kalbimle inanıyorum.”

“O zaman, sonra görüşürüz. Köpekleri dışarı çıkarmam gerek.”

Eve dışarı doğru yöneldi ama sonra geri dönüp ona kısa, sert bir öpücük verdi. “Görüşürüz sivil bebeğim.”

Diğer polislerin etrafından dolaşarak dışarı çıkarken Roarke’un gülüşünü duydu. Yalnız kalıp asansörle aşağı inerken alyansının olduğu parmağıyla kalbinin üzerindeki rozet dövmesine hafifçe vurdu.